„Lăsaţi-vă încântaţi de un alt roman delicios!"
STEPHANIE LAURENS

I

CĂRŢI ROMANTICE
SERIA »SCOŢIENI NESTĂPÂNIŢI*

Găod o bnu ncNnu. mbncKi bărbiieste, ff^c sţxr d. Munro \bdjwrr - L'rnl - nasc paife bouri ce 3 improjoncai nui mâlc modul cnm dmqtc sta curbele ademenitoare ce se tntrezâ- K5t pc sab hăncL

Gasriooa \U€ol a ^ Londra în Scoţia cu son d vitregă pcuuu a scăpa de o căsătorie nedorisă şi DU **«te dornici » aibă de-a bcr cu Miimo — sau cu orice ah hărbar. Dar d nu o poate a-han-dnna pe această pisică sălharică hcdiuncî. cu**

pirul ca o văpaie şi Emba aynrnă — nu când descoperă căi de bine se potriveşte în bvarde lui

Munro şi-a câştigat cu vârf şi îndesat renumele: e un scoţian plin de muşchi, un munte de om cu un zâmbet poznaş şi un şir de femei satisfacute în urma lui. Mâncarea, păturile, lumânările şi muhe alte lucruri necesare supravieţuirii pe timp de iarnă îmr-o mănăstire abandonată pe jumătate dărâmată reprezintă un dar neaşteptat din partea lui Munro pentru Catriona - dar şi o complicaţie la fel de surprinzătoare. Clanul MacDonald are planuri pentru ea — şi sigur acestea nu indud şi ca ea să se îndrăgostească de un membru al danului MacLawiy. însă Munro este primul bărbat care o face să se simtă ca o adevărată femeie - şi poate fi unica d şansă la o viaţă cum abia dacă a îndrăznit să viseze vreodată. ♦

„Un roman ca un carusd al senzaţiilor... romantic, senzual, care vă va încânta cu siguranţă."

PUBUSHERS WEEKLY ♦

SL'ZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times, USA Today şi Publislters Weekly*

.SUZANNE ENOCH Unora le plac scoţienii

Traducere din limba engleză Irina Stoica

LITERA

Bucureşt

icapitolul 1

Lord Munro MacLawry înainta încet, atât de aplecat, încât genunchii goi aproape că i se înfigeau în pământul moale şi noroios. Adierea răcoroasă a vântului îi ridica părul de pe frunte. Alesese special acel traseu de-a lungul văii ca să aibă mereu vântul în faţă. Materialul cu negru, alb şi roşu al kiltului pe care îl purta era deja uzat de dinainte să înceapă să se târască prin noroaie şi tufe, că doar nu era nebun să poarte kiltul cel bun la vânătoare.

Sigur, ar fi putut purta pantaloni, care i-ar fi acoperit genunchii, dar, la naiba, nu era un afurisit de englez. Vânătoarea nu era pentru el un sport şi nici nu încerca să impresioneze vreun lord sau vreo lady care considerau că nu se cădea să transpiri. Voia nişte carne de vânat la cină, şi, la ce haos era la castelul Glengask, cel mai simplu mod de a avea parte de cina dorită era să o pună chiar el pe masă.

Făcu o pauză şi se întinse pe burtă, ascultând vântul şi strigătele cufundărilor din stufărişul de pe malul vestic al lacului Shinaig, aflat la aproape un kilometru în dreapta lui. Ploaia se ţinuse departe în cea mai mare parte a dimineţii, dar norii se adunau în dreptul munţilor şi erau semne clare că avea să se pornească în curând. Una peste alta, era o dimineaţă frumoasă. Nu genul care le plăcea englezoilor, ci o dimineaţă rece, umedă, demnă de sălbăticia Scoţiei.

Fie că avea să plouă, fie că nu, mai avea de stat cam o oră sau două în vale, apoi marchizul de Glengask avea să întoarcă toată casa cu susul în jos ca să dea de urma fratelui său mai mic. Era sigur de asta. Mai sigur decât era de apropierea furtunii

.Prin simplul fapt că plecase de unul singur încăl$_{CasQ}$ cel puţin sase dintre regulile fratelui său Ranulf şi, plicit, ale clanului MacLawry.

Munro îşi îngădui să zâmbească. La naiba, nu d$_{0ar}$ că plecase în sălbăticie de unul singur, dar nici nu $_{Se}$ deranjase să spună cuiva încotro se ducea. Nu luase p$_{e}$ nimeni să îl însoţească, nu luase nici măcar unul dintre câinii de vânătoare ai lui Ranulf, nu avea o haină care să îi ţină de cald, nu rămăsese în apropierea castelului Glengask... Dacă le lua la numărat, erau măcar cinci re- guli pe care le încălcase. Indiferent de vreme, se anunţa o dimineaţă grandioasă.

Din punctul lui de vedere, erau prea multe afurisite de reguli şi, tot din punctul lui de vedere, prea mulţi dispuşi să îe urmeze fără să crâcnească. Fir-ar, le înţelegea rostul - rivalităţile cu alte clanuri, bandiţii, braconierii, vremea şi terenul imprevizibile. Dar, la cei 27 de animai săi, se expusese deja unor pericole chiar mai mari. În mod intenţionat. Se culcase cu două surori sub acelaşi acoperiş, azvârlise trunchiuri de copac ce cântăreau cam cât el, luase parte la încăierări urâte fără să se aleagă măcar cu o cicatrice.

Munro rânji, simţind pe limbă şi pe buze gustul amă- rui de noroi, şi reîncepu să înainteze printre tufişuri şi arbori pitici până văzu animalul pe urmele căruia era încă de când se crăpase de ziuă. Era un cerb singuratic, şi, după coarne, părea că trecuse cu un an sau doi de floarea vârstei. Probabil un cerb mai tânăr îi luase locul şi-l alungase. Viaţa de celibatar era, oricum, mult mai plăcută. Munro era perfect de acord. în ultimul an şi jumătate, ambii lui fraţi mai mari, precum şi sora lor se căsătoriseră, iar el rămăsese singurul burlac din familia MacLawry. I se strepezeau dinţii de la atâta dragoste şi armonie, iar la şapte luni de la prima căsătorie, înceDu- seră să apară şi urmaşii. Câte unul în fiecare familie 'iar un altul era pe drum, urmând să se nască în doar câte va săptămâni, şi, dacă nu cumva greşise numărătoarea' al cincilea nepot

avea să apară în primăvară. Actuala eenerație a familiei MacLawry era, fără doar şi poate, din cale-a tară de fertilă.

Se bucura pentru toţi ai lui. Era cât se putea de bucuros. Nu avea nimic împotrivă să fie unchiul Munro şi să fie asaltat de plozi, dar părinte nu îl interesa să fie din cauza a ceea ce presupunea. Cum adică să rămână cu o singură femeie pentru tot restul vieţii? Ce viaţă mai era asta? Rămase într-o poziţie foarte joasă, în ciuda înălţimii lui, şi luă cerbul în cătarea puştii.

în numele Sfântului Andrei, era cel mai mic dintre trei fraţi, iar cel mare, marchizul, avea deja un moştenitor. Prin urmare, el, unul, nu purta responsabilitatea de a duce mai departe numele şi moştenirea familiei, nici pe cea de a produce un moştenitor. Aşa că, în ciuda încercărilor fraţilor săi de a-l aduce pe calea cea bună, avea de gând să continue să se distreze şi să facă doar ce-i plăcea până când cele mai importante părţi ale trupului său aveau să se usuce şi să-i cadă.

Munro potrivi arma şi ochi. Era cât se putea de mulţumit să-şi petreacă nopţile cu cine voia şi zilele făcând ce-i plăcea. Iar cerbul, neavând alături o turmă care să-l ajute să se ferească de duşmani, avea să sfârşească pe post de cină gustoasă la masa familiei MacLawry. Animalul începu să pască, iar Monroe expiră încet şi puse degetul pe trăgaci. împuşcătura răsună în întreaga vale, ca un tunet. Pentru o clipă, păru că un întreg regiment deschisese focul. Cerbul pică din picioare.

Fusese o împuşcătură straşnică, dar nu fusese a lui. Cu arma încă pregătită, Munro făcu ochii mari la vederea fumului subţire de praf de puşcă ce se ridica de undeva din stânga lui, dintre nişte stânci. Dacă n-ar fi fost leşul cerbului, ar fi putut crede că împuşcătura fusese, de fapt, un tunet ce vestea apropiata furtună.

Rămase nemişcat, dar inima îi bătea cu putere. Câteva secunde mai târziu, ar fi fost el în luminiş, riscând sa sc aleagă cu un glonţ în sp:ito. Şi cl, şi Arrnn, f_r, telc mijlociu, fuseseră împuşcaţi în trecut, şi nu $_{Cr\{l'}$J experienţă pe care să şi-o dorească clin nou.

Într-un sfârşit, observă o mişcare în tufişuri, şi de a_{Co}. Io se iţi o siluetă întinsă pe burtă şi parcă acoperită cu $_0$ pătură gri de sub care se vedea ţeava armei. Nu se zărea

însă marginea unei cizme sau măcar o mână. Părea că un spirit de pe tărâmurile scoţiene se tara printre stânci şi tufişuri.

în Anglia, dacă un om de rând ar împuşca un cerb pe proprietatea unui lord, ar fi aruncat în închisoare pentru braconaj. în Scoţia, risca să-i fie tăiată mâna. Dar aici, pe proprietatea MacLawry, fratele lui, Ranulf, marchizul de Glengask, le permitea celor care trăiau pe pământurile lui să vâneze ca să se hrănească.

În acelaşi timp, acea vale era cunoscută drept zona preferată de vânătoare a fraţilor MacLawry. Şi era prea aproape de castel ca să fie frecventată de altcineva decât de cei din familie. în acea dimineaţă, singurul lucru neobişnuit legat de prezenţa lui Munro în acele locuri era că venise singur. Dar o făcuse şi în alte dăţi şi nu întâlnise picior de om. La naiba, după optsprezece luni de armistiţiu cu familia Campbell, un bărbat trebuia să poată merge de unul singur la vânătoare, fie că asta îi convenea lui Ranulf, fie că nu.

Fiind membru al familiei MacLawry avea tot dreptul să ia chiar el cerbul, cu toate că fusese împuşcat de altcineva. Dar, pentru Munro, un astfel de gest'n-ar fi fost deloc corect. Din ce apucase să vadă, arma care ucisese cerbul era o muschetă, iar asta însemna că, dacă individul ar fi ratat primul foc, n-ar fi avut timp să încarce arma suficient de repede ca să nu piardă pra'- da. Prin urmare, fusese o împuşcătură demnă de un scoţian veritabil.Persoana acoperită ajunsese lângă animal, iar Munro se ridică. Voia să-şi manifeste aprecierea şi, în acelaşi timp, să-i ceară individului să nu tragă. Când acesta dădu în.sî) parura la o parte şi o bagă într-un sac, Munro sc încruntă şi sâ hisâ din nou hi pământ. Vânătorul purta pantaloni dintr-un material aspru, o oirnaşâ alba, simpla, cizme, o hainii din lână care cu siguranra arătase mai bine la viaţa ci şi o pălărie de paie cu borurile lăsate. Dar nimic din toate astea nu-i atrăsese atenţia lui Munro, ci părul lung şi des, prins la spate într-o coada ce atârna pe umeri, precum şi chipul cu piele albă şi fina. Vânătorul era o

femeie. Tranşa cerbul rapid şi precis, dar Munro nu reuşi să prindă alte detalii despre fizicul ei. Era însă convins că era o femeie, după mişcări şi după felul în care mergea şi căra puşca, sacul şi prada.

Se ridică pe vine şi o urmări cum se îndrepta spre capătul vestic al văii, spre cheiul de dincolo de vale. Arran, fratele născut între Ranulf şi el, îl acuzase adesea că nu era câtuşi de puţin pasionat de ghicitori şi de mistere dacă nu i se arătau în faţă pe o farfurie. Dar o împuşcătură strașnic ţintită, un păr lung şi roşcat şi o pereche de sâni formau premisele unui mister care cu siguranţă îi trezise interesul.

O luă pe urmele femeii, furişându-se cu grijă. Era un bărbat înalt, lat în umeri şi numai muşchi, dar ştia să se facă neobservat când situaţia o cerea. Iar situaţia de faţă, în care un străin avusese ideea nebunească de a se aventura să vâneze pe proprietatea familiei MacLawry, la o aruncătură de băţ de castelul Glengask, era, ei, bine, o situaţie care cerea multă precauţie. Unde mai pui că era implicată şi o femeie.

De ani buni, familia MacLawry le luase faţa clanurilor rivale, dar, ca măsură de precauţie, fie el, fie unul din fraţii lui se întâlnea personal sau trimitea câte o căpetenie ca să se asigure că un pescar care le venea pe proprietate era într-adevăr cine spunea că era, nu vreun asasin trimis de clanurile Campbell, Buchanan sau Fraser sau cine ştie de cine. Nu-şi doreau să îngădui

evreunui răufăcător să se apropie de familie şi să înceapă un alt război între clanuri.

De cele mai multe ori în ultimul an şi jumatate, lui îi revenise responsabilitatea de a-i cunoaşte şi de a-i primi pe nou-veniti şi de a-i ajuta să se stabileasca pe pamântu- rile lor Ranuîf şi Arran fuseseră ocupaţi cu drumurile la Londra, cu dragostea şi cu căsătoria. Nu-şi amintea să fi întâlnit sau măcar să fi auzit despre o femeie care purta pantaloni. Nu ar fi avut cum să uite o asemenea apariţie. Cât despre femeile din zonă, le cunoştea aproape pe toate. Le cunoştea chiar foarte bine. Erau, printre ele, şi câteva roşcate, dar cea pe care o urmărea nu era una dintre acestea. De dragul familiei sale, era important să afle cine era şi de unde se trăgea. Văzuse deja că se pricepea de minune să folosească armele de foc.

Picături mari de ploaie îl udaseră până la piele până când ajunse la capătul mai înalt şi mai îngust al Gleann Tairnich, şi printre copacii deşi şi bolovanii cât casa trebui să se apropie mai mult de ea, ca să nu o scape din ochi. S-ar fi aşteptat ca paşii să o poarte înspre pâlcul de colibe dintre poalele dealului şi râu. În schimb, ea se îndreptă spre centrul canionului, pe ceea ce, îşi dădu el seama, fusese cândva un drum. Acum arăta ca un covor de frunze ude şi crengi căzute care se termina brusc într-o zonă bolovănoasă. Fără prea mare efort, ea sări peste un zid mai scund şi se făcu nevăzută.Munro ajunse la marginea zidului spart şi se opri. Se lăsă pe vine şi inspectă ruinele de dincolo de zid. Mănăstirea Haldane fusese centrul vital al Gleann Tairnich vreme de aproape 400 de ani, dar era pustie de cel puţin o sută. Zăpezile grele de peste iarnă surpaseră zona din spate a clădirii, iar restul construcţiei nu merita efortul unei renovări. Chiar şi aşa, se părea că Haldane nu mai era părăsită. Rece, umedă, mohorâtă, periculos de instabilă şi, se spunea, bântuită de cel puţin trei dintre foştii ocupanţi şi de un câine de vânătoare., Haldane nu fusese frecventară de refugiaţii veniţi din clanurile Campbell, MacDonald. Gerden şi Stuart. Nimeni nu fusese tentat să se stabilească nici măcar în preajma ei.

Poate că femeia roşcată era doar o fantomă. Numai că Munro ştia că fantomele nu ucid

nu tranşează vânat. Mai mult., o femeie-fantomă cu siguranţă nu purta pantaloni. Haldane era o construcţie a familiei MacLawrv, ridicată pe pământurile familiei MacLawry. Dacă voia, el putea intra acolo după pofta inimii, cerând să afle cine era intrusul. Aşa ar fi procedat în mod normal. La naiba, fraţii lui nu-l porecliseră Ursul doar pentru că era lat în umeri. Hotărî că trebuia fie să se retragă, fie să avanseze, ca să nu îşi petreacă tot restul zilei holbându-se la pereţi. Auzi în spate un sunet metalic şi îngheţă.

Fir-ar să fie!

-Asta-i casa mea. Vocea de femeie era joasă şi calmă în timp ce-l avea în cătarea puştii. Nu era nimeni aici, aşa că de-acum e a mea, continuă ea. Vezi-ţi de drum, uriaşule, ca să nu dai de bucluc.

îl făcea să se simtă ca un puştan prins cu nădragii în vine. Sau cu poalele kiltului în cap. Fraţii lui ar fi râs ca nebunii.

- Recunosc că eşti o bună trăgătoare, fătuco, dar crezi că-mi faci faţă de una singură? Unde mai pui că n-am observat să-ţi fi încărcat arma?!

- îndrăzneşte să faci un pas, şi o să vedem cât de bun observator eşti, răspunse ea. Ţi-am spus că nu vreau necazuri. Ţi-am lăsat aproape jumătate din cerb, aşa că întoarce-te de unde-ai venit şi ia-l înainte să ţi-l ia şobolanii, râşii şi vulpile.

Să împuşti un bărbat care se năpusteşte asupra ta nu era deloc acelaşi lucru cu a împuşca un cerb care nu-ţi simţise încă prezenţa, asta dacă într-adevăr femeia apucase să-şi reîncarce puşca din mers. II deruta însă că ea îl observase de când

împuşcase animalul. El, unul,
nu-şi dăduse seama de faptul că
ma

iera cineva în preajmă până nu auzise împuşcătura. Se îndreptă de spate, ţinându-şi ţeava puştii în jos. Nu merita ca vreunul din ei să moară pentru aproape un sfert de cerb.

-O să plec, spuse el, făcând doi paşi mari în spate.

Apoi se opri, trase aer în piept şi o privi în ochi. Puteа număra pe degete bărbaţii care îl învinseseră la vânătoare sau în luptă. De fapt, nu era nevoie să numere, pentru că nimeni nu reuşise să-l domine. Doar că, din acea dimineaţă, asta nu mai era valabil când venea vorba despre femei. Nu prea reuşea să îi vadă chipul din cauza muschetei îndreptate spre pieptul ei şi a pălăriei cu boruri largi. Dar ce vedea îi era suficient ca să ştie că avea să o poată recunoaşte oriunde şi oricând ar revedea-o. Şuviţe lungi de păr roşcat îi atârnau pe lângă obraji, scăpate din strânsoarea cozii de cal ce-i acoperea umărul. Avea nasul drept, obrajii mânjiţi de noroi şi uzi de la ploaie, iar buzele i-ar fi fost, probabil, pline şi senzuale dacă n-ar fi fost atât de strânse, încât le pierise culoarea. Părea să aibă cel mult douăzeci şi ceva de ani.

- Te-ai holbat destul, frumosule. Fă paşi! Şi să nu te întorci. Cred că Scoţia e suficient de mare ca să ne putem evita.

Iat-o cum îi punea condiţii peste condiţii, cu toate că tot ea îl complimentase. Hmm...

- Cred că aş putea să te evit, acceptă el, privind-o cu atenţie în timp ce continua să se îndepărteze de ea. Dar rămâne de văzut dacă o s-o fac au ba.

-Vrei să mă pui la încercare, uriaşule? N-ai decât. Data viitoare, n-o să mai fiu aşa amabilă.

Dacă aşa era ea amabilă, probabil ar fi fost un spectacol să vadă ce însemna să fie nepoliticoasă. El continuă să se retragă, suficient de încet ca ea să înţeleagă, poate, că nu îl speriase câtuşi de puţin. Doar că, întâmplător, i se părea că era una dintre rarele ocazii când era preferabil să evite vărsarea de sânge. Până una, alta, se aventurase până acolo de unul singur.

Chiar şi aşa, tentaţia exista. Cât de greu ar fi fost să înconjoare clădirea şi să-i arate roşcatei ce însemna să

îndrepte arma înspre un membru al clanului MacLawry? Atunci, ea sigur n-ar mai fi avut cu ce să se laude. Munro se opri la capătul fostului drum de acces, apoi continuă să se îndepărteze. Ar fi putut să o sperie de moarte, să arunce câteva ameninţări, dar, cu totul neaşteptat, luase decizia să se abţină. Să fie reţinut. II luase cu adevărat prin surprindere, iar asta merita un altfel de răspuns decât ameninţări şi pumni. N-ar fi vrut să o pună pe fugă înainte să afle cine era.

Când se îndepărtă îndeajuns de Haldane, îşi continuă drumul până ajunse în luminişul unde fusese împuşcat cerbul. Din pricina ploii, doar o vulpe descoperise leşul, dar o luă la fugă când îl văzu pe Munro apropiindu-se. Era şi cazul să-i arate cineva un pic de respect. După ce tranşă restul de carne, luă animalul pe umeri, porni către râul Shinaig, apoi spre nord, pe malul vestic, până când în faţă i se arătă castelul Glengask. Se îndreptă către intrarea ce ducea la bucătărie şi ciocăni până când Timothy, unul dintre valeţi, îi deschise.

-Am adus cina, mormăi Munro, trecând pe lângă valet şi ducându-se în bucătărie.

Doamna Forrest, bucătăreasa, curăţă degrabă masa, iar el trânti leşul.

- Unde e partea din spate?

În bucătărie intrase Arran, fratele cel mijlociu. Minunat! Dacă el era acolo însemna că erau şi nevasta lui, Mary, şi plodul lor, Morag. De obicei, se bucura să-i vadă, dar în acea zi ar fi vrut să aibă câteva afurisite de minute doar pentru el.

- Mi-a fost foame, îi răspunse lui Arran.
- Cred şi eu, dacă te-ai apucat să mănânci vânat crud.

Munro pufni, se spălă pe mâini şi se îndreptă sp$_{re}$ zona principală a casei. Mai bine se tăia felii şi se făcea friptură decât să recunoască faptul că o femeie cu o muschetă veche de cincizeci de ani îi luase faţa, îi omorâse prada şi apoi îl şi atacase prin surprindere. Nici prin gând nu-i trecea. Niciodată.

Arran, care avea un nas de ogar când era vorba să miroasă belelele, îl urmă.

- Doar nu te-ai dus singur, Ursule! Ştii bine că nu e voie.

- Dacă voiam companie, luam un câine de vânătoare. Owen, pregăteşte-mi baia! Să fie fierbinte, îi aruncă Munro valetului care tocmai îi ieşise în cale.

- 'Nţeles, stăpâne Urs. Staţi să vă iau puşca. Munro îi dădu arma, cu ţeava în jos.

-Ai grijă, că e încărcată, îl avertiză.

- Deci? Ai omorât cerbul cu *ciomagul* înainte să-l mănânci? continuă Arran.

- Dacă ţii neapărat să ştii, atunci află că m-am întâlnit cu o femeie cu trei nepoţi şi le-am dat o halcă zdravănă de vânat pentru cină, îi aruncă Munro fratelui mijlociu. Ai şi alte întrebări despre cum mi-am petrecut dimineaţa?

Arran ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

- Nu. N-am nici un chef să-mi smulgi capul de pe umeri. Hai, spală-te de sânge şi vino să joci biliard cu mine şi Lachlan!

- E şi Lach aici? Bănuiesc că şi Winnie. Şi micul Colin.

- Da. Şi Mary a mea, cu Morag. E vreo problemă frăţioare?

Munro ridică din umeri.

-Nu. Dar, dacă aş fi ştiut că aveam să fim o armată de oameni, aş fi împuşcat un cerb mai mare.

- -Sau poate n-ai fi mâncat jumătate pe drum spre casă, râse Arran, bătându-l pe umăr.Mai, cnră-te! Cobor şi cu imediat.

Crcscusc într-o familie numeroasă şi gălăgioasă, iar diferenţa pe care o făceau cei doi băieţei şi fetita, adică nepoţii şi nepoata lui, era că familia MacLawry şi, în cazul lui Lachlan şi a lui Winnie, familia MacTier aveau înainte un viitor care, cu nişte ani în urmă, era aproape de neimaginat.

- Piaptănă-ţi şi claia aia afurisită dacă tot te primeneşti. La cum arăţi, eşti numai bun de speriat copiii.

Ce ironie! Plin de sânge şi ud până la piele, ameninţat de o femeie cu muschetă, iată-l că se întorsese la plozii şi la nevestele de la castelul Glengask, unde viaţa devenise atât de... domestică. Cu doi ani în urmă, clanul MacLawry era cel mai puternic, de temut şi deschis la minte din Scoţia. în acea dimineaţă însă, putea să jure că îl auzise pe Ranulf cântându-i fiului şi moştenitorului său, William. Tocmai Ranulf, care din- tr-o privire putea face un ditamai bărbatul să se scape în pantaloni.

Măcar Munro putuse să iasă la vânătoare, chiar dacă lucrurile nu se terminaseră prea bine. Ceilalţi din familie clar n-ar fi plecat singuri, riscând să dea peste vreun membru al familiei Gerden sau Campbell. Nu de când aveau copii la piept, neveste la braţ şi cântece de leagăn pe buze.

Se îmbăie, îşi puse un kilt şi o cămaşă, o pereche de cizme şi porni în căutarea lui Ranulf. Liderul clanului stătea sprijinit în pragul uşii camerei copiilor, admirând haosul provocat de cei mici şi de mamele lor. Şi, la naiba, zâmbea!

-Ran?

Marchizul se îndreptă de spate şi se întoarse spre el.

-Ai făcut bine să-i dai jumătate din vânat acelei femei şi celor mici. Au mai mare nevoie de mâncare decât noi.

Normal că Ranulf auzise deja povestea. Nimic nu se întâmpla fără ştiinţa lui.

-Eu...

-Si. dara viitoare când pleci la vânătoare de unul si$_n$. eur. o să pun dulăii pe tine, continuă fratele său, ara- tând înspre cei doi câini mari întinşi pe hol, de parcă ar fi încercat să facă abstracţie de prezenţa copiilor. Chiar dacă

suntem la pace cu clanul Campbell, sunt destui pentru care ai fi un trofeu de mare preţ.

Munro încuviinţă din cap. Şi-ar fi putut contrazice fratele, dar ştia că n-ar avea câştig de cauză. Era mai simplu să se prefacă de acord şi apoi să ignore avertismentul.

-Am ajuns până la mănăstirea Haldane, spuse el. Toată aripa de sud e făcută praf.

- Sunt atâţia ani de când nici nu m-am mai gândit la acel loc, răspunse marchizul, înclinând uşor capul. Cum de-ai ajuns aşa departe pe jos?

- N-am cedat nimănui locul, nu-i aşa? Mi s-a părut că văd urme de paşi. Destul de vechi, dar m-au făcut curios.

- Nu. N-aş risca să găzduiesc pe cineva acolo nici măcar pentru o noapte. Crezi că sunt probleme?

La naiba! Ultimul lucru pe care-l voia era ca marchizul să-şi trimită oamenii acolo şi să afle de fata care îl ameninţase cu arma.

-Mai degrabă, cred că nişte puşti din sat s-au dus să caute fantome şi spirite, cum făceam şi noi, zise el şi ridică din umeri. Data viitoare când o iau într-acolo o să mă uit mai cu atenţie, ca să fiu sigur.

-Data viitoare când o iei într-acolo, să mergi cu Debny sau cu altcineva, ca să-ţi ţină de urât, răspunse Ranulf, aplecându-se să ridice un bebeluş cu plete negre care se îndrepta de-a buşilea spre câini. Nu risca aiurea frate. Nu glumesc.

Preţ de o clipă, Munro îi privi când pe marchizul de Glengask, când pe fiul lui în vârstă de şapte luni. Era următorul marchiz, viitorul lider al clanului MacLawry şi momentan era din cale-afară de ocupat să umple de salivă cămaşa albă a tatălui său.

-Frate, mi se pare că am rămas singurul bărbat din familie care îşi asumă riscuri, spuse Munro, mângâind cu blândeţe urechea micuţului. Şi chiar ai nevoie de un bărbat capabil de aşa ceva.

-Ursule, eu…

-Ştii că am dreptate, Ran. Familia noastră a devenit foarte civilizată, dar lumea din jur, nu. N-am de gând să mă

arunc cu capul înainte de pe o stâncă, dar nici nu nvam domesticit. Şi, dacă din când în când aleg să mă duc singur la vânătoare, aminteşte-ţi că am 27 de ani. Cred că sunt destul de matur ca să decid singur ce riscuri îmi asum.

Marchizul îl privi în ochi.

- Atunci, poate e momentul să-ţi găsim o femeie şi să te aşezi la casa ta.

-Hmm...

Lui Munro îi ajunsese. Deja avusese parte de prea multe ameninţări pentru o singură zi, aşa că se răsuci pe călcâie.

- îţi sugerez să nici nu încerci dacă vrei să mă mai vezi vreodată. Când o să vreau o nevastă, o să-mi caut singur.

-Nu te-ai culcat deja cu toate fetele nemăritate din împrejurimi? întrebă fratele lui. Chiar nu ţi-a atras nici una atenţia?

- M-am culcat abia cu trei sferturi. Iar roşcata în pantaloni nu era printre ele. E plăcut pentru o noapte, două, dar pentru toată viaţa? Gândul îmi dă fiori de groază, continuă el.

-Vremurile se schimbă, Ursule. Trebuie să te schimbi şi tu, altfel rămâi de căruţă.

Nu i se părea o alternativă neplăcută. În orice caz, faptul că nu avea nevastă şi plozi îi îngăduia să mai dea o tură la mănăstirea Haldane. Femeia în pantaloni spusese că locul îi aparţinea, deci asta însemna că se stabilise acolo.

Aşa că avea o bănuială că urma să o revadă şi, de data asta, nu avea de gând să mai aibă garda jos.capitolul 2

-Elizabeth, sunt cu! spuse Ca trio na MacColl, (l) voce joasa, păşind dincolo Jc intrarea pc jumătate prăbuşita.

Intră în holul lung şi pătrunse în singura încăpere rămasă întreagă din vechea fortăreaţă. De fapt, relativ întreagă. într-un colţ, tavanul era surpat, şi prin eJ se zărea cerul. Ploaia se scurgea pe zid, iar şiroaiele semănau cu nişte tentacule. Câteva hiaturi ele lucru *şi un* ceainic stricat trăda faptul că acolo fusese cândva bucătăria. Nu se vedea să *fi* fost dotată vreodată cu un cuptor. Ultima dată când fusese

locuită, o asemenea inovaţie încă nu exista. Existau însă un şemineu înalt de un metru, cu polițe din oțel, şi un raft rotativ lipit pe la mijlocul peretelui mai lung. încăperea era mare şi nu avea ferestre, şi, în zilele în care era la modă ca nobilii să mănânce mâncarea pregătită pe vatră, raftul rotativ ar fi fost mişcat de un servitor sau chiar de un câine. Cum ea nu avea nici servitor, nici câine, ea doar împunse cu vârful cizmei mormanul de pături de lângă vatră.

- Elizabeth, ai pus apă la fiert.[7] întrebă ea, desi era limpede că pe foc nu era nici un vas.

Mormanul de pături se mişcă.

- Era un greier în apă.

Ochii căprui, cu gene lungi, clipiră sub o coamă de păr blond-închis.

- Bănuiesc că l-ai scos din apă şi ai pus-o la fiert da?

Catriona trase în dreptul focului o masă veche cu trei picioare, puse vânatul pe ea şi începu să îl taie cu cutitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă. La naiba, trebuia să îl fi ascuţit. Parcă era nevoită să coasă cu o lingură.

-Doar nu sunt o barbară, răspunse Elizabeth MacColl cu accentul ei civilizat de londoneză. Am[1] o. «run-

i . .

cat greierele în iaz

.Catriona îşi înăbuşi un căscat şi tăie carnea mai cu patos.
- Şi pe urmă te-ai dus şi-ai luat din nou apă, sper.
Păturile rămaseră inerte.
- Mi-ai spus să nu mă aventurez afară. Şi-n nici un ca: n-am să folosesc chestia aia de curge pe pereţi.
- Dacă fierbeai apa, greierele murea, ştii?
-Dar imaginea lui înotând în apă n-ar fi murit în mintea mea, se înfioră Elizabeth. Zău aşa, nu puteam să stăm la un han? Ziceai că suntem pe pământurile clanului MacLawry. Ei acceptă fugari. Iar hanul ar fi fost un loc mai călduros şi mai uscat. Şi n-ai fi fost nevoită să vânezi şi să găteşti pentru cină.
-Mi se pare un loc mai sigur, răspunse Catriona. Eu, una, sunt obişnuită. Bun. Acum, taie ceapa cât mă duc să aduc apă.
- Desigur.
Elizabeth ieşi de sub pături. Purta o rochie frumoasă, din muselină galbenă, şi o haină mov, din lână, potrivită pentru cele mai pretenţioase saloane din Londra.
-încerc să fiu de ajutor, să ştii. Dacă vei avea nevoie de cusut sau de brodat ceva, o să te bucuri că sunt aici.
-Mă bucur deja, gâscă ce eşti.
Catriona îşi îmbrăţişă sora mai mică, atentă să folosească doar mâna care nu era murdară de sângele vânatului.
-Nu înţeleg cum de te bucuri, continuă Elizabeth, începând să taie cu stângăcie ceapa în sferturi. N-am vrut ca prima mea scrisoare în cinci ani să fie o cerere de ajutor. Chiar am vrut să păstrăm legătura, aşa cum ne-am propus de la bun început.
- Şi eu aş fi putut să-ţi scriu măcar o dată, dar am fost amândouă prea ocupate, cred.
Faptul că nu păstraseră legătura însemnase şi diminuarea conflictului dintre cele două părţi ale familiei, şi amândouă erau conştiente de asta.

Elizabeth îşi trase nasul, iar Catriona nu putea bă--mâna în foc că era de la ceapă sau de la emoţie.

-Când te-am văzut la uşă. Cat, am... Of, trebuia §-• scot greierul din oala cu apă.

Catriona îşi sărută pe frunte sora. Sora vitregă.

-Oricum sunt udă de la ploaie. Ar fi numai bună încă o plimbare.

Din depărtare se auziră tunete, parcă menite să-i tempereze optimismul. Dar, în acea zi, vremea era cel mai mic pericol care o preocupa. Nu se aşteptase să vadă un bărbat de aproape doi metri strecurându-se printre copaci ca un leu uriaş, brunet şi silenţios. Probabil luase de mult timp urma cerbului, la halul în care-i arătau veşmintele, dar ea stăruse pitită preţ de trei afurisite de ore, în aşteptarea unui vânat. Nu îndrăznise să se aventureze departe de locul unde îşi ascunsese sora. Fir-ar, ar fi trebuit să-l lase pe el să împuşte cerbul, dar nu i se păruse nici pe departe la fel de flămând ca ea. Iar când o lăsase să ia o parte din pradă şi să plece, crezuse că scăpase. Se gândise că un alt braconier nu avea să facă mare caz pentru un vânat ce se afla din belşug în zonă. Mai mult, ea nu era o căprioară nevinovată ieşită la păscut, iar el era mare cât un munte. Dar, în numele Sfintei Bridget, era foarte silenţios. Slavă Cerului că se uitase în urmă, cum făcea de obicei. Altfel, ar fi luat-o el prin surprindere. îşi mască un fior. Nu avea de gând să-i dezvăluie lui Elizabeth pericolul din care tocmai scăpase.

Luă vasul pentru apă, traversă holul şi se opri în dreptul a ce rămăsese din uşa de la intrare. Vântul se întetise dar nimic nu părea nelalocul lui. Şi nu vedea nici urmă de uriaş. Spera că lucrurile aveau să rămână aşa. Fusese încântată să descopere acel loc ferit, în mijlocul sălbăticiei. Dar ştia că nu aveau să poată rămâne acolo multă vreme. Namila avea să se întoarcă împreună cu stăpâ[illegible]j lui şi, fără îndoială, aveau să le izgonească pe suro[illegible]j{[illegible] MacColl sau mai rău.

Da, era aproape sigură că se aflau pe pământurile clanului MacLawry, dar, din punctul ei de vedere, acea familie era o legendă. Se spunea că Lord Glengask îi primea atât pe oamenii locului, cât şi pe fugari, pe cei care se refugiau acolo după ce fugiseră de pe pământurile altor clanuri, unde casele le fuseseră dărâmate ca să facă loc păşunilor pentru oile lor afurisite.

Oftă. Glengask nu avea nici un motiv să le primească pe ea şi pe sora ei. Avea, în schimb, o grămadă de motive să le

izgonească. Dacă ar fi fost singură, la acea oră şi-ar fi făcut deja bagajul şi dusă ar fi fost. Ar fi dispărut în sălbăticie. Numai că nu era singură şi nu ştia cât mai putea îndura Elizabeth viaţa în natură. Vechea clădire era aproape o ruină, era friguroasă şi plină de umezeală. Dar era, de departe, un loc mai prietenos decât altele în care se aflaseră în ultima vreme. La Londra, localnicii - sau, în fine, acei câţiva cetăţeni izolaţi cu care se intersectaseră la ore târzii din noapte - îi remarcaseră ţinuta. Aici, nimeni nu-i arunca o a doua privire. în afară de Elizabeth, desigur.

Se lăsă pe vine în dreptul firului de apă din spatele ruinelor şi umplu vasul. Se spălă pe mâini şi se şterse de pantaloni, apoi zâmbi. Se gândea la cât de necivilizată îi păruse lui Anne Derby-MacColl când sosise la Londra - să tot fi fost cinci săptămâni de atunci. Expresia mamei sale vitrege, o combinaţie care transmitea „Ti-am zis eu!" şi mult, mult dispreţ aproape că o făcuse să râdă. Ei bine, probabil că doamna Derby-MacColl nu râdea acum câtuşi de puţin. Catriona chiar se mira că nu i se auzeau până în Scoţia ţipetele şi crizele de isterie.

Pantalonii pe care îi purta îi veneau bine şi îi ţineau de cald, dar era conştientă că, în acelaşi timp, atrăgeau atenţia asupra ei. Iar în acea zi chiar fusese remarcată. Era cazul să rezolve acea nouă problemă, în loc să-şi bată capul cu cele vechi. Prea bine. Avea să facă bagajele şi să le ducă în mica peşteră pe care o descoperise undevala jumătatea văii. Ele aveau să rămână în clădirea jₙ ruine, pentru că adevărul era că sora ei de 19 ani abjₐ îşi putea prinde părul în coadă. Ideea de a dormi într-o peşteră ar fi făcut-o să leşine. Dacă şi-ar fi tranₛ. portat lucrurile în peşteră, ea şi Elizabeth ar fi pᵤₜUₜ fugi degrabă dacă uriaşul şi-ar fi făcut *din* nou apariţia. Iar dacă nu apărea în următoarele *zile,* Catriona ar *fi* adus lucrurile din peşteră înapoi. Chiar dacă era o ruină, acea clădire i se părea mai sigură decât o eventuală . mutare pe teritoriul altui clan. Şi, cum iarna se apropia, aveau nevoie măcar de o bucată de acoperiş deasupra capului. O trecu un *fior* de nelinişte. *Meleagurile* acelea erau foarte prietene cu iarna şi nici un alt anotimp nu le plăcea mai mult. Iernile lungi şi grele făceau

parte din peisaj. Afară, era deja atât de rece, că îi *dăduse lui* Elizabeth cea mai groasă dintre pături. În câteva săptămâni, clădirea veche şi dărăpănată în care se adăpostiseră risca să devină la fel de periculoasă ca statul sub cerul liber. Catriona se încruntă şi făcu cale întoarsă cât putu de repede.
peste
aco

Elizabeth tocmai termina de tăiat carnea în cubulete. Catriona zâmbi şi puse oala deasupra focului. Sora ei nu avea idee despre traiul pe acele meleaguri, dar măcar încerca. Aşa că depindea de Catriona ca experienţa să fie cât se putea de suportabilă. Privi de jur împrejur. încăperea rămăsese aproape intactă, mai puţin partea dinspre vest a tavanului şi peretele de sub el care aproape cedase şi mai că nu se prăbusise ' camera alăturată. Dacă aveau să petreacă iarna lo, era nevoie să facă nişte reparaţii. Bătrânul Ţ0 şi *fiul lui,* Connor, ar fi rezolvat totul în cel n 1 ^ săptămână, dar ei erau *la* peste 150 de kilometri ° ea nu i-ar fi trimis vorbă nici de-ar *fi* putut.]\J U era toria ei şi trebuia să găsească o soluţie pentru ca lo • lor temporară să le ţină la adăpost faţă de vrem e ^r*^ de intruşi. '1
J

Dacă acel bărbat cât un munte vâna prin partea locului, poate că pe-acolo se afla un sat. Poate mai aproape decât credea. Hmm. Era riscant, dar avea nevoie de un ciocan şi de fierăstrău, plus de alte câteva lucruri.

Apa începu să fiarbă, iar Catriona spera ca dâra de fum să se piardă prin nori şi ploaie. Aruncă în oală carnea, ceapa şi ceva sare pe care-o şterpelise de la ultimul han unde poposiseră. Avea să fie o mâncare cât se poate de simplă, dar îndestulătoare.

-îţi ies aburi din haine, remarcă Elizabeth. Sper să nu faci pneumonie, că... Nu ştiu ce m-aş face. Şi asta-i o mare problemă, aşa-i?

- Nu e prima dată când stau în ploaie, Elizabeth, răspunse Catriona.

Se duse, totuşi, la bagaje şi scoase o pereche uscată de pantaloni şi o cămaşă.

Pe drumul dintre Londra şi Scoţia, lăsase destui bărbaţi fără haine, dar lăsase, ici-colo, câte un bănuţ care să compenseze furtişagul.

-Eşti mulţumită acum? îşi întrebă sora.

- Da. Mulţumesc!

Catriona profită de ocazie ca să strecoare în bagaj perii de păr şi un şal, dar şi alte câteva obiecte. Nu voia ca Elizabeth să aibă impresia că se pregătea să plece, ci doar că voia să facă un pic de ordine.

- Ce faci? o întrebă sora ei, parcă ghicindu-i intenţiile.

-Păi... mi s-a părut că am văzut pe cineva..., recunoscu Catriona, străduindu-se să menţină un ton calm. Dacă va fi nevoie să plecăm de aici, vreau să fim pregătite.

Elizabeth îngenunche lângă ea.

- Cat, toate astea sunt din cauza mea. Nu trebuie să mă menajezi şi să îmi ascunzi unele lucruri. Mai ales dacă suntem în pericol.

-Nu-i vina ta. Este vina mamei tale. Tu doar ai avut curajul să spui nu. Cât priveşte restul, aş aprecia să mă laşi să fiu sora mai mare şi să-mi fac eu griji pentru amândouă.

- Deci *chiar* îţi faci *griji.*

-Sunt doar cu băgare de seamă, obiectă Catriona - scoase un pachet de cărţi de joc. Facem o carte până' gata tocana.[7]

- Da, te rog. zise sora ei zâmbind.

Două ore mai târziu, Catriona mânca stând turcest» pe podea. în vreme ce Elizabeth ocupa singurul scaun din casă. Purtatul de pantaloni, mersul la vânătoare mâncatul cu mâna... Catriona îşi spunea că mama ei ar ti leşinat de jenă văzând toate acestea. Pe de altă pane, ştia din poveştile spuse de tatăl ei că mama ei, Caitir MacColl, era o femeie eminamente practică. Poate că ar *fi fost* de acord, până la urmă, cu toate astea. Dacă nu cu circumstanţele, măcar cu reacţia *fiicei* ei. Cât despre tatăl ei, dacă Randall MacColl n-ar fi avut *friguri,* nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi trăit, multe ar fi fost altfel. Era convinsă de asta.

- Păcat că nu avem mai multe cărţi, rupse Elizabeth tăcerea, speriind-o un pic. Am putea citi seara, în loc să ne

imaginăm ce so fi întâmplând la Londra. Sau *în* loc să ne gândim la ce-o să facem când vine iarna.

Deşi nu prea îi păsa de ce se petrecea la Londra, Catriona trebuia să îşi amintească, din când în când că sora ei, cu toate că era tânără şi crescută în puf, nu era vreo idioată.

-Cred că, dacă facem câteva reparaţii, vom putea petrece iarna aici. Cât despre Londra, nu-ţi face *griji* vei ajunge din nou acolo. Şi o să ai ce povesti, îi spuse' bătând-o uşor cu palma pe genunchi. îmi pare rău că nu ţi-ai *putut* lua cărţile. Erau prea grele. Dar îţi voi face rost de câteva.

Nici ea nu îşi luase cărţile. Rămânea însă de văzut dacă aveau să-i lase camera aşa cum era. Morna, verisoar ei, pusese ochii pe ea, în special penrru că dădea însn™ port şi înspre vasele ancorate acolo. Aşa că erau slab şanse ca dormitorul să rămână al ei. Nu că avea vr

importanţă, pentru că nu avea de gând să se întoaroj. Cele trei cărţi pe care şi le luase, preferatele ei, emu pe fundul unui râu, unde nu le-ar fi găsit nici o persoană aflaţii pe urmele lui Elizabeth.

Catrinna îşi îndesase restul bunurilor într-un sac de cartofi şi o geantă ponosită. La început, nu avusese doar cărţi, ci şi o mică sculptură din corn de cerb înfăţişând o vulpe, o rună ca să îi poarte noroc, câteva panglici pentru părul ei rebel. Toate i se păruseră obiecte utile când pornise la drum, spre sud, dar la întoarcere se dovediseră doar o bătaie de cap în plus şi o povară care le încetinea. Renunţase la ele fără ezitare. Elizabeth avea nevoie să-şi păstreze câteva lucruri drăguţe. Ea, în schimb, nu avea.

-Rămânem aici? o întrebă sora ei, cu o expresie neîncrezătoare.

-Da. Avem foc, vânat din belşug, sursă de apă în apropiere şi un acoperiş aproape întreg. Cred că o să reuşesc să-l repar cumva până dă prima zăpadă.

-Te ajut şi eu! zise Elizabeth.

întregul plan depindea însă de matahala în kilt alb, negru şi roşu, care putea să o dea de gol în faţa căpeteniei de clan sau a arendaşului. Poate pe el ar fi trebuit să îl împuşte, nu pe cerb. Ar fi simplificat situaţia. Pe de altă parte, dacă s-ar fi apucat să omoare oamenii pentru că-i încurcau socotelile, ar fi trebuit să înceapă cu unchiul ei, ducele de Visford, şi cu mama ei vitregă. Iar atunci ar fi meritat orice belea i-ar fi apărut în cale.

Of! Era mai bine să plece. Clădirea era groaznică şi la un pas să cadă pe ele. Unde mai pui că rămăseseră suficiente tablouri vechi, aşternuturi şi alte obiecte stricate ca locul să fie straniu şi neliniştitor. Poate în următoarea vale găseau o colibă vânătorească neocupată peste iarnă. Un locşor care să aibă o fereastră, poate chiar două, un acoperiş întreg şi poate ceva de-ale gurii. Un loc unde nici o matahală n-ar fi ştiut de ele.Dar de ce se gândea atât de mult la cl? E drept (, arăta rezonabil de bine - sau cel puţ/n asta fusese presia ei. îl văzuse doar din spate pâna m ultima clip* când se întorsese spre ea şi o anunţase ca erau şari*
mari să revină.
-Haidamac prost! mormăi ea, punându-şi cuţitul fc
loc în cizmă.

- Ce-ai spus?
- Blestemam vremea. Aşa se face prin partea locului. -Parcă-mi amintesc, chicoti Elizabeth.

Poate că îi cam rănise orgoliul uriaşului, dar, în definitiv, cine îl pusese să o urmărească? Şi doar îi spusese să îi dea pace, pentru numele lui Dumnezeu. Bărbaţii nu prea ştiau de vorbă bună când le era ameninţată bărbăţia, dar ea nu avusese de ales. Nu putea să stea ascunsă şi să-i dea ocazia să o descopere pe Elizabeth sau să le fure puţinul pe care îl aveau. Sau, şi mai rău, să o atace pe una din ele doar pentru că erau femei singure. Era mai prudent să doarmă în peşteră şi să îşi ţină şi lucrurile acolo, dar nu era sigură dacă făcând asta nu îi provoca noi probleme lui Elizabeth, în loc să o ajute să scape de cele pe care deja le avea.

-O să mut o parte dintre lucrurile noastre, pentru orice eventualitate, spuse ea, punându-şi sacul pe umăr Mă întorc într-un ceas. Îţi las muscheta, dar nu încerca să o foloseşti decât dacă nu ai de ales.

- Se întunecă!

-Nu-ţi face griji, ştiu încotro s-o apuc. Iar pe poaia asta sigur n-o să dau nas în nas cu nimeni.

-Tocmai, o să fii singură în toată pustietatea asta!

- Ei bine, stii bine că sunt cam ţicnită, darn-m,- tesc corect cum mi-a spus mama ta când m-a văzut Ea şi nenumărate alte persoane pe care le cunoscus de-a lungul anilor. Zâmbindu-i surorii ei, care o nr' > ^ cu un aer deznădăjduit, căută într-unui dintre baj?a" « scoase singura carte pe care o păstrase.

pi ii Vi ni I') vă finii ocupată.

()! Poezii de Byron! Nu mi-ai spus oi yj ;i«a ceva!

_ Păstram cartea asta pentru 0 zi ploioasă. Ca asta dc Jacă mă gândesc bine.

Când se întoarse, Flizabeth deja dormea în grămada cj dc pături, focul aproape că se stinsese, iar ploaia se]j domolise. Catriona mai aruncă nişte lemne pe foc, isi scoase hainele ca să le pună la uscat şi desprinse cu delicateţe cartea din mâna surorii ei.

Se cuibări sub pătura ei şi încercă să citească. Numai că, în liniştea aproape desăvârşită, mintea îi zbura aiurea, tocmai la uriaşul enervant şi extrem de musculos şi la pletele care-i picau dezordonat până aproape de umeri.

Mormăi şi începu să se foiască, trăgându-se cât mai aproape de foc. Căldura îi încălzea şi îi usca pielea. Continuă să citească până simţi că i se închid ochii. Dacă matahala le dădea iar târcoale, aveau să mai treacă zile bune până la următorul somn într-un loc călduţ şi uscat. Până când găsea un alt adăpost. Iar gândul la uriaş n-avea s-o mai bântuie.

-Hei! E cineva acasă?

Catriona simţi fiori reci pe şira spinării. Se ridică în capul oaselor, sub pătura subţire, şi luă muscheta. Chiar atunci observă, prin spărtura din tavan, că afară se însenina.

-Nu te mişca, îi şopti surorii ei.

Apoi se îmbrăcă în mare grabă şi o zbughi la fugă. Recunoscuse vocea. Data trecută îl lăsase să scape teafăr şi nevătămat. De data asta, se simţea ameninţată şi nu avea de gând să-l mai lase să scape la fel de uşor.

-Roşcato! Ştiu că eşti aici. Am văzut fum ieşind pe horn.

Pasul următor avea să fie cu torţe şi flăcări. Felul obişnuit în care căpeteniile scoţiene scăpau de sătenii de care nu mai aveau nevoie. Oare cu câţi alţi bărbaţi venise? Nu cumva afară o aştepta însuşi Glengask,
cu o duzină de acoliţi înarmaţi.[7] Catriona se strecură scările aproape surpate ca să arunce o privire printr-[u]^ dintre nenumăratele crăpături din zid. Nu văzu decât p^ durea. Liniştită, tăcută şi udă. Fir-ar să fie, dormise p[re]' mult. Razele soarelui străpungeau norii grei, înspre est Mormăi o înjurătură şi se mişcă repede spre următorul punct de observaţie - o fostă fereastră. Nici de aici nu văzu nimic.
Oare o strigase şi apoi se ascunsese[7] încerca să o atragă în câmp deschis[7] Să o facă să iasă la vedere.[7] La naiba!
Se duse la următoarea fereastră şi abia atunci îl văzu pe uriaş. Avea lângă el un câine de vânătoare al cărui cap aproape că îi ajungea la mijloc, dar ea nu putu zări pe altcineva. Doar nu era atât de prost încât să fi venit doar cu un câine.

- Ţi-am spus să te ţii departe! strigă ea. E ultimul avertisment!

Aruncă încă o privire şi îl văzu scrutând ferestrele de la etajul al doilea. Era limpede că o căuta. Era mai tânăr decât i se păruse deunăzi, iar barba neglijentă îi făcea chipul să arate suplu şi teribil de frumos.

- Ştii bine că nu eşti în siguranţă acolo, sus. Tot etajul se poate surpa într-o clipită.

- Nici tu nu eşti în siguranţă afară, uriaşule, răspunse ea. Ai timp să te cari de aici până număr la cinci. Altfel te paşte un glonţ în fund.

El nici nu se clinti.

- Nu te încăpăţâna aiurea, Roşcato. Am venit doar ca să-ţi aduc nişte pâine şi o pătură» Pun pariu că bătrâna mănăstire nu era un loc prea călduros şi uscat niri

w înainte să se prabuşească.
Ea se lăsă şi mai mult pe vine, privindu-l printr-o spărtură în zid.
-Tu chiar te-aştepţi să te cred pe cuvânt, matahală? El se încruntă

.„Mi T-[illegible] Dări nu rc-ncurcâ, aş prefer?

^-nii [illegible]-p[illegible] matahala. uriaş sau rnai

ţriu eu cum.

' A, faci pe vecinul =âritor? L^* ce-ai adus şi vezi-ţi drum. Şi ^ [illegible]

[> dara asta, era aproape sigura ca-i văzuse pe buze o urma de zâmbet.

- N'eah. Cred c-o .să las înăuntru ce ţi-am adus. Vezi că ci,jne îl cheamă Fergus. No să-ţi facă nici un râu dacă csti cuminte. Şi nici eu n-am să-ţi fac rău.

' Ba bine că nu! N[T]-avea de gând să-i dea nici măcar ocazia să-i facă rău. Pe de altă parte, dacă nu cumva chiar avea să îl împuşte, trebuie să-l lase să intre. Nu era vreun laş, asta era limpede, dar concluzia n-o ajuta cu nimic. Ea, una, arăta şi vorbea ca o scoţiană. Se vedea că era de-a locului. Dar dacă Elizabeth deschidea gura, oricine şi-ar fi dat seama că era englezoaică. Sau, în fine, că fusese crescută în Anglia. Era un risc pe care nu şi-l permitea.

Nu apucă să se gândească la un plan, că el deja era cu un pas înăuntrul clădirii în ruine. La naiba cu roate! O luă în jos pe scări cât de repede putu, mulţumindu-şi din nou că alesese să poarte pantaloni. Clădirea asta în paragină nu era locul potrivit pentru o damă în rochie. Poate nici pentru un bărbat în kilt. Sau, cel puţin, aşa spera.

Iată-l că şi azi purta kilt, de data asta cu cizme, o cămaşă albă simplă şi o haină neagră din lână. N-avea idee de ce, dar era până şi ea surprinsă de precizia cu care înregistrase toate detaliile apariţiei lui. Poate era ca-n proverbul cu duşmanul - să-l cunoşti şi să-l ţii cât mai aproape.

-Catriona se strecură printre ruine până la intrarea din faţă şi îşi pregăti muscheta în timp ce aşa-numitul Urs sărea peste câţiva bolovani şi intra. -Nu-mi amintesc să-ţi fi permis să intri, îi aruncă ea.Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut permisiunea, îi ^ replica, apoi fluieră scurt.

Dulăul îşi făcu apariţia imediat şi-i veni J$_a$ p^ Acum, că erau destul de aproape, Catriona observa $ de mari erau, atât bărbatul, cât şi animalul. Nu se $_{Pu}$ J hotărî care din ei era mai periculos. Chiar în acel ^ ment, câinele de vânătoare făcu un pas spre ea şi mârâi făcând-o să se înfioare.

- Fergus te sfătuieşte să Iaşi muscheta deoparte, $_c$o mentă individul, cu un aer detaşat, punându-şi pe umăr sacul cu care venise. Iar eu te sfătuiesc să ţii cont de mesajul lui.

-Nu mă speriaţi nici tu, nici el. Dacă ai simţit **nevo**ia să-mi dai de pomană, lasă pâinea şi pătura şi pleacă. Altfel, cineva o să fie împuşcat.

Dulăul mai făcu un pas spre ea, iar Catriona simţi că i se zbârleşte părul. Câinii scoţieni de vânătoare erau crescuţi să doboare cerbi şi căprioare. Ea, una, ar fi fost o pradă extrem de uşoară. însă trebuia să gândească strategic, ca la şah. Câinele era arma lui, aşa cum muscheta era a ei. Oare cine avea să-şi folosească primul arma.[7] Sau cine avea să cedeze primul?

Ochii lui de un verde-deschis zăboviră asupra ei câteva secunde lungi. Privirea îi era mai nuanţată, aproape contemplativă. Era altfel decât se aşteptase.' Apoi bărbatul oftă şi pocni din degete.

- Fergus, culcat!

Câinele scoase un mârâit şi, vizibil nemulţumit se întinse pe jos şi îşi lăsă capul uriaş pe labele din fată'

-Prea bine, spuse ea, străduindu-se să nu arate * de uşurată se simţea, căci încă era departe de a fi î siguranţă. Acum, vezi-ţi de drum, uriaşule!

- Ursule. Ţi-am spus doar.
- Bine, Ursule. Lasă sacul aici şi cară-te!

El se conformă, cu mişcări lente şi fără să o scape din

11nora Ir plat '-colicnii

priviri.trebuie? '/i-ţi fie frici de mine, ftruco. Şj t-,ri bi- nivvcnitî« S,:|' a'c' wioH ai nevoie, b) Gleriwj.sk, tor} scol icnii sunt bine-veniţi ditfi vreme au intenţii bune. pufni.

-Nu-mi spune că vorbeşti în numele marelui Lord Glcn^nsk. Scuză-mă că nu-ţi facşi-o reverenţă.

-Cu pantalonii aceia pe tine? Asta chiar ar fi de văzut.

Ea se simţi jenată preţ de o clipă, apoi îşi dădu seama că cl nu o privea câtuşi de puţin cu dispreţ. Asta o făcu să se simtă... straniu. Îi dădea o senzaţie ciudată în stomac. Şi nu era sigură dacă îi plăcea sau nu.

-N-aş facc-o nici dacă ai fi însuşi regele! îl repezi ea.

Nu'l sfida doar din vorbe. Continuă să ţină muscheta pregătită, iar Munro nu se deranja să-şi ascundă nemulţumirea. În numele Sfântului Andrei! îşi potolise câinele şi îi adusese câteva lucruri de care clar avea nevoie. Şi, cu toate astea, tot o deranja prezenţa lui. Tocmai a lui, bărbatul pe care femeile din sat îl aleseseră patru ani la rând Regele de Mai. Bărbatul care în aceeaşi noapte se culcase atât cu Bethia, cât şi cu Flora Peterkin, fără ca vreuna să afle de cealaltă - sau să nu aibă parte de satisfacţia dorită.

Bineînţeles că vorbea în numele stăpânului locului, dar ceva îi spunea că nu ar avea nimic de câştigat dacă i-ar mărturisi că era fratele marchizului. Poate cel mult un glonţ în piept.

Codana roşcată îl nedumerea. Nu reuşea să o înţeleagă. Pe lângă atitudinea în general ostilă şi priceperea de a mânui arme de foc, părea imună la farmecul lui. Nu i se mai întâmplase să-i reziste vreo femeie. Nu i se mai întâmplase să nu fie considerat atrăgător. Sigur, fata asta nu ştia nimic despre el, nu ştia cine era şi ce hram purta. Dar Munro considerase mereu că faptul că făcea parte din clanul MacLawry nu era prima lui calitate. Poate nici măcar a treia. Pentru un bărbatde aproape doi metri, numai muşc *hi*, arata chiar J, ful de bine, după umila lui părere.

Cel mai enervant era că, în timp ce el clar ruj reij}j- să o impresioneze, ea ii lăsase, în *schirn*b, o imprc-j puternică. Altfel, n-ar fi stat acolo, cu o puşcă atinrir fix în dreptul inimii. Arran obişnuia să *il* tachjV ze spunând că, dacă ceva nu putea *fi* mâncat, regular sau pocnit, atunci acel ceva *îi* era absolut *inutil lui* Munro. Ei bine, pe acea femeie dorea s-o reguleze, a.sa că era cât de cât de înţeles de ce era în continuare în preajma ei.

- Bine, plec, îi spuse într-un sfârşit, făcând un pas înapoi, când, de fapt, ar *fi* vrut să facă unul înainte. Nici mie nu mi-e frică de tine, Roşcato, dar îţi respect dorinţa. Şi nu trebuie să te temi de mine. N-am spus nimănui că eşti aici.

Ea înclină uşor capul şi îşi aţinti ochii căprui asupra lui.

-Nu mi-e teamă de nimic pe lumea asta, Ursule. Dacă mi-ar fi fost, te-aş fi împuşcat tocmai pentru că mi-ai spus că nu ai zis nimănui că sunt aici. Asta înseamnă că esti singura mea ameninţare. Şi aş apăsa pe trăgaci tocmai ca să pun capăt bătăii de cap pe care mi-o provoci.

Prea bine. Recunoştea, în sinea lui, că nu fusese cea mai înţeleaptă mişcare să îi spună că îi păstrase secretul Asta avea să-l înveţe minte să nu mai încerce să consoleze o femeie care nu cerea să fie consolată.

-Ai fi 0 vecină cam nesuferită dacă ai face-o îi spuse el.

Avu impresia, preţ de o clipă, că zărise umbra unui zâmbet în colţurile buzelor ei, dar n-ar fi $_{pils}$ Nici nu-şi permitea luxul de a-i admira buzele ce păr moi şi numai bune de sărutat sau ochii de un căprui ^ de intens, încât se putea pierde în adâncimea J_{0r} prea era momentul să pice în admiraţie când obi$_{e}$ admiraţiei avea puşca aţintită asupra lui.

$_{ctu}$

- Parcă ziceai că pleci, îi reaminti ea. Ce mai ?Miînro nu sc simţea pregătit ca întâlnirea să ia sfârşit, , cra con.ştient că nu era în avantajul lui dacă forţa Cifl r^în acea zi. Ar fi fost cel puţin riscant. Sigur, ar fi n° 'it să-i smulgă arma din mâini, lucru care ar fi înde- rlrtat pcricolul şi, în acelaşi timp, ar fi speriat-o pe ea l n;oarrc. în schimb, n-ar fi îmbunătăţit câtuşi de puţin relaţia clintre ei.

Bine, spuse el şi se îndrepta spre golul din zid înde cândva fusese uşa de la intrare. Dar ţine minte 1" sunt prietenos. Şi sunt un bun vecin. Nu e nevoie să pleci de-aici din pricina mea. Chiar nu-şi dorea ca, atunci când avea să se întoarcă, să găsească doar cenuşa din cămin. Şi nici să mă împuşti nu e nevoie, continuă Munro.

-Asta mă priveşte, răspunse ea pe un ton sec, lăsând uşor arma în jos, pe măsură ce el se retrăgea.

' „Cât despre pâine şi pătură... Cu plăcere, Roşcato! îi mai aruncă el peste umăr. Aş aprinde o lumânare pentru tine la biserică, dar nu ştiu cum te cheamă. Sau poate o să mă rog la Sfântul Andrei s-o aibă în grijă pe nebuna aceea roşcată, cu ditamai puşca şi fără pic de maniere, care-şi face veacul la vechea mănăstire Haldane. Cred că o să priceapă despre cine e vorba.

Aproape că-i simţea enervarea şi frustrarea. Erau sanse bune ca următorul şi poate ultimul sunet pe care avea să-l audă să fie cel provocat de glonţul care avea să îi străpungă spinarea. Poate avea de-a face cu o provocare de care nu simţea neapărat nevoia. Atunci, o auzi cum răsuflă adânc.

- Cat, spuse ea atât de încet, încât cu greu se făcu auzită. -Cum ai zis?

-Cum ai auzit, namilă. Poţi spune o rugăciune pentru Cat, dacă ţii morţiş. Dar să nu apari pe-aici să-mi povesteşti ce şi cum.

-Atunci, Cat să fie. Mai ai nevoie de ceva cât stai aici, Cat?-Da, pufni ea. Nişte cărţi de Shakespeare şi $_{Sll}$ afumată de porc mi-ar prinde bine. Poate şi-$_{0}$ de argint pentru budinca de la micul dejun. D$_{ar}$, J ivo să mai pui piciorul aici, o să mă descurc şi ^ toate astea.

Munro îsi notă în minte ceea ce ea îi ceruse cu sarcasm vădit. Era convins că îl considera un sătean # rac lipit pământului sau un braconier de rând. Era $_{spre}$ binele amândurora să nu îşi dezvăluie adevărata id$_{enti}$. tate. Cel puţin, deocamdată.

Cat. Măcar aflase ceva despre ea. Auzise de jocul de-$_{a}$ şoarecele şi pisica. De data asta, jocul era mai degrabă de-a Ursul şi Pisica[1]. Pentru că, indiferent ce-şi dorea ea, el nu avea de gând să o lase în pace.

capitolul 3

-Ursule!

Munro înjură în surdină, trecu sacul dintr-o mână în cealaltă şi se opri lângă scara principală, ca să-i dea timp lui Ranulf să-l prindă din urmă.

-Ai văzut că iar a început ploaia? întrebă el, înainte ca marchizul să spună ce avea de spus. Dacă o ţine tot aşa, mă tem că ne-aşteaptă o iarnă de coşmar. Mă duc la Lachlan şi Winnie. Ce zici, Lach o mai fi ştiind să vâneze acum, că e domesticit de un an?

Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

- întâi de toate, nu ştiu ce înţelegi prin domesticit. Doi la mână, cred că Lach se descurcă îndeajuns de bine. Am mai fost la vânătoare cu el. Dar mă tem că azi n-o să ştie la care capăt al armei e ţeava.

-Am priceput, O iau din loc.

-Avem deja un vânător pe domeniu, frăţioare. Nu-i nevoie să ne aprovizionezi tu pentru la iarnă.

Munro râse forţat şi merse mai departe.

-Zilele astea sunt mai multe guri de hrănit. Cred că lui Earcharn nu i-ar prinde rău o mână de ajutor, spuse, trăgându-şi pe el haina din piele de focă şi luându-şi pălăria cu boruri largi. Unde mai pui că eu, unul, nu's încă domesticit. Nu pot să stau pe lângă casă, zâmbind tâmp la drăguţă-mea şi la plozi, pentru că n-am aşa ceva.

Cooper, majordomul reşedinţei Glengask, îi deschise usa principală, iar el ieşi în ploaia deasă.

' - Cât mai pot, am să-mi petrec timpul pe-afară, până vine iarna. Asta dacă nu te-ncurcă.

Munro auzi în spate paşii fratelui său şi îşi stăpâni cu greu o tresărire. Nu, nu avea darul vorbirii', la fel ca Arran. Spunea mereu franc ce gândea, pentru că în acest fel evita eventuale confuzii sau neînţelegeri. Şi nu era nici pe departe atât de bolovan cum îl credeau cei din familie. Doar că şi lor, şi lui le era mai uşor să lase impresia asta. Iar dacă de astă dată îl insultase pe Ranulf, nu fusese cu intenţie.

-Ursule!

Se opri, dar nu se întoarse.

-Mda?

- la-l pe Fergus cu tine!

Un val de uşurare îl cuprinse.

-Mulţam! spuse, îndreptându-se spre grajduri.

Fluieră, şi aproape imediat i se alătură cel mai mare din cei doi câini de vânătoare ai lui Ranulf.

-Sper să fii cuminte azi, prietene. Să n-o sperii pe Cat.

Asta cu toate că data trecută nu i se păruse că tânăra fusese din cale-afară de înspăimântată.

Câinele lătră scurt, părând să încuviinţeze. Faptul că fusese nevoit să se strecoare pe lângă Ranulf şi să scornească povestea cu vânătoarea îi cam dăduse planurile peste cap. Odată ce pomenise despre o aşa-zisă partidă de vânătoare cu Lord Gray, cumnatul lor, era nevoit să se ţină de acel plan. Ranulf avea enervantul talent de a mirosi minciuna şi de a merge până în pânzele

l *Cat,* în limba engleză, înseamnă pisică.

albe ca să afle adevărul. Pe de altă parte, nu era mă să meargă să schimbe două vorbe cu prietenul |. cel mai apropiat. Trecuse ceva vreme de când vorbjj despre altceva decât vârsta ideală pentru ca un învețe să călărească.

în mod normal, n-ar fi contat ca o domnița j stabilit la Haldane, dar Munro ştia ca lui Ranulf nu fi convenit ca o străină, şi încă una toarte pneepută, armele de foc, să fie atât de aproape de casa. Şi avea idee destul de clară despre ce-ar fi spus fraţii lui dacă ar fi aflat că femeia aceea îl izgonise cu puşca - şi dată, ci chiar de două ori.

îsi prinse sacul de şa şi îşi struni armăsarul sur pe nume Saturn. Reşedința familiei Gray nu era tocmai în direcția opusă faţă de cea spre care voia sa se în- drepte, dar tot trebuia să facă un ocol de vreo câţiva kilometri. Una peste alta, însemna că vizita la Haldane trebuia să fie foarte scurtă, dar poate că era mai bine asa. Fata îl avertizase să nu se maijîntoarcă, dar nu avea cum să îl împuşte dacă nu îl vedea. Sau cel puţin asta spera.

De-a lungul anilor, se aventurase fără probleme în toate ungherele reşedinţei Gray fără să întâmpine ' vreun obstacol. Practic, o considera o extensie a propriului său teritoriu. Aşa că nu mică îi fu mirarea când Dodge, majordomul, îi blocă accesul.

-Unde-i Lach? întrebă Munro, mângâindu-l pe Fergus.

-în bibliotecă, domnule, răspunse servitorul pe un ton şoptit.

-S-a-ntâmplat ceva?

-Nu, domnule... Doar că... Ei bine... Nu, doar că Ei bine, conasul Colin a fost cam agitat şi abia acum Vi' mai potolit. Lady MacTier a reuşit să adoarmă şi..

-Am priceput, o să vorbesc încet, şopti'^^

degrabă.Nu avea nici un chef să asculte detalii despre cât plânsese plodul lui LachJan şi al Rowenei în acea zi. Sora lui fusese ea însăşi un copil dificil şi plângăcios. El avea opt ani, şi zbieretele ei îi zgâriau zi de zi urechile.

- Mulţumesc, stăpâne, apreciem că sunteţi aşa înţelegător.

Şi atât^de puţin dornic să audă chirăielile încă unui bebeluş. în numele Sfântului Andrei, era deja sătul de ce-i auzeau urechile în fiecare zi de la William, fiul lui Ranulf şi al lui Charlotte. înclină uşor capul înspre majordom, urcă scările şi o luă pe holul ce ducea către bibliotecă. Uşa încăperii era întredeschisă. Se strecură înăuntru, închise cu grijă, apoi înlemni.

Lachlan MacTier, viconte de Gray, stătea în dreptul unei ferestre şi se legăna înainte şi înapoi, pe vârfuri şi călcâie. Arăta de parcă scăpase de la balamuc, iar în braţe ţinea un ghemotoc de pături din care un braţ mic, cu pumnul strâns, se ridica aproape ameninţător.

Când vicontele îl zări pe Munro, ochii lui verzi, cu o expresie de obicei cinică, se făcură mari de uimire.

-Nu care cumva să îndrăzneşti să vorbeşti altfel decât în şoaptă, şuieră, ferind bebeluşul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să îl pună la adăpost de explozia de cuvinte pe care o anticipa din partea cumnatului său. Iar tu, Fer- gus, un sunet să nu scoţi! i se adresă vicontele câinelui.

Dulăul se aşează imediat în poziţia culcat, cât mai aproape de uşă.

-Afurisitul tău de valet mi-a zis deja să nu ridic vocea, mormăi Munro, aşezându-se pe un scaun în dreptul şemineului.

Văzu pe rafturile de pe un perete mai multe sticle de băutură. Era tentat să tragă o cluşcă, dar prezenţa unui Plod de şapte luni şi faptul că era abia nouă dimineaţa Parcă nu mergeau cu un pahar de whisky.

-Bun, spuse Lachlan, apropiindu-se încet. Ce cauţi pe-aici?

-Venisem să te iau la vânătoare. Dar dacă aş *fi* s/, că între timp te-ai transformat într-o muiere... ' ' lljt Insulta parcă nu avea acelaşi impact spusă în şoan, dar felul în care Lachlan se încruntă *indica*, fără doar!' poate, că săgeţile lui Munro *îşi* atinseseră ţinta.

-Soaţa mea doarme pentru prima dată în douăzeci de ore, murmură vicontele, iar fiu-meu, la fel. Dacă ai impresia că însurătoarea te înmoaie, ia încearcă sâ-tj păstrezi cumpătul o zi întreagă când toată iumea-n ju, plânge şi zbiară. -Păi...

- Colin mi-a adormit în braţe, şi-o să-l ţin în braţe până-mi cad mâinile sau până se trezeşte zâmbind şi odihnit. Ai vreo problemă.[7]

Munro clătină din cap.

- Recunosc că nu vorbeşti ca o muiere, spuse el, dar tot ţii un plod în braţe, când ai putea să vânezi. Sau să călăreşti. Sau să *joci* cărţi ori biliard.

- Cară-te, Ursule, şopti Lachlan. Nu am cum să-ţi explic cum e să simţi că ţi-ai da viaţa pentru femeia ta şi pentru fiul tău. Şi-n nici un caz nu am cum să-ti exnlir în timp ce amândoi dorm.

Aşadar, în acea zi, nimeni nu-l voia în preajmă. Era ciudat ca, ştnndu-se cu Lachlan de-o viaţă simţea " le momente, că avea mai multe în comun cu pisica aceea sălbatică ce traia printre ruinele mănăstirii HaJd

-Ştiu că n-am ce căuta acolo unde se vr I ^ pace,' răspunse el, amintindu-şi să vorbească**' ?tl?i sunt doar bruta de care e nevoie când ¿eh "T^ spaima-n oameni. Klle băgată Munro se îndreptă spre uşă, iar Fergus se .,,

- Ursule, ştiu că nu-ţi place gândul de tici, dar... a te domes-

- Nu-mi place gândul că nu-s apreciat O* ia de-a gata sau că ar fi ceva greşit |a mi « '"mea mă că nu-mi doresc ce aveţ, voi. Aşa că v^J^Pentru ' aelegănat

şi de cântece de-adormit copiii. Mă duc să omor ceva mare şi fioros.

Şi-ar fi dorit nespus să trântească uşa la plecare, dar n-ar fi făcut decât să întărească opinia familiei, care-l considera o brută grea de cap şi iute la mânie. Aşa că o lăsă deschisă şi coborî scările, iar când Dodge îi înmâna haina şi pălăria, se mulţumi doar să încline din cap şi deschise uşa de la intrare.

La naiba! Crescând alături de doi fraţi, o soră şi de Lachlan, se obişnuise să aibă mereu pe cineva cu care să vorbească, să se ia la întrecere sau cu care să bea. Iar acum, cu toţii îşi găsiseră pe câte cineva şi îl lăsaseră simţindu-se blocat, mai mult ca oricând, în rolul lui. Doar că de data asta avea mai mulţi oameni de protejat. Trebuia să fie mai puternic şi mai amenințător în vorbe şi-n fapte, pentru ca privirile invidioase să se aţintească doar asupra lui. Nu-I deranja. Ba chiar îi convenea. Doar că şi el, şi familia lui ajunseseră să creadă că era doar o namilă gălăgioasă şi gata să sară la bătaie. Şi nimic mai mult. Singura persoană care ştia despre el doar ce alesese el să îi arate era pisica aceea sălbatică roşcată. Se întreba dacă ea găsise darul pe care i-l lăsase în prag şi dacă era cumva prea devreme să meargă şi să o întrebe direct.

-Nu am foarfecă, mormăi Elizabeth. îmi dai cuţitul tău?

Catriona şterse lama cu mâneca de la cămaşă şi îi dădu surorii ei cuţitul. Elizabeth reteză firul de aţă, apoi îşi admiră opera. Se vedea că pantalonul era peticit la genunchi, n-avea cum să mascheze asta. Dar peticul dreptunghiular era bine tăiat şi cusut. Chiar mai bine decât restul pantalonului. -Treabă bună, comentă Catriona. -Mulţumesc! Elizabeth zâmbi. Dacă viitoare, să nu uităm să luăm o foarfecă. Va simplifica lucrurile.

Nu, zău, data viitoare când vor simţi nevoia să f, şi să caute adăpost în sălbăticia Scoţiei, avea să { cerce să fie mai bine pregătită. Şi mai... neîndupleca ' N-avea să se mai lase amuzată, nici măcar un pjCi ^ namile care-i aduc pâine proaspătă.

Luă o bucată din pâinea pe care w lăsase Ursul Cll o zi în urmă. îi adusese şi o bucata de unt, iar easi Elizabeth o folosiseră pe toată. Chiar, dacă vremea era rece, merindele n-aveau să reziste mult timp, trebuiau consumate degrabă. Până de curând, pâinea i se părea un aliment banal. Era pâine, atâta tot. Dar tot călătorind cu poştalionul sau în căruţe cu fân şi procurându-şi hrana de pe unde apuca, ajunsese să privească lucruri- le altfel. Iar pâinea din care mânca în acele momente chiar era ieşită din comun. Nu avea nici crustă arsă, nici miez necopt. Era perfectă. Era pâine de bogătani. Sau măcar de oameni înstăriţi. Iar asta îi trezea curiozitatea. Voia să afle cum făcuse Ursul rost de aşa ceva. La cum era îmbrăcat, era un sătean de rând sau un braconier. Mişcările lui aveau forţa şi graţia unui vânător iscusit, în ciuda umerilor laţi şi a staturii înalte.

Oare furase pâinea? Sau o căpătase din bucătăria stăpânului? Poate era vânătorul domeniului Glengask, cu toate că nu i-ar fi convenit să îl ştie aşa aproape de nobilimea din partea locului.

O trosnitură puternică şi sumbră se auzi din măruntaiele clădirii, iar Elizabeth se zgribuli sub pătură Catriona aprecia faptul că ştia, datorită lui, cum se nu' mea locul unde găsiseră adăpost, dar i>0 încântase să afle că fosta mănăstire era bântuită. Iar HIi„beth auzise şi ea când matahala îi povestise ce şi cum. FantomeleZ face bine să se ţină departe de ele. Era

prea «5 «

lucruri cât se poate de lumeşti ca să işi bată P^ cu pricina unor năluci. <*m

_Ai auzit? şopti sora ei.-Mda. Probabil o de la treptele alea aproape rupte, răspunse ca. Dacă pică singure, măcar n-o să mai

trebuiască să le smulg eu când o să repar acoperişul.

Afurisit fie uriaşul că pomenise despre "fantome în aceeaşi frază în care-i spunea că era bine-venită să locuiască acolo. Sperase oare ca ea să leşine.[7] Sau că avea să îi sară speriată în braţe.[7] Ba bine că nu! Două, trei fantome n-aveau s-o pună pe fugă. Oricum, dormea iepureşte, iar dacă se întâmpla să o înfioare o răceală, alta decât cea provocată de vânt sau de curent, nu avea de gând să recunoască asta vreodată.

îşi trase pe ea pantalonii umezi şi peticiţi şi îşi puse cizmele. Bun. Se simţea mai capabilă astfel îmbrăcată.

-Mă duc după apă, îi spuse lui Elizabeth în timp ce-şi băga cămaşa în pantaloni şi îşi punea pe umeri o pătură roasă. Parcă am văzut şi ceva zmeură în nişte tufe de la marginea pajiştii. -Pot să vin şi eu.[7] -Elizabeth...

- Da, ştiu, trebuie să stau ascunsă. Dar nu sunt copil, am 19 ani, şi toată povestea asta... pericolul în care te bagi doar pentru mine... Unde mai pui că plouă, uriaşul acela nu s-a întors... înnebunesc aici, chiar dacă îmi ţine Byron companie, într-adevăr, uriaşul nu se întorsese. -Nu-s prea sigură că Byron e compania potrivită pentru o fată gata-gata să înnebunească, recunoscu ea. Prea bine atunci. Vii cu mine, dar trebuie să te ţii aproape şi să faci exact ce îţi spun. -Promit!

Elizabeth îşi înfăşură o pătură pe umeri şi o ridică [a]Poi până deasupra bărbiei. Ştia că n-avea să îi fie mai cald aşa şi nici nu avea să fie ferită de ploaie, dar măcar [râul] Şi pajiştea erau aproape. Catriona îsi luă muscheta şi îşi conduse sora spre [le]?irea din mănăstirea Haldane. Elizabeth ducea gă- [ta]> ceea ce îi făcea Catrionei misiunea mai uşoară,
dar îi sporea îngrijorarea de a fi ieşit din ascunzâ[to] re. Era conştientă de riscuri, iar tatăl ei o învăţa[Se] * aibă grijă de ea. De când plecase de acasă, din i[nsuj][a] Islay, se simţise mult mai în vârstă decât cei 24 de ^ pe care îi avea. în acelaşi timp, avea senzaţia că diferenţa de cinci ani dintre ea şi Elizabeth era mai mare î[n re]. alitate decât pe hârtie. îşi dăduse seama imediat c* trebuia să aibă grijă de sora ei, să o apere şi să se ocu- pe de nevoile ei. în Scoţia, mimozele nu prea aveau viaţă lungă.

Pârâul era, de fapt, un firicel de apă ce izvora de sub o stâncă, la câteva sute de metri de ruine, dar apa era proaspătă, rece şi bună. Faptul că avea acces la o sursă de apă o convinsese să aleagă acel loc pentru a se adăposti. Asta şi faptul că era izolat.

- Pune vasul aici şi aşteaptă să se umple, spuse cu blândeţe, parcă nedorind să tulbure liniştea din jur.

Apoi îşi continuară drumul până când ajunseră la marginea unei pante abrupte dincolo de care se întindea o pajişte în nuanţe de verde şi mov. Undeva în depărtare se vedea o cireada de vaci, iar un gard le ţinea la distanţă de panta periculoasă. Dacă ar fi fost nevoite să petreacă iarna acolo, trebuia să găsească o modalitate să transforme una dintre acele vaci în friptură I ucru care avea să fie mai periculos decât să braconeze pe domeniul stapanului Glengask. Merseră orin iarbi udă care le ajungea până la genunchi, i[ar] I[ângă] j ^ V
ră câteva tute de zmeura la care vacile nu • - - ajungă. Multe dintre fructe erau deja trecute[r]^[u]?[ls]era sa să găsească şi unele comestibile. Elizabetb ' ^ [reu]?iră se ridică. [manC(1]- apoi

- Nu înţeleg de ce mama refuză să vină în S şi în vizită. E atât de frumos aici. I[ar] când î[m]-[C o 'la chiar] pre adunările clanului MacDonald şi despre ¡T[ides'] îmi pare rău că nu eram mai mare, '[ca] să [°aiCiUri] •• mai multe din ce-mi povesteai. ţintesc

- Ei, după ce faci 21 de ani, poţi veni aici când pofteşti. Catriona se forţă să zâmbească. Evitase să menţioneze că ea, una,

nu avea să fie pe-acolo. S-ar putea ca după iarna asta să nu mai vrei să pui vreodată piciorul în Scoţia, adăugă ea.

-O să vreau, din moment ce tu vei fi aici. Sora ei puse fructele de pădure într-o batistă. Singurul lucru bun din toată tărăşenia asta e că suntem din nou împreună. Dintre toţi cei pe care îi cunosc, toţi cei care mă invitau la petreceri şi la serate şi-mi spuneau ce prietenă dragă le sunt, nimeni nu mi-a sărit în ajutor. Tu, în schimb, ai venit imediat ce ţi-am cerut ajutorul.

într-o bună zi, Catriona avea să îi spună lui Elizabeth cât de potrivit fusese momentul în care primise scrisoarea. Dar, pentru moment, sora cea mare se mulţumi să mănânce încă unul dintre micile fructe.

- Bineînţeles că am venit. E drept că nu suntem surori după mamă, dar Randall MacColl a fost şi tatăl meu, şi al tău, aşa că suntem surori de sânge. Să mergem acum, înainte să păţim cine ştie ce.

Carnea rămasă le mai ajungea pentru două zile, după care trebuia să plece din nou la vânătoare. Dacă ar fi avut sare sau o afumătoare, ar fi putut păstra carnea mai multă vreme. Dar nu aveau nici una, nici alta. Dacă uriaşul n-avea să se întoarcă, putea transforma micuţa cămară din spatele aripii estice a clădirii într-un loc de sărat şi păstrat carnea. Nu era prima dată când regreta că nu petrecuse mai mult timp în preajma măcelarului din sat, de la care ar fi învăţat una-alta. O idee tot avea, datorită tatălui ei, dar se îndoia că, atunci când o învăţase căf e puţin din toate, el îşi imaginase că într-o bună zi ea avea să se afle în situaţia actuală.

~ând ajunseră la zid, Catriona îşi ajută sora să treacă L! cealaltă parte, apoi trecu şi ea. Se opri însă brusc. pJjngaintrarea pe jumătate surpată era un sac mare. rea plin- Şi greu. Catriona simţi că inima începea să îi bată mai tare. Puse o mână pe pieptul suro •■ cerându-i să se oprească. r" ei,

-Aşteaptă aici, îi spuse, lăsând *jos* vasul cu air strângând mai tare în mână muscheta.

în jur nu auzea decât foşnetul pădurii şi şuieratul vi tului. Oare sacul era acolo de când plecaseră la dr^,' La naiba, nu ştia. Nu fusese atentă la sacii burduşiţi ■ camuflaţi în găurile din zid. Rămase nemişcată, cu ure chile ciulite, încercând să depisteze cel mai mic zgomot străin, cea mai mică mişcare. Apoi se lăsă pe vine şi cu mâna rămasă liberă, desfăcu băierile sacului. Din el' căzură câteva pachete înfăşurate în hârtie groasă. înjura le băgă la loc şi ridică desaga.

- Iei tu apa? îi ceru surorii ei.
- Da. Astea sunt de la amicul tău uriaş.[7] întrebă Elizabeth, ridicând vasul cu apă şi urmând-o în fosta mănăstire.
- Nu e amicul meu. Nu e nimic pentru mine.

Catriona intră în bucătărie, atentă la fiecare umbră. Nu lipsiseră mult, dar nici măcar unui individ masiv nu i-ar fi fost greu să găsească degrabă o ascunzătoare printre ruine. Auzi, amicul ei uriaş. Ha! îi dădu surorii ei cuţitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă.

- Mă duc în recunoaştere, să văd dacă e cineva în clădire. Tu strigă-mă dacă auzi ceva.

Se gândea că sacul putea fi o capcană. Dacă nimeni nu-l lua, el ar fi crezut ca ea plecase din acel adăpost tem porar. Însă ea nu voia să îl lase acolo. Oricine ar *fi* trecut prin zonă l-ar fi putut vedea, şi i s-ar fi trezit curi ' Dur nu îi convenea nici să primească daruri nesoT^63 în caz că asta era în sac, de la un bărbat care nu îi jCltate, nimic şi care nu putea să-i aducă decât necazuri în 'T™ Nu zări nici un uriaş pândind printre zidurile de n i - ' asa că se întoarse în bucătărie. În nări îi Veni mim^i de pâine proaspătă. îi lăsa gura apă. Elizabeth gol sacul şi pusese conţinutul pe masa de lucru. Catri0ISe se încruntă, dar numai pentru câteva clipe. Nu c na să primească acel sac şi nu avea pretenţii asupra lui. Chiar dimpotrivă.

-Vai , scumpo! exclamă sora ei, desfăcând unul dintre pachete. Să fie oare... O, da! E o carte! O scoase repede din învelitoare şi citi: Shakespeare, *Opere complete!* îţi dai seama? O să ne putem citi una alteia toate piesele!

Hmm. Ce sătean amărât sau ce braconier citea Shakespeare? Poate furase cartea. Caz în care proprietarul de drept ar putea-o învinui pe ea dacă o găsea careva asupra ei. La naiba, individul chiar nu le făcea vreun favor. Şi nu era câtuşi de puţin încântată de veselia din glasul surorii ei. Expiră adânc, luă cel mai mare şi mai greu dintre pachete şi îl desfăcu. Apoi rămase mască.

- Ce este? întrebă Elizabeth, băgând mâna în sac pentru a lua şi ultimul pachet, care produse un fel de clinchet.
- E şuncă de porc. Afumată.

Era suficientă cât să le ajungă vreo două săptămâni dacă erau chibzuite. în acele locuri, o şuncă precum asta, ce arăta şi mirosea atât de bine, valora cât greutatea ei în aur. Oare cum de reuşise matahala să facă rost şi de Shakespeare, şi de o aşa bucată de carne, în doar o zi?

-Se pare că ne-am găsit un protector. Un binefăcător, comentă sora cea mică, arătându-i Catrionei un săculeţ cu sare, un borcan cu miere şi o pelerină din piele de focă. N-o să ne mai udăm până la piele data viitoare când plouă.

Când Elizabeth desfăcu pelerina, din ea căzu un obiect metalic. Catriona simţi că inima îi stă-n loc, apoi o ia la galop. Era o lingură de argint.

La naiba! Da, chiar ea ceruse aşa ceva, dar, în primul rând, glumise şi, în al doilea rând, ei bine, nu se aşteptase ca el chiar să îi procure aşa ceva. Ridică lingu- ra şi o studie la lumina focului. Avea gravată litera G, în linii elegante şi cursive ce se termina cu ^

^-La^najba!"repetă, de data asta cu glas tare, când-o iar.

- Ce e în neregulă.

-Lingura asta îi aparţine marchizului de Gle^

Sau, în fine, familiei lm.

-Crezi ca individul ace la, Ursul, a ftirato?

-Ori a furat-o, ori e a lui de drept. Nici un săteanu sau braconier n-are cum să-şi permită aşa pame bună, o să nu mai punem la socoteală mierea şunca sau pelerini. na. Dacă e hot, atunci oamenii lui Glengask 11 vor lua urma şi vor ajunge la noi. Dacă face parte din familia Glengask, le va spune celorlalţi despre noi. Aşa că nu ne rămâne decât să ne luăm tălpăşiţa.

- Bine, dar a zis că putem rămâne. Că suntem bi- ne-venite aici.

- Şi ducele de Visford a zis că poţi să devii soţia lui. Că eşti bine-venită să-i devii mireasă. Crezi că din mărinimie?

Regretă imediat că făcuse acea comparaţie, căci Elizabeth începu să tremure şi să-şi strângă pătura în jurul umerilor. Aşa că tăcu din gură şi îşi luă sora în braţe. Elizabeth era cine era, indiferent de ce ştia, indiferent de ce i-ar fi spus cuiva mai în vârstă sau mai puţin... delicat, înainte de toate, Elizabeth avea nevoie de'protectia şi de grija ei.

-A fost o comparaţie nepotrivită, spuse ea încet. Acest individ, Ursul, nu a făcut nimic care să ne ameninţe direct. Sunt îngrijorată doar că ne sn> acn.n

Ei w _j « . ytic doLUIl*

_____ drept ca de tine nu ştie, m-a văzut numai ne mine. Dar aş prefera să nu ştie nimeni unde sunt pe unde-am trecut. Aş prefera să nu bănuiasrs ^ unde ar putea da de noi.

as<=a nimeni

- Dacă tot crezi că toată lumea, dar absolut mea, ne vrea răul, ce rezolvăm dacă mă tii d ° a t a j Londra până ajung la majorat? replică sora ei r de

• La cum

¿¡ndi-şti. nu voi fi niciodată la adăpost, şi vom trîi c, jouă iu ea re până ia sfârşitul vieţii, tremurând şi a<am -nncliHic în cine ştie ce hrube sau peşteri. " Carriona tocmai se pregătea să-i propună să petreacă noaptea în peştera unde ascunsese proviziile. Chiar nu i se părea că era exagerat de prudentă.

- Poate e doar un uriaş bun la inimă, spuse ea după câteva momente. Sau poate vrea să rămânem aici până află despre două femei dispărute şi despre recompensa care se oferă pentru găsirea lor. Nu ştiu care e adevărul dar ar fi o mare nesăbuinţă să ignor cu totul vreuna din posibilităţi.

Elizabeth ridică lingura de pe podea.

-Sunt sigură că mama chiar oferă o recompensă pentru găsirea mea, oftă ea. Doar că... locul acesta e cel mai izolat şi sălbatic în care-am fost vreodată. Dacă tu crezi că aici nu suntem la adăpost, sunt de acord că trebuie să plecăm. Dar ce ne facem când o să ajungem într-un loc atât de distrus, încât o să ni se pară mai convenabil să ne predăm.[7] ^

„Niciodată." Ea, una, nu s-ar fi predat niciodată. Dar era învăţată cu greutăţile şi cu asprimile vieţii, învăţase să tragă^ cu puşca pe când arma era aproape mai mare ca ea. învăţase cum să trăiască folosind ceea ce îi oferea pământul, pentru că aşa făcuseră toţi aprigii şi independenţii ei strămoşi. Fusese crescută de un tată pentru care rochiile elegante şi vesela de porţelan nu făceau nici cât o ceapă degerată. Şi, în general, nici femeile. Privi câteva clipe

profilul surorii ei. Diferenţele dintre ele nu aveau legătură doar cu cei cinci ani care le despărţeau.

- Bine, atunci, rămânem aici. întrerupse exclamaţiile surorii ei dând un pumn straşnic în masă. Deocamdată! Dacă uriaşul face mai mult decât să ne lase la uşă pâine şi miere sau dacă mai vine cu cineva, atunci duse suntem. Ne-am înţeles[7] -Ne-am înţeles, încuviinţă Elizabeth.Deodată, răsună un tunet puternic, ca pentru a firma înţelepciunea acelor vorbe. Vibraţia fu atâtcl^' ternică, încât câteva pietre se desprinseră din zid^' şubrede. Apoi începu să toarne cu găleata. Apa ^ pe horn, căzând peste foc şi amenințând să îl st' în 'a Dintr-odată, se porni grindina. Bucăţile de gheaţă sUnaij ca nişte mici proiectile de tun. Bun. Rămăsese stabili^ Refuza să creadă în intervenţia divină. Dacă într-adevăr exista, era cazul să-şi fi făcut prezenţa cu câteva săptămâni în urmă. Chiar nu avea de gând să rişte vieţile amândurora fugind din ascunzătoare în timpul unei furtuni cu grindină.

Nu ştia ce spera să obţină aparent generosul lor vecin lăsându-le daruri la uşă. Oricum, îşi făcuse şi ea propriile socoteli. Iar ele nu presupuneau ca ea şi Elizabeth să facă prea mulţi purici la mănăstirea Haldane. Nu voia să-i dea matahalei ocazia să le bage-n bucluc. Avea suficiente griji pe cap şi fără el.

Munro intră în bucătărie, iar bucătăreasa se încruntă.

- Nu din nou, stăpâne Ursi spuse ea.

- Nu ce.[7] răspunse Munro cu ochii la polonicul uriaş cu care femeia îl amenința.

- Nu-mi spuneţi că vă e foame iar. Jur că ati mâncat jumătate de vacă la micul dejun.

- Sunt în creştere, doamnă Forrest, zise el şi însfăcă o tavă cu biscuiţi proaspăt copţi.

Polonicul îl lovi nemilos peste degete.

- Sunt pentru copilaşi şi mamele lor! El se strâmbă şi îşi flexă degetele.

- Pleacă de-aici, femeie nebună! Văd bine că mai ' tavă la copt. Plozii n-o să moară de foame. Nici mă ' ° n-au dinţi să mestece biscuiţi! " car

- Dar mamele lor au!

Le ignoră pe bucătăreasa pornită să-I înfrunte • pe ajutoarele care se forţau să nu izbucnească în J[l]

străduiau să-şi găsească ceva de lucru. Deschise un ? orcnn, dar mirosul îl făcu să se dea înapoi, îngrozit. x _Ce mama dracului sunt astea?!

_ frunze uscate de dafin. Lasă-le acolo!

Puse capacul la loc.

_Ai face bine să ai grijă unde-ţi pui ierburile otrăvitoare, doamnă Forrest!

_Nu'S otrăvitoare. Pleacă de-aici, brută ce eşti!

-Bine, plec. Dar numai dacă-mi faci nişte fiertură de ovăz fierbinte să iau la pescuit. Şi dă-mi şi-o pâine. Şi frige-mi găina aia de colo, mai spuse el, după ce dădu roată cu privirea.

_ O găină întreagă?

-Mda. Nu mă mai satur de mâncarea gătită de matale.

Femeia trupeşă roşi violent.

-Aşa ai zis şi acum două zile când ai golit cămara. N-am fost flatată nici atunci, cum nu-s nici acum.

Dacă mai continua aşa, avea să dea de belea. Nici măcar apetitul lui legendar nu putea justifica situaţia, îl enerva că întâmpina atâta rezistenţă când îşi pusese ceva în minte şi voia să-şi vadă de treabă cât mai degrabă. Aşa că Munro îi oferi femeii zâmbetul lui cel mai fermecător.

-Nu pot să m-abţin, spuse el tărăgănat. De fiecare dată când mă uit la matale, mă ia pofta. O prinse pe bucătăreasă de talia amplă şi o trase spre el. Aşa că ori te am pe tine, ori mâncarea ta, continuă el.

Ajutoarele bucătăresei râdeau cu lacrimi. într-un final, doamna Forrest depuse armele şi-l împinse.

- Uf, afurisitule! Willa, adu un coş ca să-i pregătim stăpânului Urs un picnic cum se cuvine.

Un coş. Era, fără doar şi poate, mult mai prezentabil decât un sac, dar avea să fie nevoit să găsească o explicaţie bună când avea să se

întoarcă fără el. Dacă situaţia avea să continue multă vreme, avea să fie nevoit să ia de-ale gurii din sat. La un moment dat, Ranulf şi restul familiei n-aveau sa *A* mai creadă *p* oveşti|e j pre văduve cu copii mici întâlnite din întâmpla^ poveştile despre pofta de mâncare dublă care, chi$_{P][rJJ}$[q] îl apucase.

Debny, grăjdarul, prinsese undita de şaua lui Satu$_{rn}$ iar Munro fixă singur coşul de *picnic.* Armăsarul $_{Sll}$' făcea parte dintr-o rasă care avea şi forţa, şi disponibili J tea de a duce-n spate cavaleri în armură gata de bătălie Undiţa şi coşul erau o nimica toată, dar Munro citi î$_{n}$ privirea lui Saturn că încărcătura i se părea mult sub demnitatea sa.

-Am în buzunar un măr pentru tine, aşa că să nu te prind că te plângi, îi spuse Munro, încălecând. Valetul ieşi din grajd.

- Stăpâne, marchizul mi-a spus să nu vă las să plecaţi de unul singur, zise el, încercând să-l prindă pe Saturn de căpăstru.

Munro pufni.

- Bine, adu-mi-l pe Fergus sau pe Una, bine[7]

- Câinii sunt cu Lord şi Lady Glengask, care s-au *dus* la An Soadh, spuse omul, referindu-se la cel mai apropiat din cele două sate mai mari de pe domeniul familiei MacLawry.

- Ei, bine, ce-mi pot face nişte peşti?

Munro dădu pinteni calului şi porni snr^ * Iacul Shinaig. Brusc, îşi dădu seama că rin " ' ^{mSprC} pe urme. * $^{Clneva\ 11}$ Pornise

- N-oi fi eu dulău de vânătoare, dar treK • pe stăpânul MacLawry. ' ' $_{e°u,e}$ ascult *te

Era Peter Gilling, unul dintre valeţi $_{C}$a lui până ajunsese lângă Saturn. ' ' $^{re\ m}$^nase ca- -N-am nevoie de dădacă, Peter, mormă' U Ar fi vrut să se răstească, dar îşi dădea <' ^{nro}- fost cam ciudat să se arate atât de enervat $_{c}$|$^{SGama\ că}$ ar fi urma să aibă parte de companie la pescuit° pf$^{entru\ c}$ă te, ploaia se oprise *şi* norii se risipiseră, *i$_{ar}$* f$^{Ste.\ n}$°ap-zile cu vreme oribilă, în care nu putuse $_{găs}$^{Upă} două

[1] Prete.. -nsă din casă, voia neapărat să ştie dacă nu cumva Cat părăsii mănăstirea Haldane. Era deopotrivă curios ^neliniştit.....

pusese o decizie curajoasa sa 11 lase acel sac cu provizii.

când o văzuse pe roşcată ieşind să culeagă zmeură, . 7reună cu încă o fată, îşi dăduse seama că o discuţie fiă în faţă ar Proc!ys mai multă ostilitate şi nici un ic de recunoştinţă. îşi dăduse seama, văzând rochia Pepotrivit de elegantă a fetei mai înalte, că aceasta nu nra Je prin partea locului. îi cam dăduse târcoale tentaţia de a le urmări, dar Cat îşi luase cu ea vechitura aia de muschetă. însă acum înţelegea că proteja pe cineva Nu ştia de ce şi nici care era pericolul, dar avea de lând să afle. Pe toţi sfinţii, oricum nu se putea gândi la altceva. Chiar şi-n somn o vedea doar pe roşcata mlădioasă cu picioare lungi acoperite de pantaloni. Iar acele vise îi provocau nelinişte şi frustrare.

-Lacul e într-acolo, stăpâne, spuse Peter Gilling, arătând spre stânga.

Munro îl opri pe Saturn şi se întoarse în şa ca să-l privească în ochi pe fostul soldat.

-Peter, trebuie să-mi juri ceva.

-Nu pot să jur orbeşte, stăpâne Urs, răspunse valetul. Ultima dată când am jurat orbeşte, m-am trezit că-l ajut pe fratele dumitale Arran să răpească pe cineva din familia Campbell. Şi-a trebuit să port o afurisită de rochie.

-Ştiu. Te-am şi văzut. Nu erai o domniţă prea frumoasă. Uite ce e, continuă Munro trăgând aer în piept, am descoperit ceva şi mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui. Aşa că ori juri şi tu că n-ai să spui nimănui, ori te leg de-un copac ca să nu mă urmăreşti.

Bărbatul mic şi îndesat se încruntă.

-Nu vreau să fiu legat de un copac.

- -Nici eu nu vreau să trebuiască să te leg. Bănuiesc ca mi te-ai

împotrivi, şi e posibil să te rănesc. N-ai vrea sa faci cale-ntoarsă acasă?Nu. O să vă apăr cu preţul vieţii.

-Arunci, ori juri, ori treci la copac.

PcterGilling oftă clin rărunchi.

-Jur! Numai că, orice-ar fi secretul ăsta, $_0$ să-mi gura doar câtă vreme nu face vreun rău altcuiva diurnii ia MacLawry.

- Prea bine, răspunse Munro.

îi dădu pinteni lui Saturn şi porniră din nou la dr$_{Urîl}$

-Nu mergem la nici un pescuit, continuă el. coşul cu merinde nu-i pentru noi. Iar dacă ajungem # vorbim cu cineva, mie să nu-mi spui *pe* nume. Zi-mj doar Ursul.

Servitorul miji ochii.

-Toate astea-mi par cunoscute..., mormăi el. Nu cumva ascundeţi de familia ei vreo domniţă Campbell sau MacDonald? Aţi face bine să nu, că nu-mi surâde să fu- gim în Colonii. Am zis că aş merge cu Lord Arran dacâ s-ar ajunge la aşa ceva, dar nu-i un lucru pe care cineva să-l decidă-n pripă.

- Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Munro, cu toate câ nu ştia precis cine era Cat şi ce anume ascundeau ea şi cealaltă fată. Tot ce ştia era că cele două se ascundeau. Era convins de asta.

-Pare lucrul potrivit de zis, dar cred $_{că\ tot}$usi o să casc bine ochii.

Nu putea smulge altă promisiune de l$_a$ acel h" h Tot nu se simţea bine la gândul că se ducea'h H M » cu un însoţitor, dar, dacă Ranulf ar fi $_m$' ' , ^{ne}nea ceva la cale, ar fi devenit aproape im/^{08}!^-^^{11}' mai strecoare undeva de unul singur. P$_{etet}$ p ! $^{s\ a\ \ s\ e}$ cea mai mică dintre toate complicaţiile p$_e$ ® ^{era}putea imagina. ^{Care} Şi le Merseră călare de-a lungul văii lungi şi în», nuanţe de verde, iarba prinsese tente de galben^ tocai iu. Toamna îşi intra în drepturi. Cateva cV re traversară în goană un pârâu şi se făcură'

^{a2}ute

.$_n$ pădure. Munro decise că nu avea sens să încerce <â se furişe. Era mai bine să rămână la vedere, să nu pari cl $_{„\ ascundeau.}$ Ştia că oricum fata i-ar auzi ori i-$_{ar}$ vedea $_{apr}$opiindu'Se. Iar dacă ar fi observat că încercau să se furişeze, ori el, ori Peter Gilling ar fi fost $_{împuşcat}$' * _ Mănăstirea Haldane e chiar în faţă, spuse valetul apoi scuipă peste umărul stâng. - Bine, bine, păstrează-ţi părerile pentru tine -Nu-i o părere, stăpâne Urs. Locul ăla chiar e bântuit -Atunci, rămâi aici. Dar ţine minte că ai jurat -Ştiam că e 0 idee proastă. De ce nu mă iau niciodată după capul meu?

-Pentru că ai parte de mai multă aventură dacă n-o faci. Munro trase aer în piept. în faţa lor apăruseră ruinele fostei mănăstiri. E cineva acasă? strigă el.

Era foarte posibil ca cele două femei să fi plecat. Asta ar fi readus lucrurile pe făgaşul normal. Totular fi fost ca înainte. Ar fi urmat pregătirile pentru iarnă, rutina zilnică, fraţii, plozii, nevoia lui tot mai mare de a-i proteja pe toţi şi, în acelaşi timp, de a fugi undeva în trecut, unde lucrurile erau ca mai înainte. în vremurile când clanurile MacLawry şi Campbell erau la o crimă distanţă de un război, când el şi fraţii lui erau umăr la umăr, scoţieni respectaţi, temuţi şi al naibii de feroce.

Toate astea făceau însă parte din trecut. Nu putea să-i poarte pică lui Ranulf pentru fericirea şi împăcarea pe care le găsise alături de soţie şi de fiul său, chiar dacă Charlotte era o englezoaică delicată. Afurisitul de Arran, în schimb, începuse bine. O răpise pe Mary Campbell de sub nasul a jumătate din clanul Campbell şi-l sfidase pe însuşi liderul clanului, pe ducele de Alkirk. Dar şi el se domesticise. Mary devenise membră a familiei MacLawry, şi în câteva săptămâni avea să-i nască lui -A-nan cel de-al doilea copii. Iar sora lui, Ro...Ur alont de muschetă fărâmă o creangă la cât iv

tri de el, iar câteva secunde mai târziu rasuna şi ^j era încă acolo. PeterGillingsearuneâj

adăposti după cal şi în acelaşi timp iş Ipreg5tin]
sa, se
sdtimb! Munro^'dică braţele ca şi cum s-ar fi ptt dat şi îsi folosi genunchii ca să-l mdemne pe Satur»,
'nCf Stampe'loc! se auzi vocea de femeie pe care c
recunoştea deja. A,
-Nu trage, Peter! mormăi Munro, apoi se îndrept*
în şa.

- Mă predau în faţa ta, fatuco. Ea nu stia, mai mult ca sigur, că nici o alta femeie
nU'l auzise rostind acele vorbe, dar faptul ca nu ştia asta despre el era... aproape excitant.

-Nu te predai, din moment ce nu faci ce-ţi spun! răspunse ea. Nu vreau să te-mpuşc, Ursule, dar să nu-mi iei ezitarea drept lipsă de convingere. Am s-o fac dacâ-s nevoită.

- Iar tu să nu-mi iei bunele intenţii drept prostie, replică el. îi trecu însă prin minte că era ciudat că femeia aceea sălbatică şi necizelată folosea cuvinte precum ezitare sau convingere. Poate le învăţase de la cealaltă femeie, mai finuţă.

-Mi-am dat cuvântul că n-o să ţi se-ntâmple nimic
511 Qiri
rău aici

-Ti-ai dat cuvântul şi că n-ai sn mn; • - • - sunt aici. Şi, dacă nu cumva c n Sn T^l * tomă, cuvântul tău face fix cât ¿„ * ° '
Femeile civilizate nu spuneau ,,raW« Tân* trezise interesul din clipa-n care o văzuse n * *** nu-i plăceau lucrurile neclare sau ghirt T^"1 generaI că îi plăceau tot mai mult contradirH 1 ' descoPerea rau. Nu-l deranja nici măcar că tin^ Care'° inconju-
• nea o muschetă ţintită
,unra lui- Cev? nu se iar « Plăcea ca lucrurile - ţ'e lese. Să aibă o noimă.

53 ^Stăpâne Urs, cred c-ar fi bine să facem cale-ntoarsă. Tonul lui Gilling arăta clar că situaţia nud amuza
câtuşi de puţin- _

.El e Peter, striga Munro, care nu avea de gând să bată în retragere. Noi doi... vânăm din când în când împr^nă. N-am vrut să îţi facă necazuri fără să vrea, şi de-aia l-am adus.

_A, deci ai tacut-o speciali N-aţi vrea să vă servesc atunci cu nişte ceai şi biscuiţi, pentru amabila voastră vizită? întrebă ea sarcastic. Află că pot la fel de bine să sap nu o groapă suficient de mare cât să încapi în ea, ci chiar două, pentru amândoi. Acum, pentru ultima dată, cară-te!

-Nu prea cred. Ba chiar am de gând să iau coşul ăsta şi să ţi-l aduc la uşă. Deci, dacă tu chiar crezi că-ţi vreau răul, n-ai decât să tragi chiar acum. Coborî din şa, iar Peter scrâşni din dinţi.

- Dacă păţeşti ceva, fratele matale o să-mi împrăştie oasele în toată Scoţia, ca să mă mănânce corbii.

- Rămâi aici, Peter, cu oasele tale cu tot. Munro dezlegă coşul prins de şa şi-l atârnă de braţ. Am mai fost împuşcat şi iată-mă, sunt tot întreg.

-Bine, dar...

- Unde mai pui că fata asta mă cam place, cred. N-o să tragă.

îşi lăsă intenţionat puşca prinsă de şa, lângă undiţă, şi pomi spre clădirea în ruine. Din cauza crengilor copacilor, nu vedea etajul fostei mănăstiri, dar se părea că roşcata avea un punct de observaţie foarte bun. Chiar dacă era în pericol, nu-şi dorea să fie în altă parte. Mai ales dacă avea de protejat pe cineva. Puse coşul jos şi îşi continuă înaintarea. Un glonţ lovi peretele de care se sprijinise cu

câteva secunde înainte. Fragmente de piatră Şi mortar săriră în toate direcţiile. La naiba, chiar era o trăgătoare bună. Asta dacă nu

cumva chiar intenţionase să îl nimerească. Nu se obosi să se scuture de praf şi mortar. Luă din nou coşul şi se îndreptă spre muscheta şi să tragă din nou.

După şaptesprezece secunde partea de sus a zului uşii, chiar deasupra capului său, se dezintegrată. Gata. Avusese suficientă răbdare. Lasa coşul jos şi-o luă la fugă pe scările şubrede. Ştia că ea avea să fie nevoită să încarce din nou arma, dar de data asta nu avea de gând să stea pe post de ţintă. Ca să tragă din nou, ar fi nevoită să se afle în colţul dinspre nord-est al clădirii şi să se aplece peste fereastră. Sări peste un ciot de zid şi peste câteva piese de mobilier care-i blocau calea. Fie că avea să-l împuşte, fie că nu, n-avea de gând să-i facă misiunea uşoară. Voise să se arate răbdător, dar nu era slab de înger.

Văzu o uşă care părea că tocmai fusese ferecată şi o trânti cu o lovitură de picior. Şi atunci, o văzu în mijlocul încăperii, ridicând ţeava puştii înspre el. Făcuse ochii mari, şi pe buze i se citea o înjurătură. Văzu toate aceste lucruri extrem de clar, în timp ce se arunca practic înspre ea.

Munro îi trase arma cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de gulerul cămăşii, trăgând-o înspre el înainte ca ea să poată să fugă sau, mult mai probabil, să îl atace.

- Gata cu împuşcăturile, mormăi el.
- Lasă-mă! strigă ea, încercând să-i tragă una în zona sensibilă.

Munro o ridică de la pământ înainte ca ea să apuce să-l lovească. . . .

_ De câte afurisite de ori trebuie să-ţi spun că nu ti vreau răul, pisică sălbatică ce eşti? o întrebă, cu privirea aţintită asupra buzelor de pe care ieşeau cele mai cumplite blesteme. cipală. în tot acel timp, numără în gând. Ştia că trăgător priceput îi lua cincisprezece secunde să în

P Nu era sigur dacă ce avea de gand să fecft Urma înrăutăţească lucrurile sau nu, dar sua că nu se mulţu » *|ău să o apuce de cămaşă. Aşa că îşi plecă brusc ca- ' ă ă îi strivi gura cu a lui. Nu era un sărut blând sau qtenti clnr 1nizclc ei crnU cal(Jc şi mai moi decât se Aşteptase, iar ea încetă deodată să încerce să-l mai lo veascâ sau să ă înjure.

păgân afurisit! exclamă ea, scuipând şi ştergându-se la gură.

_Să ţii minte asta, replica el. U puse din nou cu pi cioarele pe pământ, făcu un pas în spate şi o luă spre ușă. Acum, spuse el, ţinându-i muscheta în mâna strângă, hai să mergem la cealaltă fată şi să-mi povestiţi, la

0 fierturâ de ovăz şi la o găină friptă, ce necazuri aveţi.

capitolul 4

Stia despre Elizabeth.

Preţ de câteva clipe, Catriona simţi că nu se mai putea mişca de acolo de unde o lăsase. Picioarele parcă

1 se lipiseră de,podea. Fusese atât de prudentă... sau, cel puţin, aşa crezuse. În ultima săptămână, Elizabeth iesise doar o dată. Poate o văzuse atunci când le lăsase sacul cu merinde. Oare fusese cu ochii pe ele în tot acel timp?

- Nu cred că vrei să dau buzna peste cealaltă fată fără să o previi, spuse el şi o lăsă să treacă în faţă.

-Nu vreau să dai buzna peste ea deloc, răspunse Catriona încruntându-se.

Ştia însă că, din moment ce nu putea să-l arunce de pe scări, chiar nu avea nici o soluţie să-l oprească.

Era numai vina ei, fir-ar să fie. De trei ori ar fi putut să-l împuşte, dar nu reuşise să se convingă să o facă. De data asta, venise cu încă cineva, şi ar fi putut spune că nu voise să îl omoare pentru că i-ar fi fost prea greu să-i elimine şi pe el, şi pe individul îndesat şi înarmat cu flintă, însă era deopotrivă inutil şi periculos să încerce să se mintă singură. Ceva o făcuse $3 . ■ aşa că trebuia să descopere ce anume. Şi de ce. ^ El o prinse de braţ când ajunseră la parterul clâ<],>,•• ridică panerul cu care venise, un coş tare frumos. " -Ai impresia că mergem la picnic? pufni ea, smuCj du-se şi luând-o înaintea lui pe hol. De-asta m-ai săruta^ Iar acum, ai şi coş de *picnic şi* te-aştepţi să *pic* în cap^ eşti un mare domn.[7]

-Nu sunt câtuşi de puţin un domn, răspunse el ţinându-se aproape de ea, dar *sunt* **sătul** *să tragi* în **rnine** şi m-am gândit că, dacă te sărut, o *să* te-opreşti din înjurăturile alea nedemne de o doamnă.

- Şi iar mă faci să-ţi zic că n-aş fi avut de ce să te înjur dacă ai fi respectat ce te rugasem.

-Pentru Dumnezeu, femeie, nu pricepi că-ncerc să te-ajut? N-o laşi nicicând mai moale? -Neah.

Se întoarse brusc înspre el, strânse pumnul şi lovi cât putu de tare. El se trase-n spate în ultima clipă,'iar pumnul îl izbi în umăr nu în falcă, unde îşi propusese ea. Mişcarea o dezechihbră, şi înainte să se poată repune pe picioare, el o prinse de mijloc, o ridiră ^ «

J tr. nulca şi-o puse pe umăr ca pe un sac de cartofi. ^ y

- Lasă-mă jos, fi-ţi-ar ochii să-ti fie' striat «o i • < i cu pumnii în spate şi cu picioarele în b Urtă 1 °VmaU 1

-Te-am avertizat, pisică sălbatică ce c- obişnuiesc să dau atâtea avertismente yl nU

Muscheta era pe jos, unde-o lăsase S lisă ia coşul de picnic, apoi se ridică. ¿re PC VînC 03 ei nu părea mai mare decât cea a fiertur^îf* trupului găinii fripte. Nu voia s-o lase jos, aşa că 0 j °Văz ?i a ea pe umăr, înspre bucătărie. ' ,a la picior cu

- Bănuiesc că nu aveai de gând să te 0pre . Putea să jure că îl auzise chicotind. ?tl> sPuse ea. -Asa e, recunoscu el. Şi, dacă tu nu .

bratul înainte să te întorci să dai în mine * Acordat fi reuşit. '
ItUra ţi-ar
j:j, poftim! Acum, îi critica tehnica.

- Dacă nu erai ditamai namila, poate ar fi fost o lupta" Jrcaptă, replică ea. Acum, lasă-mă jos!

-Asta ar însemna să fiu nebun, nu.[7] Mai înţelept e să retin unde eşti. în loc să încerce să-l mai lovească în piept, ea îndoi genunchiul şi încercă să-i dea în cap cu tocul de la cizmă. Lovitura nu-i ieşi, iar el o prinse strâns de picioare, atât de strâns, că abia mai putea face vreo mişcare.

-Dacă acum ai de gând să mă tragi de păr, mormăi el, ai face bine să te gândeşti de două ori. Oi fi tu femeie, dar asta n-o să mă împiedice să te plesnesc peste fund. Nu prea-mi dai motive să te las jos. Acum, dă-ţi cuvântul că o să te porţi frumos.

Ar fi vrut să-i strige că nimeni, dar absolut nimeni n-o plesnea pe ea la fund, dar poate asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze s-o facă. Capitularea nu făcea parte din vocabularul ei, dar Catriona trase aer în piept şi decise, cu inima strânsă, că un armistiţiu ar fi fost, totuşi, acceptabil în situaţia de faţă.

- Bine, pufni ea. Ai cuvântul meu. N-am să încerc să dau în tine... pentru următoarele cinci minute. Lasă-mă jos, imediat!

Până la urmă, el se înclină un pic şi o lăsă jos. înainte să-şi poată recăpăta echilibrul, el o prinse de cot într-o strânsoare fermă.

- Bun. Acum, fii cuminte, pisică sălbatică!

Exasperarea din tonul lui îi dădu o oarecare satisfacţie. Era mulţumită că nu doar ea era scoasă din sărite.

-Am promis doar că n-o să mai încerc să dau în tine. Şi nu-mi amintesc să-ţi fi cerut ajutorul sau să-ţi fi cerut să mă obligi să fac ce-mi zici. Nu ştiu ce te mână-n luptă, dar n-are de-a face cu mine.

- Ba are de-a face numai cu tine, Cat.

Cuvintele lui o izbiră şi-i anulară orice alt gând care Poate ar fi fost mai util sau mai practic. Avea oare de-a face cu sărutul? Sau mai ştia el şi altceva despre a>v. măcar nu ştia ce variantă prefera.

-Nu răspunzi? o întrebă pe un ton amuzat, h , mută când nu îţi poţi folosi muscheta sau pumnii? ^

-Sunt în inferioritate, brută ce eşti, răspunse ea. nebună să nu recunosc că eşti mai puternic decât mine Şi mai afurisit.

- Nu ştiu care din noi e mai afurisit.

El era', fără doar şi poate, dar n-avea nimic de câştigat dacă intra cu ea în polemică. Cel mult s-ar fi ales cu o durere de cap.

- Cred că o să trebuiască să vedem despre ce necazuri e vorba înainte să-mi dau cu părerea despre altceva.

îl auzi cum trage aer în piept. Se aştepta să-l audă spunând iar că nu avea de gând să-i facă rău. De parcă nu i se mai întâmplase să fie rănită de oameni care aveau doar intenţii bune. Oameni care erau, zice-se, prieteni şi aliaţi, care nu ar fi aruncat-o pe umăr ca pe un sac, fără pic de efort. Ursul n-avea nici un motiv să nu se gândească doar la interesele lui, iar asta putea să le facă mult rău ei şi lui Elizabeth.

La câţiva paşi de bucătărie, se gândi o clipă că Elizabeth fugise. Ar fi fost a doua oară când sora ei făcea ceva ca să se salveze singură. Pe de altă Dar te, o*nM că o debutantă crescută într-o familie aristocrată din Anglia ar colinda singură pnn ţinuturile scoţiene îi făcea jnima s*i sară din piept Atunci văzu mtginJ ™ X albastre ipndu-se d,n spatele unui dulap pe Clrîmpinseseră înspre un perete. Probabil că Flill ,î se împuşcăturile şi strigătele şi, în sf « E'1 ^fth auz, păstreze cumpătul. 5«t, reuşise sa îşi

_ Vezi bine că sunt doar eu pe-aici, spuse du-se cu faţa spre el şi

Unora ic plac scoţienii

făcând eforturi s^blnV"^11' pul vizual. O să-mi văd de drum până la apusul < C?m' asa că va trebui sa-ţ. găseşti o alta pe ^f '1 so**lui, sâu s-o baţi la cap, sau orice obişnuieşti £ K> salvezi, omori timpul-aci ca să-ţi.Aha. Deci, fata care se ascunde în spatele dulapului 0 fi o fantoma! făcu el şi o împinse uşor clin calea lui N,ni de ce să te temi de mine, domniţă! După rochie' înl i dau seama că eşti englezoaică, mai spuse el, lăsând' coşul jos. Cum i-am zis şi lui Cat, aici de faţă, nu vreau decât să fiu sigur că sunteţi tefere şi-n siguranţă.

Elizabeth îşi netezi rochia, cu mâini tremurânde, apoi se ridică şi ieşi de după dulap.

- Aveţi sânge pe obraz, domnule! spuse ea, confir- mându-i lui Munro că era crescută în Anglia şi, fără doar şi poate, era o lady.

Catriona îşi înăbuşi un oftat. -Sângerează pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

-N-ar trebui să fii aşa neprietenoasă, Cat, spuse sora ei. Ne-a adus pâine. Mă cheamă Elizabeth, continuă ea, întinzându-i mâna. Vă mulţumesc pentru bunătate.

Ursul îşi şterse mâna de kilt şi prinse degetele lui Elizabeth în ale lui, de parcă s-ar fi temut să nu i le rupă.

- Mi se zice Ursul. Şi mă bucur că măcar una din voi nu vede lupi pândind după orice copac.

- Lupi? Sper că e o metaforă, domnule, spuse Elizabeth, cutremurată de un fior. Nu sunt lupi prin partea locului, nu-i aşa, Cat? Tu umbli mereu singură.

-în Scoţia nu sunt lupi, de ani buni. Nici urşi. În afară de prostul ăsta de-aici.

Minunat. De parcă Elizabeth avea nevoie de motive-n plus de îngrijorare. Catriona se îndură să îl privească pe Urs şi constată că şi el o privea.

Bărbaţii nu obişnuiau să se uite la ea. Nu cu acea expresie-n ochi. Nu când de faţă era frumoasa şi rafinata Elizabeth. Şi o şi sărutase... deşi probabil mai mult ca să o şocheze şi să o facă să depună armele. Dar dacă nu doar pentru asta?

- E doar o vorbă, spuse el, clipind de câteva ori şi atra- gându-i atenţia asupra ochilor lui de culoarea frunzelor

r

de primăvară. E o expresie, continuă, privind-o de, asta pe Elizabcth. Prin partea locului, nu sunt sâ^ ciuni mai mari decât vulpile şi pisicile salbatice. ' -Slavă Cerului! Cu un asemenea nume nwungâ ndj că ai fost botezat după o astfel de creatură. Aş leşina da că un urs adevărat ar intra în bucătărie.

Oaspetele nepoftit zâmbi, lucru care ii facea nu d0ar atrăgător, ci şi din cale-afară de dezarmant.

-Ursul e porecla pe care mi-a dat-o tata când eram mic. Era sigur că o să cresc cât un urs. Numele meu e Munro.

„Vai, dar ce prietenoşi suntem!" Elizabeth nu-l văzuse cum o luase pe sus ca pe-un balot de fân.

-Acum, ne cunoaştem, Munro. Suntem două fete care-şi caută de drum. N-avem bogăţii, n-ai ce lua de la noi. Voiam doar să fim lăsate-n plata Domnului.

în loc să răspundă, el se aplecă şi deschise coşul. Despachetă o găină minunat rumenită, pusă pe un platou. Se aplecă şi îşi scoase cuţitul din cizmă, apoi, îl răsuci cu îndemânare, fără îndoială ca să demonstreze că ştia să-l folosească. Se uită din nou la ea şi tăie cu pricepere un copan.

-N-am adus farfurii sau tacâmuri, spuse el şi-i înmâ- nă lui Elizabeth bucata de carne care mirosea divin. Sora ei îşi trase un

scaun şi se aşeză. -Mă descurc şi aşa, spuse ea zâmbind Se părea că oricine pretindea că voi ~ - / - în ajutor devenea, în ochii ei, un Făt-Fr,', cal alb. ' s pe un

- E minunat să mănânc şi altceva decât pure sau de căprioară. Şi să pot conversa cu Elizabeth flirta cumva? Cerule meva. mult. După tot ce înduraseră în ultimele Ir Catriona nu avea de gând să fie *Pmâni, unui copan de pui şi a unui bărbat - cauza de chipeş.

,Si zi, Munro, de ce te-ai mai apucat să spui că nu .i 511 ii a o vorbă despre noi clacă nu aveai de gând să te)ji de cuvânt?

• £1 îi dădu al doilea copan. Dacă ar fi fost mai mare, bar fi P?a probabil n-ar fi simţit lovitura. Iar carnea chiar mirosea al naibii de bine.

_M-am descurcat cum am putut, spuse el după câteva momente. în dimineaţa asta, n-am putut să scap de Peter. Dar tot ce ştie e că o femeie a tras de trei ori înspre mine, şi n-o să sufle o vorbă despre toată povestea.

- Si ai încredere-n el? E obligat să facă ce-i zici?
- Da, spuse Ursul, crispându-se. Era interesant, fără doar şi poate.

-Aşadar, ai oameni cărora le dai comenzi? Eşti stăpânul pământurilor de-aici şi o să ne decizi tu soarta?

O enerva gândul că era posibil ca el să se joace cu ea, cu ele. Dar, în acelaşi timp, avea ceva bănuieli în privinţa lui. Mai ales după ce-i auzise numele mic. îl aştepta să răspundă, timp în care privirea-i căzu asupra cutitului proaspăt ascuţit. Dacă reuşea să îi abată atenţia, era şansa ei de a ataca din nou, cu toate că fusese prinsă descoperită la celelalte două tentative.

-Peter e unchiul meu, răspunse el într-un târziu. I-am spus că merg la pescuit. Sigur că puteam să mă ţin departe de voi, dar m-am gândit că ar fi păcat să irosesc aşa bunătate de terci şi de friptură.

- Oh! Terci?! exclamă Elizabeth.

Da. Pentru care am adus şi vase şi linguri.-Tot de argint? întrebă Catriona pe un ton maliţios. Sora ei era în stare să aibă încredere în oricine-i aducea ceva mâncare gustoasă, dar ea, una, era din alt aluat. Ursul îi înmână lui Elizabeth vasul înfăşurat în cârpe, apoi se ridică din nou. Pentru Dumnezeu, chiar că era înalt! Părea să umple întreaga încăpere. Era lat în spate, numai muşchi, iar prezenţa îi era deopotrivă formidabila şi imposibil de ignorat". Fără a mai pune la viteza şi supleţea mişcărilor.

îl privi cum se îndreptă spre uşă, se opri o uite la ea peste umăr, apoi plecă. Catriona răinase ochii aţintiţi asupra uşii, care brusc i se părea mai m' în absenţa siluetei lui. Ce mama naibii?

- De ce ai fost aşa rea cu el.[7] întrebă Elizabeth. H p. ma faţă prietenoasă pe care o vedem de când ne-am dat jos din poştalion.

-Doar pentru că ne-a adus mâncare nu înseamnă că e prietenos! izbucni Catriona. înseamnă doar că încă n-a primit ce vrea la schimb pentru darurile astea. Cum n-avem nimic de dat, pot să-mi imaginez ce şi-ar dori la schimb. Care-i preţul. Deja m-a amenințat că o să mă plesnească la fund. înţelegi, Elizabeth.[7]

Sora ei făcu ochii mari.

- Ce-a făcut[7]!
- Ce-ai auzit.

Fusese numai vina ei, dar tot simţi că îi iau foc obrajii.

-Cred că l-ai înţeles tu greşit. Eşti mult prea cinică, draga mea Catriona.

- Iar tu eşti prea credulă.

Luă vasul cu fierturi de ovăz din mâinile surorii ei, dar nu se mdura sa d arunce-n foc, aşa cum şi-ar fi dorit

- Credulitatea asta a ta nu prea i-a fost de ajutor până acum, n-ai zice.' yuiui pana
- Nu e corect.
- N-o fi corect, soră-mea, dar, dacă on demni de încredere pe cât am spera^

aici, în bucătăria unei foste mănăstiri în r n'am ^ te, în mijlocul sălbăticiei Scoţiei. Şi, dacă Um Î\?i bântui' nu poţi să ai încredere,

Ihwrn Ic pine scoţienii

ce te face să crezi110-' într-un străin? ca P°ţi să ai

- Pot tocmai pentru că e un străin, răspUns ridicând sfidător bărbia. Ce-ar putea să vrea^ i

n-ar fi putut obţine deja cu forţa? ' e ia noi şi

-Păi, eu..

.Catriona începu să se bâlbâie. Se încruntă şi în- ₀i să ia

Unora le *plac scoţienii*

încăperea la pas, către uşă şi înapoi. Cu o 1 înă şi jumătate în urmă, când primise scrisoarea lui Plizabeth, plătise un barcagiu şi plecase de-acasă, de pe

ₙla Islay, îndreptându-se spre Ayr, pe coasta continentală a Scoţiei. De acolo, continuase drumul mergând fᵢₑ jn care cu fân, fie în poştalion. Făcuse tot posibilul să ajungă la Londra cât mai degrabă. Nu văzuse pe nimeni, dar era convinsă că pe urmele lui Elizabeth erau ^eja o mulţime de oameni care căutau măcar un zvon despre unde s-ar fi aflat fata. Sigur o căutau şi pe ea, dar... îi ᵉʳᵃ ᵐᵃⁱ Uˡ⁰r să îşi sPuna ᶜᵃ totul era de dragul surorii ei.

- E de-ajuns să-i spună despre noi cui nu trebuie, şi o să te trezeşti înapoi la Londra, în rochie de mireasă şi trimisă la altar pentru ducele de Visford. A cincea ¿otie, cum mi-ai spus în scrisoare. Când eşti cu 42 de ani mai tânără decât el.

Elizabeth se cutremură.

- Pentru Dumnezeu, nu-i nevoie să-mi aminteşti! Dar asta n-are nici o legătură cu Ursul. Cu Munro. Sau cum şi-o fi spunând. Şi-a dat cuvântul că nu va mai spune altcuiva că suntem aici. Ne-a adus pături, o pelerină şi mâncare, continuă ea, împungând-o pe Catriona în umăr. Şi, la cât e de mare şi de puternic, ar fi mai înţelept să fim prietenoase cu el în loc să latri toată ziua bună ziua, până când chiar se satură de noi şi face ceva ce vom regreta.

-Ai face bine să-i dai ascultare prietenei tale, pisică sălbatică.

Vocea se auzi de la câţiva metri de ea. Tresări şi se întoarse. Cu mâinile încrucişate la piept, o privea, în timp ce celălalt bărbat, aşa-zisul unchi, stătea în spatele lui cu muscheta ei în mână. Cei doi nu semănau nicicum. Minunat.-Suntem surori, spuse Elizabeth. D_e f_{apr}
' $s_{,}|$r<>
vitrege.

Catriona voia să ţipe, să arunce cu ceva $_{Pej}$ dea cu pumnul în ceva. Chiar nu mai înţelegea ^ ce însemna un secret.[7] Ce însemna discreţia? E_r ['nul ei, era misiunea ei de salvare, şi iată că acum t_{0a}î lumea punea umărul să] dea peste cap şi să îl zădărni ceaşcă, fără să ştie adevărata poveste. Era ridicol. £$_{ra}$ de netolerat.

-Interesant, mormăi el, apoi arătă înspre însoţitorul lui. El e Peter. Unchiule Peter, ea e Elizabeth, iar ea $_e$ sora ei vitregă, Cat.

- Domniţelor...

-Aruncă'o privire în jur cu domnişoara Elizabeth şi vezi ce le-ar mai trebui.

- Prea bine, Ursule. Nepoate.
- Nu ne trebuie nimic de la tine, spuse ferm Catriona, punându-şi mâinile în şolduri. Ne-ai fi de folos doar dac- ai pleca.

El o privi în ochi.

- Iar tu, pisică sălbatică, vii la o plimbare cu mine.
- Ba nu! făcu ea, cuprinsă deja de un fior de nelinişte.
- Ba o să vii, răspunse el, făcând un pas spre ea.

Fu nevoită să ridice capul ca să îl poată privi în ochi. Ameninţarea era limpede. Fie îl însoţea de bunăvoie, fie era luată din nou pe umăr ca un sac. îşi spuse că ar fi bine să facă ce-i spunea el ca să îl ţină la distanţă de Elizabeth. Pe de altă parte, nu bătuse atâta drum ca să îsi lase sora singură cu un scoţian cărunt, fie şi $_{cu}$ unul zis unchiul Peter.

Ursul păru să îi simtă ezitarea, aşa că îşi $_{privi}$
_Nu ne ducem departe, 11 spuse. Dacă apare ceva Peter strigă şi mă-ntorc car ai clipi.

Apoi îi făcu ei semn să o ia către uşă.

La naiba! Ha oftă ostentativ şi ieşi din bucătărie M^ car lăsa impresia că avusese de ales, cu toate că $î_n$ ^ ta te nu avusese.

Ai. i ^„Nemernicule! spuse ea printre dinţi.

_Să ştii că sora ta are dreptate, comentă el. Chiar nutcnm'să

Unora le *plac scoţienii*

mă duc la prima crâşmă clin An Soadh şi să c spun tuturor că două fete drăguţe şi singure şi-au făcut -j as l a ruinele mănăstirii Haldane. Sa l'Ţi-ai dat cuvântul că n-o s-o faci. Cu toate că acum ştiiu că nu ţii cont de asta.

' _ Ideea este, continuă el, că se face săptămâna de când ştiiu că sunteţi aici. M-am ţinut de cuvânt, dar, pentru că pu sunt complet idiot, am spus cuiva de încredere unde mă duc. Ca să fiu sigur că, dacă mă împuşti, o să aibă cine să mă-ngroape.

li oferi mâna ca să o ajute să sară peste un zid surpat, dar ea îi ignoră gestul şi sări singură peste bucăţile de 'piatră. Apoi se aşezară unul lângă celălalt. Nu prea aproape însă. Ideea că... îi era datoare pentru că nu bătuse toba despre prezenţa lor acolo nu prea îi convenea.

-la încearcă să te pui în locul meu, brută ce eşti! N-am de gând să-ţi mulţumesc pentru c-ai făcut ce se cuvenea, iar eu şi sora mea n-am fost omorâte din pricina ta. Nu ţi-am cerut nimic, şi tu te tot bagi în treburile mele. Dacă făceai ce ţi-am zis acum o săptămână şi te ţineai departe, am fi fost amândoi mai fericiţi.

- N-am zis că nu-s fericit, fătuco. Buzele i se curbară într-unui dintre acele zâmbete înnebunitoare şi uimitor de atractive de care era capabil când voia. Am darul de a încinge atmosfera, continuă el. Şi, că vrei sau nu vrei, s-a întâmplat să te întâlnesc, iar acum n-am încotro, trebuie să am grijă de tine.Catriona deschise gura, gata să-i spună exact cât de ridicolă era presupunerea lui, dar ceva o opri. Oare de câte ori auzise acele cuvinte? Până la urmă, era născută în Scoţia. Normal că fiecare clan avea grijă de membrii săi şi îi apăra - sau, cel puţin, aşa umbla vorba. În realitate, îşi dăduse seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Şi că opinia unui bărbat despre ce ar fi în interesul unei temei nu se potrivea cu ce credea acea femeie.

D arlj

părea cât se putea de serios

-Nu-s din clanul tău, Munro. N-a. obligaţii (¡^ mine. . < „

El înclină capul, iar o şuviţa de par 11 acoperi un o 4i

- Esti o domniţă care se-ascunde. Şi asta... ^
- De unde stii că mă ascund? îl întrerupse ea. Îi ¡^ prietenei... adică surorii mele meleagurile scoţiene.
- Ai vrut să ţii secret că sunteţi rude. Mi-am dat seam a că e sora ta. Aveţi acelaşi nas.
- Fii serios! Nu semănăm câtuşi de puţin. Elizabeth era înaltă şi mlădioasă, cu o siluetă elegantă, păr drept auriu, ochi căprui cu gene dese şi lungi. Ea, în schimb, era scundă, cu forme, avea pletele roşcate ale mamei ei şi ochii căprui ai tatălui. Era posibil să aibă nasul la fel ca al surorii ei, dar nu stătuse niciodată să analizeze astfel de detalii.
- Din ce clan eşti? întrebă el.
- Dar tu?

-Ţi-am spus. MacLawry. Suntem în mijlocul pământurilor familiei, ca să ştii.

- Ei bine, acum şi eu sunt o MacLawry, replică ea. Era o minciună îndrăzneaţă, dar clanul MacLawry era

foarte mare şi se tot mărea, căci Lord Glengask îi accepta pe fugarii din alte clanuri. Povestea ei avea'să tină Putea foarte bine să fie printre nou-veniţi. Ursul n-ar avea de unde să ştie adevărul.

-Nu mai spune, zise el, ridicând dintr-o sorâncemă

- Zău aşa^însuşi MacLawry ^CSSî năstirea Haldane. A zis ca putem rămâne r^ ' ' o să ni se dea pace. cat vrem şi ca

-Aha. MacLawry e clin cale-afară de genero

- Foarte! ros*

- Dar mă gândesc că putea să vă găsească .m 1
nu se surpă acoperişul. loc unde

Unora le *plac scoţienii*

Ursul privi clădirea ce li se arăta în fata , făcu la fel. Prima dată când ajunsese în j!>r> »ar ea
> aproape
-î o ignorase. Nu se gândise o clipă că s-ar putea adăposti acolo. Din etajul superior nu mai rămăseseră decât pereţii exteriori şi ferestrele cu geamuri sparte. Acoperişul surpat căzuse până aproape de ai doilea nivel] clădirii- Plantele cătărătoare măriseră treptat crăpătu- j iar crengile copacilor ajunseseră să acopere potecile j căile de acces abandonate.
' y^ia apoi se gândise că un loc atât de izolat, de părăsit şi aflat într-o stare atât de avansată de descompunere ar fi ascunzătoarea ideală. Iar când intrase şi văzuse â fosta bucătărie rămăsese aproape intactă, se simţise uşurată şi optimistă pentru prima dată în ultimele săptămâni. Iar acum - de fapt, cu zece zile în urmă -, apăruse Ursul.

- îmi imaginez că nici nu contează, câtă vreme-s mulţumită de locul ăsta, spuse ea într-un final, dându-şi seama că trebuia să spună ceva.

Munro scoase din buzunar un măr şi i-l oferi. Da, i-l promisese lui Saturn, dar, pe Sfânta Bridget, fata asta era mai sperioasă ca un ponei sălbatic. Nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi muşcat de mână sau i-ar fi dat cu mărul în cap. însă, după ce-i aruncă o privire bănuitoare, ea luă mărul, îl şterse de mâneca de la cămaşă şi muşcă din el cu poftă.

Munro avea talentul de a se apropia de animale. Fraţii lui spuneau că asta se întâmpla pentru că era el însuşi un animal. Avea însă şi un succes nemaipomenit la femei. Se întâmpla să aibă câteva dintre calităţile pe care femeile le apreciau în mod deosebit, cu statura lui şi mărimea... muşchilor, cu chipul care, din ce i se spunea, era plăcut şi cu o pungă bine garnisită. Putea alege pe oricine. Şi o făcea adesea.

Numai că roşcata asta sălbatică nu voia să aibă de-a face cu el. Sora ei părea destul de drăguţă, poate un pic prea delicată şi rafinată, dar avea o siluetă armonioasă Şi un chip frumos. Era surprins să constate că nu era câtuşi de puţin interesat de domnişoara Elizabeth. Nu.
El o voia pe fata cu părul înfoiat şi cu f pantalonii şi cămăşile pe care le purta nu făceauV^ să le accentueze. O voia pe pisica sălbatică.
- Dacă aş pleca acum, ţi-aş dovedi că poţi să ai \ dere-n mine, aşa-i? întrebă el, luând câteva fire de jaî' şi începând să le ronţăie.
-Aşa-i.
-Numai că te-ai aştepta să reapar cu o gaşcă ^ tovarăşi beţi morţi. Iar asta-mi spune că nici absenţa m nu te-ar face să ai încredere-n mine.
- M-aş descurca.
El chicoti, apoi oftă.
-Ai inima de piatră, Cat.
Cum Dumnezeu o putea convinge că putea avea în- credere în el? Cu un cal ar fi fost simplu - i-ar fi dat un măr, apoi l-ar fi încălecat. în cazul unei femei, ar fi înlocuit mărul cu nişte flori şi cu cine ştie ce fleacuri luate din târg, dar principiul rămânea acelaşi.
-N-am inima de piatră, răspunse ea, luându-l prin surprindere. Nu te vreau în preajmă pentru că am un
plan. Şi tu nu faa parte din el. Ba chiar înrăutătesti lucrurile. • •
- înrăutăţesc lucrurile pentru tine? Munro se încmn- ta. Poate n-aveai în plan sa dai peste un bărbat chipeş ca mine, dar, daca zici ca îţi fac rău aducând, « * pături, îţi spun în faţă că e o minciună ' "" Mai ales după cât de greu îi fuseseV • j cele. Ea mârâi, iar el fu aproape convins cC* ^ avea să se aleagă cu mărul în cap î|y până cât colo, dincolo de zid. »1 aruncă
- De ce insişti să vii unde nu eşti bine

-Sunt încăpăţânat, răspunse el degrT^'^ Ce' prins că nu era singurul frustrat de acer ^' CUmva sur' orice ar fi fost. Şi m-am

Unora le *plac scoţienii*

obişnuit să obt°C ^ sau doresc. Bărbat sau femeie, în general nime °eea Ce'mi să mă înfrunte. leni nu ,iscă în afară de ea, de fapt.

Atunci, o să-ţi dau o lecţie despre dezamăgire. ~ Sau o să-ţi dau eu ţie.

y0ia să o tragă mai aproape de el, să o ia de mână, - <e asigure că avea parte de atenţia ei, dar risca să o t â din nou fie să fugă, fie să se năpustească asupra lui. T ecuseră deja cinci minute în care nu mai încercase să -/atace, aşa că nu avea rost să îşi forţeze norocul. * a_Nu plec nicăieri, Cat. Aşa că-ţi sugerez să mă întrebuinţezi cumva.

- Să tii pereţii în cârcă, cu muşchii ăia mari ai tăi? Măcar avea simţul umorului.

, De pildă, cunosc bine locurile. Dacă ai de gând să rămâneţi, o să am grijă să n-aveţi musafiri nepoftiţi şi o să mă'-ngrijesc să nu vă lipsească mâncarea, hainele călduroase şi păturile.

Spusă cu voce tare, oferta nu i se mai părea cine stie ce, dar era aproape sigur că, dacă ar fi copleşit-o cu atenţii şi daruri, pisica sălbatică l-ar fi refuzat într-o clipită.

- Si cum o să-ţi permiţi toate astea, Munro? replică ea. Chiar dacă nu m-ar deranja ca un bărbat necunoscut să ne tină mâncate şi-mbrăcate, sigur ai putea să-ţi foloseşti mai bine paralele. Pentru familia ta, de exemplu. Ai un unchi, dar mai ai pe altcineva?

Faptul că o minţise în legătură cu Peter îi îngăduia să nu fie nevoit să spună că mergea mereu cu servitori sau gărzi după el. La naiba, până la urmă, Peter chiar îi era ca un fel de unchi. Dar, dacă spunea şi alte minciuni, apoi altele şi altele, ar fi fost pe urmă nevoit să şi le amintească pe toate şi după aceea să se scuze pentru ele. Pentru că n-avea de-a face cu o mică abatere de la drum, ci cu un drum cu totul şi cu totul nou. Ştia asta, o ştia atât de clar, că era aproape neliniştit.

-Nu-s însurat, dacă asta ţi-e întrebarea, spuse el. Ea se întunecă la fată

.-Nu nu asta mi-e întrebarea! De ce mi·ar la o adică? în afară de faptul că mai aveai Pu
măînghiţeai?
Ei bine, remarca nu era câtuşi de puţin flatantă
-Nu te înghiţeam. A fost un sărut chiar reuşit, Ian ba. Nu-i vina mea că n-ai cum să-ţi dai seama.
Ea pufni.
- Ha! Pun pariu că gândesc mai bine ca tine, ţintesc mai bine ca tine şi sărut mai bine ca tine, Ursule!
în ciuda insultei evidente, părea un pariu numai bun de pus. Unde mai pui că-i dădea ocazia să mai rămână pe-acolo.
- Hai să stabilim regulile, spuse el, sărind de pe rămăşiţa de zid pe care stăteau aşezaţi şi lăsând-o intenţionat pe ea să se descurce singură.
Nu era genul care să vrea să fie cocoloşită, era limpede.
-Nu ştiu dacă...
- Dacă eu câştig, o întrerupse el, am să fac pentru voi ce consider că trebuie să fac, iar tu nu te vei împotrivi. Dacă tu câştigi, o să fac ce-mi vei cere, în afară de a vă lăsa aici pe socoteala voastră şi de a nu mai veni. Căci asta nu am să fac.
Catriona se lăsă să alunece de pe marginea zidului şi îşi şterse de praf fundul apetisant. Apoi ridică privirea înspre el.
- Se pare că balanţa înclină-n favoarea ta
-Asta dacă ai impresia că n-am ceva mai'bim de făcut decât să vă aduc ţie şi soră-tii pâine şi gini f.
_ Habar n-am. Poate chiar ivai ceva mai bun de f^nr N-am idee cine eşti şi cu ce te ocupi. în afară d »cl ■ prea des nasul în treburile mele.
a f1 ua&a
Ţinea capul sus, iar ochii de un căprui-închi, . veau cu o neînfricare deopotrivă neobişnuită şi i?"' Era la un pas să o ia în braţe şi să o sărute'din Dar aveau o conversaţie aproape civili2ată şi * nou.
• nu voia
5C revină la relaţia de mai devreme, când ea încerc, - j] împl.?rc". . .Tu îmi spi" ceva şi cu 'ţi spun, la rândul meu cov
.. Pai, ţi-aş putea spune orice scorneală Ursul ■' _ E drept. Şi eu la fel, în definitiv. Fă cum vrei" în timp ce vorbea îşi dădu seama că se străduia din cale-afară fora sa aiba ceva clar de câştigat. în aene I CU femeile nici nu trebuia să se obosească să Te a duri daruri. Erau scoţiene get-beget, învăţate cu viata »re din aceste ţinuturi salbatice şi neprietenoase. Unele din tre ele îşi foloseau frumuseţea sau priceperea pentru a' seduce. Altele erau inteligente sau viclene, iar alte le se bazau pe avere sau pe numele familiei. Toate făceau parte din câte-un clan, în relaţie apropiată şi de interdependenţă, şi, deşi erau răspândite în mici oraşe sau sate, nu erau niciodată singure.

Dar femeia de lângă el era diferită. Se descurca pe cont propriu, era singură, dacă nu punea la socoteală o soră mai mică din cale-afară de delicată, şi părea chiar mulţumită că lucrurile stăteau astfel. Era chiar hotărâtă ca lucrurile să rămână astfel. Din cine ştie ce motive, o găsea... fascinantă. Voia să afle mai multe despre ea. Si, din moment ce nu părea genul de femeie cu care te culci o dată sau de câteva ori, apoi îţi vezi de drum, Munro simţea că probabil îi luase Dumnezeu minţile.
-Eşti încruntat şi foarte serios, observă ea. Sper că din cauză că regreţi că ai amenințat că mă plesneşti la fund.
Munro tresări. Oare de cât timp stătea şi se holba la ea? -Neah. Trebuia să fac ceva ca să te opresc. Iar dacă gândesc prea mult, mi se încinge creierul. Aşa-mi zice lumea.

I-o spusese Arran, şi nu o dată. Ea pufni. -Văd că n-ai de gând să te cari. Aşa că stabileşte afurisitele de reguli, spuse ea,

împungându-l cu un deget în Piept. Dar te previn, n-o să-ţi placă ce am de gând să fac dacă o să câştig.-O să risc. . . i- i

Pentru că,, fie că ea îşi dacica seama, fi$_{e}$ ^ deja câstigase din clipa în care ea acceptase să competiţie cu el. Îi dăduse permisiunea sa vină î$_{n\ v}$- oricând dorea. Vieţile lor se îmbinasem deja. Exact J îsi dorise el. Iar fraţii lui mai ziceau ca nu-l duce mij hahaha! O conduse înapoi la ruine. Elizabeth scria iar Peter o urmărea de peste umar. Era o listă $_{Scurt}$- cu obiecte trebuincioase. Rowena, Arran şi chiar câţi$_{Va}$ servitori încercaseră nu o dată să îl înveţe pe Gilli$_{ngS}$g scrie şi să citească, dar valetul părea să facă o chestiu- ne de'onoare din faptul că era analfabet. Era al naibii de încăpăţânat.

- Faceţi progrese, aşadar.^{7} întrebă el, observând că muscheta era sprijinită de o masă veche şi şubredă.

Ei bine, trebuia să aibă încredere că roşcata nu avea să îl împuşte până la urmă. Momentul era destul de potrivit. Ar fi putut să o facă. Se dădu mai într-o parte şi lăsă în mod intenţionat calea deschisă între femeie şi arma ei.

- Da, răspunse Peter. Nu se face ca o domnită să nu aibă un ceainic cum se cuvine.

- Ei bine, nu avem ceai, aşa că ne descurcăm şi fără ceainic, interveni Cat, în timp c$_{e}$ Munro încerca să îsi dea seama daca Peter era sarcastic sau nu

Valetul mormăia atât de frecvent - ' să-şi dea seama. $^{nt\ ca}$ $_{Uneori}$ era greu

- Unchiule, te duci să pui câteva rinf arma.^{7} Eu şi domnita am pus u$_{n}$ pari $^{pentru\ tras\ cu}$ Valetul ridică din sprâncenele g$_{rc)}$ $^{1U\ }$ -Te-ntreci cu o domniţă? Tu? $^{aSC\ }$ - Da, eu. Hai, fă ce-am zis, răsp$_{Urjs}$ \, ■r. d să-i dea timp lui Peter să menţioneze înAT^$^{0\ }$ ^{voia} şi târgurile unde Ursul MacLavvry n î$_{nr}$ ^{irîIe} din clan avea şi trofeele care îi dovedeau p'ri$_{CeDpr}$ ^{reCUs}J; Pe toti şi sălbatică avea să considere că pariul n ^{acă} pHca buia s-o ia de la capăt. ^{nu} era core$_{c-}$ $_{tre}$

peter încuviinţă clin cap şi ieşi clin bucătărie, iar Munro luă lista pe care i-o pregătise Elizabeth. Chiar trecuse pe listă un ceainic, plus două ceşti şi două farfurii, frunze de ceai, panglici de păr şi o lampă cu ulei sugerată, probabil, de practicul Gilling.

Din listă reieşeau câteva lucruri. Elizabeth nu mai tră- • $_{e}$ vreodată altundeva decât într-un loc confortabil. Nu $_{s}$tia să trăiască în acele locuri. Şi, cu toate că motivele pentru care ea şi sora ei erau în Scoţia aveau legătură strict cu ea, nu era liderul acelei expediţii în necunoscut. Cea care stabilea totul era roşcata nebună care tocmai scotocea coşul de picnic, scoţând fără să vrea mici exclamaţii de bucurie la vederea zahărului şi a sării pe care el reuşise să le fure de sub nasul Forrest.

- îmi permiţi, domniţă? întrebă el, cerându-i creionul. Elizabeth i-l înmână şi îşi lăsă în mod deliberat degetele să i se atingă de ale lui.

-Unchiul Peter m-a luat peste picior pentru „mâzgă- lelile" mele, cum le-a numit, chicoti ea. Mă bucur că nu îi împărtăşeşti dispreţul faţă de scris şi citit.

Pe Sfânta Bridget, floricica cea delicată flirta cu el! Era mai înaltă decât sora ei, dar cu vorba ei preţioasă şi hainele complet nepractice părea, fără doar şi poate, mult mai uşor de sedus decât pisica sălbatică.

- Câtă vreme nu trebuie să scriu versuri, mă descurc, spuse el.

Nu era prea sigur că îi plăcea să reintre în vechiul lui rol, cel al brutei bătute în cap. Poate că juca de atâta vreme rolul cu pricina, că ajunsese de-adevăratelea cam greu de cap.

- Cartea de Shakespeare pe care a cerut-o sora ta era Pentru tine, nu?

- Pentru amândouă, de fapt. Amândouă am învăţat Pe dinafară cartea lui Byron pe care o avea Cat în bagaje. Iar mie oricum nu mi-a plăcut niciodată Pelerinajul lui Cklde Harold. Devenea tot mai interesant. Trebuia sâ ste, mult la poveşti cu dommşoara Ehzabeth dacă Vo>! afl răspunsuri legate de situapa lor, începând dţ ,, ci nână la motivele pentru care se ref$_{llo}$;,[1]
Î^SlS clanului MacLawry Oare dec^
senzaţia că trişa dacá o lua la întrebări pe Eli^ Dacă ea era d spusă să stea de vorba cu el, spre d* sebire de sora ei, era logic să caute ,«formaţii la CtJ care se arăta dispusă să i le împartaşeasca. Cu toate« ar fi preferat să scoată vorbele cu cleştele de la p$_{Isica}$ aceea sălbatică. .
Munro o privi pe Cat, care tocmai bagase într-un sac pachetul cu sare şi îşi dădea după ureche o şuviţă re- belă Din punctul lui de vedere, lucrurile erau cat se putea de limpezi. Ea era femeia pe care o voia. Sora ei părea aproape o copilă, iar un bărbat nu-şi dorea o copilă în pat. Un bărbat îşi dorea... adică, el îşi dorea o femeie cu coloană vertebrală. Sau asta îşi dorea de data asta. Nu se culca cu copile, dar avusese parte de numeroase uşuratice, puse pe flirt şi pe aventuri. Brusc avea senzaţia că avusese parte chiar de prea multe astfel de femei.

-Stăpâ... Adică, iubitul meu nepot, făcu Peter din pragul uşii, iar Munro tresări. Am pus vreo şase ţinte pentru tine şi domniţă. Şi ţi-am adus puşca de la Saturn.

- Saturn? întrebă Cat, gata-gata să reusească să-şi bage în buzunar nişte biscuiţi fără ca el să observe

-Aşad cheamă pe calul meu. Acum, că mă gândesc mal ¡inCr Z™ Ca GU Să trag cu P"?ca şi tu cu muscheta. Alege tu cu ce vrei să trag. Sau putem trage amândoi cu aceeaşi armă. [6] putem trag

- Fie. Cu muscheta mea.

- Stii că puşca este, de obicei dp ri - cisă şi... 1<de doua ori mai pre- isa Şi- , w

-Alegerea e facuta, il întrerupse ea Plî , , vrei să vii şi tu? Cred ca-s şanse * . ^ Ehzabeth, nu

a ne «ea buzna. ^ă vreun alt străin. Dar nu se ştie câte alte rude ale

Unora le *plac scoţienii*

gunro mai ştiu de noi

Dacă o anumita ruda ar ii ştiut de ele, toate planurile .. ,ar fi dus pe apa sâmbetei. Dar chiar nu era treaba [1] Ranulf să afle despre existenţa celor două surori iar Jnr0 nu avea de gând să îi sufle o vorbă fratelui'său

jvîu, răspunse el. Dar e bine să avem un martor, ca - nu poţi pretinde că n-am câştigat. sa ce hotărâse deja pe care din ele o dorea în patul lui, dar nu minţea când spunea că, din moment ce drumurile li se intersectaseră, voia să le ştie în siguranţă. Simţea ^ avea obligaţia asta. Era valabil şi în situaţia în care Cat avea să încerce din nou să-l atace. I-ar fi dat scuza perfectă s-o ia din nou pe sus ca pe un sac. Chiar dacă purta pantaloni, când se zbătea, era femeie în toată puterea cuvântului. Iar lui îi plăcea senzaţia.

capitolul 5

Ranulf privi scaunul gol din stânga lui, apoi continuă să mănânce. Avea în farfurie sângerete şi chifle. După câtă mâncare mai era pe masă, deduse că Ursul încă nu îşi făcuse apariţia. Chiflele de cartofi nu rezistau atâta în prezenţa lui. Trecură câteva minute de linişte, lucru care nu se întâmpla de obicei. Aşa că se întoarse spre majordomul roşcat care stătea ceremonios în spatele lui.

-N-ai uitat nimie, Cooper?

-Stăpâne?

-Ziarul meu, Cooper. Ştiu că ajunge aici la o săptămână după ce apare, dar mă interesează să ştiu ce se petrece dincolo de hotarele Scoţiei.

N-ar fi trebuit să fie nevoie să se explice. În definitiv, citea ziarul londonez Times în fiecare dimineaţa de mai bine de zece ani.-Nu l-am găsit în această dimineaţă, stăpâne majordomul, încleştând fălcile. Sunt sigur că a ^ J* ra trecută cu poşta, dar, de dimineaţă, când km era de negăsit.

- Arran e aici?

Fratele lui mai mic părea suspectul cel mai probabil numai că Arran locuia cam la un kilometru de ei, ^ Fen Darach, cu soţia lui Mary, cu micul Morag şi'cu bebeluşul aflat pe drum. Unde mai pui că primea şi el un exemplar din ziarul a cărui absenţă îl deranja pe Ranulf doar pentru că se alătura şirului de întâmplări neobişnuite care în acea zi îi dădeau rutina peste cap.

- Nu e, stăpâne. Să trimit pe cineva în sat să vă cumpere alt ziar?

- Da. Nu vreau ca restul familiei să afle lucruri noi şi eu să rămân pe dinafară.

- Mă ocup de îndată, spuse Cooper şi-i făcu un semn lui Owen, şeful valeţilor.

Cât ai clipi, bărbatul ieşi din încăpere ca să îndeplinească porunca stăpânului.

- S-a întâmplat ceva?

întrebarea pusă cu accent englezesc şi pronunţie petec a venea din partea ui Charlotte, Lacîy Glengask, care îşi facu apariţia în încăpere. Ranulf se ridică imediat şi inima începu să îi bată mai renede l- f 1?
cu plete de culoarea mierii. VCderea so^iel lul

- Da. Ziarul meu a dispărut. Urme - să trimitem
nii de vânătoare să-i ia urma.

îi luă mâna şi se aplecă, prinzâ H sărut prelung. Ea îl cuprinse pe durr ^ într-un
la sărut. Pa Umeri şi-i răspunse

- Pentru ce-a fost asta? murmură
degetele cu ale lui. Abia ce ne-am vâ^' îmPletindu-şi de minute. ut
acum douăzeci

- Mi-a plăcut ce-am făcut şi mă gân
s-o luăm de la capăt, răspunse el pe ^^ că am putea
4 6 a?1 ton şoptit.

După ce mănânci, desigur. Nu vreau să ajungi piele şi OS.

Charlotte râse, iar obrajii i se împurpurară

- La prânz mă întâlnesc cu Winnie şi cu Mary în sat, spuse ea, sărutându-l din nou înainte să se aşeze la masă.' Dar cred că am dimineaţa liberă.

Erau veşti bune. Ranulf era aproape sigur că ar fi dat pe-afară dacă ea ar fi avut planuri care nu presupuneau şi să petreacă ceva timp goală alături de el.

- Cooper! Trimite-i vorbă părintelui Dyce că nu mă pot vedea cu el în dimineaţa asta, ceru Ranulf. O să mă duc la el la biserică după-amiază.

- Prea bine, stăpâne. Ian, du-te repede şi vezi dacă-l prinzi din urmă pe Owen!

Al doilea valet ieşi din încăpere, iar Charlotte îşi puse mâncare în farfurie. În urmă cu doi ani, micul dejun era o adevărată nebunie. În încăpere intrau la grămadă Arran, Ursul, Rowena, de cele mai multe ori şi Lachlan MacTier, cu tot cu câinii de vânătoare şi, uneori, diverşi prieteni, iar la masă începeau să curgă poveştile despre cine ce făcuse şi ce aventuri se petrecuseră în noaptea ce tocmai se încheiase. Acum, Ursul era singurul dintre fraţi care încă locuia la Glengask, iar în ultimele două săptămâni mai mult lipsise decât apăruse la micul dejun. Cum tot bombănea că se sufoca de la atâta viaţă domestică, de familie, şi ţinând cont şi de scena pe care se părea că o făcuse acasă la Lachlan, când Lord Gray refuzase să meargă cu el la vânătoare, Ranulf nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fratele lui chiar era gelos. Sau se simţea singur. Ori exclus.

Ultimele luni fuseseră aproape numai despre nunţi, sarcini şi copii, aşa că poa- te nu îi acordase suficientă'atenţie Ursului. Iar situaţia m trebuia să continue aşa.

Dacă se implica încă de dimineaţă în problemele Ursului, risca să piardă atât timp, cât şi'... dorinţa pe care SIInţea în acele clipe faţă de englezoaica aflată lângă ' care îşi bea ceaiul ţinând degetul mic delicat ridicat

^S

în aer. Ranulf trase aer în piept. Familia primul plan. Dar Ursul putea trece pe prim'11^1' d pă-amiază la fel de bine ca dimineaţă. ' ^n^

- Cooper, spune-i Ursului că vreau să stăm bă, te rog. '

R2,c,eV0r.

-Mă ocup, stăpâne.

- Transmite-i că ne vedem azi la amiază h n Bruce. N

Ursului avea să-i convină. Prânzul la cârciumă îl ţ, ra mereu, iar Ranulf se bucura, la rândul lui, că avea^ discute cu fratele lui într-un loc unde amândoi ur ^ să-şi păstreze cumpătul.

- Îi transmit de cum soseşte. Charlotte chicoti, iar el se uită înspre ea.

- Ce-i aşa amuzant, frumoaso.7

- Mă gândeam că probabil Cooper şi-ar fi dorit să ai ziarul.

El pufni.

- E o dimineaţă liniştită, fătuco. A fost o noapte fără incidente, fără vite dispărute, fără scandaluri, fără să apară la uşă vreo femeie cu sabia-n mână, căutându-l pe Urs.

-Nu era o sabie, ci o lopată. Şi, din câte-mi amin- teşc, pana la urma totul s-a terminat cu bine. Pentru el, cel puţin.

îi zâmbea şiret, iar Ranulf ridică dinrr-o sprânceană. -Est, o mare pacatoasă, draga mea, mormă el Tin

Wne-crescută.VremUr, 6 ∘ c,omr"?0i>i'ă englezoaică Charlotte îl sărută prelung.

- Eram aşa înainte să cunosc n - cu o viaţă din cale-a iară de scnndalo^^ SCOfiană muşcându-l uşor de buza de j0s. ' asa, murmură ea,

Ranulf se ridică, veni în spatele ei şi n • ce de pe scaun, apoi o luă în braţe 3Jută să se - Hai să lăsăm micul dejun! MerPPm .

gem lna Pof în pat. lar cel care îi luase ziarul n-avea decât să se bucure de el

-Vedeţi? spuse Munro, dând paginile ziarului aşezat pe masa şubredă din bucătăria fostei mănăstiri" Nu scrie nimic în ziar despre două domniţe dispărute din Londra.

Cat puse mâna peste un articol despre cheltuielile exagerate făcute de prinţul George, împiedicându-l să dea paginile mai departe.

_ Dacă nu te deranjează, uriaşule, prefer să caut singură, spuse ea. Şi chiar dacă nu s-a scris nimic în ziar, asta nu înseamnă că nu suntem căutate. înseamnă doar că nu umblă vorba despre asta.

Ea refuză să cedeze fie şi puţintel. Şi, deşi asta îl frustra şi îl enerva teribil, încăpăţânarea ei îi şi excita. N-avea habar de ce, căci ea scuipa foc în permanenţă şi abia dacă îi ajungea la umeri, dar uite că...

- Dacă mi-aţi spune mai multe despre voi, poate aş putea să vă fiu mai de ajutor. ■

Ochii ei căprui-închis îi întâlniră pe ai lui.

-Am câştigat concursul ăla prostesc de tras la ţintă şi ţi-am cerut să-mi aduci un ziar. Mi l-ai adus. Şi mi-ai eliberat holul, ca să nu mai trebuiască să mă caţăr pe tot felul de obiecte pentru a ajunge aici. E tot ajutorul de care am avut nevoie din partea ta pe ziua de azi. Poţi pleca.

Munro începea deja să îşi dorească să fi luat mai în serios deznodământul concursului de tras la ţintă. Fir-ar, făcuse toate aranjamentele să fie la Haldane într-un fel sau altul, dar femeii ăsteia îi plăcea un pic prea mult să îi dea ordine.

Din ce îmi amintesc, ţi-ai fi dorit şi o uşă pe care să mi-o trânteşti în nas. întâmplător, am aşa ceva chiar afară. Tot zici c-ai terminat cu mine, femeie?Ea clipi, iar în ochii căprui se întrezări, preţ de o clipă, o expresie de sinceră surprindere. Apoi limbajul corpului îi redeveni agresiv. îşi trase umerii în rând gata să se năpustească la atac, iar M Unro pentru ce-avea să arunce înspre el. Femeia probar[1] fi mâncat cu fulgi cu tot, şi cu buchet, pe ori Ce a ^ care ar fi îndrăznit să o curteze. arn^

- Nu pod pune o uşă nouă la dărăpănătura asta f- ca vreun trecător să-şi dea seama că aici locuieşte cin ^

Spusese doar atât, dar din tonul ei răzbătea şi * „Prostule!" la finalul frazei.

-Nu e o uşă pentru intrarea principală. E de bucătă rie. Şi n-am zis că e nouă.

Tăcere.

-Aha... Atunci... bine. Cred că ar merge.

-Mulţumesc, încăpăţânato!

Merse afară, unde îl aştepta Peter Gilling. Mânca un măr, aşezat la capra unei căruţe pline ochi.

-Să dăm drumul la treabă, spuse Munro şi, scrâşnind din dinţi, luă în cârcă o uşă din lemn masiv

-Sunt tot unchiul tău, stăpâ...

- Da, răspunse Munro înainre ca bărbatul să-şi ducă întrebarea la bun sfârşit.

Roşcata tocmai îi făcuse prima concesie, şi nu avea de gând s-o facă să ia foc din nou auzind întâmplător că el unul, nu doar că nu era vânătorul de pe domeniu lui MacLawry, ci era chiar unul din fraţii stăpânului acelor locuri. ' r

- Atunci, zi-mi, nepoate, ti-ai pierdut minţile? Nu crez, ca la castel o sa observe cineva că lipseşte o usă?

- Neah, răspunse el, intrând în incinta fnJ ■ - . • Castelul Glengask avea peste cinci^ :|^i r II,anaStifl" probabil mai bine de o sută de usi. Duhni, f lncăpe" ?1 jerie din fundul unei camere nefol osite^ Pentru nu mai fusese deschis de cel puţin cinci ani s"^ nici nu mai era nevoie, pentru că uşa lui avea ;^ e"acum

nici **nu nu" ..v-v^.v-,** **v.« u»,, ,tr a** mai de folos în altă parte. Dar să scoată Usa d" f fără să îl vadă cineva fusese o aventură. '' m caste l

J iii i

\Cnt în .[h][u]cât [â][r][i][c] V'h™** PC măsură ce se
opia. Ochu ei i! măsurau din cap până [î][n] [p][i][c][i][o]^

Unora le *plac scoţienii*

1 era de mare, într-un fel care îi dădea călduri O W [E][r][a] [u][n] barbar mare ş. puternic, capabil să ducă în cără ditamai uşa, şi era momentul ca ea să remarce asta Lăsă uşa jos Şi [0] sprijini de un perete.

.Uite-ţi uşa, Cat!

.Cadrul c prea mare pentru ea.

„ De-asta am adus cărămizi şi mortar. Si, dacă nu cumva ştii să montezi o uşă, ai face bine să te dai înapoi

Sora ei se reapucăjmediat de cusut şalul de care se ocupa, în faţa vetrei. În schimb, Cat rămase pe poziţii

-Zic că pot să ţin sapa sau ciocanul la fel de bine ca orice bărbat.

Peter se apropie şi-i în mână un sac cu scule.

-Noroc mare! Chiar nu ştiam dacă eu şi nepotul o să [n][e] descurcăm singuri.

Nu erau tocmai vorbele potrivite, dar, în acelaşi timp, Munro nu obiecta câtuşi de puţin dacă era să o aibă toată ziua aproape de el.

-Hai să măsurăm cadrul, zise el.

-Credeam că eşti pădurarul şi vânătorul de la castelul Glengask, spuse ea, luându-se după el.

-Prin partea locului, bărbaţii fac orice e nevoie, răspunse el, ignorând fiorul neaşteptat care îl cuprinsese văzând-o că venea după el. Trase din căruţă câteva şipci de lemn şi şi le puse pe umăr. Şi ce, te plângi că sunt îndemânatic? Tocmai tu, o fată care poartă pantaloni şi oche şte al naibii de bine cu muscheta?

- Nu mă plâng. După o clipă de ezitare, ea luă câteva cărămizi şi porni pe urmele lui. N-am cum să nu mă întreb ce vrei la schimb pentru uşa asta.

- Doar niţeluşă încredere, fătuco, spuse el, aruncân- du-i o privire scurtă. E tot ce vreau.

- Cel puţin, deocamdată. Dacă ar fi sugerat măcar ce ar fi vrut - şi că, de fapt, intenţiona să o atragă la el în pat s-ar fi ales cu o cărămidă în cap.întâi, montează uşa. Pe urmă, mă mai gând$_{es}$ îi mai aruncă o privire, apoi îi întoarse spatele L
părea conştientă, de data asta, că avea de-a f$_{acc}$^ mascul. Sau, ceva mai probabil, luase decizia de$_{ase}$> losi de muşchii şi de forţa lui. Munro se întrebă/ nou din ce clan făcea ea parte, dacă făcea parte di$_{nv}$ ^{n} unul. Cu o soră vizibil cultivată şi educată, bănuia $_{C}$â avea, într-adevăr, un clan şi că nu era pe cont p$_{r0}$p$_{rilJ}$ Şi atunci, se punea întrebarea ce le făcuse pe cele două domnițe să îşi ia lumea în cap şi să se ascundă în sălbăticie? Şi de ce nu apărea în ziar nici o menţiune desp$_{re}$ dispariţia unei tinere din înalta societate şi despre căutările în desfăşurare?

- la spune-mi, zise el, luând un metru de tâmplărie din sacul lui Peter, asta e ultima ta soluţie?

-Cum adică ultima soluţie? răspunse ea de la o distanţă mai mare decât cea la care se aşteptase el. Cesâ fie ultima soluţie, faptul că-mi dai o uşă?

-Nu. Faptul că sunteţi aici, la Haldane. Aţi vrut din prima să ajungeţi pe pământurile clanului MacLawry sau a fost ultima soluţie?

O auzi trăgând aer în piept, dar observă cu satisfacţie că nu îi spunea din capul locului să-şi vadă de treaba lui. Aşa că se prefăcu absorbit de lucru. Era o victorie în sine că ea se gândea să îi dea, totuşi, un răspuns.

-N-a fost prima alegere, spuse ea într-un sfârşit, vorbind pe un ton atât de jos, încât sora ei n-o putea'auzi din cealaltă parte a încăperii. La început, am vrut un loc mai puţin... izolat, numai că Elizabeth nu poate nici măcar să se prefacă a fi scoţiană.

-Adică, felul în care arară şi se poartă o f$_{ace}$ să bată la ochi. Spre deosebire de ţinuta masculină a lui Cat - $_{De}$ nre orice bărbat cu sânge-n vene ar fi remarcat-o
$_{ar}$

condiţia să nu fie orb. Urmă încă o ezitare.-Mda- ŞÎ altceva nu-ţi mai zic.

„Nici nu te-am întrebat. -Păi-

-Scuzaţi, domniţă.

Peter se apropie de ei şi puse încă o grămadă de cărămizi lângă perete. Munro şi Cat tresăriră amândoi. La naiba! El, unul, trebuia să aibă mai multă minte. Nu uita niciodată să fie atent la tot ce se petrecea în jur. Cel mai periculos loc pentru un membru al familiei fylacLawry era în mijlocul sălbăticiei.

- Zici că avem destul material, unchiule? întrebă, mai mult ca să-i amintească valetului de şarada pe care o jucau.

-A, da, numai dacă nu reparăm şi colţul acela de tavan, răspunse Gilling, indicând locul pe unde razele soarelui pătrundeau prin acoperiş.

O, da, aveau să repare şi acoperişul. Doar că în altă zi.

-Ajută-mă să măsor lemnul şi să pun semnele, bine?

Băieţii pe care îi angaja de regulă să repare şi să construiască în satul An Soadh fuseseră bucuroşi să-i vândă materiale de construcţie, cu toate că le bătuse la uşă la patru dimineaţa. Amândoi îl întrebaseră însă unde se ducea, ce avea de lucru şi dacă nu avea nevoie de ajutor. Aşa că el şi Peter fuseseră nevoiţi să iasă din sat ca şi cum s-ar fi îndreptat spre vest, apoi ocoliseră ca să ajungă pe direcţia potrivită. Ştia foarte puţine lucruri despre cele două surori şi, cu toate acestea, vorbise foarte serios când le promisese - sau îi promisese roşcatei - protecţie, fie că voiau, fie că nu. Iar asta presupunea inclusiv să le ţină la adăpost de curiozitatea celor din propriul clan.

- - la zi-mi şi tu ceva, spuse Cat, aplecându-se să ţină dreaptă o placă de lemn în timp ce el punea însemnele unde trebuia tăiată. De când petreci atâta timp pe-aici, stăpânul tău n-a observat că nu-ţi vezi de îndatoriri? Nu ţi-e frică? Poate te trezeşti că te dă afară.De pe masa stăpânului nu lipseşte niciodată spuse el cu sinceritate. Cât timp lucrurile răm^N treaba mea ce fac cu timpul meu. ' %

Se îndreptă de spate. Trebuia să schimbe subj ori de câte ori se ajungea la întrebări desp$_{re}$ f$_{a}$^ MacLawry.

- Că veni vorba, cred că v-am adus şi niscaiva $_{Carne}$ de vită. Unchiule?

Gilling se lăsă pe vine lângă zid.

-Mai bine ţi-ai aduce-o singur, nepoate, răspu$_{nse}$ aruncându-i angajatorului său o privire ezitantă. Sunt terminat de spate.

Ei bine, îşi transformase valetul în unchi, aşa că trebuia să îndure consecinţele. Măcar până ajungeau înapoi la castel. Şi avea ceva timp să se gândească la cât de mult era dispus să mintă în continuare.

-Atunci, odihneşte-te, bătrâne. Mă-ntorc într-o clipită.

Din privirea lui, Catriona deduse că se aştepta ca ea să îl urmeze. În schimb, ea se lăsă pe vine lângă aşa-zisul unchi. Uriaşul evitase cu succes să îi răspundă la întrebări, dar Peter Gilling nu părea nici pe departe la fel de abil. Iar ea avea nişte bănuieli şi căuta răspunsuri.

în clipa în care Munro porni spre ieşire, ea oftă adânc.

- Sper că Ursul n-o să dea de necaz pentru că ne ajută, spuse, încruntându-se. Ştiu că Lord Glengask are doi fraţi şi o soră şi că în familie au fost multe căsătorii în ultimii doi ani. Asta înseamnă multe guri de hrănit, dacă pui la socoteală copiii şi servitorii.

- Lord Arran stă în casa de la Fen Darach, iar Lady Winnie locuieşte cu Lord Gray la casa MacTier îi răspunse bărbatul grizonant. La castel sunt doar Glenrask, doamna lui şi William, copilul. Mai e cu ei şi stăp... fratele mai mic. încă nu e însurat.

_ Cum îl cheamă?

Gilling făcu ochii mari, apoi începu $_{bru Sc să}$ ^^

_ Vai-, gemu el printre horcăieli. Un $_{Pi c}$ de apă

riiiabeth veni degrabă cu o cană. iar bărharul $_{0}$ dâdu pe^e cap. Apoi ceru încă una. Catriona era în^â ¿eja lămurită care era motivul din spatele răului care îl apucase brusc. Dumnezeule mare! Nu dorise decât $_{un}$ loc unde ea şi Elizabeth să dispară sau măcar să rămână anonime. Iar dacă bănuielile i se adevereau, Ursul era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut să
o întâlnească.

Când se întoarse, ea îl împunse cu degetul în piept.

-Pare-se că unchiul a uitat cum îl cheamă pe cel $_{m}$ai mic dintre fraţii MacLawry. Locuieşte la castel $_{c}$u marchizul, aşa că bănuiesc că îl ştii. Zi-mi tu cum se numeşte.

Ursul o privi, apoi se uită înspre Peter, care tăcea mâlc.

_ Nu ţi-am zis să-ţi ţii fleanca, Peter?

- Ba da, dar m-a păcălit.

Şi fusese mult mai uşor decât îşi imaginase ea. Numai că nu avea de gând să-i dea Ursului timp să inventeze o altă minciună sau scuză ori să pice mort de ciumă sau de ceva. îl împunse din nou.

- Cum îl cheamă? întrebă iar, punctând fiecare silabă cu o împunsătură.

-Munro, răspunse el încet. Deşi i se spune mai mult Ursul.

Era întocmai ce se aşteptase ea să audă şi, cu toate astea, Catriona tot rămase mută de uimire. Pentru Dumnezeu, fusese... Slavă Cerului că nu începuse să îl placă, pentru că ar fi avut de suferit.

-Mincinos nenorocit! izbucni ea, refuzând să recunoască faptul că simţea şi altceva în afară de furie.

-Cum era să-ţi fi spus adevărul? întrebă el, mijind ochii. Printre primele lucruri care ţi-au ieşit pe gură când ne-am cunoscut a fost că te-aştepţi ca Lord Glengask să apară din clipă-n clipă şi să pârjolească locul. Vreau să te ajut, ce naiba contează cine e frate-meu?Voia să-l ia la pumni, dar se îndoia că ar fi şi una dintre lovituri. ăsta, acum te stropşeşti la mine cât pofteşti, dar
- Ba contează! Trebuia să-mi fi spus!
Neah. Trebuia să fac întocmai ce-am făcut.
- i
stii că nu-ţi vreau râul.
Catriona îşi dădu seama că ţinea pumnii strânsi Uriaşul punctase bine, aşa că trase aer în piept şi-i ^ că o privire cruntă. Normal că intenţia lui era să-i furia dezlănţuită, dând vina pe ea pentru faptul că minţise. Poate avea dreptate. Măcar puţin.
- Nu poţi să mă-nvinuieşti că sunt neîncrezătoare.
- Nu te-nvinuiesc. Dar nici tu pe mine că sunt prudent, spuse el, făcând un pas spre ea. Şi-ai face bine să-ţi aminteşti că mai ai câteva secrete, misterioaso. Gândeşte-te la asta şi vezi pe urmă cât scandal ai de gând să-mi faci.
Cuvintele lui o lăsară fără replică. Da, o minţise. Dar avea dreptate - şi ea îl minţise. Sau, în orice caz, minţise prin omisiune. Bineînţeles că motivele ei erau mai serioase. Doar n-avea să se simtă vinovată pentru că avea grijă ca ea şi Elizabeth să fie în siguranţă.
- Deci, zici că sufletul ţi-e bun, cu toate că sângele ţi-e albastru.
El clătină din cap.
- Zic că sunt un om ca toţi oamenii şi asta e tot. Unde pun capul pe pernă n-are-a face cu caracterul meu.
-Spui asta pentru că te-am prins cu minciuna El se încruntă atât de tare, că aproape i se unira sprâncenele.
-Nu e prima dată când ţi-o spun. Acum, doar îti reamintesc.

La naiba cu toate, bănuise încă din capul locului cî nu era un simplu

Unora le plac scoţienii

vânător. Dar nici într-o mie de i s-ar fi gândit că era mezinul dintre fraţii MacI ** "" Un lucru ştia însă: că dacă şi când avea sâ îi spună^*7' vestea ei şi a lui Elizabeth, orice i-ar fi spus ac$_{Ulî)}$ $^{P°'}$. $_{qe}$ stoarcă atunci împotriva ei. Iar cel $_{mai}$ ciudat f $_{era}$ că simţea ca urma să îi spună ce li se întâm- ^{11} ícc ei Şi $^{sl,rol,h\ eL\ CaCI'\ ultimele}$ zile, vieţile li ^{P} împletiseră, deşi ea, una, făcuse toate eforturile să Lvină asta. ^ . . . . ^{P}" Tot cred ca trebuia sa-mi fi spus, zise ea într-un fârsit, întrebându-se de ce nu era atât de furioasă pe cât

fi trebuit să fie şi alegând totuşi să îşi răspundă mai *L_{iu} la acea întrebare. Prezenţa ta aici va atrage atentia n ultimul lucru pe care-l vreau. ^{U} -Ţi-am dat cuvântul meu, spuse el după o clipă, aple- ându-se să ia un fierăstrău şi reapucându-se de lucru. 0 să mă-ngrijesc ca tu şi sora ta să fiţi în siguranţă.

La ce privire îi aruncase, Munro se aştepta ca ea să continue să facă gălăgie. Şi, la naiba, ea chiar îşi dorea asta. îşi putea spune că atitudinea ei calmă nu avea de-a face cu cât de bine arăta Munro în cămaşa albă din bumbac, kiltul cu negru, alb şi roşu şi cizmele de lucru din piele, cam uzate. Că avea de-a face doar cu ce $_{s,ar}$ întâmpla dacă el ar afla şi alte lucruri despre ea. îşi îndreptă umerii, le întoarse spatele celor doi bărbaţi şi se duse în bucătărie. Avea de tranşat, de eviscerat şi de gătit un iepure. Plus că voia să se uite mai cu atenţie la ziarul pe care el i-l adusese. Numărul apăruse cu o săp- tămână în urmă, ceea ce însemna că ştirile erau vechi, dar ea tot simţea că exista, probabil, ceva. Vreun semn, vreun indiciu că ducele de Visford fusese nemulţumit să descopere că îi dispăruse logodnica şi că mama ei vitregă, Anne Derby-MacColl, oferea o recompensă pentru găsirea unicului ei copil.

-E fratele marchizului de Glengask? şopti sora, aple- cându-se lângă ea, deasupra meşei, după ce terminase de parcurs ziarul din scoarţă în scoarţă. Nu arată câtuşi de Puţin ca un lord.

Remarca o făcu să zâmbească. Chiar dacă era pe jucate scoţiană, sora ei era cât se poate de englezoaică.

~ Dar a ce ţi se pare că arată?

-Nu ştiu. E ca unul dintre acei bărbaţi ca$_{re}$. pe aristocraţi să boxeze. Sau ca un angajat de l$_{a}$ 1 % Vreau să spun că pare foarte în formă, foarte bin^S

Era adevărat.

-Acum, măcar ştim adevărul.

- Da, răspunse Elizabeth, strângându-i mâna. ty. bucurat când el şi unchiul lui ne-au descoperit as$_{CU}$n$_{2}$- toarea. Ştii că te iubesc, dar îmi doream să mai vort^ şi cu altcineva. Acum, mă gândesc... ce ne facem dacâ$_{q}$j îl cunosc pe Visford? Nu cumva marchizul i-a spus deja că suntem aici.[7]

Catriona îi strânse mâna, la rândul ei, căci lui Elizabeth deja îi tremurau degetele.

- Şşşttt l El nu ştie cine suntem. Dacă ar fi ştiut, l-am fi cunoscut deja pe Lord Glengask. Ne-a promis că va avea grijă de noi. Că ne va proteja orice-ar fi.

-Te cred, Cat. N-aş fi aici dacă nu aş... O, Doamne! exclamă ea, iar obrajii i se împurpurară.

Catriona se întoarse, cu tâmplele pulsând. Oare cineva îl urmărise, totuşi, pe Munro? Atunci, văzu ce îi atrăsese atenţia surorii ei, iar inima începu să îi bata şi mai tare.

de, era un exemplar masculin magnific. Chiar

era mag-
nific. Din cap până-n picioare. Când el se întoarse, ea îi
văzu, preț de câteva clipe, și abdomenul plat și muscu-
los, apoi își feri privirea.

Nu voia ca el să o vadă privindu-l admirativ. Una pes-
te alta, era doar un uriaș fără maniere, enervant, băgă-
cios și mincinos. Dar, Dumnezeule, ce uriaș...

Căldura pe care o resimțea în vintre era de-a dreptul
ciudată. Pe când trăia la tatăl ei, își petrecuse
care zi în compania bărbaților. Mergea cu ei l
[a]P[r°]ape fie- [a v]ànàtoare,

Chiar era o imagine de „O, Doamnei" Munro MacLawry îşi

Unora le *plac scoţienii*

dăduse jos cămaşa. Era cu spatele la ele şi tăia o bucată de lemn. Muşchii i se încordau, iar mici dâre de sudoare i se prelingeau pe pielea perfect întinsa până la cureaua care îi ţinea kiltul. Un lucru era limpecur oile. la pescuit la călărie... Făcea tot cc-şi 13 r1 fatal ei sa o înveţe. Şi-ar fi dorit un fiUf iar acel fusese, până la urmă, ea. Cel puţin, până în urmă cu

^'nimic din toate astea nu explicau de ce nu îsi rea desprinde privirea de pe Munro. Felul în care'i pU-ncordau muşchii, coapsele lui puternice, şuviţele 56 Lirate de pe frunte şi de pe tâmple... toate o atră- tra aU) o făceau să îşi dorească să îşi treacă mâinile peste g6eiea lui goală. Se simţea... neliniştită, dar nu într-un S neplăcut. Celălalt, Peter, cu siguranţă nu era unchiul jui Munro. îşi scosese şi el cămaşa, dar imaginea nu o făcea nici măcar să tresară. Iar asta nu îi plăcea. Sau, mai precis, nu îi convenea că îi plăcea acea senzaţie. înjură în surdină şi se apucă să jupoaie iepurele. Câteva clipe mai târziu, simţi în spate o căldură aproape magnetică. Se întoarse şi dădu cu ochii de un piept gol. Catriona ridică privirea şi întâlni ochii verzi care se uitau la ea cu o expresie de amuzament. Oare dorinţa i se citea pe chip? La naiba!

-Ce vrei? se burzului ea, ceva mai tare decât intenţiona.

El trecu pe lângă ea, suficient de aproape cât să se atingă, şi luă una dintre cănile pe care le adusese.

-Vreau doar o gură de apă, fătuco, îi răspunse, cu un zâmbet leneş, şi lăsă capul pe spate ca să bea.

Mărul lui Adam îi urca şi,cobora, iar mici dâre de apă i se scurgeau de pe buze pe gât şi pe piept.

-O faci special, spuse ea, dându-se deoparte ca să nu rămână între el şi masă.

Poziţia o făcea să se simtă vulnerabilă, lucru care îi displăcea profund.

-Ce fac special? Beau? Păi, e normal. Unui bărbat i se face şi sete din când în când. Goli cana şi o lăsă jos cu zgomot. Vino şi zi dacă eşti mulţumită de ce ţi-am construit până acum.

Ce îi construise? Stia prea bine că proprietatea era mai curând a lui decât a ei. Chiar nu avea de ce sa mai joace rolul vânătorului de pe domeniul Glen,a, iată-l continuând să trudească, împreună cu PeteM ling, să monteze uşa şi să repare zidurile care nU(, „X «„»o,, c5 lp asigure protecţie ei şi lui ElizakJ^

că aveau să le asigure protecţie ei şi lui Elizabeth aveau şi să îi blocheze lui accesul. Chiar nu avea o noimă. Stia deja cât de mult munciseră in a_e dimineaţă şi câte reuşiseră să realizeze, pentru că ^ case mereu priviri furişe înspre ei. Puse, totuşi, Însce. nă un mic spectacol şi se apropie încet de uşă, cu e| urmând-o îndeaproape.

Măriseră cadrul uşii ca să o poată monta şi bătuseră plăci din lemn de ambele părţi, ca să întărească peretele şi să creeze baza pentru cărămizile şi mortarul ce aveau să urmeze. O fi fost Munro fratele unei căpetenii de clan, dar cu siguranţă ştia să-şi folosească mâinile. Cat se înfioră din nou.

- Pare trainic, spuse ea şi încercă să clintească o bârnă.
- Păi, nu voiam să cadă la prima pală de vânt. Iar iarna se apropie, aşa că o să înceapă să bată vântul. Vreau să fiţi în siguranţă şi la adăpost.
- Chiar crezi că ne prinde iarna aici?

O pereche de ochi verzi îi scrută chipul cu atenţie.

- Da. Aveai alte planuri?

O, şi câte planuri, numai că de toate se alesese praful, îi rămăsese unul singur.

-Om trăi şi-om vedea, îi răspunse şi se întoarse la masă.

Simţi o mână pe umăr şi se trezi întoarsă din drum cu o uşurinţa ce o lasa fara suflare Bărbaţii nu puneau mâna pe ea.

Nu cand era fiica Randall MacColl Si când se îmbrăca asemenea lor. cancl

-Aveai alte planuri? repetă el, cu gl as Scă2ljr

- Mi-ai... adică ne-ai montat o uşă. Asta'm • - o invitaţie la masă. Şi nici n-am să-ţi î mp5' ^ as !-ura rile mele, stăpâne Munro MacLawry. a*esc P IanU'

-Nu mai fi aşa rea cu el, Catriona! interv^- ni- beth. N-a făcut decât să ne fie de ajutor. ni bilza'de ce crezi că nc* ajutat, FJizabeth?

Unora le plac scoţienii

răspuns
cercând s* de. glas furiei şi enervării ere îi erauV^
j la îndemâna cu cateva zile în urmi dC 'pentru că suntem nişte domnişoare într-o simatie jjfjcilâ, iar el este un gentleman, făcu sora ei, de parcă iar fi explicat totul
3" pe parcă lumea ar fi fost atat de simplu construi- ră Elizabeth clipi de câteva ori punându^i în valoare frumoşii ochi verzi, apoi, înfoindu-şi fusta din muselină albastră, umplu cana cu apă şi io duse lui Peter. 3 -NTu e nevoie de un alt motiv, îşi reluă ea ideea.
,Ai face bine să asculţi de sora ta, mândro! spuse Munro, eliberând-o înainte ca ei să-i treacă prin minte să se smulgă singură din strânsoarea lui. Şi într-o buna zi ai să-mi spui povestea ta, pisică sălbatică. Am răbdare.
Nu părea genul răbdător. Da, se dovedise mai perspicace decât îl crezuse, dar răbdarea sigur nu era printre calităţile lui. Dar iată-l acolo, în faţa ei, cărând apă cu găleata ca să poată forma mortarul. Şi, de fiecare dată când ea îi spusese să plece, el se întorsese. Poate era mai răbdător decât îl crezuse. întrebarea era de ce.
-Nu-mi mai spune pisică sălbatică, îi ceru ea, luân- du-se după el.
-Asta-i tot ce poţi? Te cam înmoi, Catriona.
Aproape că se împiedică. Şi nu din cauza insultei, ci pentru că îi spusese pe nume cu vocea lui răscolitoare. Nu era drept să sune atât de cald şi de incitant.
- Ba bine că nu! Şi află că e încă un lucru enervant pe care-l aud din partea ta.
-Nu mai spune! făcu el, încetinind pasul.
-Chiar aşa! Şi să nu crezi că, dacă-mi arunci o uitătură de-a ta, îmi pierd curajul. Eşti ditamai omul, dar nu mi•e frică de tine. Nici măcar o clipă.
Cu mişcările lui rapide şi elegante, Ursul se întoarse, 0 ^pinse cu spatele la zid şi-i captură gura într-un sărut Profund şi pasional. Găleata căzu pe jos, dar zgomotul
/ 'J
pe care îl produse sună ca de pe altă lume. ,. zemă mâinile de zid, de-o parte şi de alta a ¿ipuJ> Se aplecase asupra ei, devorând-o cu buzele, cu Ij^ cu dinţii. Nu părea un simplu sărut, ci un asalt asupra simţurilor.
îi simţea trupul oţelit lipit de al ei, puternic şi Catife lat în acelaşi timp. Catriona stătea pe vârfuri şi'îşi riscase bărbia cât putea de sus ca să îi vină în întâmpinare iar căldura care îi inunda trupul semăna cu cea a unui uriaş foc de tabără.
- în... încetează! reuşi ea să îngaime, punându-şi mâi- nile pe pieptul lui gol şi împingându-l.
-Neah.
O sărută din nou, atât de intens, că simţi că i se dau ochii peste cap. Era, fără doar şi poate, genul de sărut care putea face o femeie să leşine, decise ea. Nu ea, desigur, dar orice altă femeie s-ar fi lăsat moale în braţele lui puternice.
- Opreşte-te! îi ceru ea, de data asta cu mai multa convingere.
- Roagă-mă cu frumosul!
De parcă ar fi putut, când gara lui îi producea toate acele senzaţii. Pentru Dumnezeu, abia îsi putea pune gândurile cap la cap Iar pe buze îi veneau doar două cuvinte: „Mai vreau!
- Te rog, reuşi să îngaime. Te roi>,
Vorbele-i sunau mai mult a mniw 1 . ,. -
mai târziu, el făcu un pas mare în^ ' ' ° ^
- Te las acum, Catriona, spuse el ne '
Dar nu-ţi dau drumul. Nu încă. Un ton u?or
-N-are nici o noimă ce spui.
- De ce stai acolo ca o momfiie?
Fir-ar să fie, încă era lipită de zid cu n ,

tul lui cald. Iar el avea tupeul să-i râdă în f mi,e P^e P^ieP' o înjurătură, fără să îi pese dacă el o auze, ' B°™bani găleata şi ieşi- .O, Doamne! O, Doamne^au nu, ridică
¡Li \
kiul ăsta avea să fie o problema. La Un
Jit dat, să ramana la manastirea Haldane păru 11 n^i bună soluţie pentru ea şi Elizabeth. Dar ^ 'ii era aşa sigură. Şi nu pentru că Munro MacLawry
lsărutase - în mod delic.os - din nou, ci pentru că 0 l{ intorsese sărutul. Era de neiertat. Ajunse la mi-
J pârâu din spatele clădim şi puse găleata de apă la Lplut. Pe toţi sfinţii! Munro era fratele lui MacLawry. Era Lord Munro. Nu trecea nicăieri neobservat. Nici nU avea cum. Avea aproape doi metri, ochii verzi ca o pajişte de primăvară şi un chip la vederea căruia ar fi suspinat orice femeie, tânără sau bătrână. Ea, una, nU voia să fie observată. Era şi motivul pentru care alesese acel loc. Măcar în parte. Catriona se încruntă. Poate era momentul să recunoască, măcar faţă de ea, cCâ s-ar fi îndreptat spre sălbăticie şi dacă Elizabeth nu ar fi avut nevoie să fie salvată. Şi să recunoască, tot faţă de sine, că ea însăşi avusese nevoie să fie salvată şi că, în lipsa cuiva care să îi vină în ajutor, luase decizia de a se salva singură.

- Dă-te mai încolo, spuse Munro şi se lăsă pe vine lângă ea ca să ridice găleata deja plină.

- Nu te dă politeţea afară din casă, remarcă ea, ridi- cându-se odată cu el.

-Am observat că preferi să ţi se vorbească direct, fără înfloriturі. Sau greşesc?

Nu greşea.

-Ce te interesează cum vreau să mi se vorbească? întrebă ea oricum, pentru că raţionamentul lui era pertinent.

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet fermecător.

-Catriona, sunt un bărbat de care oamenii se tem. ca o brută, iar oamenii doar asta văd, indiferent de Ceva; avea în cap. Lumea nu mă insultă pe faţă şi nimeni spune lucruri pe care nu vreau să le aud. îmiace de tine. îmi place că îmi ţii piept şi că, atunci când o^

îmi spui ceva, te aştepţi să-ţi dau replica. Şi imj te uiţi în ochii mei când nu eşti de acord cu mi^n N

„îmi place de tine." Restul cuvintelor i Se sincere şi tlatante, dar acele patru cuvinte îi prN seră fluturi în stomac. Bărbaţii nu o plăceau. Hra^' directă, lipsită de maniere, băieţoasă şi mai pricep decât ei la unele lucruri cu care se mândreau. Şi car nu se obosea să îşi mascheze priceperea. Nu fo^ curtată, pentru că tatăl ei nu îngăduise asta. Numai d Munro nu ştia cine fusese tatăl ei, nici cine era unchiul ei. Nu-i ştia nici măcar numele de familie sau clanul din care făcea parte.

- N-ai nimic de zis.7 o provocă el, pornind înapoi spre clădire. Nu-mi spune că te-ai ruşinat, pisică sălbatică. Doar ai încercat să mă împuşti acum câteva zile.

- N-ai făcut decât să dovedeşti că eşti nebun de-a dreptul, Ursule Maclawry, mormăi ea. Dacă-ţi plac doar femeile care nu-s de-acord cu tine şi care te insultă în fel şi chip, ia-ţi o englezoaică!

El izbucni într-un râs plin, sonor, care îi zgudui pieptul.

-Aşa mai vii de-acasă, fătuco! Eşti isteaţă şi ai limba ascuţită, fără doar şi poate. Şi mă provoci să fiu la fel, continuă el, mijind un ochi. Nu credeam că aş avea ce face cu o femeie care-şi foloseşte gura doar ca să vorbească, dar ai tu ceva special.

Pentru el era, practic, un compliment. Si, în mod ciudat, ea chiar se simţea flatată. Sau poate nu mâncase îndeajuns pe ziua respectivă.

-Crezi că terminaţi azi cu uşa? îl întrebă.

Era convinsă că orice compliment venit din cartea bărbaţilor, şi mai ales din partea unuia care nu mai nimic despre ea, avea *o bage s, mai rau în încurcătură. Si nu avea nevoie de aşa ceva Se descurca foarte bine

provoace singura încurcăturile. " 1 Nu. O să punem cărămizi şi o sa le lăsa$_{m}$

Unora le plac scoţienii

$_{8ă\ se}$,$_{seze}$ Puteam monta uşa mâine sau poimâine. $_{Crecl\ că\ c}$

U

^Uiwm le plac satjk.na

■ «s o închizi, să pui zăvorul şi să nu l., •

' '-îşi pc nimeni ¡"'^j piulr îi simţi decât îi văzu privirea

-Tu fi Wf[iul l,nclli] «ngurii'pc carc f qm

|e când am ajuns aici, deci răspunsul e da -Of, 6»to! mă dor. Le-ai zăvori^ Pro.

¡¡lor tăi aliaţi- Ş, ce ma fac dacă o să simt nevoia să tc „ ţ j^lf?

SaHrau mult prea aproape de bucătărie să-i spilnă a___ va cu vocea lui plina şi seducătoare. Ţine-ţi gura! Nu vreau să-i explic lui Elizabeth că jnai aveai un pic şi mă mâneai de vie. -Sau să-ţi explici ţie.

Spusese acele cuvinte foarte încet, iar când ea îl ţintui cU privirea, el i-o întoarse cu un aer inocent. Ce individ enervant, problematic, atrăgător! Măcar de-ar înceta s-o niai sărute... Doar că nu-şi dorea ca el să înceteze. Cel puţin, nu încă.

capitolul 6

-Ursule!

Munro deschise brusc ochii şi dădu să apuce pumnalul pe care-l pusese pe un scaun lângă uriaşa cadă de baie din cupru. îşi dădu seama imediat că în pragul uşii stătea Ranulf, aşa că se lăsă să se cufunde la loc în apa caldă.

-M-ai speriat de moarte.

-Unde-ai fost azi.[7] întrebă marchizul, închizând uşa în Urma lui şi rezemându-se de ea, cu mâinile încrucişate la piept. -Pe-afară.

-Mai încearcă!

Munro se încruntă. Era clar că ziua lui fusese mai decât a fratelui său mai mare._ Petcr a fost cu mine, cum ai cerut. Ne-pescuit.

-Şi ce-aţi prins.[7] Sau ai pus peştii cu tine-n cadă[7]

-Nici măcar eu nu prind de fiecare dată. Şi d kiltul strâmb?

-Ai fost la pescuit şi ieri. Şi alaltăieri, dacă ţin ^ minte. Şi n-ai adus acasă nici măcar un peştişor. Aş' te-ntreb'din nou: Unde-ai fost azi.[7]

Munro se ridică, iar apa îi şiroia de pe trup în dâ şi pe podea. Aerul răcoros îi răci imediat pielea, dar unui scoţian get-beget nu-i păsa de un pic de frig. i mai important era că nu avea de gând să îngăduie nimănui să-l privească de sus. Nici măcar fratelui sau mai mare.

- întâi îmi zici că nu pot să plec singur. Acum, nu-ţi place cum pescuiesc. Cred că problema e la tine, Glengask.

Fratele lui luă un prosop şi i-l aruncă.

-Am o vorbă să-ţi spun. Vino la mine-n birou în zece minute!

Ranulf ieşi apoi din cameră şi trânti uşa în urma lui.

Mda, fusese ceva deosebit. După ce că avusese o zi plină, reparând pereţi şi lemnărie şi montând usi, acum apăruse şi Ranulf, pus pe scandal'- evident pentru că nu prinsese suficient peşte. Era drept că nu nrea mai petrecuse mult timp la Glengask în ultima vreme, dar nu credea ca-n absenţa lui fusese desemnat vânătorul domeniului. În vale era pace, asa că deocamdată nu era nevoie sa stea de p ': I, - mişcările duşmanilor. "rmareatfJ

Se îmbrăcă, mormăind. Trase ne îşi puse cizmele şi un kilt nou. De ¿v ^™^urara, lui, cât şi cumnatul Lachlan înce,^^' ^ taloni, dar hainele acelea de engI „ P' fuseseră niciodată. Dincolo de^C^T ^ " dintre cele mai vechi tradiţii scotien- « ,---------- ---------- ' c, u pj ceea ic eea
căi din clipa în care se apropia, oriciné !' ideea
J ?tia că ei făcea

din familia Macbnvry. Arran era de părere că nu Sa o ^abă Prea subtila, dar pentru el ăsta era un corn- Siment. Subtilitatea era pentru diplomaţi, iar el nu era (n afurisit de diplomat.

Era tentat să mai piardă vremea prin cameră, tocmai tru că marchizul îi ceruse să meargă la el în birou j îndată. Dar se abţinu. Era mai sănătos să facă un efort să evite necazurile. Aşa că îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi ieşi din cameră. Un singur lucru conta - ca nimeni să nu afle de cele două femei care se ascundeau la Haldane. Le dăduse cuvântul.

Când intră în biroul lui Ranulf, fratele lui stătea la fereastră, cu braţele încrucişate la piept şi cu spatele la intrare. Cei doi câini de vânătoare dormitau sub birou şi fie nu simţeau dispoziţia stăpânului lor, fie o ignorau, în afară de faptul că nu prinsese peşte şi că lipsise aproape mereu de acasă în ultimele trei zile, Munro nu avea idee ce făcuse ca să-l mânie pe şeful clanului Mac- Lawry. Pe tot iadul, îşi petrecuse aproape tot timpul liber departe de castel, şi asta de săptămâni bune. Chiar de dinainte să o cunoască pe pisica sălbatică.

-Azi-dimineaţă, l-am trimis pe Ian să te caute, spuse Ranulf, întorcându-se de la fereastră. Nu erai de găsit.

Munro ridică din umeri şi se aşeză.

-Ţi-am zis că am fost plecat cu Gilling, aşa cum ai cerut. Iar azi-dimineaţă am plecat devreme la pescuit, pentru că nu avuseserăm noroc. Ce mai vrei să ştii?

- Era vorba să te întâlneşti cu mine la prânz la Bonny Bruce.

- Dacă mi-ai fi zis de aseară, aş fi venit. Pentru că, îţi spun pentru a mia oară, de dimineaţă nu eram aici.

Marchizul îl privi în ochi.

-Asta şi zic. Eşti prea mult timp plecat. Iar eu îmi Pun bază-n tine, Ursule.

. - Mă-ntâlnesc cu toţi veneticii care apar la noi în vale

mă asigur că nimeni nu vine pus pe rele. Am făcut Pace cu cei din clanul Campbell, asa că în ultima vreme

nu ne-au mai venit aşa mulţi fugari de pe ^ o la arna se apropie, aşa

Unora le plac scoţienii

ca cei care cautâ ad> hno liu găsit deja şi vor ramane pana la I
Oricum ai da-o, nu e o treaba care sa-mi °cupCp^ |
mU-Vlictiseala nu-i o scuză să dispari când şi Un, pofteşti De-acum încolo, îmi z,c, mie unde pleci şi ^ , te-ntorci Am destule pe cap ca sa mai stau să te caut,! 1
pe tine în fiecare afurisită de zi.
Deci la asta se ajunsese? Devenea inca o îndatorire F, lista fratelui său mai mare? -Neah, spuse el cu glas tare. Ranulf strânse din dinţi. -Nu era o rugăminte. Câinii ridicară capetele şi ieşiră de sub birou, aşezâiv du-se de-o parte şi de cealaltă a stăpânului. Fergus era de şase ani în familie, iar Una, de peste cinci. Chiar daca nu prea credea că vreunul din ei l-ar muşca, Munro era conştient că era mai bine să fie cu băgare de seamă.

- Nu mă interesează ce era, răspunse el. Nu-s vreun plod căruia-i spui ce să facă şi când. Am 27 de ani. Nu ai cum să mă dobori în luptă dreaptă şi nici nu mi-e frică de tine. N-am de gând să-ţi spun unde sunt clină
de clipă, aşa cum n-am nici un rh^f c* - i
n cnet
un vant sau cand ma cúlc cu vreo muiere să-ţi spun cand trag

Marchizul îl privi în tăcere câteva rW* otelită în ochii săi albaştri NirJ • CU ° eXpreSie lui MacLawry. în afară de el, se pă ^ a ordinele câteva săruturi cu o roşcată care s ^ ^ t0tU^ Pentrl1 nebunită să fugă de ceva, încât nu1*^ ^OC> atat "V în nimeni. mili avea încredere

-Vrei să rămâi sub acoperişul V Ranulf într-un sfârşit, pe un ton gla ^'î ^Unro? întrebă

Fergus începu să mârâie încet şi marchizul îi puse o mâna pe creştet.^ işti doar când Deci se ajunsese la ameninţări.qlint nici ca să veghez asupra ta, asupra lui Char- . ;;şi asupra micului William pe timp de noapte [1] linse el, încercând să-şi ţină firea. Ai 0 grămadă Toameni care să-ţi asigure protecţia în timpul zilei cVam uoită să trăiesc printre femei delicate şi plozi datori- N-ai decât să fu cât de civilizat pofteşti ¿jengask. Dar nu-ncerca să-mi pui mie lesă ca să stai tu liniştit-

-Dacă mi-aş pune-n cap sa tiu liniştit, frăţioare, răsese Ranulf, ridicând vocea, aş trimite după Lady Pjthne Boyd şi v-aş pune pirostriile. Aşa aş avea o alianţă cU clanul Stewart, şi mi-ai fi şi tu de folos o dată-n viaţă.

,0 dată-n viaţă, zici? izbucni Munro, sărind în picioare. Dacă doar aşa zici că-ţi pot fi de folos, n-ai decât „â găseşti singur o cale să repari acoperişul bătrânului Ailpen Mackle fără să-i calci pe mândrie. Şi n-ai decât să te ocupi de nou-veniţii de la capătul sudic al Glen Carrog fără să-şi dea seama că ştim că sunt spioni ai clanului MacDougall. Şi nu uita să treci pe la domnişoara Malvina Sorlie ca să te asiguri că nu s-a convins din nou că ascundem în pod o mână de soldaţi englezi care merită arşi de vii. Şi ai face bine să...

-Ajunge, Munro!

Ambii câini mârâiau. Ranulf îi dresase să fie protectorii absoluţi ai familiei, dar el era singurul pe care îl recunoşteau drept stăpân.

- Ba n-ajunge. Dac-o aduci pe Lady Eithne, îl bat pe slăbănogul de frate-său de-l fac terci. Şi să vedem ce alianţă mai faci.

Era lucru rar ca vreo persoană, şi cu atât mai puţin vreunul din fraţi, să îl provoace pe Ranulf aşa cum tocmai o făcea Munro. Marchizul păli şi strânse din dinţi.

-Ai zis ce-ai avut de zis, frăţioare? Ai terminat să-mi Povesteşti cum trudeşti tu din greu? De-acum, rămâi în casă până decid ce-i de făcut cu tine. Asta-i tot. Cu înce- put> cuprins şi sfârşit.Să rămână tintuit în casă însemna să-şi îmisea misiunea pe care io făcuse Catrionei. Să plece insc£ să încalce legiuirea lui MacLawry. Doar pentru că n păsa să devină civilizat, ascultator şi supus, cum l-arf!
vrutRanulf. „ „ .
-Nu dau doi bani pe ce hotărăşti, scrâşni el. Şj dacă tu crezi că mă vei forţa să fac ceva ce nu vreau' fără motiv, doar pentru că ţi-ai pus tu mintea, n-ai decât să încerci. ,
Se răsuci pe călcâie, smuci uşa şi o izbi de perete, atât de tare, că o vază de pe hol căzu şi se sparse cu zgomot. Munro trecu pe lângă ea şi îşi văzu de drum. Aşadar, avea de gând să-l ţină legat în casă, ca pe-un câine supus? Ba bine că nu! Ranulf, Arran, Lach, plus toţi servitorii la un loc tot nu ar reuşi nici măcar să-l încetinească.
Şi care era planul lui Ranulf de a-l domoli şi de a-l opri din hoinăreală?! Să-l însoare cu una dintre fetele Stewart, a căror unică ocupaţie era să se uite ziua întreagă la pereţi? Chiar dacă nu ar fi avut deja ochii pe altă pradă, mai bine s-ar arunca de pe o stâncă decât să pună mâna, gura sau altă parte a corpului pe Eithne Boyd.
Nu îi era clar ce să facă în afară de a pleca din afurisitul de castel. îşi luă puşca, îşi puse pumnalul în cizmă şi coborî scările. Se aştepta ca Ranulf sau dulăii lui să-i vină pe urme dar în castel nu se auzea nimic neobişnuit.
Brusc, în faţa lui apăru Charlotte. Munro mormăi o înjurătură şi reuş, sa se oprească h timp, înainte să o dea de-a dura pe cumnata lui.
- Charlotte, n-am vreme de stat la palavre
- Urmează-mă, Ursule, spuse ea, cu tonul ' i ' practic şi calm, şi intră în salonaşul de la n^ 00,ınl,lt,
El îşi înăbuşi un oftat plictisit şi o luă ale ^
i pe canapea cu micul William în poală pţţanător' nură ceva şi îsi luă în braţe fiul în vârsti î °tte
Qe Şapte
- Mă grăbesc, soro. Ce vrei? ' e după ea.
Dădaca, pe nume Rose sau Daisy ori ceva a stătea pe rananea cu micul William în Jv*nător,
murmură c
jnr dădaca sc strecură afară din cameră şi închi.
CÎlpSar fi primit acel ordin de la Glengask, Munro fi ştiut precis cum să reacţioneze. Dar avea de-a face o femeie care era soţia fratelui său, deci sora lui prin Clianţă- lar asta complica situaţia- Oftă şi încercă să-şi rină nervii în frâu şi să nu răbufnească. Apoi se aşeză pe canapea.
-Uite, stau. Acum, ce: Ea i-l Puse Pe William
în poală, iar micuţul se întinse imediat spre puşca rezemată de canapea. Alarmat, Munro ridică arma şi o dădu cât putu de departe. Hristoase! Avea cinci sau şase ani când învăţase să tragă, dar bebeluşul din braţele lui nu avea decât şapte luni şi era fiul lui Ranulf. Propriul său nepot, aşadar. Trebuia ferit de orice rău posibil. La fel ca mama lui şi ca soţul ei. Oricât de furios ar fi fost, asta nu avea să se schimbe niciodată. Dar nici el nu avea să se schimbe.
-Poti să-mi pui în poală câţi plozi vrei, Charlotte. N-o să facă din mine un om de lume. N-o să mă facă să tânjesc să am şi eu nevasta şi copiii mei.
îi dădu celui mic degetele, să se joace cu ele, iar William decise că erau un bun punct de sprijin ca să încerce să ajungă pe spătarul canapelei. -Ranulf îţi vrea doar binele. - Ranulf vrea binele clanului. - Şi de ce nu ar fi acelaşi lucru? continuă ea. Sunt sigură că n-ai avea nici o obiecţie să cunoşti femeia potrivită şi să fii fericit.
5CS'ai i0S' îj ccni marchiza V llla ,oc» la rându-î, pe

Era mult mai complicat să contrazică o femeie decât să se

lupte-n luptă dreaptă cu un bărbat. Mai ales când femeia în cauză era o englezoaică blânda, amabilă, atentă şi civilizată. Iar el nu avea nici una dintre acele calităţi.'

-Sunt fericit şi acum, spuse el, dându-şi timp ce vorbea, că „fericit" nu era tocniaj'^Mr: potrivit.

Dar asta era doar problema lui. Era treabi !„■ dea de cap. şi *"

- Şi ia zi, ai avut ocazia să o vezi pe Lady Eithne fi continuă Munro.

-Nu, nu am avut ocazia să o întâlnesc, dar... -Se uită cu un ochi la făină şi cu unul la slănină £ slabă ca un ţâr şi s-ar rupe la cea mai mică pală de vânt Asta dacă n-ar lua-o pe sus.

Charlotte păru să izbucnească într-un acces de tuse care masca, de fapt, un hohot de râs.

- Prea bine. Poate că Lady Eithne nu e femeia potrivită pentru tine. Dar sunt şi alte femei în Scoţia.

Fără să vrea, gândurile îi zburară la roşcata sălbatică ce-şi făcuse sălaş devale, la nici patru kilometri distanţă. Devenea o obsesie, dar era obsesia lui. Nu avea de gând să o împartă.

-Tu crezi că m-aş mulţumi să mă leg de o singură femeie, când le-aş putea avea pe toate, când vreau? Din câte ţin minte, mi-a mers bine asa.

- Dar cum rămâne cu copiii?'

> mamei lui.

- Im, plac a; voştri suficient de mult. Si ai lui Arran

şi ai lui Wînme. Mi-aş da viaţa pentru ÎJ

înseamnă că îmi doresc să am coniii o T resc vreo femeie anume. Sau că a re r , spună ce să fac. Se ridică, îsi luă hol. Spune-i lui Glengask că am voTb'' ?Î mă las ţinur prizonier aici şi, decar să n'î din clanul Stewart, mai bine ie declar^ '¡^

Ieşi din castel şi se îndreptă sp gmjd • ' auzea forfota şi agitaţia pe care le provoc"! ^ intempestivă. Plecarea lui

- Debny! strigă el, iar şeful grăjdaril-

apariţia. ıl facu imediat„ pa. stăpâne.
]ei din nou cu Saturn, pitonii încuviinţă din cap şi luă şaua şi cărărui lO 5ă mă-ngrijesc să puteţi pleca intri clipită cu GiIHnş- „plec doar eu cu baturn.
Observă cum grăjdarul aruncă o privire speriată în-5i?i*f Hai, să-i dăm bice, îl zori Munro.

pebny tăcu o grimasă, dar se apucă să pregătească armăsarul. Cu siguranţă, avea să dea raportul îa castel in secunda doi, dar lui Munro nici că-i păsa. Nu avea de gând să trăiască în coliv ie sau să lase, fie şi pentru o clipă, impresia că s-ar lăsa ţinut în colivie. Un singur ¡ucru îl neliniştea - gândul la Peter Gilling. E drept"că valetul jurase că nu avea să sufle o vorbă despre cele două femei, dar Munro văz use cum bărbaţi în toată firea se pierdeau când aveau de-a face cu furia dezlănţuită a lui Glengask. Spera că, atunci când avea să miroasă primejdia, urma să se facă nevăzut, ca să nu rişte să trădeze pe cineva.

Aşa îmblânziţi cum deveniseră, fraţii lui nu aveau decât să încerce să-i dea de urmă. Nu petrecuseră nici pe departe atât de mult timp ca el afară, la vânătoare, la pescuit sau pur şi simplu patrulându-şi teritoriul. Cândva, o făcuseră. Acum, rămăsese doar el.

A

Sări în şa şi îşi dădu seama că hotărâse deja încorro avea să o apuce. Catriona avea să încerce probabil să îl împuşte pentru că îşi făcea apariţia a doua oară într-o zi, dar el, unul, era nerăbdător să o revadă. Îi tăcuse plăcere să fie cunoscut doar ca Ursul, fără să poarte în cârcă şi greutatea numelui MacLawry. Doar că, în aţâţă de câteva replici în care îl făcuse mincinos, Cat nu '1 tratase diferit de când aflase cine era, de fapt. Nu-şi P^ese poalele în cap - sau, în cazul ei, nu îşi trăsese Pantalonii în vine sperând că, dacă avea să se culce cu el> urma să îl facă să se îndrăgostească lulea de ea şi urma să intre astfel în cea mai puternică familie (jj Nu îsi îndulcise răspunsurile ca sa evite sâ-l m veze.La naiba, parcă, de când aflase adevărul, f" Urinai iritată de prezenţa lui. Poate tocmai asta'îU^i la ea. Nu dădea doi bani pe faptul că era unul'd^ fraţii MacLawry, în timp ce el voia să ştie precis'^ era'ea şi de unde venea. Cu cât ea se încăpăţâna sâ^ spună,'cu atât mai tare voia el să afle mai multe. \j'[peste alta, poate nu îi displăceau total misterele, maia? dacă implicau femei cu forme unduitoare îmbrăcate în straie bărbăteşti şi înzestrate cu o coamă roşie în care el îşi dorea să-şi împletească degetele.

Ştia despre el că era un bărbat căruia îi plăceau fe. meile, băutura şi viaţa aspră de pe pământurile Scoţiei, Pisica sălbatică îl intrigase, iar el avea reputaţia cuiva care fie pocneşte, fie evită oamenii sau lucrurile care nu se potrivesc nicicum cu viaţa pe care şi-a croit-o, Dar, când era vorba despre ea, amintirea acelor săruturi, plus un şir fierbinte de gânduri în care îi apărea goală şi gemând de plăcere sub el îi ştergeau din minte orice altceva.

Se scutură de acele imagini şi iesi din grajd călare pe Saturn, apoi o luă prin spatele clădirii. Acolo, dădu la o parte un butoi se aplecă şi scoase din ascunzătoare un sac din panza. N-ar fi vrut ca fata în casă să îi găsească în camera agrafe de par şi un mic ochean

Patruzeci de minute mai Hr^;,, m ■ . o
într-un loc cu acces
jos spre fosta mănăstire Da J\r ^ ap°l °}U* P cel mai scurt, ar fi ajuns în gestul de a-l sfida pe GlengasksTh timp' daF
Prin urmare, trebuia să îşi ¡a u , °U consecinţe:
ales că în joc era promisiunea per P[1]®[0811]?"» mal anumite femei. F Care f'0 făcuse unei

Aiunse la intrare fără ca nimeni * un glonţ în piept. Stătu un pic pe „ân a]incerce să-i tragă şi să îsi anunţe prezenţa. Ar fi p ref a^ri dacă să strige ' ' at> totuşi, să o vadă

ca ea să ştie ea venise Fara să îi dea timp să-şi ridice %\ de apărare cu care ţinea oamenii la distantă în î* lui, recunoştea ca voia să o vadă zâmbind, chiar

nu îi zâmbea lui. da pă,i cât de încet îi îngăduiau cizmele grele şi se stre- ră pe lângă ziduri pana la uşa aproape gata a bucătari Auzi glasuri de temei şi se opri să tragă cu urechea neja îi sP^ese

Catrionei că nu era câtuşi de puţin un Gentleman, aşa ca refuza sa se simtă vinovat pentru că ¡sculta pe la uşi. Iar rurişatul era, practic, un mod de viată în Scoţia.

* 1... Că o să ne dea de goi? se auzi Elizabeth, cu accen- ei de englezoaică educată. încă din prima zi a fost ₐₜât de amabil cu noi.

_Nu asta e problema, răspunse Cat cu accentul ei frumos ca lumina soarelui. Dacă ne găseşte cineva aici, vom fi trimise pachet la Londra, poate chiar sub escortă. Ai zis chiar tu că ducele de Visford nu e genul de om cu care să te pui. Iar dacă Ursul află că eşti logodnica bosorogului ăluia gras şi ticălos... ei, bine, scoţienii nu prea vor să provoace mânia unui englezoi.

Nimic mai fals. Nici un scoţian adevărat n-ar fi ratat şansa de a-i face în ciudă unui englez. Cu toate că pentru asta nu era nevoie doar de curaj, ci şi de susţinerea unui dan suficient de puternic şi de influent încât până şi englezoii să bată în retragere.

Ranulf îşi construise reputaţia în mare parte prin faptul că în general ignorase legislaţia engleză şi făcuse ceea ce era mai bine pentru clanul MacLawry. El era excepţia de la normă. Sigur Catriona ştia asta. Şi-atunci, de ce'îsi mintea sora în legătură cu ajutorul de care ar fi putut avea parte? Ce avea de câştigat rămânând în sălbăticie?

-îmi place că i-ai spus Excelenţei Sale „boşorog gras Şi ticălos", chicoti Elizabeth, iar Munro o vedea, cu ochu minţii, cum roşeşte. Dacă aş fi avut curaj sa-i zic aşa i [t]aţă, sigur m-ar fi refuzat imediat,

iar mama ar tinevoită să se răzgândească şi să nu mai pună mine să mă mărit. Acum, am *fi* la Londra, am *h^* am merge la cumpărături. O, ce de rochii frun^^Şi cumpăra. Cat! Ai fi înfăşurată în mătăsuri, iarb^î ţi-ar aduce cadouri.

-Ultima dată când am purtat rochie, m-am j dicat în ea, comentă Catriona. Chestiile as^ [P]e". [Lea] nu-s de mine.

-Prostii! La ce păr ai, pun rămăşag că eşti cea m[a]j frumoasă fată de pe Islay. Dar acum nu te poţi întoarce acasă, nu-i aşa.[7] Pentru că ai venit să mă salvezi.

- Nu-ţi bate capul pentru atâta lucru. Pentru Dumnezeu, eşti soră-mea. Voi fi mereu alături de tine când vei avea nevoie.

Catriona oftă, iar sunetul îi provocă *lui* Munro o erecţie de toată frumuseţea.

-Şi, oricum, continuă ea, Islay nu mai e la fel. De când s-a stins tata, nu-mi doresc cu adevărat să mă întorc.

-Bine, dar eşti primul născut. Chiar dacă eşti fată, erai...

-Nu sunt nimic, Elizabeth. Unchiul Robert e acum căpetenia clanului. Iar eu şi el nu ne înţelegem tocmai bine.

Fiica şi acum nepoata căpeteniei din Islay. Asta o făcea parte a clanului MacDonald. Munro se mişcă cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, şi se întoarse la intrarea principală. Doamne! Cei din clanul MacDonald, sau cel puţin partea cea ma» dinspre sud, stăpâneau insula islay. Nu se amestecau cu clanul MacLawry. Nu erau nici în război, deşi fuseseră candva. D[e]-a lungul anilor, ace! conflict se transformase, mai mu t sa., mt; • * P[ace] rece. Membrii celor dou* cla„uri « evite reciproc.

Din ce putuse să pună cap la cap din *f* - i* conversaţie, tatăl celor două fusese **o cape^T „** lui **MacDonald.** După moartea lui, [6] În

locui. Mai aflase câte ceva despre Eli2abe^ «luase?e, de un duce gras, dar nu-şi bătu prea mu|t capui £ asta. Până la urma, problemele englezoilor nu H **Li** câtuşi de puţin. Pri' V Cătriona era o MacDonald în plin teritoriu Mac v. Colac peste pupăza, ea şi sora ei erau implicate' inn,un scandal legat de o căsătorie. Aşa că era de două ori bucuros că Ranulf nu ştia despre ele. Marchizul se ipsUrase cu o englezoaica şi avea aliaţi şi relaţii în An*lia Dacă Ranulf considera că al său clan ar avea de câştigat dacă ar trimite-o pe blisabeth la ai ei, în sud, Munro nu },ar putea împiedica.

Cu puşca într-o mână şi sacul în cealaltă, ieşi din câm- pUl vizual al mănăstirii şi se îndreptă spre locul unde îl lăsase pe Saturn. Probabil la castel era zarvă mare, şi fiecare slujitor fusese trimis pe urmele lui. Iar dacă Ranulf îl făcuse pe Peter Gilling să verse tot şi să spună unde îşi petrecuseră ultimele câteva zile...

- La naiba, scrâşni el, legând iar sacul de şa şi încălecând.

Clanul MacDonald. Fusese dispus să rişte să fie descoperit pe când le credea două femei aflate în necaz, pentru că putea proteja două străine, inclusiv de-ai lui. Dar Catriona şi Elizabeth erau mai mult de atât. Erau fiicele unei căpetenii MacDonald.

Şi, cu toate astea, voia în continuare să o protejeze. Sau, în fine, să le protejeze pe amândouă, fie că ea urma sau nu să recunoască faptul că aveau nevoie de ajutorul lui. Dar pentru asta avea nevoie de un plan. Sigur că era de aşteptat din partea lui să se proptească în dreptul intrării în mănăstire şi să îşi fluture sabia, ameninţând pe oricine ar îndrăzni să se apropie. Din fericire însă, chiar avea în el şi un sâmbure de subtilitate. Doar el Ştia asta, dar sâmburele exista. Şi avea, de data asta, ocazia de a-şi folosi capul şi la altceva decât la a-l sparge Pe-al altcuiva.

Ajunse pe malul vestic al lacului Shinaig şi îl mana Pe Saturn spre nord. La vechile pietre unde el, Arran

Uchlan se jucau cândva de-a scoţienii şi engleza, descăleca şi ascunse sacul într-o groapă und* rile lor, englezoii îşi găseau de obicei sfârşitu]'nA. n-avea de gând să explice cuiva ce căuta cu agrafe p la el. După ce ascunse mica comoară, pornîpe"c-epăr ce înconjura lacul. Continuă drumul spre nord^3 castelul Glengask, încercând să aibă aerul cel maifo* cu putinţă. Să pară că era doar nervos, nu că ascund* două femei de propriul lui clan.

- Ursule!

Se întoarse şi îl zări pe Arran galopând spre el pe Duffy, un pursânge suplu şi negru ca tăciunele. I:j înăbuşi o înjurătură. Arran era din cale-afară de isteţ Văzuse cu ochii lui cât de iute îi mergea mintea. Nici nu îşi mai amintea de câte ori se văzuse nevoit să îl admire pentru asta. Era altceva dacă s-ar fi întâlnit cu un servitor, căci nu ar fi îndrăznit să îi pună prea multe întrebări. Arran se apropie şi întoarse calul spre nord.

- Mergi spre casă?

Munro îi aruncă o privire scurtă. De data asta, era recunoscător pentru reputaţia pe care şi-o căpătase de-a lungul anilor, chiar dacă adesea nu-i făcea plăcere.

-Mda.

- Bun. Pot să te-nsoţesc?
- Bine.

Călăriră alături în tăcere. Munro începea să creadă că, până la urmă, era posibil să scape fără să fie **nevoit** să inventeze o minciună. Pentru că singurul lucru pe care îl detesta mai mult decât să **i** se dea ordine era să îşi **mintă** propria familie. Să mintă în legătură cu o femeie care se putea să îi fie duşman nu îi pica prea bine

-Am auzit că-n ultima vreme ,>ai prea avut noroc la **pescuit,** începu Arran.

-Cam aşa ceva. Şi din motivul ăsta mi se ordonă **rămân** închis ca un plod sau ca un zănatic.-Am un copil care merge acum singur, cu Un nir de **ajutor.** Zănatic nu e o descriere nepotrivit,. Dar când pitele alea î ţ i caută degetele cn să îşi poatn ţine echi-

,1 c de-a dreptul... miraculos. înţelegi? [lil]vidar, erau ferm hotărâţi să ia protestul lui ca fiind j$_{c}$;$_{r}$re căsătorie şi copii. he. Măcar le distrăgea atentia j la mănăstirea Haldane şi de la cele două locatare.'

„Vorba era ca Ranulf să se însoare cu o Stewart, spu-

h încetinind pasul calului. Sau cu o MacDouga'lî, în

mai rău caz. Dar s-a însurat cu o englezoaică. Winnie [Ce]$_{T}$ fi trebuit să se mărite cu un Buchanan, dar l-a ales pe mul dintre căpeteniile din clanul nostru. Tu erai aproape [logodit] cu Deirdre Stewart şi ai răpit o Campbell, pici mai mult, nici mai puţin. Dacă Ran crede că îşi va forma o alianţă folosindu-mă tocmai pe mine, ultimi MacLawry rămas neîncătuşat, atunci ar face bine să se ducă...

_ Mă-ndoiesc că va încerca să te oblige să faci ceva, Ursule, îl întrerupse fratele său. E doar... îngrijorat.' Simte că nu eşti fericit. Că te simţi exclus. Sau rămas în urmă.

Se îndoia că Ranulf ar fi folosit o formulare atât de diplomată.

- înseamnă că ai auzit doar varianta lui, comentă el. Lach mi-a venit cu acelaşi discurs. Cred că voi sunteţi cei care nu ştiu cum să procedeze cu mine. Dar asta nu e problema mea. E a voastră. Şi, dacă nu mă lăsaţi în plata Domnului, voi toţi, n-o să vă placă ce-o să urmeze.

Arran se încruntă.

-Nu te ameninţ, Ursule, aşa că ai face bine să nu mă ameninţi nici tu. Poftim. De-aia prefera să lase diplomaţia în seama fraţilor lui pricepuţi la vorbe iscusite. Poate din cauza mărimii lui sau a atitudinii, aproape fiecare afirmaţie pe care o făcea ajungea să sune ca o ameninţare.

-Nu fi idiot, Arran. N-aş face rău nici unuia dintre [voi]> ştii prea bine.

-Păi, şi-atunci ce..

.- Doar dă-mi pace. Nu-s plodul tău. Pot să mâk singur, iar dacă vreau ceva, îmi iau singur. % [1]

Nu-l mira deloc că, în timp ce rostea acele cuv- avea în faţa ochilor imaginea Catrionei. Ce îl ^ schimb, era că îşi minţea în continuare familia p$_{e}$,'$_{r}^{lr}$' o femeie. Una care, colac peste pupăză, făcea parte tr-un clan rival.

-Nu pot să vorbesc în numele lui Ranulf, darce$_{spiji}$ mi se pare de bun-simţ, zise Arran, care clar nu îi au^ gândurile, căci Munro îşi dădea prea bine seama câc$_{e}$ îşi dorea nu era nici rezonabil, nici *logic*.

O posibilitate era să se lase ţinut în casă câteva zile, în speranţa că toată prostia asta cu găsitul unei neveste avea să înceteze. în acelaşi timp, îi făcea rău fizic perspectiva de a nu se întoarce a doua zi la Haldane. Prin urmare, avea să găsească o cale de a o vizita a doua zi, pentru că nu îşi imagina în ce circumstanţe sau în ce altă lume ar fi putut să lase să treacă o zi fără să o vadă. Nu avea idee ce însemna asta pentru el, un bărbat care nu era obişnuit nici să dorească o femeie în mod special şi numai pe ea, nici să aştepte cu nerăbdare ocazia de a sta de vorbă cu o femeie, oricare ar fi ea. Dar îi era limpede că avea de gând să afle răspunsul.

-Pe unde ai umblat? continuă Arran să-l descoasă. Mergeai în cerc până când Saturn cădea din picioare?

-Da, şi pe urmă voiam să iau în spate, răspunse Munro cu un aer absent.

îşi juca rolul de atâta vreme, că îi venea natural. Asta nu prea ,1 deranjase înainte să o cunoască pe Catriona. Acum, brusc, se întreba daca nu cumva Arran ar cidea din şa dacă ar începe o discuţie desnrf» r*- i i mâna povestea lui cu Mary Campbell cu cl v T ** şi Julieta. Era o discuţie pe care sigur ar fi poarte, deşi n-o considera necesară. **Putut** să o

Erau destui isteţi în familie. La cum stătu rile în ultimii ani, aveau nevoie şi de cinev^^ cru' cineva cu forţă brută. Până în acel moment'[1] ^

v> 'Şi dorise intuv0 bună zi ceilalţi să îşi dea seama că stia să ci- Cil

scă şi, mai mult, chiar citea şi că uneori avea pronie păren şi gânduri despre una sau alta. îi aruncă P nrivire scurtă lui Arran, care avea pe chip o expresie muzată, şi îşi spuse că rolul de bufon avea, cu siguranţă **avantajele** sale. Câtă vreme Catriona nud vedea în acel rol-

capitolul 7

_Nu mai încerca să o forţezi, spuse Elizabeth, tinându-se cât putea de departe de vatra deasupra căreia fierbea o tocană de iepure.

Catriona se mai opinti o dată în noul cadru al uşii bucătăriei.

-Vreau doar să mă asigur că rezistă.

- La ce? La atacul unui taur furios?

-Neah. Al unui urs furios.

Sora ei izbucni în râs, dar Catrionei nu îi ardea de râs. Ea şi Elizabeth aveau, pe moment, un aliat, dar, date fiind acele săruturi de-a dreptul spectaculoase, el nu le ajuta doar din pură mărinimie. Voia ceva. O voia pe ea. Iar gândul de a se afla în braţele acelui bărbat impunător îi trimitea săgeţi de foc din piept până între coapse.

La naiba! Ea şi Elizabeth reuşiseră să fugă din Londra, apoi

să scape de clanul MacDonald, şi tot nu erau în siguranţă. Dat fiind ajutorul neaşteptat primit de la Urs, care apăruse când ea se aştepta mai puţin şi deja nu mai spera să întâlnească o faţă prietenoasă, nu îi fusese greu să capete încredere în el. Mai mult, încrederea venise cumva firesc, natural, căci clanul MacLawry avea reputaţia de a primi refugiaţi. Dacă la asta s-ar fi rezumat totul, ar fi fost poate uşurată să primească acel ajutor. Dar deja simţea chestii. Avea trăiri, avea senzaţii de cald, i rire o femeie în situaţia ei nu şi io

Îşi d^^ spre binele ei, ci şi l lu,[51]

, înrâ avusese nevoie de lemn mai bunV- de ma^muke cărămizi- După aceea, Peter pusese, sicur prea multă apă în amestecul pentru mort

a că fuseseră nevoiţi să demonteze jumatate dintre cărămizi şi să le pună la loc:. Ş. sa lase mortarul să se odihnească a doua oară. îşi făcuse apanţ.a cmc, 2i,e la rând, şi, fir-ar să fie, ea ajunsese sa i. aştepte vizitele
cu nerăbdare. , .

Dacă ar fi fost fata vreunui satean, iar el ar fi fost vânătorul de

pe domeniul stăpânului, ar fi putut recunoaşte că îi plăcea când venea în vizită şi că aştepta cu sufletul la gură ca el să-i mai fure un sărut. Ba l-ar fi sărutat chiar ea. Acea fierbinţeală era o experienţă destul de nouă pentru ea, şi îi plăceau din cale-afară senzaţiile pe care i le provoca. Dar nici ea nu era fiică de ţăran, nici el nu era vânătorul domeniului, iar ea, una, nu îşi permitea să viseze cu ochii deschişi. Amândoi purtau pe umeri greutatea numelui clanului din care făceau parte, chiar dacă el nu ştia ce era de ştiut despre ea.

O privi din nou pe Elizabeth. Cu toate că era pe jumătate scoţiană, clanul nu juca aproape nici un rol în viaţa surorii ei. întâi şi-ntâi, Elizabeth era fata cea mică. În al doi ea rând, de când mama ei luase şi plecase din Islay la Londra, avusese contacte atât de limitate cu clanul, meat cei de acasa uitaseră, practic de en Asa se făcea că, după moartea tatălui lor 1 dea pe mâna unui duce cu patru'cS .' piltUSe ?a,° trei ori mai în vârstă decât ea, şi nimen U?tlV Şi C să protesteze. ' Lni se deranjase

Dacă Elizabeth ar fi făcut un lucru J' scandalos, ca, de pildă, să poarte emb" Calefafară de MacLawry, probabil că nimeni din clanuîx!? cianu^ui n-ar fi clipit, cu toate că se ştia că fra 4..^[acDonald aveau cea mai mare armată din Scoţia p ^acLawrv
' a , Î n schimb',

ie putea bucura de acest lux. În clanul ei era ternar- * fie că-i convenea, fie ca nu. Fie că încerca să treacă ¿observată, fie că nu. Xe se petrece? întrebă Elizabeth încruntată

Catriona se adună Una era să se gândească, pur leoretic, că familia MacLawry ar putea-o proteja pe Elizabeth de ducele de Visford, alta era să se gândească
la toate iţele ce trebuiau urzite pentru a realiza ceva atât de complicat şi care ar fi presupus, printre altele, să îi aducă împreună pe Elizabeth şi pe Urs. Iar asta nu-i con- venea câtuşi de puţin. Nu pe Elizabeth o sărutase el, ci pe ea. Planul era bun, dar uneori ea şi logica nu făceau casă bună împreună.

-Cat? Mă nelinişteşti.

„Fir-ar!"

-Nu s-a întâmplat nimic. Doar că mi-aş fi dorit să vezi Scoţia dintr-un spaţiu mai confortabil. Nu cu mâncare cu târâita, fără căldură şi cu iarna la un pas.

-Aiureli! făcu Elizabeth. Aveam opt ani când mama a hotărât că nu mai îndură o clipă printre păgânii cei purtători de kilt. Vezi? îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, surâse ea. îmi amintesc

şi mirosul proaspăt de iarbă-neagră, vântul ce bătea dinspre mare, sunetele de cimpoi care însoţeau fiecare naştere şi fiecare moarte. Ţin minte şi cum alergam după tine pe pajişte, în timp ce mama striga la noi să ne purtăm ca două domnişoare. Vezi tu, mi-aş fi dorit şi eu să port pantaloni.

-De-asta mama ta a plecat doar cu tine. Nu voia sa aibă o fată ce se purta ca un băiat, iar tata chiar asta îşi dorea, în lipsa unui fiu.

.

Dacă n-ar fi fost Anne Derby-MacColl, tatăl lor ar ti încercat şi cu Elizabeth aceeaşi transformare.

- Elizabeth, îmi pare rău dacă din cauza mea a trebuit să plecaţi. , , .

Elizabeth lăsă lingura deoparte, se apropie de Catrio- na Şi o îmbrăţişă strâns.-Să nu-ndrăzneşti să îţi ceri scuze, Cat. La i avut nenumărate prietene şi mulţi prieteni, daro^S soră am. Chiar dacă ne-am regăsit în circumstanţă neplăcute, mă bucur că suntem din nou împre Un ^

Catriona o îmbrăţişă, la rândul ei. a-

-Şi eu mă bucur, surioară.

Cu toate că îşi tot imagina cum aveau să meargă î preună la cumpărături şi să se răsfeţe în rochii mătăs 0a ^ şi pălării extravagante, Elizabeth n-o numise niciodată pe Catriona nebună sau băieţoi, ceea ce o situa p eo poziţie net superioară restului familiei, precum şi clanului de pe Islay. Felul pieziş în care era privită, comentariile cum că ar fi necivilizată chiar şi după standardele scoţiene, toţi bărbaţii care i-ar fi plăcut, în mod normal, dar care o făceau să se simtă ciudată şi nelalocul ei chiar şi atunci când nu râdeau de ea pe la spate, toate acestea îi reveniră în minte ca o ploaie îngheţată. Se desprinse din îmbrăţişare, puse pe umeri haina mult prea mare şi îşi luă muscheta.

- Mai amestecă tu în tocană de câteva ori. Lipsesc o oră, mă duc să caut ciuperci pentru peştele de la cină.

-Amestec, sigur, răspunse Elizabeth!

Ar fi putut să mai stea. Să îi dea înainte cu îmbrăţişările şi cu palavrele despre modă. Poate într-un final, chiar i-ar fi spus surorii ei de ce fusese atât de dornică să plece din Islay la Londra şi apoi să se insta l eZe amândouă într-o clădire m ruine, cât mai departe de danul MacDonald Numai că acelea erau doar problemele ei, „ nu vo,a sa o î mpovăreze pe « P . mal tare.

Imediat ce ajunse sub cerul lib er r • pasul şi inspiră adânc. O izbi mircW^0™ inCetml să vină. Era răcoros, tare şi proaspăt ¿ ^ ce stătea până la venirea zăpezilor. Viaţa lor ave„ V îlai era mult pentru că, deşi neaua urma să tină l a f. Se c°mplice, firii nepoftiţi, îi îngreuna ei încercările',¹Stanfă mLlsa¹ urmele. în acelaşi timp, deplasările av .¡ a¹şi aco Peri

"dU să devinăproblemă. Dar nu lăsase nici în trecut iarna tj ■
'loc. E drept şi ca ,n trecut nu încerca ° tlnS
CSi iată că avea parte şi de un ajutor neasrpn- • *JDA,* O deranja
^UN^ roate lucruri e pe care el i le-ar putea asigurai care?en ^ ea ar fi de neatins. Iar adevărul era că inJdevt putea. Le putea aduce pături, pâine, le putea 0 J multa siguranţa într-un loc unde ea nici nu se astenms să poposească. Iar acum, i se părea... aproape plăcut câ o făcuse.

în partea de sud a văii, unde fusese ridicată mănăstirea Haldane, soarele dimineţii continua să strălucească în timp ce zona nordică era deja umbrită de nori tot mai grei. Briza aproape că nu se mai simţea. Acea zi de toamnă părea învăluită straniu în tăcere, o tăcere pe care o întrerupeau doar păsările care zburau spre sud. La întoarcerea la Haldane, trebuia să mute proviziile, pentru ca apropiata ploaie să nu le distrugă.

Ajunse în vârful uneia dintre pantele ce înconjurau valea, se lăsă pe vine şi se opri să se bucure de privelişte. Frunzele copacilor străluceau în diverse nuanţe de galben şi portocaliu, dar pajiştea rămăsese verde. Nici dacă ar fi avut vreun talent la pictură nu ar fi putut surprinde frumuseţea acelor locuri. Da, căutase o ascunzătoare, dar nu se aşteptase să o şi farmece. Sau ca aşa-zisul ei salvator să o farmece.

Brusc, observă mişcare dinspre vechiul drum. Inima începu să îi bată mai repede. Se ascunse în spatele unor stânci şi se apropie uşor, ca să poată observa mai bine ce se petrecea. Cu doar câteva săptămâni în urmă, simpla idee că cineva se apropia de adăpostul lor ar fi îngrozit-o Şi ar fi mâniat-o. Dar, în acea zi, la vederea celor doi indivizi, unul cărunt, celălalt cu o claie de păr negru, pe buze [11] ^flori un surâs pe care şi-l suprimă degrabă. Munro«

şi Peter Gilling îşi priponiseră caii cam |a u , tru de Haldane şi se abătuseră de la drumul pr- %• Măcar ştiau să îşi ascundă urmele şi chiar le pâs^ClM juns cât să o şi facă. %

Stia că luau acele măsuri de prevenţie pen ea.'Zâmbi din nou, spunându-şi că sentimentul*? satisfacţie pe care îl simţea venea din faptul că eraD cale să îi ia pe cei doi prin surprindere. Cu siguranţă nu avea cum să fie... altceva. Mult mai intim. Şi ^ primitiv. Se strecură cu băgare de seamă în josul pantei Se folosi de terenul abrupt şi neprietenos ca să se ţină ascunsă vederii şi ajunse în spatele celor doi, apropiin. du-se într-atât încât reuşi să se folosească de conversaţia lor ca să îşi mascheze prezenţa.

- Ei, pe tine te aranjează de minune, spuse Gilling. Te alegi cu o plimbare plăcută, călare. Eu a trebuit să petrec aproape trei ore ascuns într-un şifonier.

Ursul pufni.

- Peter, de cinci zile mă tot scuz că nu ţi-am spus dinainte, mormăi el, iar sunetul vocii lui parcă îi vibră Catrionei în pântec. Dar parcă prima dată când ai povestit cum s-a întâmplat ai zis că ai petrecut o oră într-o cămară. Şi ţi-o spun pentru ultima dată: habar n-am avut că Glengask hotărâse ca în acea zi să anunţe că mă pricopseşte cu o afurisită de Stewart. Dacă n-ar fi încercat acea ambuscadă, te-aş fi trimis în An Soadh înainte să-nceapa totul. Dar îţi mulţumesc că mă acoperi, continua el batandu-l pe Peter pe umăr s. N nevoie sa-şi bage Ranulf nasul în treburile mele Si nici fata... adica, fetele nu au nevoie.

Catriona făcu un pas greşit şi aprom* Nu-i fusese ajutor să ţină pasul cu e?ş J PCSte afle, astfel, că MacLawry aproape că af *ukeasca Elizabeth, că Ursul nu suflase o vorbă^ T" f să se însoare cu o fată clin neamul SteJ xî trebuit fi contat, pentru ea încercă să se convin " °ă ? **însurat,** ar fi scăpat de el. Iar ăsta ar fi *f^* Daca s ar fi lucru bun.

dar CU 5l Ţran^ simţea *b* H , iLispune ca moovul era un caîcui foarte l ffoa? cu Elizabeth. iar. dacă el T1
i indici a,a nu reuşea să se conving pIanul
l Víá gândesc că o să ajung sá dorm în sifonai a . rări isprăveşti cu toată prosteala asta de la Hald^V- GiIIing. Dar fii cu băgare de seamă « 1„ ' ^
^stăpânulşi^măiala^ebări^^
_Nu e o prosteala, Peter, z,se Ursul. E drept cá nR nu stiu prea bine ce rac, dar nu e o prosteală
-N-am de gând să mă aleg cu nasul spart, a*a că ™ să mă cert cu tine, stăpâne. '
Catriona mai făcu un pas şi 5e apropie exact în ^ tele Ursului- *
-Dacă fratele tău crede că petreci prea mult timp la Halü2ne, ai face bine să te ţii mai la distanţă, spus¿ ea pe un ton calm.
-Ei bine, doar n-o să plec urechea la ce-mi zici tu, răspunse el la fel de calm. „Fir-ar *să fit!*" Aşadar, ştiuse că le era pe urme. -Oricum nu pleci urechea la nimic din ce zic, aşa că...
Nu apucă să îşi termine fraza, căci Munro se întoarse brusc, îi smulse muscheta, o apucă de guler şi o ridică de la pământ.
-Şi nu care cumva să mai iei omul prin surprindere-n felul ăsta, c-o să-ţi verzi măruntaiele pe jos. -Aha! Deci chiar te-am luat prin surprindere! Şi fusese atât de sigură că îl avusese la mână, dar iat-o atârnând în aer, complet dezarmată. Mezinul MacLawry avea reputaţia unui individ periculos, şi, în ciuda purtării lui destul de amabile faţă de ea şi de Elizabeth, înţelegea dintr-odată de ce era considerat mortal dc periculos.
~Da, m-ai luat. Eşti mai dibace ca o bufniţă la vânătoare, continuă el, privind-o intens şi aducând-o ceva

mâi aproape.- Lasfvmn jos, uriaşulc, şi complimwifcazîwnfl ¡j Catriona şt ia deja foarco bine ca orice nit ar fi înhâţat-o în acel *fel* s-ar *fi* ales cu nasul spa_rr ^ HI o lasă jos. Miroşi a pin.
u»nf/ întreba ea. rctinânrln-cs
ftreu
- E un compliment.[7] întrebă ea, reţinându-şi cu un zâmbet.

- Mda. Dacă vrei unul mai drăguţ, lasă-mă să mă dese un pic.

- Neah, e bine şi-aşa. Catriona trase aer în piept. Dacă fratele tău a intrat la bănuieli, insistă ea, încercând să rămână atentă la conversaţie, n-ar trebui să fii aici. La cât ai stat să moşmondeşti la uşa aia, nu te mira că lumea şi-a dat seama că lipseşti de-acasă, uriaşule.

El se încruntă şi-i înapoie muscheta.

- întâi şi-ntâi, o să termin cu uşa, pe urmă văd ce e de făcut, îi răspunse şi îşi văzu de drum înspre fosta mănăstire. Şi, dacă ţii să ştii, Ran crede că nu prea mai stau pe la Glengask pentru că-s gelos pe toată prosteala cu însurătoarea şi cu plozii urlători. N-are legătură cu tine sau cu Haldane.

Ca la un semn, Peter le-o luase înainte, lăsând-o să meargă alături de Munro.

-Şi eşti? întrebă ea, făcând eforturi să nu îi placă felul direct în care el îi dăduse pur şi simplu muscheta înapoi, căci doar era a ei şi, oricât de grea, ea trebuia să o ducă.

- Dacă sunt ce/
-Gelos pe toată prosteala cu însurătoarea şi cu plozii urlători.
El stătu o clipă pe gânduri, cu ochii înspre pădure -Neah, răspunse, într-un final. pauure.

- Dacă vrei să te cred, va trebui să zici ■ 1. „Neah", spuse ea, imitându-i vocea guturali![11'11 t]

Ochii lui verzi priviră drept într-ai ei, i_ar V le lor se simţea o notă de amuzament şi 'po_atP adancim1' exasperare. Cu exasperarea Catriona ¡e ol ° U?0ar<1 O văzuse de prea multe ori pe chipurile J[1?nuise]-

[c Se]meniIor.[d] de data asta nu era din pricina alegerilor ei

Unora le pine scoţienii

dentare sau a lipsei ei de... fineţe. Şi ăsta era un [ve5C]!l reconfortant.

[1] Vii se [strepezesc] dinţii, nu sunt gelos, continuă el.

[şi] sora mea sunt fericiţi, şi n-am cum să fiu gelos ^ricina asta. Doar mă enervez că ei nu cred ce toc- [ain P][t]pam spus şi ţie. În special Glengask nu poate să ^ ' [e c]ă plec din casă pentru că simt nevoia de linişte [aCC]ace. De parcă lui i-o fi plăcând să-şi audă plodul zbie- [S–P]d încă din zorii zilei. Uneori, se pun şi câinii pe urlat ^ndu-l. Nu mă înţelege greşit, adăugă el, încruntân- j[U']se, am deja doi nepoţi şi o nepoată şi îi iubesc ca pe chii'din cap. Dar n-a dat strechea-n mine să mă însor cu prima muiere pe care mi-o azvârle Glengask, ca să-mi fac şi eu câţiva plozi ai mei.

Jpoti fi fericit pentru fraţii şi sora ta şi fără să tânjeşti la ce aii ei, completă,ea, întrebându-se cine era muierea cea băgăcioasă pe care fratele lui tot insista să i-o arunce în braţe. Ursul pocni din degete.

- Chiar aşa! Dacă aş reuşi s-o spun şi eu aşa frumos, ca tine, n-ar crede că ideea e a mea, dar tot trebuie să încerc.

îi luă mâna într-a lui, şi brusc ea uită ce tocmai spusese.

- De ce nu te-ar crede?

El ridică din umeri, atrăgându-i din nou atenţia asupra staturii impresionante.

-Ranulf e cel calculat dintre noi. Arran e cel isteţ, iar Rowena e cea bună la suflet. Eu sunt cel tare de cap, care ştie să împartă pumni.

îşi încleşta mâna liberă şi ridică pumnul în aer. Simplul gest părea absolut mortal. -Vrei să spui că ei te cred... -Tembel? Da. De cele mai multe ori. Nu-mi pasă, pen- [tru] că, în general, mă lasă în pace. Dar acum, li se pare că nu sunt în stare şi nu mă duce capul să j[au] decizii legate de viaţa mea. ^ [u] \

Era, cu siguranţă, interesant. În scurta p[erioa],. când îl cunoştea, nu i se păruse deloc că ar [av]^a * bleme să ia decizii. Iar ea, una, nu cunoştea prea lorzi scoţieni care puteau repara pereţi, puteau [c] strui cadru pentru uşi şi monta uşile. Da, era [mare] °[n]' încăpăţânat, dar o clipă nu îi lăsase impresia că ar f' lipsit de inteligenţă. Cum de propria familie credea [aş]J ceva despre el?

- Şi cine-i fata asta Stewart de care nici nu vrei să auzi? întrebă ea, după câteva momente de tăcere.

- Lady Eithne Boyd. Ai auzit de ea?

- Nu, răspunse Catriona clătinând din cap.

-Are ochii aşa depărtaţi, că se poate uita când vii şi când pleci fără să-şi întoarcă deloc capul.

Ea izbucni într-un hohot de râs.

- E crud să spui aşa ceva, uriaşule.

-Atunci, încearcă tu să vorbeşti faţă în faţă cu ea şi să nu ştii în care ochi să te uiţi.

EI continuă să o ţină de mână în timp ce mergeau şi stăteau de vorbă, iar Catriona decise să nu îi spună că se putea ţine şi singură pe picioare şi că nu avea nevoie de ajutorul lui ca să ştie încotro să'meargă. Mâinile îi erau mari, dar cu degete lungi care aveau o elegantă şi o blândeţe la care nu s-ar fi aşteptat. De altfel, multe lucruri pe care le descoperea despre Munro MacLawry nu erau deloc aşa cum s-ar fi aşteptat. Şi [se] vedea nevoita sa recunoască aţa de ea însăşi că nu era un lucru chiar atat de rau ca drumurile Îi se intersectase""

Am mai adus câteva panglici de«*™'. , i, pentru Elizabeth, spuse el. Si două căm- °[g] Nu ştiam dacă porţi, dar mi-am zis că p[0] noapte, ie când va trebui să-ţi speli rufele. ' [P ate] ° să ai nevo-

1

în general, chiar purta cămaşă de no gura piesă de îmbrăcăminte feminină era

pe Care insistase jbăţ dar rămăsese la Islay. Nu i sc păruse impor- 0 ^ o ia în bagaj din moment ce plecase pe fugă ^Mulţam.

'Ti,am adus şi o haina groasă. O să-ţi fie cam mare i 'am observat că pe asta ai peticit-o deja de câteva ori'

fu mâinile lor împreunate indică spre peticele pe re le cususe Elizabeth. calucrezi că...

Catriona decise pana la urma să nu mai pună întrebare ce oare cerea critici când îi erau suficiente cele Jacare şi le făcea singură?

-O sa plouă în curând, este?

£1 ridică privirea înspre norii care se adunau pe cer.

-Mda, aşa aş zice. Dar nu asta voiai să mă întrebi.

Măi, să fie! Ştia deja că nu era nici obtuz, nici lipsit de spirit de observaţie. Şi, până la urmă, ce-i mai păsa de ce credea despre ea? îi veni să se îmbăţoşeze, dar se abţinu. _

-Nu prea te-am auzit comentând despre cum mă îmbrac asta-i tot. Unii dintre băieţii cu care am crescut spun că-s... băieţoaică pentru că port pantaloni.

Era o descriere foarte delicată a lucrurilor pe care le spuneau despre ea, dar nu avea de gând să dezvăluie chiar tot.

Ursul pufni.

- Dacă eu aş purta rochie, ai spune că arăt ca o femeiuşcă?

-Neah. Dar poate aş crede că arăţi... un pic absurd.

-Şi eu zic la fel, chicoti el. Cu ditamai braţele ieşind din dantelărie şi cu nişte conduraşi fini în picioare... ar veni lumea ca la urs!

Din ochiul stâng i se prelinse o lacrimă. O mâna n era într-a lui, iar cu cealaltă ţinea muscheta, aşa ca tu nevoită să se şteargă la ochi cu umărul.

Deci asta crezi despre mine.O ştiuse, desigur, dar să-l audă spunând acele cuvinte, când ştia foarte bine că spunea mereu ce gandea, o tac să creadă o dată în plus că fusese o idee huedin Islay. -Ce?

Se opri şi o opri şi pe ea.

-Nu asta am spus, îi zise, întorcând-o cu U spre el.

-Tocmai ai zis că ai arăta absurd în haine femej cr Şi uite-mă pe mine în...

-Nu! Am spus ce am spus şi nimic mai mult. C^ fi de râsul curcilor îmbrăcat în rochie. Pe când tu... I bine, nu ştiu cum să descriu felul în care arăţi, căci sigur mi-ai arde una pentru că-s prea îndrăzneţ.

- N'O s-o fac.

Decât, poate, dacă avea să îi spună ceva mai rău decât ce gândea ea deja.

- Prea bine. Mie nu mi se pare că arăţi ca-n haine de împrumut. Îţi vin şi te mişti ca şi cum... Te mişti firesc în ele. Chiar cu graţie. El îşi drese vocea şi o apucă iar de mână, ca să îşi continue drumul spre mănăstire. Când o femeie poartă rochie, îi vezi faţa, braţele şi gâtul. Şi pieptul, care-i arată de parcă s-ar simţi sugrumat şi ar vrea să iasă şi s-o ia la goană. Pe urmă, vezi o panglica în talie, şi de-aici încolo totul e un mister.

-Şi? întrebă ea, imaginându-şi cât ar scandaliza-o pe Elizabeth acea conversaţie.

- Bine, tu ai cerut-o.' Să nu uiţi. O privi încruntat, apoi se uită din nou în zare. Pai, şi> continuă el, dacă şi când îi intri în graţii femeii, îi ridici fusta, şi asta e tot.

Dumnezeule!

- Parca era vorba despre ce port eu'

-Ajung şi acolo, pisică sălbatică. \\ toţi sf a d mă uit la tine, îmi dau seama că nu încerci şi ' im presionezi. Nu încerci să impresionezi pe nim m? îţi văd ochii, întunecaţi precum ciocolata Cni* - direct în ai mei. Nu-ţi văd braţele sau pi'^Jf sf u i . văd încheieturile, văd cum nasturii... se întind ^ întorci sau faci alte mişcări, văd cum cămaşa ti c ^ ^ în.

v V1 se asaza

¡,vnd car de mică eşti în talie, acolo unde în betelia pantalonilor. Şi-ţi văd picioarde. ff^

pC[1] dc lung., iţi vad rotunjimile fundului F? gj^una peste alta, faci kiltul unui taKSi
* ¡J puse putu abţine şitrase cu ochiul spte kiltul lui ⌄ părea la locul sau. Dar ea simţea între coapse -îd^ină şi un freamat stranii. pse 0
Ca,Deci nu ţi se pare că arăt absurd, reuşi să infime roate că-şi dorise nespus să fie în stare să îsi controlere mai bine glasul.

_Neah, chiar deloc. Iar daca ţk zis-o cineva, ori minţea, ori a zis-o din invidie. 111 Ea, una, nu prea credea asta. Ştia cum o vedeau celelalte femei şi bărbaţii din familie. Cu toţii voiau ca ea să arate ca o lady. Îşi drese vocea. ' ^N-arn mai avut o conversaţie ca asta vreodată, recunoscu ea. - Bine.

-Ceebine-n asta?

_ Fiindcă nu-mi place ideea ca vreun alt bărbat să-ţi vorbească despre picioarele tale. Şi, de nu mă crezi, ar fi plăcerea mea să te trag în spatele zidului şi să-ţi dovedesc cât de mult mă faci să te doresc.

Cum era că continue să vorbească normal după ce-i spusese aşa ceva? Era oare gelos pe acei alţi bărbaţi care nici nu existau, de fapt? Inima îi tresăltă.

-îmi pare bine că mi-ai vorbit aşa sincer, îi spuse, după un moment, dar trebuie să recunoşti că descrierea ta nu sună foarte romantic. N-oi purta eu rochie, dar tot femeie sunt, să ştii.

-Nu m-ai invitat să te seduc, răspunse el fără ezitare, ^când un pas mare pentru a trece peste o porţiune de zid surpat din dreptul intrării şi ridicând-o apoi pe ^ în braţe, de după mijloc, de parcă ar fi fost uşoara un fulg. M-ai întrebat dacă mi se par absurde **haine**e tal e şi ţi-am zis că nu. Dacă vrei să-ţi zic că-ţi străluceşte
părul ca frunzele toamnei şi că mă faci **să** vi deschişi la nopţi lungi petrecute în fa ţa focuT^H fi altă discuţie. ıUıı a ^a5f

-Cam aşa ceva, zise ea, înghiţind în sec.

La cum se simţea în acele clipe, dacă el ar fi j era momentul să aibă acea conversaţie, erau şanse^ să îl tragă ea după zid. Dintr-odată, se întrebă'câtefe^ îşi ridicaseră fustele pentru el. eiile i

- De ce eu, Ursule?

Aproape că nu îşi dăduse seama că rostise **întreba** rea cu voce tare. Spera, cu mai bine de jumătate de inimă, că nu o făcuse. Dar mâinile lui rămăseseră pe talia ei şi nu se mişcară până când privirea ei nu o întâi- ni pe a lui. Nu părea enervat sau exasperat, cum s-ar fi aşteptat ea. Buzele îi erau strânse, iar expresia de pe chip îi era mai gânditoare decât văzuse ea vreodată.

- Nu eşti femeia cu care te tăvăleşti o dată şi pe urmă, adio, nu-i aşa, Cat? întrebă el, aproape şoptit.

Dacă ar fi spus că da, oare ar fi tăvălit-o o dată, apoi adio? Asta i-ar rezolva o seamă de probleme: dorinţa aproape supărătoare pe care o simţea pentru el de fiecare dată când îl privea, precum şi prezenţa lui supărătoare în ascunzătoarea ei şi a lui Elizabeth.

-Nu, nu sunt, îi răspunse într-un sfârsit.

Nu-şi îngăduia să se comporte prosteste când trebuia să aibă grijă şi de ea, şi de sora ei. Oricât'de tentantă era uneori ideea.

- Bun, şi, ştiind asta despre tine, îmi imaginez că sunt încă aicj şi ma uit la tine pentru că îmi place ce-am văzut până aici, şi...
- Ai avut şi alte femei, Ursule, aşa că nu te preface că te uiţi la mine ca la un soare. H

în sfârşit, pe buzele lui apăru un zâmbet

- Ba să ştii că e posibil să mă uit |a tir,,. ' ,

re, pisică sălbatică. Dar îţi trebuie râs ' " V"[80]*; Nu mai bine lăsăm timpul să aşeze lucS ¿T că ce **se**-ntâmplă aici, cu noi, nu e ceva obi^

Ies pentrL1 Că aSta însemna Că nu era de aşteptat < ea să ştie cu precizie ce simţea. Ştia doar'că era nlC- "n largi-d ei în preajma lui. Din moment ce el nu ştia ^!urma, nu era câtuşi de puţin de aşteptat să ştie ea. ceV Prea bine.

Pl părea să se priceapa cand venea vorba despre fe- ■ şi de anatomie, şi nici un bărbat nu putea fi atât de mel'ezător în sine dacă n-avea un istoric serios de femei ^inimile frânte, dar cu trupurile satisfăcute. Şi totuşi... Abia dacă-i aruncase o privire lui Elizabeth. De o a doua, „i'vorbă. Iar sora ei fusese printre cele mai admirate ^râvnite tinere londoneze şi avusese cel puţin cinci sau sase pretendenţi serioşi până când Anne Derby-MacColl luase decizia că familia ar avea cel mai mult de câştigat dacă fata ei s-ar mărita cu un duce.

în timp ce Ursul îl ajuta pe Peter Gilling să azvârle o grindă recent căzută într-o cameră secundară, şi ea pe jumătate prăbuşită, Catriona aruncă o privire mai lungă înspre kiltul lui. în continuare nu vedea nici o urmă de asa-zis cort între coapsele lui. Trecuseră minute bune de când i se fixase acea imagine în minte. Ştia ce însemna. însemna că o dorea. Şi o dorea, se părea, pentru că avea picioare.

Nu, nu era neapărat adevărul. Dar avea să se gândească mai pe îndelete odată ce nu avea să-l mai vadă în faţa ochilor. Cine ştie, cu puţin noroc, poate reuşea să facă rost şi de un pahar cu whisky.

-Vrei nişte tocană de iepure, Ursule? întrebă Elizabeth, întrerupând-o pe Catriona din gândurile despre ce purta pe sub kilt acel scoţian zdravăn.

-N-am să vă mănânc mâncarea, mândro, răspunse el dându-şi jos cămaşa, în ciuda răcorii evidente. Dar v-am aduse câte ceva în sacul de colo.Hmm. Individul nu avea de ce să tran murdărească o cămaşă proaspăt spălat Sp,fl li se Catriona. I-ar fi plăcut să îşi tragă un scâ ^"P'i' admire la lucru şi n-ar fi deranjat-o ca în tini^Nii el să continue să-i vorbească despre cât de atrăo 9ce↓5 găsea. Unchiul ei l-ar fi numit „direct", deşi, îşi spunea deschis opinia, o numea JipsirVde î sau „necizelată". tact

Dar toate astea făceau parte din trecut. Iar viir0 prost croit pe care el şi-l imaginase pentru ea, cel ^ probabil ca să o înlăture, se gândea ea acum, rămăsese pe Islay şi într-un loc pe nume Torriden Hali, undeva departe, în nord. Spera că până la primăvară cei de **acasă** aveau să o creadă moartă sau undeva prea departe casa îi mai poată da de urmă şi să îşi facă planurile fără să o mai ia în calcul.

- Zic că uşa ar trebui să se deschidă în afară, spuse Munro. Ar fi mai sigur pentru cei dinăuntru. Dar, daca vei vrea să pui nişte mobilă în dreptul ei ca să o blochezi, părerea mea e să se deschidă înspre înăuntru.

O tachina. Ridică din sprânceană, îşi puse mâinile în şolduri şi ieşi.

-Arată-mi cum, îi ceru, cu o expresie de interes pe chip. El zâmbi, ridică uşa şm făcu o scurtă demonstraţie.

- Aşa.7

-Hmm... Nu-s sigură.

- ft-l să ne arate din nou, şopti Elizabeth din spatele ei. Oh, ce-şi mai dorea! Ar fi stat o zi întreagă să-i **urmă**rească muşchii incordandu-se *şi* relaxându-se **Dar** voia asta... îl voia, de fapt, doar pentru ea. Nu şi pentru sora ei. Nici cât să se uite.

-Cum nu prea avem mobilă cu care sfl bhcăm IIşa, la nevoie, aş zice că prima ra sugestie e cea mafnnf-nVM Usa să se deschidă în afară, spre hol. mai Potnv,ta- El încuviinţă din cap, iar o şuviţă groasă de nir negru ondulat îi căzu pe un och.. Ridică iar llşa ∫Ţ^
0-iti3 cerută. Oftatul lui Elizabeth era audiM ,
^nareu, să îşipăstre, reacţia pentru
^fctneie Pe o raza de do. kilometri, îi admira ^ nlişanlor. Ar fi vrut să nu fie ea toate ceffi L până una-alta, era şi ea o femeie scoţiană cu **sâni** ' fierb^ite. Iar el era un bărbat scoţian de primă mână Lr că-i P^cea cum arata. Dar era mai mult de atât şi ¿sentimente enervante şi amestecate o distrăgeau şi erau greU exPllcat v1 de înlăturat. ^ ¡şi făcu de lucru curăţând doi păstrăvi care muşcaseră nadele pe care le aruncase peste noapte. Elizabeth stătea la masă şi mânca delicat dmtr-un bol de tocană. Ţinea lingura cu eleganţă, cu degetul mic ridicat, şi o manevra de parcă era o spadasină. Şi, din când în când, buzele ei formau un „o" perfect în timp ce sufla în zeamă, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului din cadrul uşii.

Pentru Dumnezeu! Nu avea cum să concureze cu vorbele alese, cu rafinamentul şi cu rochiile frumoase din mătase care foşneau când Elizabeth păşea... de fapt, plutea prin încăpere. Bun, Ursul spusese că îl atrăgeau hainele ei bărbăteşti, dar pe dedesubt era făcută din aceleaşi părţi ca orice altă femeie, însă nu avea habar cum să facă acele lucruri misterioase care îi făceau pe bărbaţi să se apuce de scris versuri sau să culeagă flori ori ce mai făceau ei când le plăcea o femeie. Sau când voiau să o ia de nevastă, să o facă vicecontesă şi să o considere capabilă să găzduiască petreceri, să cânte Pian şi să discute despre moda de la Paris în timp ce valsează elegant. Poate Ursul nu-şi dădea seama de ce voia de la ea, .ar avea să îşi dea seama, mai devreme sau mai târziu, Că> orice ar fi fost acel ceva, exista o altă femeie care ^"Putea oferi asta mai bine decât ea. Era obişnuită S t,e neobservată, ignorată, trecută cu vederea. Dar el lacar se obosise să o observe într-o primă fază. Iar asta
i1
nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile, fic ^ „
cu adevărat, fie că nu
-Unde te duci? o întreba el când Cat trecu p^
el ca o furtună.
Catriona nici nu îşi dăduse seama ca se ridicase^
dreptul vetrei.

-Am uitat de ciuperci, mormăi ea, surprinsă reusise să tragă un pic de aer în piept. ^

-Atunci, ia-ţi muscheta, zise el, ţinand-o de închei^ tura mâinii. Şi haina.

Catriona se smulse de lângă el.

- Nu-mi spune tu ce să fac! se răţoi ea, dar se întoarse, puse pe ea noua haină de lână pe care i-o adusese el, îşi luă arma şi ieşi din nou pe hol.

Mândria era ceva, nesăbuinţa era cu totul altceva. Iar ea chiar se străduise mereu să nu fie nesăbuită, în ciuda a ce credeau ceilalţi. În ciuda a ce credea ea însăşi în acel moment.

Măcar nu încercase să o oprească. Asta însemna că ştia că putea avea grijă de ea însăşi.[7] Sau că era bucuros să o vadă plecată ca să-şi umfle muşchii şi să îi spună vorbe meşteşugite lui Elizabeth.[7]

Catriona închise ochii. Ştia că era a doua variantă. Şi-atunci, de ce îi mai venise în minte prima[7]

Pentru că era proastă şi naivă şi n-avea idee cum să-i spună unui bărbat că îl plăcea. Nu fără să se facă de ras. N.a .măcar dacă el îi spusese primul, cumva, că o păcea. I aş, cu grijă căutând pâlcuri de copaci unde se găseau ciupercile mai mar. Nu trw»a - j .. iele sălbatice lăsaseră în urmă cevnf ^ Că "T reuşise să plece de la Haldane > Era mai simplu să evite toată bătăi *A* şi curtatul. Mai simplu şi i cu n °aP CU turase în inima teritoriului clanulu^\7°ar nu se aven' găsească un bărbat. O făcuse tocmai ' -awr y ca să-şi Iar ceea ce... °a vite pe unul.

Mai în vnle, pe drumul vechi din dreapta ei se,

- <; lăsă imediat pe vine şi rămase nL Uzira ^¿rioară. Multe îşi făceau d^^fuT era c^^tura ur>ei ^prioa^e, c^na mult

- grea şi mai puţin prudentă. Existau trei variase o \â un cal sau un om. ldnce_ 0 "încet, cu inima bătându-i cu putere, atinse tufele care o împiedicau sa vadă direct drumul. Zări un cal negru şi lucios, cizma unui bărbat, capul unui câine de vânătoare care se opri şi începu să adulmece în direcţia ei, apoi îşi continua drumul. Era Fergus? Dulăul lui MacLawry?

Catriona trase aer m piept şi îşi ţinu respiraţia până când calul şi călăreţul trecură de punctul ei de observaţie. Dar urmă un alt călăreţ. Şi un al treilea. Văzu culori şi însemnele clanului MacLawry, dar acei oameni nu erau Ursul şi Peter Gilling, pentru că ei erau înăuntru. U fel ca Elizabeth!

încercă să nu tremure şi aşteptă până când trecu şi ultimul cal - al şaselea. Apoi o luă la fugă pe alt drum, spre ruine. Nu, nu, nu! Se întâmpla exact ce voise să evite. Slavă Cerului că Munro era acolo şi Elizabeth nu era singură. La naiba, n-ar fi trebuit să plece de lângă ea. Caii mergeau la pas, dar drumul lor era direct, în timp ce Catriona trebuia să facă un ocol ca să ajungă înapoi la Haldane. Şi să o facă în linişte.

- Ursule!

O voce baritonală despică aerul şi liniştea, iar ea se opri şi se piti în dreptul unui zid care apărase cândva mănăstirea. Cineva îl cunoştea pe Munro. Dar ştia oare şi cine erau ea şi Elizabeth?

-Ziua bună, mănăstire! Ştiu că eşti înăuntru, Ursule, b-am găsit pe Saturn, iar Fergus ţi-a luat urma şi ne-a adus direct aici.

Măcar nu îi adusese el aici. Nu intenţionat. Deşi nu conta, pentru că un trimis al marchizului de UlengasK, *că nu însusi MacLawry, stătea călare la catevade metri de ruinele unde se ascundea sora ei n conta. Catriona strânse muscheta, dar nu încă. în urmă cu câteva săptămâni, ar fi tras de atunci viaţa ei oricum complicată se încâlcise şj' rău. Asa că mai întâi trebuia să afle ce căutau ex^ din clanul MacLavvry în pragul ascunzătorii ei. Cei

-Ursule!

-Te-am auzit.

Era vocea deja atât de cunoscută a lui Munro, iar ea riscă să arunce rapid o privire înspre locul acţiunii. Uriaşul apăru la intrare, dar rămase pe treapta cea mai de sus.

- E vreo problemă, Ranulf?

Deci era chiar MacLawry, Lord Glengask. Şi-ar fi dorit să-l vadă cum arăta, dacă seamănă cumva cu fratele mai mic, dar, dacă reuşea să îl vadă, atunci şi el ar fi văzut-o. Aşa că strânse mai tare muscheta şi înjură în gând. Munro îi adusese bătăi de cap, aşa cum ştiuse de la bun început. Dar dintr-un punct ea începuse să creadă că, dacă s-ar împrieteni cu el sau ar accepta ca el să se împrietenească cu ea, ar merita riscul.

- Interesantă întrebare, frate, răspunse marchizul. Probabil nu ştii nimic despre dispariţia multor provizii din cămară, dar şi a zece, douăsprezece pături, a unei haine de-ale mele din lână, plus ceva argintărie şi o uşă, nu-i aşa?

-Neah, nu ştiu.

Minciuna spusă drept în faţă o luă pe Catriona prin surprindere Riscă din nou să-i arunce o privire lui Munro MacLawry. îşi trăsese cămaşa pe el, dar îi rămăsese neincheiata deasupra kiltului iar într-o mână ţinea un ciocan. Nu arata ca genul de bărbat p - ' 1 în toate minţile ar îndrăzni să îl înfrunte ^^ Un °m

- Eşti sigur că ăsta ţi-e răspunsul, Munro A ■ - dezleg nişte mistere. Asta e tot. Nu vreau să ^ ^^ ^ tine, dar am să mă lămuresc ce nu-i în regulă^f capito^1 8

Cll fălcile încleştate, Munro făcu un pas înainte Nu ^ jq dorise să îşi petreacă dimineaţa. Mai ales după j^u'ţia foarte interesanta cu pisica sălbatică cea cu păli de foc- Rudele lIli băgăcfoase fuseseră ultimul lucru

rUl preocupase.

Qacă întamplator Uatnona dadea peste mica lor adunare, cineva avea să fie rănit. Cu temperamentul ei focos şi muscheta din dotare, erau şanse mari ca persoana respectivă să fie chiar ea. „La naiba!" Dacă ar fi avut un pic mai multă încredere în el, ar fi ajuns să-i spună acele lucruri despre ele pe care le descoperise el trăgând cu urechea. Şi le-ar putea folosi acum în discuţia cu Ranulf. Dar, dacă le dezvăluia fără să le fi aflat direct de la ea, Catriona avea să afle, cu siguranţă. Iar asta nu avea cum să-l ajute să o convingă să-şi dea jos pantalonii. Dacă ar fi fost doar ea în ascunzătoarea de la Haldane, ar fi rupt-o la fugă în clipa în care ar fi văzut micul grup din faţa uşii. Dar nu se punea problema să fugă, pentru că Elizabeth era înăuntru. Aşa că cel mai probabil se afla undeva în apropiere, ascunsă şi atentă la fiecare cuvânt pe care avea să îl spună el. Strânse din dinţi, iar cel puţin douăsprezece înjurături i se îngrămădeau pe buze. Tot ce putea să spere era ca ea să nu împuşte pe nimeni înainte ca el să rezolve mica problemă cu care aveau de-a face. -Ursule?

-Încerc să mă hotărăsc dacă sunt sau nu de acord cu tine.

. ^inse cu coada ochiului o mişcare în partea stângă Şl se într-acolo. Dacă Ranulf trimisese pe cineva să-1

Ptin învăluire, datele problemei se schimbau întru Văzu, în schimb, doi ochi ciocolatii care-l priveau Cdn ne. Trase aer în piept. nvini un afurisitele minut, bine? strigă el, lt V r* oa avea să îşi dea seama ca şi ci i sc adresa V n W un minut, răspunse Ranulf

Marchizul era chiar generos. Glengask nu sup0r, minciunile şi ascunzişurile, mai ales din partea pr0priei

hmilii. Ca toţi ceilalţi, Ranulf avea un respect sănătos oentru forţa şi temperamentul fratelui său mai mt Munro se putea folosi de asta, dar situaţia era compt cată Era nevoie ca pisica sălbatică să aiba

încredere atât în el, cât şi în clanul MacLawry. Iar, în timpul acela, cl putea să-ş'i pună şi o dorinţă, cum ar fi să apară un dragon, să-l **ia** în cârcă şi să zboare cu el.

îl privi din nou pe Ranulf călare şi-i făcu un semn Catrionei, indicându-i să rămână unde era. Avea să se întrebe mai târziu de ce luase decizia să îşi mintă propriul frate în favoarea unei fete cu inima sălbatică, din clanul MacDonald. Deocamdată, trebuia să se concentreze ca minciuna să fie credibilă.

-Cred că m-am hotărât, anunţă el, fluturând ciocanul în mâna dreaptă.

- Şi ce-ai hotărât, mă rog?

Ranulf era singurul din grup care vorbea, cu toate că Arran cel mult mai diplomat, dat şi Lachlan MacTier

1 ' "? PreLmă valeţi. Veniseră

pregătiţi sa folosească forţa brută, w dădu semi Munro, cu toate că nu aveau idee <U

l muluu,

-Că o să-ţi spun ce nu"în^T™ - ,

rezonabili cu toţii după ce gÜlă aici‹ că tl c- r. vas Pun

-Sigur ca vom fi, interveni Ansă poată deschide gura, lrari» înainte ca Ranulf Bun aşa.

- E o poveste destul de

până la sfârşit înainte să intraţi*' ° o ascultati

- Ursule, n-o să dictezi...

Zi-ne povestea

ipc data asta, vorbise Lachlan, unul dintre oamenii
. Glenirask, care îşi intrerupsese stăpânul. Munro [U LaC h
crescuseră, practic, ca fraţii, şi probabil de aceea •Vera nerăbdător
să înceapă să se bată, când nu mai '^tiaase în faţa lui Munro
de când aveau amândoi zece CV Munro îşi dădu seama că toţi
ştiau că ceva nu îi rdea pace- Oare veniseră să-l ajute? Sau să
se asigure că 1,3 făcea nimic ce ar aduce necazuri clanului?
nU _Mulţam, Lach, spuse el cu glas tare. Aşa am să fac.
Ţrase iar aer în piept şi îşi încrucişă degetele în gând, atât
pentru noroc, cât şi împotriva minciunilor pe care
e" pe cale să le spună.
„Acum o săptămână, eram la vânătoare şi-am dat
peste-o fată.
Avu nevoie de toata voinţa de care era capabil să nu se uite
înspre locul unde se ascundea Catriona. Practic, o auzea
scrâşnind din dinţi.
-O fată, repetă Arran ridicând dintr-o sprânceană.
- Mda. O fată. Fiica lui Randall MacColl, căpetenia de pe insula
Islay, după cum s-a vădit.
-Clanul MacDonald, pufni Ranulf, iar pe chip îi apăru o expresie
mai cruntă decât de obicei.
-Mama ei a crescut-o ca pe-o englezoaică. Pare-se că, la
moartea bătrânului Randall, acum nu multă vreme, văduva lui
a vrut să mărite fata cu un duce englezoi. Fetei, Elizabeth o
cheamă, nu i-a fost pe plac ideea, aşa că a fugit în Scoţia. Şi a
ajuns până aici.
-Ce duce englezoi? întrebă marchizul pe un ton plat.
-Villferd, Vinfer sau aşa ceva. Mâine, poimâine face 100 de ani
şi deja a îngropat vreo zece neveste.
-Visford? întrebă Arran, întocmai cum bănuise **Munro.**
-Da, aşa-i. Visford. , . .
. -Dacă ţin bine minte, are puţin peste 60 ae ani şi Lrau murit
patru neveste.
- Pentru o fată de nici 20 de ani nu cred * portante cifrele
exacte, spuse Munro, jucându ciocanul. Eu, unul, nu-s de
acord ca nimeni, bn'^ femeie, să fie forţat să facă ceva ce îi

pică greu ^ continuă el, privindu-şi sugestiv fratele mai mare^^ efectul dramatic. Aşa că i-am dat cuvântul meu c^ va fi în siguranţă. I-am adus ceva de-aie gurii şi n-.Cl pături şi i-am montat şi o uşă, ca să nu-i fie *frjâ J'J* mă gândeam eu cum era mai bine să vă spun'despr- toată tărăşenia. Acum, că v-aţi dat cuvântul c-o să fiţj politicoşi şi n-o S'O speriaţi pe Lady Elizabeth, vă duc]a ea să faceţi cunoştinţă.

îşi dădu seama, pentru prima dată, de ce rânjise, răsese şi le dăduse dreptate celor din familie când îl făceau tare de cap, direct, incapabil de subtilităţi. Totul fusese pentru exact acel moment în care avea nevoie ca ei să creadă orice le-ar fi spus. Şi spera, pentru numele lui Dumnezeu, că va fi meritat efortul.

-Şi ce-are Gilling cu toată tărăşenia asta? întreba Ranulf, care era în continuare crispat, deloc amuzat, dar nu părea să nu dea crezare poveştii.

-Nu da vina pe Peter. Mi-ai cerut să nu ies de unul singur, iar eu i-am cerut să-şi ţină naibii gura despre ce se petrece la mănăstire. Acum, e înăuntru şi are grijă de fată în timp ce eu îmi bat gura aici cu voi.'Acum, aveţi de gând să vă purtaţi civilizat sau să faceţi cale-ntoarsă? Că astea-s alegerile. Şi nu glumesc

Ranulf coborî uşor din şa, **iar** ceilalţi îi **urmară** exemplul. Ma"cDonaClduU ^^ ^ ^ c»n<\stinfă cu *ara
înăuntru, Munro abia se abţinea să nu se dea după zid şi sa o mhaţe pe Catnona ca să îi explice care îi era planul, înainte ca ea sa fuga în sălbăticie sau să-i găurească pieptul. Fie că ea îşi dădea seama f ' întreaga urzeală fusese spre binele ei. Statutul ^ era neînsemnat pentru clan. Nu ştia de ce necaz*"
■■f™1 ^
Cqrrio.na şi danul_ ^ea

M-oteieze până urma sa aibă suficientă încredere °i lă îsi spună P°vestea' însemna că, pentru
în tl V trebuia să o ţina la distanţă atât de clanul ei m°ni de-al lui-
Cat4inro se aşează între Ranulf şi locul unde se ascundea ' SH făcu semn fratelui său să pofteascâ înăun- nrintre ruine. Odată ce tot grupul intră, îşi aplecă r capul spre zidul după care se ghemuise ea. U'°rRăniâi acolo, murmură. V-am dat cuvântul meu şi
afli'săniăţindeel. . . . . .

Ai iace bine sa te ţu, uriaşule, u şopti şi ea, abia
aUdibiL Sunt cu ochii pe voi.

înainte să fie pe deplin convins că n-ar stârni suspiciuni dacă ar zăbovi afară, Munro se întoarse şi^ porni CL holul aproape distrus, spre vechea bucătărie. în mai nutin de un minut, căpătase speranţa şi încrederea că planul lui urzit la repezeală avea să meargă şi că fraţii lui aveau să creadă povestea. Doar că acum trebuia să aibă arijă ca fata cu ochii mari şi nevinovaţi şi valetul îndărătnic să reuşească să mintă cu neruşinare în faţa şefului clanului MacLawry. Puţini încercaseră asta. Şi încă mai puţini reuşiseră.

îşi făcu loc în faţa scoţienilor chiar când aceştia ajungeau în cadrul uşii pe jumătate gata. -Intrăm, Peter! strigă el. Să nu tragi. -Cum zici, stăpâne, răspunse fostul soldat. -Nu suntem la război, comentă Ranulf. Potoliţi-vă! Marchizul trecu apoi pe lângă el şi intră în bucătărie. „La naiba!" Munro îl urmă. Trebuia să menţină situaţia sub control, să aibă grijă ca Glengask să nu pună Prea multe întrebări, ca să nu afle că afară pândea o a doua soră, care putea provoca ceva necazuri. Tânăra cu părul de culoarea mierii stătea în spate- ului uilling iar ochii ei căprui-deschis îl priveau pe de parcă s-ar fi aşteptat să scuipe foc. Era e temea de MacLawry, şi, dat fiind ce se aflase despre iureşul făcut de vizita lui Ranulf şi a lui Arr I teama ei nu era deloc surprinzătoare.

- Elizabeth, spuse Munro, păşind până într- unde îi putea intercepta pe ea sau pe fratele \u[| marchizul de Glengask, fratele meu cel mare. Ran if este Lady Elizabeth MacColl, oaspetele meu.

Special spusese ultima parte mai încet şi b scurta privire cu coada ochiului pe care i-o aruncă fa tele lui. în calitate de oaspete al său, Elizabeth sea fi* sub protecţia lui. Catriona ţinea mult la ea, era lim. pede, şi asta era suficient pentru el ca să facă tot ce îi stătea în puteri ca să o protejeze pe sora sălbăticiunii roşcate de-afară.

Elizabeth făcu o frumoasă reverenţă.

-Milord, vă mulţumesc pentru că... îmi îngăduiţi **să** stau aici.

Munro observă ezitarea din vocea ei, dar speră că fratele lui n-o făcuse. Păturile erau împăturite şi puse într-un colţ uscat, farfuriile şi cănile erau împrăştiate peste tot, aşa că nu era simplu de stabilit câte persoane locuiau acolo. Una peste alta, Ranulf nu avea de ce să bănuiască în vreun fel că la Haldane nu era o singură fată.

Marchizul înclină capul.

- Lady Elizabeth, spui că eşti din clanul **MacDonald,** nu-i aşa?
- Din clanul... Da, cred că da. Tatăl meu era **căpetenie** în clanul MacDonald. Mama... nu avea **nici** un **interes** pentru politicile de clan sau pentru insula Islav. E prima oară când revăd Scoţia după unsprezece ani
- Şi de ce ai venit aici, fătuco?

Munro se încruntă.

Ţi-am zis de ce. Pentru că „u voia cll unul cu 40 de ani mai...

-Pe ea am întrebat-o, Ursule! i-o t5ie R ,f s; aş vrea să îmi răspundă ea. •tf u avea încotro. Putea doar să spere că Elizabeth auzi- 5 suficient cât să îşi dea seama că trebuia să spună ade- irul. O privi, îi zâmbi şi încuviinţă încurajator din cap.

Spune-i despre planurile pe care mama ta le făcuse pentru tine, fătuco.

• ga înghiţi în sec şi privi câteva clipe grupul de bărbaţi înalţi şi impunători din faţa ei.

-Desigur. îmi imaginez că tatăl meu sperase dintot- deauna că mă voi mărita cu un scoţian, spuse ea cu accentul ei englezesc. Dar a murit cam cu doi ani înainte să poată face vreun aranjament, iar apoi mama a decis că nouă - adică mie şi ei - ne-ar fi mai bine dacă m-aş mărita cu un lord englez bogat.

în timp ce vorbea, vocea îi devenea tot mai plată, ca şi cum se obişnuise într-atât să se simtă furioasă şi frustrată, încât asta se transmitea în întreaga poveste, chiar dacă lucrurile se rezolvaseră, mai mult sau mai puţin. Fusese crescută să îşi dispreţuiască rădăcinile scoţiene, dar tocmai la una dintre acele relaţii apelase ca să ceară ajutor. Doar că Elizabeth nu putea spune acea parte din poveste. Munro se pregătea deja să o întrerupă dacă era nevoie, înainte ca lucrurile să iasă la iveală.

-Am primit mai multe cereri în căsătorie, dar toţi pretendenţii erau fraţi mai mici ai

moştenitorilor din familiile lor sau nu aveau titluri suficient de importante. Apoi a apărut ducele de Visford. I-a oferit mamei o Măsură nouă şi o casă în Londra şi a cerut să i se acorde, în schimb, mâna mea. Mama a fost de acord înainta eu să apuc măcar să îl cunosc, povesti Elizabeth, P°'a trăgându-şi sufletul. Nu ştiu dacă vă este cunoscut Excelenţa Sa, dar... nu e unbărbat tocmai plăcut. În ,J1Us> are 61 de ani şi deja i-au murit patru soţii. Se spune ^'tlITla s-a aruncat pe fereastră. u lacrimă i se prelinse pe obraz, dar ea se încruntă şi 0 Şterse repede

.-Nu plânge, domniţă, spuse Munro, $_{a}n_{r}$ .. de ea şi punându-i o mână pe umăr. Ai aju$_{n}$ "P'H-v şi nu va trebui să te întorci.' ^{Pan}ai_{C|}$
Când ridică privirea, observă că RanuJfnus
Elizabeth, ci la el. S
-Mda, spuse marchizul după câteva ciip$_{e}$. £ .. siguranţă aici. Dar cum de ai ajuns pe teritoriul da lui MacLawry în loc să te duci la ai tăi, la cei din. $_{c}l_{ai}$w MacDonald.[7]
-Nici nu ştiu precis. Am luat poştalionul greşit apoi am furat o căruţă, dar a trebuit să fac cale întoarsă până la un punct... şi ploua foarte tare şi...
- Gata, gata, fătuco!
Munro făcu un spectacol în toată regula conducând-o la singurul scaun din încăpere şi ajutând-o să ia loc. Când fu cu spatele la fraţii ei, îi aruncă un zâmbet apreciativ, iar ea i-l întoarse.
- Cat se ascunde afară, şopti el. *E în* siguranţă.
- Dar eu sunt?
- Da. V-am dat cuvântul meu. În să nu cred că ea vrea să fie văzută.
-Aşa e. Aş vrea să-mi şi spună de ce. -Şi eu.
Aşadar, nici Elizabeth nu ştia. interesant. Dar nu avea timp, deocamdată, să se gândească la asta Trebuia să îl convingă pe Ranulf să-şi ia ceata şi să facă iute **cale**-ntoar- să, căci văzuseră ce era de văzut, iar Cat trebuia să vina înăuntru înainte să înceapă ploaia.
-Tu şi Peter aţi făcut treabă bună cu u$_{s}$a asta, spuse Arran.
-E doar un început răspunse Munro, arătând spre gaura d,n cel ma. mdepartat capăt al acoperişului- Urmeaza sa ne ocupăm de asta. ^{F} *
-As fi bucuros să dau o mână de ni,,^ . Lachlan. ^«ot, .nterven,
- Neah.

id IVorbise prea brutal şi răspunsese prea repede, dar - rIqcii sălbatice nu avea să-i convină deloc id-a ca' % nişte bărbaţi, însuraţi sau nu, din clanul MacLawrv [1] nUi să se perinde pe lângă ascunzătoarea ei. Si]a naiba- nici lui nu îi convenea. Era generos de tei, dar nu Jn 2cea *zi.* Avea de discutat cu sora Catrionei şi oarecum cU peter Gilling, dar nimeni altcineva nu era invitat. iau binevenit.

"_Osă mă ocup singur de Haldane. Ranulf ridică o mână.

_]aCă vrei dărăpănătura asta, Ursule, n-ai decât. Dar nu e locul potrivit pentru o domnină. -Nu e decizia ta, Glengask. Munro îşi îndreptă spatele, cât era de înalt şi de masiv. Se părea că venise momentul să le amintească fraţilor lui de reputaţia pe care o avea.

iCred că deja aţi stat îndeajuns de mult aici, continuă el

-Ce voiam să spun, frăţioare, e că Lady Elizabeth e bine-venită la castelul Glengask. De ce să doarmă pe podea, când avem o mulţime de paturi moi? Ca să nu mai zic despre oamenii pe care îi avem acolo şi care pot ţine la distanţă orice duce englezoi. Nu-l cunosc pe acest Visford, dar nu cred că are cum să înfrunte clanul MacLawry.

Munro îşi privi fix fratele. Rămăsese fără cuvinte. Dintre toate direcţiile în care îşi imaginase că aveau să o ia lucrurile, la asta chiar nu se gândise. Nu îşi imaginare că Ranulf avea să o invite pe Elizabeth la castel. Se aşteptase să fie furios că un MacLawry se amesteca în problemele englezilor. Se aşteptase să i se reproşeze că risca să provoace necazuri cu clanul MacDonald. Una l^ste alta, se aşteptase să iasă jumulit şi plin de vânătăi pentru că minţise despre întreaga tărăşenie.

înainte ca Munro să se poată gândi la un răspuns Care să nu desfacă toată urzeala de minciuni, Ranulf se apre°Piede Elizabeth.

-Ce zici, fătuco.[7] Să trimit un car să-ţi adu la castel, într-o cameră de oaspeţi? Crezi'câtf CH bine niţel confort.[7] c ' "arPrind e

Ea se uită când la Munro, când la Ranulf

- Pot să discut un pic cu Ursul, mai întâii

* . - ■ Leru PI

vocegatuita. ^ ~u,cu

-Sigur că da. Între timp, am şi eu o vorbă cu d eter Gilling.

Valetul înjură în barbă, dar se apropie de uşă, lân ■ Ranulf şi oamenii lui. Era de sperat că Peter se prinsese şi nu avea să pomenească despre existenţa unei a doua fete. Munro îl privea de parcă ar fi vrut să vadă prin eL Chiar atunci, Elizabeth îl prinse de braţ şi îl trase alături de ea lângă vatră.

- Fratele tău e sincer.[7] şopti ea. Poate şi vrea să îi împiedice pe mama sau pe ducele de Visford să apară şi să mă târască înapoi la Londra.[7]

- Da, răspunse el încuviinţând din cap şi încercând să îşi reamintească sieşi faptul că pentru ea situaţia era cât se putea de serioasă. Nu şi-ar da cuvântul dacă nu ar avea de gând să şi-I ţină.

-Atunci, cred că... poate ar trebui să mă duc la castel. El clipi des, mai curând dezamăgit *decât* surprins.

- Şi cu sora ta cum rămâne.[7]

- Lucrurile de care se ascunde ea nu au legătură cu mine. Şi nu pot să nu mă gândesc că poate i-ar fi mai uşor dacă nu m-ar avea în grijă. Iar dacă fratele tău îmi poate asigura protecţia, ei bine, e tot ce cer. Nici Cat nu s-ar putea plânge.

- Îi va fi dor de tine.

Şi nu i-ar conveni câtuşi de puţin aranjamentul. **Ar** da vina pe el, fir-ar să fie!

-Şi mie îmi va fi dor de ea. Dar, din moment ce nu are încredere în mine, trebuie să contez pe ceea ce **cred** că ne va ajuta pe ea şi pe mine cel mai mult. Dacă rămân aici, fratele tău va trimite oameni să mă vegheze sau *să* aibă grijă de mine, iar ei o vor găsi pe Cat. Dar daca nimeni nu mai are vreun motivă într ¿rfirf de tine. da? -ntrcbo ca, strilnfiând..-i bn.ţ„|. N [1] *f* singur în salbaticia asta. ' jNU

inspira adânc. Ce spunea Elizahcth era logic Fie ,ui ^ convenea, fie ca nu clin clipa în care apăruse £ uli ascunzătoarea surorilor MacColl fusese compro ¡nisă- Ş'» Până una'alta' deznodământul nu era tocmai de lepădat- ^

,H-am S'O las singura, bi nici tu nu vei fi singură. Fie că rămâi aici, fie că mergi la Glengask, vei avea parte de

Tânăra suplă şi mlădioasă îi zâmbi. I se părea ciudat că era mai înaltă decât Catriona, pentru că impresia lui era alta. Nu doar că sora ei avea un trup cu rotunjimi delicioase, dar, prin felul în care îl înfrunta, se certa cu e] şi îi făcea faţă, îl făcuse să o perceapă ca fiind mai aproape de înălţimea lui. Cu câteva săptămâni în urmă, înainte să o cunoască pe pisica sălbatică, Elizabeth ar fi fost bine-venită în patul lui. Dar acum, fusese lovit în inimă. întrebarea era dacă de săgeata lui Cupidon sau de una veninoasă.

-Cred că sosirea aici a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla surorilor MacColl, Ursule, spuse Elizabeth. Şi asta mulţumită ţie.

-Nu-mf mulţumi încă. Va trebui să îi spun surorii tale că ai decis să mergi la castel. Şi trebuie să ţinem în continuare secretă prezenţa ei aici. - Pot face asta.

Acestea fiind spuse, el nu se mai gândi la ea. Da, tre^ buia să se gândească la o cale de a-i spune Catnonei ce se întâmplase, de preferat înainte să încerce careva să o mute pe Elizabeth de la Haldane. Mai mult, voia sa Ştie de ce Cat păruse atât de... pierdută, chiar panica a, ^ând plecase ca o furtună din bucătărie ceva mai aev me- Fusese o reacţie stranie la o discuţie despre cum se închidă o usă. Propria lui reacţie îl surprinsese, a
Omenea. în afară de obişnuita dorinţă fizica pe
"OCA*
apariţia ei o trezea în el, îi venise să o ia în ^ consoleze, pur şi simplu. Să îi spună că nu t facă griji pentru nimic, căci el nu avea să îngâd-^S întâmple nimic rău. Şi că, deşi era mare câ^53^ te, gândul de a o face să plângă, de a o necăji^ ^ pe dinăuntru. "

- Ce ai hotărât, Lady Elizabeth? întrebă Ranu If gându-l pe Munro din visare şi făcându-l să se **întreS"** ce era fratele lui aşa al naibii de politicos. Marchizul de Glengask

nu era amabil cu cei care î cercau să îl păcălească sau să îl înşele.

- Dacă necazurile mele nu vor fi o povară, accept cu recunoştinţă oferta, Lord Glengask, spuse ea cu drăgălăşenie.

-Atunci o să trimit un car. Owen?

-O, dar nu e nevoie, milord. Nu am nevoie decât de două genţi cu cele neapărat necesare. Restul... e de căpătat. Nu s-ar potrivi în castelul Glengask.

-Mă duc să aduc caii, anunţă Munro.

Era ocazia perfectă să iasă şi să schimbe câteva vorbe cu pisica sălbatică.

- I-am adus noi pe Saturn şi pe Gilroy, zise Lachlan înainte ca Munro să ajungă la uşă.

„La naiba!" Ce Dumnezeu trebuia să facă să iasă singur câteva secunde? Să pretindă că avea nevoie să urineze? Ar fi sunat ca o amărâtă de scuză, ceea ce, de fapt, şi era.

- Hai să-ţi strângem lucrurile, fătuco!

- N-am mai fost aici de o mie de ani, spuse Ranulf- Cred că dau o raită până îţi iaci bagajul.'

- Iar eu cred că te-ai băgat îndeajuns în treburile mele pentru azi, Glengask, răspunse Munro degrabă

Ultimul lucru pe care îl voia era ca Ranulf să dea peste Catriona. Sau invers, fratele lui se opri brusc

-Esti sigur că nu vrei să «formulezi, Munro?'/^adar, marchizul era dispus să fie politicos cu fata j$_{ar}$ nu şi cu propriul frate. Munro se puse în garda' Poate de-aici urma să iasă încăierarea. Pe toti sfinţii, se simţea atât de frustrat, că nu kt fi deranjat să împartă $_{c}$âtiva pumni. Aşa facea de obicei. Se încăiera. O ştia toată lumea. Şi cu toţii se aşteptau la aşa ceva din partea jui. Ezită o clipă. Dacă la asta se aşteptau, putea folosi $_{ast}$a în favoarea lui.

_ parcă acum câteva minute tocmai mi-ai dat mie dărăpănătura asta, răspunse el. Vreau să fac câteva reparaţii- Eşti bine-venit să dai o raită când termin. De $_{ce\,a}$i vedea-o acum, când nu ai venit decât pentru că n-ai încredere în mine.[7]

-Aşa e, nu am avut, dar sper că nu te aştepţi să-mi cer scuze când ascundeai aici o fată. E limpede că nici tu nu aveai încredere în mine, de acord? replică Ranulf cu vocea aceea plată şi joasă care îi făcuse şi pe cei mai temuţi asasini să se scape^pe ei.

-Atunci, suntem chit. în orice caz, nu prea îmi vine să fac pe gazda primitoare şi să-ţi fac un tur al proprietăţii. Nici să-ţi permit să-l faci singur.

Speranţa lui era să păstreze discuţia despre el şi Ranulf, nu despre un al doilea secret pe care îl ascundea de fratele său. Ranulf îl privi preţ de câteva clipe, cu ochii săi albaştri iscoditori.

-Aşa e, ţi-am dat proprietatea. O să vorbim mai încolo despre ce-ai de gând să faci cu ea. Şi o să vorbim în altă parte. Munro simţi, în sfârşit, că putea să respire. -Mda, de acord. Arran, stingi tu focul.[7] Şi hai să mergem! Nu vreau s-o prindă ploaia pe Elizabeth.

în cinci minute, bărbaţii puseseră toate lucrurile hi Elizabeth şi o parte dintre cele ale Catrionei în- [tr]° geantă cam uzată şi în câţiva saci. Chiar dacă era obişnuit să acţioneze şi'să îşi urmeze instinctul, Munro [Ş1] ^dea seama că în acel moment o ajuta cel mai multpe Catriona dacă nu făcea absolut nimic. A[Sa] din dinţi, îi oferi lui Elizabeth braţul şi [0] ? cau care aşteptau. **Arunca** o **privire** înspre locul ' stătuse ascunsă Catriona, dar nu văzu decât bu ^ şi ruine. Se pricepea să stea ascunsă când voia d [rU'eni] fi vrut să o ştie în siguranţă şi să se asigure câ făcea spusese şi nu intenţiona să dărâme zidurile p[e] fraţii?'" înainte să se poată depărta cu Elizabeth.

- O să-ţi placă la Glengask, spuse el ceva mai tare de cât era nevoie, încălecând pe Saturn. Vei fi în siguranţă acolo, aşa cum a promis fratele meu. Nici toată armata engleză n-ar fi în stare să cucerească acel castel. Mă îndoiesc sincer că englezoiul ăsta de Visford ar îndrăzni să facă aşa o idioţenie.

-Te cred, răspunse Elizabeth în timp ce Peter o ajuta să urce pe cal în faţa lui Munro. E extraordinar că Lord Glengask ţi-a dat mănăstirea Haldane. Chiar dacă n-au rămas din ea decât nişte ruine, cred că vei putea să o retransformi într-un loc minunat.

Vorbise şi ea destul de tare. Sperau amândoi că prin acel dialog reuşiseră să o informeze pe Cat că sora ei nu era dusă undeva împotriva voinţei sale şi că el avea să se întoarcă la Haldane cât de curând posibil. Dacă ea avea să îl vrea sau nu acolo era o cu totul altă problemă.

După patruzeci de minute, în faţă se ivi castelul Glengask, iar Munro se relaxă un pic. Tot drumul fusese atent la tot ce mişca în jur, căutând cu privirea sclipirea unei muschete, imaginea unui picior frumos în pantaloni, strălucirea unei şuviţe de păr roşu ca focul. Dar nimic. Nimic altceva decât nori tot mai deşi şi grei şi un vânt tot mai rece. în cel mai fericit caz, ea se întorsese în bucătăria fostei mănăstiri, unde măcar avea un acoperiş deasupra capului. în'schimb, nu mai avea nici foc, nici pături. Îi mai rămăsese un pic de tocană de iepure. În cel mai rău caz, Î[n Ce]-I privea, văzuse că sora ei era în siguranţă şi [Se] ascunsese mai Larrc în sălbăticia acelor ţinuturi. Şi [IVaV]ea s-o [mij] vadă vreodată.

[A?a] că iata-l prins m cursa, obligat să fie civilizat şi [ma]bil ca să îşi poată ţine cuvântul faţă de una din şi,, 'rori în v*[me ce încaca] ^ de cealaltă. în [p[US| şi<) ca]m pusese în cârca pe Elizabeth. Să fugă de la Glenaâsk [a] Haldane devenise şi mai problematic.

_ Fraţii tăi sunt foarte galanţi, murmură Elizabeth ale cărei plete blonde îi gâdilau nasul. Din ce auzisem de la tine şi de la Cat, mă aşteptam să mă mănânce de vie.

Chiar se purtau foarte frumos. Munro privi spre Ranulf, care călărea alături de Arran, cu care era adâncit în conversaţie. În timp ce-i urmărea cu privirea, marchizul se uită scurt la el, apoi în altă direcţie. Munro îşi dădea clar seama că ceva nu era în regulă. Arran îl acuzase, nu o dată, că nu vedea pădurea din cauza copacilor, dar în realitate metafora nu i se aplica. Sau, cel puţin, nu în întregime.

- Când şi-au făcut apariţia la Londra, am auzit fel şi fel de poveşti. Scria despre ei în ziare în fiecare zi.

- Celor din clanul MacLawry le place să facă vâlvă, spuse el, dându-i pinteni lui Saturn ca să se apropie de fraţii lui.

- Mama a fost la una dintre petrecerile unde au venit. Mi-a spus că în viaţa ei n-a văzut aşa o bătaie cruntă şi sângeroasă într-o casă respectabilă.

Dacă nu ar fi fost preocupat de soarta Catrionei şi de ce puneau fraţii lui la cale, poate ar fi găsit conversaţia lui Elizabeth mai interesantă. Şi el citise ziarele din acea vreme şi primise scrisori de la Arran şi Winnie, dar să afle de la ea impresia pe care familia MacLawry o lăsase în rândul aristocraţilor englezi care nu aveau nici un [r]ol în deznodământul întregii poveşti putea fi ceva semnificativ. Sau măcar amuzant.

[w] Dar nu trebuia să fie nepoliticos, mai ales că trebuia [s]â le arate fraţilor lui că ar face bine să îşi ţină promisiunea privind siguranţa lui Elizabeth.

- Mama ta a locuit o vreme pe Islay, nu-i , el. de dragul conversaţiei. Ziceai că aveai opf' aţi plecat.

' - Da. S-a măritat cu tata cu doi ani înainte nasc. Cat avea... cred că cinci ani când am ap^ ^ Nu-mi amintesc vreo petrecere la casa MacCoIl. Şţ¡^J tata mai mergea pe la serate, dar mama nu îl niciodată. Spunea că n-avea nimic în comun cu barbarii Elizabeth tresări, apoi reluă povestirea. Chiar aşa nea. Mie, una, scoţienii mi s-au părut mereu fascinanţi Mai ales cei cu bărbile acelea uriaşe şi dese. El râse.

- Mi-am lăsat şi eu barbă cândva. Când mi-au dattu- leiele, am refuzat să mă rad, şi într-o bună zi m-am trezit cu ditamai bărboiul pe faţă.

-Şi de ce te-ai bărbierit, până la urmă.[7] -A fost de-ajuns ca o fată să-mi spună că nu mă sărută pentru că îi zgâriam obrajii.

Nu era chiar tot adevărul, căci nu pe obraji se plânsese Bethia Peterkin că o zgâria. Dar adevărul nu era, în acel caz, potrivit pentru o tânără domniţă ca Elizabeth.

- Ei bine, mă bucur că ai renunţat la barbă. Eşti... chiar arătos, să ştii.

- Mulţumesc, fătuco. înclină capul, dar ea continua să îl privească, parcă aşteptând ceva. A, da! Şi tu eşti frumoasă, Elizabeth.

Ea zâmbi, iar obrajii i se împurpurară. -Mulţumesc, milord!

îl bătu uşor cu un deget pe mâneca de la haină *şti* privi pe sub genele lungi şi dese.

- Mi-ar fi plăcut să rămân în Scoţia şi să cresc aici. O aveam ş. pe sora mea, cu toate că tatăl nostru o trata ca pe un băiat. Cred că şi eu as fi p[illegible]

• - -I- i\ [illegible]>a port panrnlon , să trag cu arma şi să călăresc fără sa.

Dintr-odată, conversaţia îl interesa din ca le-afară Nu era de mirare ca tanara Cat se misca Ca e arara< în pantaloni şi cizme. Nu le purta de nevoie ci penTruniai obişnuită să se îmbrace aşa decar .să ponrre pantofi.

ro l a ia zi-mi, tac-tu... adică tatăl tău a încercat să te

'*. sj pe tine ca pe un băiat: ^Milmintesc că într-o zi mi-a adus un *kik* Mama I-a "cat în foc. A zis că o domnişoară nu *îşi* arată nicio **wâ genunchii** în public. Ea se încruntă. La mai puţin f 0 lună de la acea întâmplare, am şi plecat din Scoţia, f fost vina mea, probabil.

" LUi Munro îi era limpede că viceconteie şi Lady **MacColl** avuseseră nişte probleme în căsnicie.

„tf-avea cum, replică el. Aveai doar opt ani. iar Cat avea câţi, vreo 13? Mama ta avusese timp să îşi dea seama de ceea ce ar urma. Poate te-a folosit drept scuză, dar nu a fost vina ta.

- Asa spune şi Cat. Ea zâmbi. Dar sunt aici acum. Şi, cel mai important lucru, nu sunt măritată cu ducele de Visford. Eşti sigur însă că fratele tău nu se va răzgândi în privinţa mea?

-Sunt sigur. E vorba despre putere aici. Avem ceva ce Visford îşi doreşte, iar el nu are nimic ce ne-ar interesa pe noi. Peste tot unde te uiţi este teritoriul MacLavvry. Ducele n-are decât să trimită avocaţi sau soldaţi după tine, dar noi le putem face mari necazuri.

Era puţin spus, dar nu era nevoie ca fata să ştie chiar toate detaliile.

-Slavă Cerului! Cat mi-a venit în ajutor şi rn-a salvat, dar am crezut că mă va duce pe Islay, înapoi la clanul nostru. Când am văzut că nu asta are de gând, mi-am jtat seama că ceva e în neregulă, dar nu ştiu dacă e ceva legat de mine sau de ea. Orice ar fi, ne-am trezit singure ln Scoţia. Acum, cu tine... simt siguranţă.

j

Siguranţă? Cu el? Ei bine, o domniţă englezoaică sin- « în sălbăticie s-ar fi simţit în siguranţă alături de °ncme i-ar fi pus mâncare pe masă şi un acoperiş

dea- SuPfa capului.-Mulţumesc, spuse el pe un ton absent ■ pe Saturn chiar în spatele lui Arran şi V\ său, Duffy. ' aH|0j

- O să-mi faci un tur al castelului Glengask? 4 atâtea despre el şi sunt nerăbdătoare să *îl văd.* intr-un pat moale şi cald. ' aSn

Ceva în fundal se mişcă şi îi atrase atentia Fra Catriona? ' ~ °are

- Da, o să-ţi arăt castelul, spuse el pe un ton plat

Doi iepuri săriră pe cărare şi o traversară în sal^j

iar el se relaxă. Nu după iepuri se uita el. Se uita după o pisică sălbatică. Ranulf schimbase regulile, dar jocul se juca în continuare, iar el avea *de gând* să câştige.

capitolul 9

-Am cunoscut-o pe Lady MacColl, spuse Charlotte încet, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui Ranulf şi punându-şi capul pe pieptul lui. Dar nu şi pe fiica ei. Şi am crezut mereu că vicontesa este văduvă.

- Fata are doar 19 ani, răspunse Ranulf, privind de la balcon cum Ursul îi arăta lui Elizabeth holul şi camera de zi. Ar avea cam cu un an mai puţin decât Rowena şi sora ta, nu?

- Da. Şi această Elizabeth e motivul pentru care Ursul petrecea atât timp în afara castelului?

El ridică din umeri.

-Aşa se pare. Deşi n-aş fi crezut că o fată aşa... cuviincioasă i-ar atrage lui atenţia. Dar era gata-gata să sară la bătaie cu noi toţi.

-A reuşit totuşi să ajungă până aici pe cont propriu. E nevoie de ceva curaj.

Nimic de zis Ce nu înţeleg e de ce şi-ar găsi sălaş în mijlocul teritoriului MacLawry, când clanul MacDonald ar interveni în mod normal şi ar apăra-o în f ata U nei căsnicii cu un englezoi pe care nu-l voia.w

7iccai că ţh explicat că va rătăcit. Por să cred a,r a . i es că, practic, e complet străină de Scoria. ^Da" Era credibil şi explica unele dintre acţiunile , ~,lni precum şi prezenţa lui Lady Elizabeth. Dar d^ U rinut totul secret? Ce!EsimP lu < iubirea mea E 0 MacDonald. Ursul ştie ' a să se întâmple când Arran s-a îndrăgostit de Mary. Ce! posibil- Şi totuşi, e genul de lucru despre chiar tre- : e să eflu. Pentru Dumnezeu, am primit-o pe Marv rmpbeil în clanul nostru. în familia noastră. - Da, dar după ce aproape că l-ai izgonit pe Arran, oi i-ai urmărit pe amândoi prin toată Anglia. aPr Ţoată lumea îşi amintea de acea parte a poveştii. Dar **are**-se că nimeni nu îşi amintea şi că, în ciuda propriei udecăţi, îşi călcase pe inimă şi căzuse la pace cu clanul Campbell pentru ca Arran să îşi poată păstra mireasa şi să trăiască împreună în siguranţă. Nu îi avea la inimă pe cei din clanul MacDonald, dar această Elizabeth MacColl abia dacă era scoţiană. Ca un gest de curtoazie, se simţea însă dator să îl informeze pe MacDonald că fata îi apăruse la uşă.

Si, fir-ar să fie, contele de Gorrie avea să facă, probabil, mare tam-tam ca să obţină, cu ocazia asta, ceva bani, pământ sau o cotă-parte din afacerile MacLawry. Dar, dacă pe ea o voia Ursul, putea face aranjamentele necesare.

Când perechea reapăru din camera de zi, în castel intră Lachlan, urmat îndeaproape de Rowena. Lord Grav probabil gonise călare acasă pentru a fi cât mai repede alături de soţia lui, dar cu siguranţă cea mai tânără din clanul MacLawry dorise să o vadă cu ochii ei pe tata de care se îndrăgostise fratele ei. Ranulf îşi imagina că aveau să îşi facă în curând apariţia şi Arran cu Mary, Wcetiniţi doar de sarcina lui Mary. .

~ Doamna Forrest stie că vom avea masa plină la cina. ?°Pti Charlotte, luându-l de mână şi îndreptându-se ˢPre scări.-Da. De îndată ce ne-am întors, trj prin CKven. Oricum, gătea mai mult în fiecare ^ când începuse Ursul să fure mâncare. ^ d$_t$

-Aşadar, locuiai la mănăstirea Haldane? $_0$ j Rowena pe Elizabeth, îmbrăţişând-o strâns. ^ -Da. M-a prins ploaia pe drum la un momentd$_a$-am ajuns acolo.

-N-am mai fost acolo de ani buni, continuă si$_{n?Ura}$ fată din familia MacLawry, zâmbindu-i cu căldură. U$_{r5u}$i şi Lachlan îmi spuneau mereu că e bântuită.

- O, Doamne! exclamă Elizabeth, cutremurată de un fior. Mă bucur că n-am ştiut când am ajuns acolo. Ursul mi-a povestit despre asta acum câteva zile, şi de atunci abia am pus geană pe geană. N-am văzut şi nu am auzit însă nimic în afară de zgomotele casei. Dar eram bucuroasă să îl văd pe el în fiecare dimineaţă.

- Pe mine gândul ăsta ar fi fost în măsură să mă sperie şi să mă facă să fug.

Lachlan o sărută pe tâmplă.

-Ai stat ascunsă în beznă într-un tunel secret al clanului Campbell, femeie. Nu cred că ţi-ar face faţă nici o fantomă.

- Cred că a fost o aventură pe cinste! Trebuie să îmi povesteşti ce s-a întâmplat, Lady Gray!

-Aiureli, spune-mi Winnie! Elizabeth MacColl părea deja parte din familie. Ra- nulf o privi din nou. Arăta... p^fect, cu părul blond-au- riu prins cu agrafe şi câteva şuviţe lăsate libere ca să îi încadreze chipul cu obrajii şi buzele uşor trandafirii. Rochia ei înflorată, în nuanţe de verde şi roz n-ar fi arătat nepotrivit în nici un salon londonez Ceva . nu îl preocupa dar îl nedumerea Tânăra Elizabeth arăta de parcă ar fi ieş.t dmtr-o casă aflată într-un cartier elegant al Londrei. Nu arata deloc ca o persoană careXase * fugă din oraş şi îşi petrecuse săptămâni în 2, Lrî unele dintre cele mai sălbatice părţiñ aj să se stabilească la Maidane, în bucătăria în ca[13] unej foste mănăstiri în ruine. fti fmagina că nu ar fi, totuşi, imposibil. Ursul se ra ciudat cam de doua săptămâni şi îşi petrecuse Puf pe fiecare zi departe de castel din urmă cu aproa- aPdouâ săptămâni. Bucătăria de la Haldane era ordo- pe - , atât cât se putea, date fiind condiţiile. Fie fata pata,să vâneze şi să gătească, lucru puţin probabil la cum 'Deîmbrăcată şi încălţată, fie Ursul îi aducea toate cele necesare. Asta explica de ce venea mereu de la pescuit

^ Ranulf se scutură un pic. Poate că lucrurile nu păreau să se aşeze foarte bine cap la cap, dar era limpede că i Irsul nu avea să permită nimănui să o ia la întrebări. Cel puţin deocamdată. Dar el avea nevoie să ştie clar ce se petrecea, înainte ca lucrurile să avanseze. Voia să stie dacă nu cumva fata profita de tendinţa Ursului de a,j proteja pe cei slabi şi fragili sau dacă vâna averea şi puterea clanului MacLawry. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să pună capăt, chiar dacă asta însemna o bătaie cu Munro. Pentru moment, toată lumea era prietenă cu toată lumea. De dragul întregii familii, avea de gând sâ aibă răbdare, să îi observe pe Urs şi pe fată şi să încerce să îşi dea seama cum de fratele lui atât de experimentat şi tăbăcit se îndrăgostise de o femeie foarte neobişnuită pentru gusturile lui.

Catriona se ghemui pe ce rămăsese din podeaua primului etaj al mănăstirii. Era chiar lângă gaura de deasupra bucătăriei. Ursul n-avea decât să-i spună ce să facă, dar ea chiar nu avea de gând să se piteascâ în vreun colţ Şi să aştepte să fie prinsă. Şi să vadă cum se alegea praful de toate planurile ei. Mai ales când sora ei era singură cu ?aPte bărbaţi mari şi lati din clanul MacLawry.

Ce-i fusese dat să'audă o luase pe nepregătite, ^rchizul avea, în mod clar, un respect sănătos faţa de iratele lui, iar Ursul făcea presiuni pentru a-i asiguraprotecţia lui Elizabeth şi mergea mult mai departe cât se asteptase ea - ceea ce, trebuia să recunoască semna câteva pâini şi nişte muşchi frumos încordaţi. Dar ei... el... ei bine, cineva reuşise să o ţină în afară întregii poveşti. Nu se pomenise despre existenţa ei. ^ Elizabeth, nici Ursul nu aveau de unde să ştie de ce era atât de... tematoare, dar ambii deciseseră să nu scuffle 0 vorbă despre ea. Să păstreze secretul. Ursul îşi minţise propriul frate, şeful clanului, pentru ca ea să rămână în siguranţă. Simpla idee o uluia. Nimeni nu riscase nimic, niciodată, pentru ea. Când îl auzise, simţise 0 căldură în piept, lucru care o enervase teribil, date fiind circumstanţele.

Când marchizul îi propusese lui Elizabeth să meargă la castelul Glengask, aproape că intrase în panică. În schimb, Elizabeth nu păruse câtuşi de puţin tulburată, Desigur, un pat cald şi o cameristă însemnau probabil paradisul pentru sora ei vitregă, crescută în înalta societate londoneză. Apoi, atât Munro, cât şi Lord Glengask o asiguraseră de confortul şi protecţia pe care le putea oferi clanul MacLawry.

Nu-l văzuse în viaţa ei pe ducele de Visford, dar nu îşi imagina că un bătrân care vâna fete tinere provenind din familii cu probleme cu banii ar îndrăzni să îşi rişte viaţa sau mândria ca să înfrunte clanul MacLawry. Mare păcat, într-adevăr, că marchizul era deja căsătorit. Dacă Elizabeth s-ar fi măritat cu el, n-ar mai fi trebuit să îşi facă griji în legătură cu Visford şi ar fi dus o viaţa confortabilă alături de un soţ chipeş, putermic şi curajos.

' După ce bărbaţii împachetaseră lucrurile lui Elizabeth şi o parte din lucrurile ei, Catrioiv, tilza
una dintre ferestrele dărăpănate ced," Stu,ecurase sPre din fată a mănăstirii. Munro se uitas^XuCde se ascunsese ea mamte, apoi se încruntase F i mal că nu ar fi rămas niciodată acolo unde'1 ' n0f1 ceilalţi să fie. Asta însemna să te ascunzi V- Se a?tePtau
H
""WE
' VQ2use şi unda

.,rare de pe chipul lui frumos, dar nu i se strân- k de PuPn- Până la urmă, el îl adusese
ţe* r^Lgsît acolo, intenţionat sau nu. *F^'q*]iiing o ridicase pe Elizabeth, care se aşezase '^loare în faţa Ursului şi îşi pusese imediat o mână ^ :/^ărul lui- Pentru echilibru, zice-se. Catriona îl (^¡¿în spate şi îşi dorise în secret ca el să arunce o P^eiT: urma, însă nu o făcuse. Oamenii se depărtare Haidane, convinşi că luaseră de acolo ce era mai ÎLet. Probabil aşa şi era. O luaseră pe drumul şerpuit
■'S-r moment dat dispăruseră din vedere. * Otriona rămăsese ghemuită în ascunzătoare, cu ure- - ^"ciulită. atentă la cel mai mic semn că bărbaţii s-ar poarce. Nu auzise decât cântecele păsărilor şi foşne- nifirunzelor în bătaia vântului. Atunci, se ridicase, se . ¿¿«e şi se dusese la parter, în bucătărie. Uşa era în **continuare** rezemată de perete. Era prea târziu să mai protejeze pe cineva de ceva. Simţi un fior pe şira spinării şi o senzaţie ciudată, ca şi cum nu s-ar fi simţit deloc în largul ei în acea încăpere în care trăise în ultima lună.

Era întunecată şi friguroasă. Focul fusese stins, iar norii de pe cer împiedicau orice rază de soare să intre prin gaura din tavan. Rămăseseră câteva căni ieftine, un pic de tocana de iepure şi mai nimic altceva. Nici Elizabeth, nici Ursul nu avuseseră ce motiv să inventeze ca să lase câteva pături şi haine, dar un sentiment acut de pierdere puse stăpânire pe ea. Nu mai avea nimic.

Când plecase de pe insula Islay, luase cu ea foarte Puţine lucruri. Luase peria de păr, o cămaşă curată şi 0 Pălărie cu boruri largi. Toate se dovediseră necesare. *urn,]n afară ¿t ^ama grQasă pe ea> pe care se părea a Ursul o furase din garderoba marchizului, şi de mus- ^«a cu foarte puţine gloanţe şi un pic de praf de puşcă, er* ca goală. '

^ntru prima dată, îsi dădu seama de cât de multă... Vlaîa aducea prezenţa surorii ei. Felul în care cânta, pălăvrăgeala ei în timp ce îşi vedeau de rutina ,. toate acestea înviorase bucatana clădirii în rili % absenta lui Elizabeth, totul părea vechi, urât şi î^.j. 11 rat ^ fel ca trecutul ei. Şi ca sentimentul

acutele^' pe care i-l provoca plecarea lui Elizabeth. Brusca pils^ tate din jur nu avea, desigur, nimic de-a face cu absenta bărbatului care în ultimele două săptămâni îi umpl^ zilele şi gândurile. Bărbatul care tocmai plecase călare împreună cu sora ei.

Catriona se aşeză pe scaun. Singură. Slavă Cerului, sentimentul nu era nou pentru ea. Mai fusese singură. După moartea excentricului şi căposului ei tata, se simţise singură chiar dacă avea în jur familia şi clanul. Cumva, prezenţa lor o făcuse să se simtă mai rău decât singură. Râdeau de felul în care se îmbrăca, o batjocoreau pentru stilul ei direct, pentru inabilitatea ei de a fi domnişoara care, considerau ei, ar fi trebuit să fie. Toate puseseră sare pe rană. **îl** iubise pe Randall MacColl şi trăise pentru a-i face pe plac. Iar apoi, toate deciziile, ale ei şi ale lui, fuseseră ridiculizate.

Lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji.

- Opreşte-te! scrâşni ea din dinţi, ştergându-se la ochi cu mâneca de la cămaşă.

Oamenii aceia nu o mai puteau răni sau judeca, penr

Tă' Putea sta unde stătea, în singurătatea e., spunandu-şi că, la rândul ei că meritase sa fie lăsata în urmă. AutocomnăH™- re zolve nimic. în nici un caz m^ ^ nu avf, * noapte. Pe de altă pârtii vei ? ^ de ^ Pf * eforturi să se menţină în viaţii j' U«or decât să ** pentru Elizabeth. ' '' 1 decat să îşi facă grU'

Trase aer în piept şi se ridică din tre vatră, se lăsă în genunchi şi scoeli, n.°u- Se duse CZ' cenuşa. Apoi puse lemnele uscate p^ mnui umed şi musafirii nepoftiţi nu le luaseră. Luă fericire,

făcu bucăţi. Folosi un pic de praf de pu^? Arsului şi o iar focul se iscă. ?că Şi muscheta,r

ia i zic şi eu, spuse ea rare, aşezândiMe pe jos I '^propriilor ei necesitaţi rămăsese neschimbată, l[l5ta] Jjferea foarte mult de cea a surorii ei. Voia 1 c ă l d u r ă , apă şi hrană. Acum, şi le recăpătase, cu *^°Îiâră pătură avea să fie nevoită, să termine repede r^reC%rvă de lemne. Asta însemna că trebuia să. mai

înainte să înceapă, ploaia. ^ ^v^trebuia să mai piardă vremea. îşi încheie nasturii i haină şi ieşi. Trebuia să găsească suficiente vreas- ^ ca să treacă de acea noapte. Se simţea ciudat că can e maj avea în grijă decât pe ea. Lord Glengask pro- nU ^ să îi asigure protecţie lui Elizabeth, în special la Mstenţele Ursului. Şi, chiar dacă o enerva că Munro inS' ai ap0i MacLawry însuşi apăruseră în viaţa lor, de -l ă ea singură nu ar fi fost în măsură să aibă grijă de sora ei... ei bine, cel puţin pe moment era soluţia aproape ideală.

Acum, altcineva avea grijă de sora ei, asigurân- du-se că avea hrană şi un acoperiş deasupra capului. Altcineva veghea asupra ei şi se asigura că ducele de Visford nu avea să se apropie de ea. A avea în grijă o singură persoană era mult mai simplu decât două, mai ales când una din ele nu avea habar cum să trăiască în lumea aspră.

în acelaşi timp, chiar dacă Lord Glengask păruse foarte galant când făcuse invitaţia, o făcuse fără să se gândească la ce avea să urmeze. Într- o săptămână sau într-o lună, ori la venirea primăverii, când ducii şi avocaţii englezi şi soldaţii aveau să vină să ameninţe clanul, familia sau numeroasele lor afaceri, fluturând amenzi şi sancţiuni, poate marchizul nu avea să mai fie la fel de d(jrnic să protejeze o tânără educată la Londra pe care o luase în casă din milă. Mai ales când fata făcea parte ^ntr-un clan rival. Şi cine l-ar fi putut învinui? Familia j^cLawry nu avea nici o legătură cu Elizabeth şi nici £ motiv să continue să îi asigure protecţie. în afară de ■^t'a în care apărea un motiv. Şi, cum Lord Glengask era deja însurat, în discuţie rămânea Ursul

t» .....- - • — r

aruncă o piatră în trunchiul unui copac. NorJN I

mânea Ursul. Uriaşul plin de muşchi pe carenH om în toate minţile nu l-ar înfrunta. Bărbatul ^^ luase urma şi refuzase să se sperie şi să o ia la sănăto^' deşi îl ameninţase cu arma. Bărbatul care nu d0a^ încăpăţânase să se întoarcă, ci şi să aducă de mâncat şi nimicuri cum ar fi panglici şi agrafe. Bărbatul pent JJ care stilul ei direct nu era deranjant, ci de-a dreptul re. confortant. Bărbatul care o sărutase pe ea, dar plecase cu Elizabeth.

închise ochii, apoi se forţă să îi deschidă la loc şi să termine de adunat lemnele. Nu conta dacă îi plăcea sau nu ideea. Nu conta nici măcar că ea însăşi avusese acea idee, dar o alungase... din motive la care nu voia să se gândească. Soluţia era cât se putea de sănătoasă. Elizabeth avea mai mare nevoie de ajutor decât ea, şi asta nu pentru o săptămână sau o lună. Sora ei avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Şi, odată ce Elizabeth s-ar mărita, Visford n-ar mai putea să o atingă, la propriu sau la figurat. Mai mult, clanul MacLawry era în Scoţia, ceea ce însemna că mama lui **Elizabeth** ar rămâne la distanţă de fiica ei. Anne Derby-MacColl detesta Scoţia.

Unde mai pui că cei din clanul MacLawry nu aveau nimic de-a face cu cei din clanul MacDonald, asa că, cine ştie, în timp, poate şi-ar putea vizita sora. Da- Trebuia ca Munro să se însoare cu Elizabeth. **Depindea** de ea să facă astfel încât asta să se întâmpl 2

Se aplecă şi mai culese câteva crengi. Elizabeth ar fi ,n siguranţa şi, astfel, ea msăşi ar fi li beră să călătoreasc ă sau sa se ascunda unde şi când poft-ea Dă — d cei din clan renunţau complet la încercările de aj da de urmă. Da, ar fi singura, dar nici că avea n f

în timp ce Elizabeth nu ar reuşi să sun r ie ee ajUfUfr' . pra vieţuiască pe

cont propriu.-u o *adică.* Ursul şi thiabeth nici n-ar avea nevoie de ^uncâ de convingere. O luase pe calul lui, la ei în poală

ea îl ţinuse pe după umeri. Şi el se pusese între ea şi Propriul frate. Oare de ce nu se simţea mai însufleţită ¿ speranţă.[7] De ce nu era uşurată la gândul că sora ei ar *{ [î n* sfârşit, în siguranţă.[7] De ce gândul că Ursul ar să- ^ta-o pe 'Elizabeth îi făcea rău *fizic!* Pentru Dumnezeu, nici măcar nu îi plăcea de Munro MacLawry. Da, avea ochii de culoarea ierbii de primăvară, zâmbetul lui o făcea să vibreze şi doar când îl privea îşi simţea trupul răvăşit, dar o şi scotea din sărite şi îşi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Of, nu avea nici o noimă. De ce pe el îl urmărise cu privirea când musafirii nepoftiţi plecaseră cu tot cu sora ei.[7]

-Proastă mai eşti, Cat! mormăi ea, făcând cale-ntoar- să spre mănăstire.

Nu-i aduseseră împreună *nici* soarta, nici stelele, nici Cupidon. Pentru că, orice s-ar fi schimbat, un lucru rămânea la fel. Dacă se simţea nepotrivită să se mărite cu un bărbat din pricina statutului şi a poziţiei lui, era la fel de nepotrivită să se mărite cu un altul a cărui simplă prezenţă atrăgea atenţia tuturor. Mai mult, probabil el nici nu se gândea să se însoare cu ea. Şi nici ea, desigur. Pe toţi sfinţii, o sărutase de câteva ori, şi asta fusese tot. Mă rog, poate de mai multe ori. Nu că ţinea socoteala. Fără doar şi poate, sărutase nenumărate alte fcmei. La înfăţişarea lui şi la renurnele familiei sale, profil femeile stăteau la coadă să îl sărute şi să împartă Patul cu el.

fui*se la îndemână, atâta tot. Şi probabil o sursă ^uzarnent. Ursul era, cu siguranţă, cam necizelat, vj|.dsta insemna că avea nevoie ele o femeie care să îl ci- |ui"j?e*au, cel puţin, să aibă o astfel de influenţă asupra ştiâp °[jcât ^r fi plăcut ei să viseze cu ochii deschişi, prea hine că acea femeie nu putea fi decât Elizabeth.

Ploaia începu cam cu zece minute înain la adăpostul relativ oferit de mănăstire. înf/% ' în jurul braţului de lemne. Era udă leoarcă af^ ajunse în bucătărie. Adăugă încă o mână de l!Nj foc şi puse la încălzit restul de tocană. Urmau şi o noapte şi mai lungă, pentru că primul Pas ^ varea lui Elizabeth era să se convingă pe sine că y [4] Munro MacLawry, nu îi aparţinea ei. Indiferent ce poate că şi-ar fi dorit.

Cu cizmele în mână, Munro deschise uşurel uşaa merei şi se strecură pe hol. O singură lampă rămăsese aprinsă, iar aproape tot coridorul era învăluit în întunericc. Era aproape trei dimineaţa, iar casa în general plină de viaţă era cufundată în tăcere. Liniştea era tulburata doar de zgomotul ploii care se lovea *de* ferestre şi de tuşea cuiva.

Lachlan şi Winnie aleseseră să doarmă la castel, decizie pe care o punea pe seama simpatiei surorii lui faţă de Elizabeth, nu pe seama temerii de o ploaie destul de uşoară. Ba chiar îi pregătiseră fetei camera de lângă a lor. Asta nu era rău. Elizabeth părea încântată să revină în civilizaţie. Chiar dacă civilizaţia din Scoţia nu era tocmai la nivelul la care era ea obişnuită.

Şi nu doar Winnie părea încântată de prezenţa ei. Surprinzător, până şi Ranulf zâmbise o dată sau de două ori la cină. Drept e că Elizabeth era bine-crescută şi educată ş. putea duce orice conversaţie despre modă şi materiale, teme care le interesau pe doamne, însă MacLawry nu primea pe oricine în sânul familiei lui. Ar fi fost contraproductiv sa îs pună înnv*U* • j i popularitate. Faptul f ^
na măcar că el, unul, nu trebui T^ PC tofl " ţinând u-i companie de unul singur! ^^ ^

În definitiv, voia să îsi petreacă ri care, de asemenea, promisese că avea şi CL' ^ , era gol, aşa că se întoarse în cameră şi I. apere- Holu» ' ua bocceaua greaje o învelise în piele de focă pentru a nu Sc ll(h n O braţ, închise uşa cu grijă şi ignoră semnal 'd voltâ pe care i le transmitea stomacul. îşi sacrificase
cina ca ^ iaca o m,ca rezervă de provizii
pfl Coborî scara principală, evitând cu pricepere ultimele . uă trepte, care scârţâiai. îngrozitor. Era ora la care de **Seci** se întorcea acasa de la câte.) femeie. întâlnirea * Catriona MacColl ii schimbase viaţa mai mult decât S imaginase-
? pgjăria şi pelerina pe care le ascunsese în holul de la 'ntrare îl ajutaseră să rămână uscat în partea de sus, dar picioarele îi erau deja ude când se aşeză afară, pe trepte, ca să îşi Pună cizmele- Nu conta vremea. După standardele scoţiene, era doar o ploicică.
Grăjdarii dormeau în încăperea de la capătul grajdului, aşa că îl scoase cu grijă pe Saturn şi îi puse şaua. Din fericire, calul era obişnuit cu drumurile la ore neobişnuite şi nu făcu decât să sforăie scurt când simţi ploaia.
-Mulţam, băiete! spuse Munro. Legă bocceaua de sa şi încalecă. La întoarcere primeşti o porţie de ovăz în plus.
Ora târzie şi ploaia care ştergea urmele erau de partea lui. Se îndreptă direct spre ceea ce deja numea în sinea lui „Valea lui Cat". Dacă cineva i-ar fi observat lipsa, ar fi bănuit imediat încotro o luase. Iar asta era o problemă mai mare decât cu o zi înainte. De ce ar fi simţit nevoia să se aventureze la Haldane în creierii nopţii când singura persoană care, din ce se ştia, locuise acolo dormea fericită la castelul Glengask?

Catriona reuşise să facă din nou focul, era convins de ^a. însă bucătăria nu era câtuşi de puţin confortabila. J°ate păturile şi singurul schimb de haine îi fuseseră ate de dimineaţă. Sora lui Cat chiar reuşise sa SCOP ^ască o poveste despre cum că era pregătita c "»brace în băiat la nevoie, aşa că nimeni nu mai fusesecurios în legătură cu cămăşile bărbăteşti Cc prea mici ca să fie ale lui Munro. ' are c!a$_r$ ^

Era îngrijorat de bunăstarea Catrionei mult de atât, voia să ştie dacă fata rămăsese iâ ut' ^i Dacă o mulţumise îndeajuns să ştie că Eli$_{2a}$K V în siguranţă şi fusese suficient de supărată p$_e$?era tru că Ranulf îi descoperise ascunzătoarea, n"Peiv luase deja la picior şi se afundase şi mai tare în 0 cia Scoţiei.

Nu. El nu avea să accepte asta. Ori o găsea la Hald$_{ane}$ ori se ducea după ea şi o aducea înapoi. Nu îşi ^ seama exact ce simţea când era în preajma ei, dar ceea ce aveau era departe de a se fi încheiat. Abia dacă îi> cepuse, de fapt, şi nu putea să renunţe la... sentimen- tul că într-un fel Catriona era vitală pentru el. Pentru viitorul lui.

Cine-l cunoştea ar fi râs în hohote la gândul că devenise preocupat de o singură femeie. Mai ales de una care purta pantaloni şi căra după ea o muschetă. Mda, era o descriere potrivită, dar pentru el Catriona era mai mult de atât. Ceva o făcuse să plece de pe teritoriul MacDonald. Acel ceva nu îi dădea pace şi, prin urmare, nu îi dădea pace nici lui.

Ajunse lângă ruine, descălecă şi încercă să îl convingă pe Saturn să intre la adăpost. Calul însă nu era deloc de acord.

-Prea bine, fiară ce eşti! mormăi el. Stai aici, în ploaie.

Nu ştia dacă era mai bine să se strecoare pe hol şi d o dezarmeze înainte să îşi dea seama că intrase cineva în ciăd,re sau sa îşi anunţe prezenţa şi s* spere să nu era prea supărata ca .. dusese sora la castel şi p$_r$ł$_n$ **urmare,** nu avea sa îl împuşte. Asta dacă mai enVrnln

-Cat? strigă el. ™ acolo.

Nu avea sens să încerce să fie şiret în - t «în nu funcţionase prea bine cu ea.' trecut' stntCg"

-Sunt doar eu, fătuco! Nu trage!

r

TăcC rc. Cu o strângere de inima, porni ne hr I - juneţe montată. În cămin îrd« Jb

)Up^r CU P l G , r C priorul bor '

f b vederea vetre,, se mai linişti. însemna ca' e l Lcolopc undeva. »• Xatriona?

fiu zi un clinchet metalic şi rece în spate.

.Ursule, dar ştiu că ai ceva tupeu.

Se întoarse spre cel mai îndepărtat colt al încăperii şi o văzu cum lasă jos muscheta. Inima începu să îi bata puternic. Simţea uşurare, dar şi ceva mult mai pătrunzător şi fierbinte.

-Slavă Cerului, şopti el, dând arma la o parte şi cuprinzând chipul Catrionei în mâini.

0 sărută puternic, intens, jucându-se cu buzele ei până ea se deschise, iar limbile li se atinseră. După asta tânjise întreaga zi. Şi după acea beţie a simţurilor care în ultima vreme îl cuprindea numai în prezenţa ei. Femeile şi plăcerea fizică erau una. Când o privea pe ea, când vorbea cu ea, se simţea mai... prezent. Mai conştient de tot şi de toate. Mai viu şi mai stimulat decât în prezenţa oricărei alte femei pe care o cunoscuse. Nu prea avea noimă, pentru că îl şi enerva şi îl frustra mai mult ca oricare alta, dar... Poate era vorba doar despre dorinţă fizică. Pentru Dumnezeu, nu mai fusese cu o femeie din urmă cu două seri dinainte să o întâlnească pe ea. Era o singură cale de a vedea dacă avea să i se şteargă din minte, iar el nu avea nici o obiecţie să facă acea descoperire. Absolut nici una.

-Gata, nu mă mai mânca de vie, suspină ea şi-l împinse uşor. Sunt supărată pe tine.

-Ba nu eşti, răspunse el şi, ignorându-i protestele, îi st>"ivi din nou buzele.

-Ba sunt, insistă ea după câteva clipe şi îl împinse mai tare.

Chiar dacă ea nu avea forţă, el tot simţi nevoia să tacă Un pas în spate. Dacă şi-ar fi aruncat privirea asuprakiltului lui, Catriona şi-ar fi dat seama că do a fi terminat cu ea, dar privirea ei ciocoii d<H câteva clipe asupra gurii lui, apoi fata îi întoarsă şi se îndreptă spre vatră.

Lăsă un vas deasupra focului, luă o lingură şi * să amestece.

ncep11

Normal că nu avea să moară de foame odată râmas; pe cont propriu. Ştia să vâneze şi să pună capcane, la fel de bine ca el. Numai că, de fiecare dată când se aventura afară risca să fie văzută. El ar fi vrut să poată ieşi când dorea ea, nu când era nevoită.

- Nu am plănuit ca Ranulf să vină după mine aici. Dar e vina mea, şi îmi cer iertare.

-Ai urzit o poveste bună pentru Elizabeth. Şi l-ai convins pe fratele tău să îşi dea cuvântul că îi va asigura protecţia.

- Ai ascultat, aşa-i?

De la etajul de deasupra, îşi imagina. -Bineînţeles, răspunse ea, privindu-l fix. Cu toate că nu îmi amintesc să îţi fi spus ceva despre ducele de Visford. Vorbiseşi cu Elizabeth despre asta?

Munro puse muscheta ceva mai departe, **apoi** veni lângă ea şi se aşeză pe jos.

- într-o zi, v-am auzit vorbind, când nu ştiaţi că sunt în preajmă. Mi-am zis că aş face bine să-mi ţin fleanca până când ajungi să ai încredere în mine şi-mi zici ch^ru ce şi cum. Dar apoi, a apărut Ran şi a trebuit să u spun ceva cât mai aproape de adevăr, altfel ar fi Ştil,r că minţeam.

Ea continua să amestece.

- N-a fost corect din partea ta.

-Aşa-i, spuse el, ridicând din umeri. Dar, şi dacă aş fi avut timp să ticlui esc altă poveste, tot trebuia să fie una pe care Elizabeth să o poată duce Si în care să nu fii pomenită. El o privi cu ateiu$_{ie}$ câteva momente, fără să ştie precis ce anume voia să descopere. Ştia însăIncert ce vedea. încă nu ştiu ce secrete $_{ai\ dlr}$ intnp St j ^{aSCU}fj $^{mă\ gândesc\ că}$ ai motive ie: J^e şi $^{că\ am\ dreptul\ Sa\ nu\ ?i\ Spun\ lui}$ Glengask că ^Hncuviinţă din cap, însă fără a se uita înspre el. mai bine aşa. E mai bine să nu ştiţi. Pentru tine $_{ml}$ fratele tău şi pentru Elizabeth. ^Are legătură cu clanul MacDonald, aşa-i? insistă el, - Jreptându-i o şuviţă umedă de păr. ^{11} Catriona îl respinse.

_ Hu-ncerca dulcegării cu mine, uriaşule! Ai face mai hine să-mi spui ce face sora mea.

Aşadar, tot nu voia să-i spună ce necazuri avea. Prea bine.' Putea să fie şi răbdător, chiar dacă era o calitate pe care nu o folosea prea des.

_îmi imaginez că doarme dusă într-un pat moale, cu un încălzitor la picioare şi cu focul aprins în vatră. Sora mea, Winnie, şi Lachlan, bărbatul ei, petrec şi ei noaptea la castel ca să se asigure că s-a instalat cum trebuie şi că se simte bine. Şi ştiu că soţia lui Ranulf, Char- lotte, e încântată să aibă în casă o tânără crescută englezeşte, ca la carte.

- Bun. Elizabeth mi-a dovedit că este mult mai rezistentă şi mai curajoasă decât aş fi crezut, dar e fericită doar dacă are oameni în jur. Ştiu că se lumina toată de fiecare dată când veneai în vizită. Şi nu doar pentru că promiseseşi solemn că ne vei ţine în siguranţă. Munro se încruntă.

-Nu trebuie să-mi aminteşti ce-am scos pe gură. uitat.

. -Bine. Pentru că esti singurul ei prieten de-acum. îmi ^{lma}g>nez că va conta destul de mult pe tine. Mişcările ^{c}are învârtea fiertura deveniră mai rapide. Chiar ma Sădeam că ai face bine să te întorci cât mai degrabă la ^{en}gask înainte ca ea sau altcineva să îţi simtă lipsa.

Stătuse treaz aproape toată noaptea şi, $_{in}$ ^ dar şi pe drumul spre Haldane, şi-o imagin$_{asep}$3 singură, înfrigurată şi îngrijorată. La naiba, $_{şi\ e}$, M îngrijorat în privinţa ei şi se întrebase dacă avea să $_{0\ r}$" revadă vreodată. Ideal ar fi fost ca până acum să fi ^ deja amândoi dezbrăcaţi pe păturile pe care i l$_{e}$ adj şi să îsi potolească în sfârşit dorinţa care i se stârnise dj$_{n}$ clipa în care se întâlniseră. În schimb, iat-o amestecând într-o tocană şi cerându-i să plece.

-Ti-am adus pături şi nişte carne de căprioară.

Poate asta avea să îi câştige vreun dram de recunoş- tinţă, fir-ar să fie.

1 Sper că n-ai făcut nimic care să-l aducă înapoi pe fratele tău, Ursule.

-Am luat doar din lucrurile mele şi din cina mea. Nu-ţi face griji.

- Bine, atunci. Ridică lingura, făcând un gest înspre încăpere, apoi se reapucă de amestecat. După cum vezi, stau foarte bine, continuă ea. Şi o să-mi fie şi mai bine dacă nu mai aduci vreun MacLawry ca să vadă ce învârti pe-aici. Du-te acasă, Ursule! Elizabeth are nevoie de tine. Eu n-am!

Era prea de tot. Era singură, doar cu focul şi ploaia, şi tot îl voia plecat. Ce mama naibii o tulbura într-atât? Putea măcar să îi spună adevărul despre un singur lucru. Munro îi luă lingura din mână

-N-ai nevoie de mine? întrebă, aruncând tacâmul cât colo Atunci, de ce amesteci în tocana asta **afurisită** la trei dimineaţa? De ce nu dormi?

-Chiar dormeam, uriaş netnf r.» - . încercai să bagi calul înăuntru ^ ^{tTCZIt} ^ îl privi în ochi, iar el reuşi să se i în lumina focului. Avea cearcăne $^{Ca\ CU\ atenţ}$ părul umed era prins într-o coadă n i - . " $^{efaU\ obosi}$": delicată era încordată. Dacă ea dorm H^{entă}> bărbia ei de irlandez. $^{ea\iota\ ei}$ era un afurisit M-, mâ minţi! Stăteai ascunsă într-un colt când $_{arn}$ 0 luă de umeri şi o ridică în picioare. Stăteai aco ^{inr}^*$_{a}$turisita ta de muschetă, şi aşteptai să te lovească ^{L} nenorocire. Să nu-mi zici că greşesc, '^ridică bărbia, iar privirea i-o întâlni pe a lui, direcţi fără ascunzişuri.

Da, bine. Eram treaza pentru că nu ştiam cine te-o f spionat când ai venit şi cine ar putea să-mi atace casa.

¿Atunci, ai nevoie de mine, fătuco. Pentru că nu e ^ ta. Ea a mea. O trase mai aproape de el. Şi tu la fel. Eşti a mea.

capitolul 10

-Nu mă lua pe mine cu d-astea, uriaşule!

Catriona clipi des. Simţea în piept o senzaţie neaşteptată.

-Deci nu eşti de acord că fără mine n-ai avea unde sâ stai?

La gândul că nu îşi putuse proteja de una singură sora, că avea nevoie de el pentru... orice, îi venea să îi tragă un pumn în nas şi să îi spună să se care pentru că nu vorbea decât mândria lui de bărbat. Se putea descurca foarte bine pe cont propriu.

-Ştiu că mănăstirea îţi aparţine. Nu despre asta era vorba.

încerca, undeva în adâncul minţii, să se concentreze asupra faptului că el se dovedise de ajutor şi mai P^ţin asupra felului în care tocmai îşi declarase dreptul ^ proprietate asupra ei. Trebuia să îşi aducă aminte [cât] de obosită şi de epuizată fusese Elizabeth înainte să [?*a] P^te fosta mănăstire şi cât de uşurată fusese să des- [C0]Pere măcar o încăpere cu vatra intactă şi aproape tot J[Co]Perişul întreg, un loc unde să poată petrece noap-

e∗ fără să își facă griji legate de vreme sau de tâlhari.Un ioc unde să poată dormi fără să se gând--, ia ce vânăt ar putea pregăti a doua zi. " El miji ochii. Inspiră adânc.

- Muiere căpoasă, mormăi în barbă.

-Am auzit ce ţi-a spus fratele tău de dimineaţa ea într-un sfârşit, încercând să se elibereze din lui, însă fără succes. Da, Haldane îţi aparţine, LW
1 " *__I 1 ^ — v - , ^ ! ' ■ o t- o t nrAmic cO ot _J
Felicitările mele! Dar ai promis să ai grijă de sora m Şi cel mai bine poţi face asta dacă o iei de nevastă. M că nu mai spune că sunt a ta, întoarce-te la Gleneaskij cere-o. Lasă-mă-n pacei

El o privi cu o expresie de-a dreptul şocată.

- Ce naiba tot zi ci acolo?

- Ştii că e cel mai bine aşa. Eu plec, şi tu te însori cu ea. Te place îndeajuns cât să fie de acord. Nu trebuie decât să mă laşi să plec, animalule. În schimb, el o strânse şi mai tare.

- Nu vreau să pleci, pisică sălbatică. Cu tine vreau să fiu, nu cu alta, şi nu ştiu ce tot bălmăjeşti acolo. Ce ştiu e că n-o să mă însor cu floricica aia delicată de soră-ta.

Catriona îi arse un pumn în pieptul ca o platoşă.

- Nici măcar tu n-ai cum să fii asa greu de cap.'

Pentru Dumnezeu, dacă ar lăsa-o în pace şi nu s-ar mai uita la ea cu ochii aceia arzători, i-ar putea explica p anul la care se gândise pentru el şi Elizabeth. Era un plan bun. Mai bun decât să se **ţină** după ea şi să provoc ce, cu siguranţa, şi mai mulr/„ . ,r' • ţinea după ea. Niciodată nGCaZUn' Nimem nU ∗

- Se pare că sunt într-adevăr u . i împingând-o şi făcând-o să mea 6 Cap' U SpUSC Ţ nevoită să se aşeze pe scaun. Asa ■^ Spatele Pâna. să mă uit la tine până îmi explj ci ,Ca 0 să stau aici cred smintită. e Ce n-ar trebui să te Dacă într-adevăr pretindea că a asupra ei, putea măcar să folosească" ^ Vreun drept

mai multe cuvinte- o numească smintită de-a dreptul. Catriona îşi -să braţele-

foarte simplu, începu ea, sperând că el avea să aica raţionamentului de care ea, una, nu mai era va^ ! sigură. Ai promis că te vei îngriji de siguranţa |m Poate sta liniştită la Glen dar nu poate -ne acolo pe veci, ca musafir. ^sta zici tu. Nu ştii câte poate face fratele meu pen-

ă ¿am terminat! Cred că singurul mod de a-l •ne pe Visford departe de Elizabeth este să fie măritată cu altcineva.

Făcu o pauza, dar el nu racu decât sa o priveasca m

^Si? o întrebă, încrucişându-şi şi el braţele la piept şi refuzând, era limpede, să înţeleagă situaţia.

Sigur avusese măcar un gând de natură romantică legat de sora ei. Până la apariţia ducelui, scrisorile ei erau pline cu detalii despre tinerii care o curtau.

-Of, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea într-un final. Ai dus-o la castel pe calul tău. O ţineai în poală, practic!

El se încruntă. Se desprinse de ea şi făcu doi paşi înapoi. -Eram doar politicos.

-Asta nu-i politeţe. E aproape o cerere în căsătorie, însoară-te cu Elizabeth! Aşa o s-o salvezi de duce, iar ea te va civiliza un pic. Atât cât se poate.

El continua să o privească fix. Timpul parcă stătea ! ¡- Catriona îşi auzea bătăile inimii. Apoi Munro ţ încleştă fălcile şi pumnii, se răsuci pe călcâie şi ieşi. aşii lui grei răsunau pe hol, şi în curând ploaia le aco- zgomotul. ~ Ursule?

me, nu mersese grozav. Sau poate că da. Dacă îl â nu o mai sărute şi să nu o mai facă să se simtă

de parcă ar avea o idee despre ce înseamnă să ca o femeie, atunci, prea bine. Trebuia să se du^-l sărute pe Elizabeth şi să stea la poveşti cu ea. îi spusese deja, sora ei ştia să se poarte ca o Jady şj ^ şanse să îl înveţe şi pe el să se poarte ca un gentlei^

- Eşti dusă cu pluta, Catriona. Vocea lui se auzi d' spre uşă, făcându să tresară. Fratele meu încearcă de ştiu când să mă facă să mă însor *şi* i-am spus ce-ţi şi ţie acum: nu încerca să-mi faci Iipeala cu vreo f ie doar pentru că se potriveşte cu ideile tale prosteşti cum că ar trebui să mă aşez la casa mea. începu să străbată încăperea dintr-o parte în alta, cu paşi mari. Lăsase capul în jos şi mijise ochii. O *plac* pe sora ta, dar n-am să o iau de nevastă. Nu pe ea o vreau. Te vreau pe tine.

Catriona simţi cum inima începea să îi bată nebuneşte. Se ridică şi se îndepărtă de el. îi simţise furia cu care îşi înfruntase fratele mai mare, dar nu văzuse vreo dovadă a temperamentului atât de celebru, că reputaţia sa ajunsese până în insula Islay. Până în prezent.

-Elizabeth e mai potrivită pentru tine. E cea mai bună cale pentru voi amândoi.

- Neah, răspunse el luând muscheta care era sprijinită de masă şi aruncând-o ca pe un vreasc. E cea mai bună soluţie pentru tine, pentru că te ţine afara problemei ş, o sa *fu* I.bera sa plec, unde pofteşti fără vreo mustra- re de conştiinţa sau vreun sentiment- *A* - • r^ *c* . '} • ii de vinovăţie. Dar faci parte din problema mea, pisică «tfllw - r ' plec nicăieri. Sălbatica. Iar eu nu

-Atunci, plec eu, spuse ea, ridiciWJ i - . ^ prinse cât de dificil şi de dureros en ^ ° • ç cuvinte. Sora mea e în siguranţă. Nu sa rosteasrn irele stau pe-aici. Cum ai şi spus, mănăstirea U m^ ^ prietatea ta. Numai că eu nu sunt, ind'.f P

tare ai lătra tu. rent de e cât de! se opri la jumătate de metru de ea, atât de . % nevoită sa >ş. lase capul pe spate ca să îl po4 & . . în S pleci nicăieri, Catriona, spuse el pe Un ton

, prinzând-o de reverele hainei şi trăgând-o înspre fpoti să zici ce vre. dar ştim amândoi eă te ascunzi de Jnui MacDonald. Şi nici un MacDonald nu te poate
orin^e aici- „N-am zis aşa ceva. „Nici nu trebuia.

Inspiră adânc **şi** o privi cu atâta intensitate, încât ea se aândi că nici dacă ar vrea nu şi-ar putea desprinde **privirea** dintr-a lui.

-Şi îţi jur, continua el cu glas mai scăzut, că nu trebuie sate temi de mine. îmi poţi spune toate secretele tale. Cu toată încrederea.

Catriona îşi dorea să facă întocmai. Chiar dacă era mai sigur să se ţină la distanţă de el. Mai sigur pentru inima ei.

-Nu ştiu cum să joc jocul ăsta, Munro, spuse ea. Spun ce cred şi cred că tu şi Elizabeth aţi fi o pereche potrivită.

înainte să poată respira, el o sărută, iar buzele îi erau moi şi calde. - Mai zi o dată, îi şopti el. - bocul tău e lângă Elizabeth. El se aplecă din nou, iar şuviţele lui întunecate îi mângâiau Catrionei obrajii în timp ce gura lui o acapara pe a ei. O ardeau degetele să-l apuce, la rândul ei, de reverele hainei, dar reuşi să se înfrâneze. -Zici că asta vrei, s-o sărut pe sora ta? întrebă el încet. »Nu!" strigă ea în sinea ei. Jucă însă teatru şi se încruntă la el.

-O să fie în siguranţă cu tine, uriaşule. ~ tine te fac să te simţi în siguranţă? prutul îi deveni mai intens şi mai îmbătător ca un [r] de whisky. Nu, nu o făcea să se simtă în siguranţă.Câtuşi de puţin. Simţea că era... periculos p tea şi inima ei. [entro]%J

-Opreşte-te! îi ceru, prinzându-şi mâinile d lui şi încercând să se desprindă. Oi fi eu virgi[n]§ S[1]« sunt idioată. Câteva sărutări plăcute nu mă vor c[0] • '^ decât că săruţi bine. Atât. Probabil datorită practic El o eliberă din nou, mormăind o înjurătură. [c"']

-Alte femei deja n-ar mai avea hainele p[e e]l[e] d . le-aş săruta aşa, muiere căpoasă!

-Atunci, sărută-le pe ele, îi propuse ea, deşi simpl[e] idee o făcea să înnebunească de furie.

- Nu pe ele vreau să le sărut, ci pe tine. Şi să-mi dau cu ciocanu-n cap acelaşi timp.

Ei bine, n-ar fi zis nu. Dar nici nu putea s-o recunoască.

- Uite-un ciocan chiar acolo!

- Neah. Nu ştiu cum să fac să te conving de ceva, îi zise el.

Luă muscheta, o verifică atent, o *descarcă* şi o reîn- cărcă pentru ea.

- Deci o să te duci după Elizabeth.[7]

Nu era sigură ce se aşteptase să se întâmple, dar se simţea ciudat de dezamăgită. De parcă ceva extraordinar i se arătase preţ de câteva clipe, apoi dispăruse.

-Nu, pufni el. Nu sunt idiot, crede-mă. Deşi tu crezi altceva.

Avea să încerce mai târziu să priceapă de ce o refuzase pe Elizabeth. Pe moment, nu o deranja prea tare că de planul ei nu se alesese mare lucru.

-Atunci, o să-mi dai pace.

-Da. O să-ţi dau pace, zise el înmânându-i arma. Foloseşte păturile astea blestemate pe care *ţi le-am adus.* Nu vreau să mori îngheţată din cauza mea.

Brusc, ei îi veni să plângă. EI renunţase, exact aşa cum îi ceruse ea. Dar renunţase la ea.

- Bine, o să le folosesc. Mulţam!

- Cu plăcere. Ai un ceas pe-aici.[7]

q/]s|u- Cc ni de...

" Poftim! Scoase din haina un ceas de buzunar şi î| 1 pc masă. Ascunde-te pe la ora zece, dar fii suficient »] % 'ronpc ca sa mă auzi strigându-te. O să încerc să vin tll cu dar unul din fraţii mei sau Lach ar putea

cista să mă-nsoţească. [p] ¿arriona îl privi. Fie era prea obosită să urmărească discuţia, fie Ursul încă avea de gând să se întoarcă

|â Haldane. .Am crezut...

„ Ceai crezut? făcu el, aşezând pachetul aproape de vatră. Că ai reuşit să scapi de mine? N-o să-ţi fie chiar aşa uşor. O să plec în seara asta, pentru că eşti obosită şi ai văzut cum se-alege praful de socotelile tale şi pentru că, dacă te sărut din nou, nu voi mai putea să mă opresc. Dar vreau să te am, fătuco, şi cred că te voi seduce până n-o să te mai poţi gândi decât la noi doi rostogolindu-ne goi pe acele pături.

Acum, probabil că nu avea să mai poată dormi deloc în ele. -Dar...

-Mă înnebuneşti, pisică sălbatică. Mă învârti de nu mai ştiu care-i cerul şi care-i pământul. Dar două lucruri ştiu limpede. Primul e că n-o să mă însor cu sora ta doar ca să nu mai aibă ce să te ţină prin partea locului. Al doilea e că te plac. Am pentru tine o slăbiciune pe care n-am cum să ţi-o explic, dar n-am terminat cu tine. îşi ridică puşca de parcă ar fi cântărit cât un fulg. A, şi e şi-un al treilea lucru. Şi tu mă placi. N-o să recunoşti, că eşti încăpăţânată ca un catâr, dar un bărbat ştie [c]ând o femeie îi răspunde la sărut. Iar tu asta ai făcut, Pisică sălbatică. Aşa era, nu putea să nege.

Nu în acea seară, când încă simţea gustul şi căldura buzelor lui. Nu când trădătoarea-i inimă mai că-i sărise [.n] Piept când el apăruse în capătul holului.

Ştii că te consider un prieten, Ursule 11

teptat, dar... V

El ridică o mână.

-Opreşte-te aici! Nu sunt prietenul tău. C$_{e\ VT}$ fac cu tine nu îmi doresc să fac cu prietenii. zâmbi în asa fel încât Cat simţi că se topeşte p'^ untru. Da, putem fi prietenoşi unul cu celălalt, J* început. Hai să pornim de-aici!

Se apropie de ea şi-i mai dădu un sărut, parcă $_{Pre}$ scurt, apoi ieşi din bucătărie. Catriona se lăsă dij nou pe scaun. Toate planurile ei de a o vedea $_{aran}$. jată permanent pe Elizabeth, de a nu mai fi $_{ea}$ $_{ns}$â$_{şi}$ privită condescendent de... cam de toată lumea, toate erau nişte ruine precum cele din jur. Un gând reuşea totuşi să le domine pe toate celelalte - Ursul MacLawry o plăcea, refuza să renunţe la ea şi părea să vrea s-o curteze.

Dumnezeu îi era martor, îşi dorea ca el s-o curteze. Voia mai mult decât să-l sărute. Voia să-i atingă pielea şi să-l audă spunându-i iar şi iar că o plăcea şi o dorea nu pentru că era nevoit să o facă, nu pentru că era fiica unei căpetenii MacDonald sau, în fine, nepoata, ci tocmai în ciuda acestor lucruri. Nici un bărbat nu o plăcuse pentru cum era cu adevărat. Sau, dacă o făcuse, nu avusese curajul să i-o spună.

Ştia însă prea bine că faptul că îşi dorea din toată inima ceva nu însemna şi $_{d\ ace!\ cm}$,, Aşa fusese mereu. Dar. denramj - i
se', era limpede c ă U r s ' u f c ^ " " " ' T ' * dacă merita să
îşi dea fr-a,, 1:l $^{™\ ula}$ acum să decKW trupeşti, ştiind ce necazuri ave $^{Sİ\ aSCultE\ doli+H}$ unica ei şansă de a fi fericită l ** $^{Provoace\ du}$P$^{ä-\ 0aie}$te scurt, merita să declanşeze u ^ $^{Pentru\ un\ tim}$p

Se ridică şi începu să'se uit ^ăzboi? adusese el. Găsi două pături g ro m pac tatul pe care i-l aSe t0 Pelerină cu glugă, Mn piele de focă, o friptură de căprioară şi trei felii
S ¿nfrupK. ^ re2emi de VatFă t56 învdi ^«P" * Apoi se uită la ultimul obiect din pachet Era te. Chiar *Robinson Crusoe.* O citise, însă nu de curând' Se întreba daca Munro o privea ca pe un R obin *Tot* Era oare o naufragiata în sălbăticie? Şi nu cumva 2 toa rele veniseră deja, dar ea refuza să accepte mâna care' j se întinsese?

- La naiba!

Poate ar fi bine să îl lase să o compromită. Cei din clanul MacDonald îi solicitau prezenţa, nu şi virai- nitatea. Iar ea nu avea de gând să le acorde nici una, nici alta. Odată ce s-ar culca cu Munro MacLawry, ar putea să nu se mai gândească la el şi să-şi facă planuri mânată de raţiune, nu de dorinţe trupeşti. Şi poate şi el, odată ce şi-ar atinge scopul, ar lăsa-o în pace. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea o idee mai bună. În schimbul unei nopţi cu el ar avea cale liberă. Nu ar mai trebui să se gândească nici la Munro, nici la vreun plan stupid de viitor care ar începe cu „ce-ar fi dacă?"

- Unde-i fătuca?

Ranulf se întoarse de la fereastra bibliotecii în timp ce fratele său mai mic, Arran, intra în încăpere.

- Charlotte, Rowena şi Mary au dus-o la An Soadh. Evident, are nevoie de o bonetă nouă.

La semnul fratelui său, Arran închise uşa.

-Ai mai vorbit cu Ursul? A spus ce are de gând cu Lady Elizabeth?

-Nu. S-a dus din nou la Haldane, să repare uşa şi acoperişul, presupun. Azi-dimineaţă î-a trimis pe Debny
sat cu comandă de piatră şi cherestea. Ranulf se aşeza la birou, scoase o scrisoare'din buzunar şi o puse pe suPrafaţa de mahon, în dreptul fratelui său. Până nu atlu
altceva, presupun că fratele nostru vrea sa f * locuibilă ca să stea acolo. ' acá

Arran se strâmbă.

- Ursul nu e genul care să petreacă mult • templând. Şi nu vreau să fiu eu cel care să în ,niP(:()[1- facă să se răzgândească. Dar chiar crezi că i-a c/^ gă fata sau doar se simte obligat faţă de ea p en ^ a salvat-o.[7] r

Ranulf ridică din umeri şi se *lăsă* pe spate în Scaun

- După standardele englezilor, e obligat să o ia d e vastă, din moment ce a fost singur cu ea.

Arran despături scrisoarea, apoi îşi privi scurt fratele mai mare.

- Chiar vrei să-i spui lui MacDonald că fata e aici!

- Tatăl ei a *fost* căpetenie de *clan.* Probabil că p e Gorrie nud interesează pe *unde* ajunge, *dar nu* vreau să se creadă că eu am provocat ceva. O să mă port ca un gentleman, o să fiu elegant şi o să îl informez că o scot pe Elizabeth MacColl din clanul *lui. Îi* aruncă fratelui său un zâmbet întunecat. E foarte elegant din partea mea, nu.[7]

- Din partea ta.[7] Da. Dar dacă, *din cine ştie* ce motiv, MacDonald o voia măritată cu Visford.[7] Poate tu şi *el* nu vedeţi la fel viitorul *fetei.*

Nu degeaba Ranulf punea preţ pe opinia *mijlociului* MacLawry. Arran nu doar că gândea logic, *ci şi* anticipa consecinţele. Probabil în cazul de faţă îşi petrecuse noaptea plimbându-şi copilul, pe *Willi*am, în braţe, *gândin-* du-se la deznodământul *fiecărui* scenariu posibil.

-Mi se pare un risc mai mare să nu îl informez pe Gorrie. Munro e fratele meu. Căsătoria lui nu va trece neobservată, chiar dacă a ei, da.

-De acord. Şi îmi imaginez că te aştepţi ca *Gorrie* să ceară ceva în schimb pentru că *le-o* dă *băieţilor* MacLawry pe fata asta crescută aproape *englezeşte. '*

cU s igurantă e că, dacă are loc căsătoria îna- Jje j ¿spre cele întâmplate, va avea pretenţii p iii aty^ n0 i. Dacă se va mânia că am trecut peste IIU i-am

cerut permisiunea, o să ne trezim ^ lor la graniţă. Şi o să caute necazuri, fără cu o ceatt A z ice că ne e suficient un MacDonald pe Jniala- ▰ · ^ in .riul nostru.

tei,tL zic nu. Arran termină de citit scrisoarea şi i-o . noie. Bşti generos, Ranulf. Mai ales că Elizabeth ScColl e prea îndepărtată de clanul ei ca să ne aducă ¿n avantaj. Şi sunt aproape sigur că cei din clanul 5 te wart n-o să fie încântaţi că au ratat şansa de a se înrudi prin alianţă cu clanul MacLawry.

-N-am să-l oblig pe Urs dacă a găsit în sfârşit o femeie car e să îl intereseze mai mult de o noapte. Plus că m-a ameninţat că îl rupe-n două pe Conchar Boyd dacă mai încerc să îl însor cu soră-sa.

Arran râse, apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă.

-Trebuia să mă fi gândit şi eu să iau la bătaie familia unei fete dacă nu-mi plăcea cum arăta. - Lasă, că tu ai fost la un pas să începi un război. Relaţia lui Arran cu Mary Campbell aproape că destrămase familia MacLawry, ceea ce, din punctul de vedere al lui Ranulf, era mai grav decât orice război. După cele întâmplate atunci, făcuse un pas în spate. Deşi făcuse sugestii şi chiar recursese la ameninţări, nu l-ar fi obligat pe Urs să se însoare cu o femeie pe care n-o voia. Nici nu l-ar fi împiedicat pe fratele lui să ia de nevastă o scoţiană pe jumătate englezoaică dacă asta îşi dorea. Până la urmă, fraţii MacLawry erau ei înşişi Pe jumătate **englezi.**

-Nu pot să nu mă gândesc că e toarte aparte cazul Ursului, **'comentă** Arran. Tu te-ai însurat **cu o** englezoaică eu am **luat** o **Campbell,** Winnie şi Lach au fost la un pas de **a fi asasinaţi înainte** să le vină mintea La cap... iar *m* el ia o MacDonald, şi asta nu te costa decât v reo acri de păşune?

Ranulf puse scrisoarea la loc în buzunar. -Nu mă plâng. Ştiu că sunt Necuratul pentru eno| şi pentru rivalii noştri de aici şi intenţionez ca să rămână aşa. Dar la noi în familie cred că am reu^ găsim un echilibru. Ceva pace şi calm. Nu crezi? '

-Adevărat. Arran se sprijini de masă şi se ridică Acum, ar fi cazul să o iau şi eu spre An Soadh, ca să j e fac cinste fetelor cu prânzul la Bonny Bruce.

După ce fratele lui plecă de la castel, Ranulf trimise un mesager special care să ducă scrisoarea în nord, la şeful clanului MacDonald. Apoi îl trimise pe Owenla Haldane să le ducă prânzul Ursului şi lui Peter Gilling, Nu era o ofertă de pace ca la carte, dar ştia că pentru Urs mâncarea conta dublu.

Avea însă sentimentul că avea să fie nevoie de ceva mai mult decât câteva sendvişuri când avea să stea de vorbă cu Munro în zilele următoare, ca să ceară câteva răspunsuri despre fată şi despre când avea de gând să se însoare cu ea. Chiar dacă relaţia ei cu clanul MacDonald era răcită, mulţi din familie s-ar aştepta, cu siguranţă, să fie invitaţi la eveniment. Şi era nevoie de timp şi de preparative atente pentru a pregăti o întâlnire între clanuri. Între timp, familiile MacLawry şi MacTier aveau să se ocupe să o facă pe tânăra Lady Elizabeth MacColI să se simtă binevenită în familie. Chiar dacă el, unul, nu ve- !w<*m U m " f ăcuse pe cei doi să se atraşi unul ceriu r i Ti spilsese c,ar C<1 nu era treaba lui ?i u călită A Stea Tf f1 1 ^ Arar c ‹1r putea st » deoparte În şide w CaP miliei> C,C ‹ef nl c,anului MacLawry ceSr^Nu t b c Se‹ C ~r f d ",ea seama uc. iNu era ceva evident, dar plutea în

Mirosul de pin într-o dimineaţă răcoroasă. " PreCUm• s;gur ci Elizabeth e în siguranţa? întreba 'V*TJce trăgea împreună cu Peter de nişte sipci de ¿>înfie care le urcau pe scara aproape ruptă. Ţkn dat I^nil Ursule.

<după balustradă apăru un chip drăcesc de frumos,

- ul negru căzut peste ochi. CL1PQ dată dacă mă mai întrebi asta, o să încep să urlu apucatul- E înconjurată de o jumătate de duzină de farbati MacLawry şi, dacă nu ţi se pare de ajuns, le are ja bra(pe sora mea şi pe Lady Glengask, iar Mary Camp- bell-MacLawry e şi ea prin preajmă. Femeile astea m-ar face şi pe mine să mă gândesc de două ori înainte să caut sămânţă de scandal.

Se aplecă şi ridică mai multe şipci lungi şi grele din lemn, fără a părea că face un efort deosebit.' -Dar ei nu i-au promis nimic. Tu... - Da, i-am promis că va fi în siguranţă. Peter, dă-mi prelata şi cuiele!

-Să nu vă daţi brânci de pe acoperiş cât nu sunt aici, mormăi el, apoi îi zâmbi Catrionei şi coborî la parter. Munro se aplecă din nou.

-Ţi-am promis ceva şi ţie, pisică sălbatică. Şi, cum nu mă pot împărţi în două, m-am asigurat că sora ta e pe mâini bune şi am venit aici. Acum, dă-mi o mână de ajutor în loc să-mi dai ordine. Ţi-am zis doar că nu plec nicăieri.

Cu un oftat exagerat, ea îi întinse mâna, iar el o ridică peste molozul şi pietrele căzute de la etajul al doilea. -Te-astepti să urc cu tine pe acoperiş? în loc să îi dea drumul la mâna, el o trase mai aproape de el Fu **nevoită** să se sprijine de pieptul lui ca să nu cadă Afurisit bărbat, cu zâmbetul lui poznaş şi fermecă- • - fiii* acelea delicioase...

tor şi sărutările at-L^

Tu **îti** dai **vreodată** rrau liber: murmură el, manga-

indu-i uşor obrazul.

n Dumnezeu atingerea lui u provoca fiori pe

Ce-rii şi **între** coapse? Nu îşi dorea să se întâmple şira spinarn şi

, îl nrivi Câteva minute în ochii verzi Ca f primăvară, iar el îi întoarse privirea cu 0 ¡¡%, copleşitoare, de parcă ar fi încercat sa îşi inti^ minte fiecare trăsătură a chipului ei %

Nu puteau continua astfel, bi, din moment dispusă să îl creadă când spunea că n-ave a săs> poate ar fi mai bine să se lase ea. Odată ce el ar Jj ce-şi dorea, iar ea ar avea parte de o noapte aşa ^ de'fiecare dată când închidea ochii, atunci amândoi* putea... ei bine, ar putea aranja lucrurile aşa cum^ buia. Nud putea convinge să se însoare cu Elizabeth nu după ce ar petrece noaptea împreună, dar măcai prezenţa lui ar înceta să o mai tulbure într-atât. Mai mult, Dumnezeu îi era martor, îşi dorea ca el să o sărute. Sărutările lui o înfiorau din cap până-n picioare, iar vocea lui gravă şi sonoră îi făcea inima să-i bată nebuneşte. Era prima dată în multe săptămâni când nu trebuia sâ-şi facă griji pentru sora ei, şi, în loc să fugă de ceea ce ştia că nu voia, se putea uita pe îndelete la ce - sau, mai precis, la cine - voia. Chiar dacă totul avea să dureze doar o noapte.

Da. Era o idee bună să îşi ia o scurtă vacanţă de la propria viaţă. Alături de un bărbat din cale-afară de chipeş şi de musculos, care părea în mod sincer interesat de ea şi n-o considera o ciudată. Iar după ce amândoi aveau sa ,şi fi potolit poftele, urma să poată gândi logic, aşezat, la ce era de făcut U *a* .

pentru ea şi pentru viitorul ei ^ ^ mîu ^^

-Mi-aş da toţi banii să ştiu re j . .

minte acum, mândra, spuse Ursul . Un lf! trec PrU şi lăsând o şuviţă groasă să-i liCO}'

,nclin^nd uşor capul nici nu te certi cu mine, nici nu în ^ ° tâmPla- Văd că

Catriona pufni. să fugi.

r

-Şi asta te nelinişteşte, uriaşule?

-Mda. Te gândeşti la ceva, e lim , prea a ieşit nimic bun pentru mine. e G! din asta nu

m.r

sC poată răzgândi, ea se ridică pe vârfuri îl <dc păr ca sa .. coboare faţa spre a ej sj

t'/^x

" l « 1 ' crf' m 0i ?i mir0SeaU a cafo> Şi a marmeladă

> d ,1 U m Ce[Ca S S ? ® u să o lipe^ f fjmăsese din zid. Iar ea .şi dădu seama că avea de

rf meargă m ritmul stabilit de ea. Descoperit Îmi, întrucât ştia foarte b.ne că el o putea Lob" *a şi* cum n-ar fi cantant mai mult ca un ful" , • desprinse mana dintr-a lui şi îşi p|imbă brate| - iimerii lui mari. Abia atunci el o prinse de mijloc şi o trase mai aproape. Nu se îndoise că o dorea cu adevăr t dir tăria lui crescândă ce i se apăsa de şold io transmite' dtse putea de direct. Nu putea să respire, nu pute S stea departe de el, ar fi vrut să fie şi mai aproape tot ma aproape, nu putea să...

-Ziua bună! se auzi un glas venind de la parter £nS>Pran 'StăPâne' CU comP''mente'e

lui Lord Cgriona se desprinse de el, respirând precipitat.

-E Owen, şopti Munro. Şeful valeţilor de la uiengask. Rămâi aici câteva minute.

Ea încuviinţă d'în cap, încercând să-şi adune gândurile. Deci, asta însemna să te bucuri cu adevărat de un sărut... Doamne, Dumnezeule şi toţi sfinţii din ceruri!

- Vezi că... păturile sunt într-un colţ, lângă vatră. -Am pus deja un sac peste ele, ca măsură de

Precauţie.

lată-i că în continuare o proteja, deşi nu ştia exact faţă de ce. Ar fi vrut să îi mulţumească, dar se opri şi lăsă Privirea în jos, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

- Ursule, vezi că ai kiltul în formă de cort.

El chicoti şi încercă să-şi potolească reacţia fiziologică, însă încăpăţânatul mădular se ambiţiona să rămână semeţ.

- Esti o vulpiţă obraznică, asta-mi eşti <hl

• - - ■ T L • ' L'USP pi .

gata, nu ma mai zapaci. Trebuie să mă 0, M :\ pic la bătrâni urâţi şi plin de negi. b nd es c ^

Cumva uşurată că nu era nevoită să poarte saţie, ea se întoarse pe jumătate şi, cu coada urmări fascinată cum cortul îşi pierdea treptat d^ mă. Dintr-odată, Munro o prinse de braţ şi 0 tr ase ţ IOr - el pentru încă un sărut apăsat şi rapid. ^

- Ţi-aş spune să nu mă mai înnebuneşti, pisică sâlb tică, dar faci asta aşa cum respiri.

Era, probabil, cel mai romantic lucru pe cared a U2 iş e ea vreodată. Evident, nimeni nu-i mai spusese aşa cev a Voia să îl sărute din nou, chiar dacă el pretinsese că ea era proprietatea lui.

- Du-te, îi şopti, împingându-I spre scări. Du-te înainte să vină să te caute aici.

- Bine, dar nu pleca nicăieri. încă n-am terminat cu tine.

Ea râse, lucru care o luă prin surprindere.

- Fugi, brută ce eşti!

- Plec, femeie, mormăi el şi o luă în jos pe scări.

Nu, nu era proprietatea lui. Nu era proprietatea nimănui. De-aia şi plecase de acasă. Se mai aflase şi înainte în compania bărbaţilor, poate a unora la fel de arătoşi ca Munro, dar nu se mai simţise niciodată cum se simţea alături de el. Avea să dea de bucluc, o simţea. Dar, o dată în viaţă, îşi spuse că n-ar strica un pic de bucluc.

capitolul 11

Catriona se aşează pe un maldăr de scânduri *şi* îl auzi pe Urs salutându-l pe Owen. Dacă şi acel valet era ca Peter Gilling, cu siguranţă era mai mult de un bărbat în livrea care servea ceaiul la cerere. Angajaţii bărbaţi din casa unui şef de clan, atunci când se respectau *vechile JfL*

la Glengask, erau, de regulă, luptători bine ^ci[liri,Ca][taS]ă'şi dea [via]ţa ca sa apere [g]era el însuşi un războinic. Forţa lui putea fi le- [f] ^[Unr],pvoie- Hra din start periculos, date fiind forţa şi i^toi.Wr-un motiv care încă nu îi era clar, [?] [tatlira] decizia de a-şi folosi puterea ca să o ajute. Şi ca să o [e]j ^ Totul părea ca desprins dintr-o poveste, iar ea nu

rezista unei asemenea oportunităţi. [pU]pin ce reuşi să îşi dea seama, Munro le dădu câte [ua] sendviş lui Peter şi lui Owen, îşi opri şi el unul, apoi ^trimise în sat ca să mai cumpere ceva prelate, mortar şi [ţencuială]. Ea ştia precis de ce ii îndepărta, iar gândul la [ce] avea să urmeze o îngrozea şi o incita deopotrivă.

Pentru el avea să fie un interludiu, spera ea plăcut, între multe altele. La cum arăta şi la ce familie puternică avea, cum să nu aibă iubite peste tot? Femei drăguţe şi experimentate care ştiau să provoace plăcere unui bărbat. Aproape că ii spusese asta cu cuvintele lui. Cât despre ea, ei bine, ştia să doboare un cerb de la aproape o sută de metri. Să fie goală alături de un bărbat era o experienţă cu totul nouă.

- Poţi să cobori! li strigă Munro de la baza scărilor. Avem tocană de vită şi sendvişuri cu carne de berbec.

Cat îşi frecă uşor coapsele cu mâinile şi se ridică. Se gândi că, dacă avea să strice totul, el urma să îşi dea seama că făcuse o greşeală sărutând-o şi să îi dea pace. Iar ea avea să stie că fusese o decizie absolut corectă să fugă de pe insula Islay. Avea toate şansele să fie o soţie nepotrivită, o caricatură de doamnă şi o ofertă de pace complet ratată. îşi îndreptă umerii, coborî scările şi porni pe hol. Se opri în dreptul uşii închise. Uşii celei noi.

Zâmbi şi o atinse, apoi făcu un pas în lateral ca să se uite prin peretele neterminat.
- Arată foarte bine, dar cred că ai uitat ceva, spuse ea.
El apăru de cealaltă parte a peretelui.

-Mda, are mici defecte. Dar nu e gata, [0r] ziua de ieri, în-am gândit că ar trebui să âi p^' mai multă protecţie. Nu-mi place să te ştiu tre^S tea, ghemuită şi cu muscheta în poală. ' [azi}] \

Ea deschise uşa şi intră în bucătărie. Buc[ur] exista ceva care să îi distragă atenţia, îşi fă[cu] ^cj cu uşa, închizând-o şi deschizând-o de mai multe [0]'[Ucrij]

- Chiar şi aşa cum e, tot mă ajută să câştig ti[mn]^' că am musafiri nedoriţi. Mulţumesc! [r] ^

- După ce punem prelata pe acoperiş, termin p[erete]|. de aici şi îţi aduc un drug de fier ca să poţi zăvori [Usa]'

Catriona se întoarse cu faţa înspre el.

- - Nu trebuie să faci toate astea, Ursule. Deja ţi-[aj] minţit fratele, pe şeful clanului, pentru mine.

- Aşa-i.

Privirea lui directă şi de nepătruns îi dădea o senzaţie ciudată.

-Toate astea pentru că vrei să mă ai.

Ursul îi zâmbi leneş.

-Şi de-asta. Eşti în mintea mea şi când sunt treaz, şi când dorm. Am minţit mai ales pentru că nu voiam s-o iei la sănătoasa prin sălbăticia asta. Pentru că mă nedumereşti şi nu-mi dau seama care-i treaba cu tine.

- îţi plac ghicitorile, aşadar.

Poate ar trebui să îi spună totul, şi atunci el n-ar mai... ispiti-o într-atât. El clătină din cap.'

-Neah. Deloc. Ghicitorile şi misterele înseamnă să cauţi cel mai dificil mod de a găsi cel mai simplu răspuns.

Ei bine, n-avea nici o noimă.

- Bine, şi-atunci de ce...

Gura lui o acoperi imediat pe a ei. Se aşteptase să fie brutal, să/) pună la podea şi s-o copl^ască pe dată cu forţa lui. în schimb, el îi prinse buzele'î[ntre] [aJe] [Jui] [aU]S-

tându-le cu limba. Ea nici nu conştientiza că [mâinile] **se înfipseră în părul lui des** şi **dezordonat.** [O fierbinţeală] **intensă îi răscolea trupul.**

ML: re trebuie să fac, şopti ea când reuşi, cu

$ povesti, fata mea, spuse el, ridicând-o de mij- " Pe marginea mesei. -e o decizie bună' căci Catriona sinHea că nu se ^Itea ţine Pe Picloare> Era ca un Pui de căprioară Penit Pe lume' că mai în^ePt ar să rămâ- abi|Vjistanţă unul de celălalt, dar motivele nu îi mai 03 ^câtuşi de puţin clare când îi simţea o mână pe talie Cealaltă' sprijinindu-i blând ceafa. ■ ^umă ajuţi prea mult **-Atunci,** nu mai gândi aşa mult. Ce facem aici nu are reabă cu gândirul.

-A, bine.

Să fie raţională şi să fie sărutată de el pur şi simplu nu făceau casă bună împreună. Şi, cel puţin pe moment, prefera să fie sărutată. -Chiar aşa?

Ea se întrebă o clipă dacă el îi punea la îndoială răspunsul la ce spusese el sau reacţia ei la mişcările pe care buzele şi limba lui le făceau de-a lungul gâtului ei. în orice caz, era bine, era nemaipomenit de bine. -Da, şopti ea.

Ursul stătea între coapsele ei, şi ea nu putu să nu observe că kiltul îi luase din nou forma de cort, unul de-a dreptul impresionant. Pentru că o dorea. O treceau fiori, iar între coapse simţea o căldură şi o vibraţie ameţitoare. Voia să îl vadă, dar i se părea că ar fi foarte îndrăzneţ din partea ei şi că în nici un caz nu ar fi un ganu pe care o lady l-ar recunoaşte. **Pe** de altă parte, nu era câtuşi de nuri« 1 1 ninte să aibă timp să se răzgandeasca, se Puţm o lady Înainte sa ai ^ ^ ^ în «vunse spre talia lu . V devenise tot mai rar în yi Wt, cu toate ca pantalonii erau accesoriul de zi cu zi Chiar şi P^ tn culorile spedfice damilui cel mai folosit, iar ^ |a sărbători, nunti şi înmor- MacDonald se purta wl ^ ^^ ¿m mare mântări. Ceea ce,

– păcat. Un bărbat în kilt, mai ales un bărbat Ca r - o'imagine de neratat. ^

Desfăcu închizătonle, şi kiitul căzu, dar ea , mai era atentă la bucata de material. Crescând în7 * era imposibil să nu vadă din când în când, fUo3, penis şi o pereche de testicule. Un uriaş bine fi^ '* **cale**-afară de excitat era însă ceva cu totul nou. şj? dreptul impresionant.

-Vezi ce-mi faci, Cat? murmură el, trecându-şi mâini le peste umerii ei şi dându-i jos haina groasă.

- Eşti un bărbat magnific, Ursule, murmură, la rânduÎ ei, trecându-şi ezitant degetele de-a lungul **sexu**lui său.

Era ferm, cald şi reacţiona imediat la atingerea ei, Simţi instantaneu între coapse o căldură şi mai mare şi o umezeală delicioasă.

-Mă laşi fără suflare, mândro, cu picioarele tale lungi şi cu formele tale. Vreau să-ţi ating fiecare centimetru din trup. Să te sărut peste tot. Şi vreau să fiu în tine. Aşa că, dacă e să te răzgândeşti, fă-o acum! Dacă nu, sărută-mă din nou!

Ea se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui, lingând şi ta- chinându-l cum o făcuse şi el. în acelaşi timp, continuă să îi mângâie sexul, cuprinzându-l cu dietele, explorân- du-l aşa cum îşi dorise să o facă de când îl cunoscuse. El scoase un geamăt gutural şi se lnd ^ Acum! * ' P1S'Că sălbatică. Vreau să te dezbrac.

Simpla idee o neliniştea P* , ■ , - • „ evitase să poarte haine de fen ei c ^^ ^ Vf nimic, mai ales în faţa acelui , 1Ul Poarte ' spăimânta. Dar luase o hotărâr"^ cle aratos' 0 ÎIV jumătate. Ce era corect era'corecf Ja 11 dezbrăcase pe

Scoase un oftat şi făcu întocmi' îi scoase cămaşa din pantaloni \ ceruse el. Munro azvârli pe jos. ' ndică pestte cap şi o ira suspină el, privindu-i sânii goi.

^^u's dintr-alea care-şi arată pieptul oricui are Ce* \ ¿vadă- "Ocbu

llin ¿Junei, sunt onorat, fata mea, pentru că ce mi-e dat . e al **naibii** de frumos. **înainte** ca ea să-i poată răspunde, în cazul fericit în care i-ar fi venit ceva în minte, Munro îşi aşeză palmele !ub sânii ei, cântărindu-i parcă. Apoi îi atinse sfârcurile cu degetele mari, întâi cu blândeţe, apoi tot mai ferm. O **senzaţie** ascuţită şi intensă o făcu să îşi arcuiască spatele şi să se împingă mai tare îl

el. ' El zâmbi şi se aplecă spre ea, înlocuind atingerea degetelor cu cea a buzelor. îşi trecu limba peste sânii ei, iar ea suspină.
-Eşti afurisit rău, Ursule!

-Atunci, cere-mi să mă opresc, Cat!
Fără să aştepte un răspuns, o ridică de pe masă şi o întinse pe jos, pe păturile care erau deja pregătite. Normal că ştiuse la ce avea să se ajungă, dar o parte din ea îşi dorea să nu fi fost atât de... încrezător că lucrurile aveau să ia turnura dorită de el. Se vedea din nou că el ştia precis ce avea de gând, în timp ce ea zăcea ca un peşte pe uscat, neputincios şi incapabil să respire.

Ursul se lăsă în genunchi lângă ea şi îşi dădu jos cămaşa. Cat îi mai văzuse pieptul goi ^bdomem.1 numai că de data asta putea să .1 şi atingă. Avea pielea
caldă i **moale** hr **muşchii** puternici pe cai* u acoperea şi moale, iar n u tin„erea ei. Aşadar, şi ea avea tresăreau **şi** se încordau'»'^... prm,oca phW Ar un efect asupra lui. au b ^ ilUrebare rkiicolă, la fi vrut să îl întrebe, ^ ^ r-spunsli. care ar fi trebuit sa ţjnzând-o uşor de mâini. Vreau
lui verzi o fixară, apoi privirea îi coborî

-Ridică-te, îi ^erl1 să-ti desfac părul- -Pot şi singurat
-Nu! spuse el degrabă, cu glas fer

El se ridică şi se aşează în spatele ei, desfăcându-i glica ce-i ţinea părul prins în coadă. Când trase d^ terialul subţire, ea simţi un fior din cap până-n nJ%
„Cerule mare!'

- Se spune că roşcatele sunt temperamentale, milr mură el din spatele ei, în timp ce degetele i se jucau în pletele lungi şi ondulate. Se spune că femeia roşcata e prea plină de pasiune, şi e posibil să fie vrăjitoare.

-Am mai auzit asta. Am auzit şi lucruri mai rele. Asta crezi tu despre mine?

- Cred că, dacă ai putea, ai fugi cât te-ar ţine picioarele. Ai fugi de tot şi de toate. Crezi că e ceva nepotrivit cu tine pentru că nu înţelegi de ce restul femeilor sunt într-un fel şi tu în altul. îi lăsă o şuviţă grea să îi cadă pe un umăr, apoi veni în faţa ei. Eşti unică, şi cred că asta nu-i uşor. Sunt onorat că ai îndeajuns de multă încredere în mine să fiu cu tine.

Ea se încruntă şi îşi şterse obrazul ce i se umezise brusc.

- la nu-mi mai spune atâtea lucruri drăguţe despre mine, brută, şi să trecem la treabă. Nu sunt aici ca să fac conversaţie.

Chiar dacă nimeni nu îi spusese vreodată lucruri atât de frumoase.

- Dorinţa ta-i poruncă, pisică sălbatică

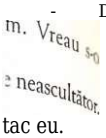

tac eu.
-N-ai decât! Vezi că-i un păr al naibii d< Face numai ce vrea.

O întinse din nou pe pături şi începi, să îi desfacă pantalonii. Nimeni nu făcuse asta până atunci în nici un caz nu un scoţian uriaş şi excitat Şi lord pe deasupra. Nu se descurca prea bine, aşa că ea încercă să intervină dar fara succes. Se încruntă la ea şi refuză să se dea bătut. Cand reuşi, mtr-un final, să îi desfacă, zâmbi larg.

Unora le plac scofienii niqi zic şi eu- Acum, ridicare! Tânjesc să te ¿agoitesc, din moment ce el era dezbrăcat. Doar K mai trebuia să şi le dea jos.
Ea îşi ridică uşor
<01
>nlC'w 1 :: n-r,co nonfn ai-l!! I; „ • ,
AP 111"» 1 • T ' " u
<ile iar el îi trase pantalonii. Îi scoase cizmele una
:ok;U^Ppoipealelui- ,
^Linte să apuce sa se întrebe ce ar trebui să facă, el înse lângă ea pe o parte şi o sărută din nou, încet ^dânc- li spusese să facă ce-şi dorea, aşa că îşi plimbă Vinile pe spatele lui şi îi simţi muşchii încordându-se h ,elaxându-se sub palmele ei. Când el se lăsă un pic în ■os ca să-i sărute sânii, tot ce mai putu să facă fu să scoată un geamăt adânc şi să îşi treacă degetele prin părul lui. Nimic din ce simţise până atunci nu fusese atât de bine şi aproape dureros de plăcut.
Degetele lui coborâră încet, atingându-i abdomenul, apoi ajungându-i între coapse. Din reflex, ea îşi strânse genunchii, blocându-i accesul. -Scuze, şopti, mirată că încă nu leşinase. -N-ai de ce să îţi ceri scuze, îi spuse el şi continuă să le acorde sânilor întreaga-i atenţie. Nu mă plâng de nimic. încearcă doar să nu-mi smulgi tot părul.
Ea pufni şi slăbi strânsoarea. Mâinile lui îi acope- rirră genunchii, şi de data asta fu cooperantă. Ce straniu! Pe dinăuntru, îl dorea sălbatic, dar trupul ei nu reuşea să-şi dea seama de ceea ce avea de făcut. Poate Munro avea dreptate. Poate chiar nu trebuia să se gândească atât.
El îsi trecu un deget peste locul ei cel mai intim iar
ea închise ochii şi gemu incontrolabil. Pentru un bărbat
dotat cu două mâini şi o gură, părea ca o atinge peste
tot în acelaşi timp, iar fiecare senzaţie era mai intensa
şi mai plăcută decât cealalta .

' s> F - vrea murmura el, destacandu-i pliurile şi
degeţ în interiorul ei.. strecurând un uşt, imn!nQP înQnrp P| Ea gemu iar şi se
împinse înspre el.
_Asa e, reuşi să îngaime. Aşa că nu mă maj
dă-i drumul odată. ^
_Si asta tace parte dm distracţie. Dar dacă în . Veni peste ea, folosindu-şi
genunchii ca să i-i ti3>., ei depărtaţi- Se lăsă pe coate şi-i dădu câteva
şu^i
parte de pe faţă. Uită-te la mine!
Catriona deschise ochii.
_Nu-i nevoie să te văd ca sa ştiu exact unde eşti.
El râse. . .
-E drept. Dar trebuie sa-ţi zic ceva. Nu-s obişnuit să am virgine, însă voi fi cât
de blând pot. O să te doară totuşi. As da orice să nu te doară, dar aşa stau
lucrurile No să dureze mult durerea, dar o să existe.
Ea îl privi în ochi, iar expresia lui de dorinţă amestecată cu grijă era aproape
dureros de plăcută.
-Ţi se pare că-s femeia care să se sperie de un pic de durere?
- Câtuşi de puţin. Dar vreau să fiu un gentleman şie datoria mea să te
previn.
- Consideră-mă prevenită, uriaşule. Hai, dă-i drumul! -întâi, zi-mi pe nume!
Ea miji ochii, dar ajunsese să îl cunoască. II ştia suficient de încăpăţânat
încât să nu se lase până nu i se făcea pe plac.
-Munro, rosti ea, cu glasul sugrumat. -Aşa mai zic şi eu.
Munro se poziţiona mai bine deasupra ei, cu penisul erect lipit de
miezul feminităţii ei, şi intră uşor în ea, cat de încet putu, până când
întâmpină rezistenţă. Trase aer în piept ş, împinse mai tare. Ea închise
un ochi simţind durerea bruscă şi ascuţită, moment în care el ramase
nemişcat. ' muuicm 111
-Spune-mi când vrei să mă • murmură el, prinzându-i buzele c f' F**™
sălbatiCa'
Durerea începu să scadă nnl!' !Uu ea deveni conştientă de senzaţia
lnstantaneu, iar plută de acel penis mare şi ta r'! mcrec libilă de a fi um- ' ca
Piatra, de a-şi simţi

A. £ je ale lui, de a-i simţi greutatea deasupra i ltir'le !ipl ea lor era intimă, perversă şi în acelaşi timp • bnf Romantică, ceva ce nu mai simţise vreodată. V11 q absolut nemişcat, parcă de teamă că ea s-ar jjr state sub el. Cat întinse mâinile şi se agăţă de urne- ţ>.rllP ri^usâ te mişti. Ifăcu întocmai, retragandu-se şi patrunzând-o apoi n0u, atât de adânc, încât tot ce putu să facă fu să

"iuia'scă şi să geamă. începu un du-te-vino lent, în- 'V j şi ieşind aproape complet, pentru ca ea să îl simtă ^ntimetru cu centimetru mişcându-se în ea. Tensiunea fierbinte din vintre explodă brusc, făcând-o să vibreze în spasme de plăcere.

.Dumnezeule! exclamă el, pătrunzând-o tot mai repede în timp ce ea pulsa în jurul mădularului lui.

Dacă asta era „mica moarte" de care pomeneau poeţii, înţelegea de-acum de ce erau aşa obsedaţi de ea.

-Mai vreau! ceru ea cu răsuflarea tăiată.

-Da...

Din acel punct, nu mai putu gândi coerent nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Tot ce putea face era să simtă. Să îl simtă pătrunzând-o iar şi iar, tare, din ce în ce mai rapid. îi simţea pe gât răsuflarea precipitată, îi simţea mâinile pe sâni şi strângându-i şi mângâindu-i în ritmul în care făcea dragoste cu ea.

Avu din nou un spasm când el se împinse cât de adânc putu în ea şi rămase acolo, tremurând. Extaz. Extaz pur. O avusese, aşa cum spusese că avea să facă, iar ea îl avusese, la rândul ei. Munro o sărută încă o dată, apoi îşi puse capul pe umărul ei, respirând fierbinte şi rapid pe pielea ei.

Munro. Ursul. Avea să spună că de-acum erau legaţi? Că îsi aparţineau unul altuia? Şi-ar fi dorit ca el să spună asta deşi era un vis imposibil. Din reacţia lui, îşi dăduse'seama că nu făcuse nimic cumplit de greşit. Şi, mai mult ca orice, îşi dorea să o facă din nou. Cu el.

*MK*într-un pat, de data asta. Dar nici măcar atâ putea. îşi spunea, de altfel, că îngăduise să^N ce se întâmplase ca să se vindece pe sine ^ de a fi cu el. Că de acum se putea desprinde ¿' putea vedea de drumul ei şi de planurile Pe făcuse cu multe săptămâni în urmă. De fapJ^H în urmă, când le auzise pentru prima dată pe ¡¡^^ ale unor lideri ai clanului MacDonald chicoti^ vorbind despre cât era de ciudată, întrebându-Se l! mânca din strachina câinilor de vânătoare şi dacă din picioare.

Pe moment nu se simţea ciudată, dar ştia că avea Să Se întâmple din nou, la un moment dat. Şi, indiferent de cât de multă cunoaştere în plus obţinuse, un alt bărbat nu s-ar purta cu ea cum o făcuse Ursul. Nu ar găsi-o încântătoare. Nici unică. Cel puţin, nu în sensul bun.

- Lasă-mă să mă ridic, pufni ea, împingându-l de umeri. Nu pot să respir.

Munro se ridică pe genunchi, el însuşi respirând anevoie, şi ieşi din ea, nu foarte convins. Părea aproape panicată, aşa că el se aşeză în fund, rezemat de un morman de cărămizi. Acum o sută de ani, ar fi zis că cineva precum Catriona, cu o fire atât de sălbatică şi de senzuală, ar fi una dintre acele creaturi mitologice, jumătate femeie şi jumătate focă. Dacă ar fi fost o astfel de creatură, şi-ar fi putut explica de ce dorinţa pe care o simţea pentru ea devenise nevoie, de ce se simţea de parcă nu s-ar putea sătura de ea, de parcă şi-ar fi dorit-o mereu mai aproape, şi mai aproape, dorindu-şi, în acelaşi timp, să fie în ea cât mai mult.

Stătea pe păturile din faţa lui şi m, ărea traversată de n e, o unda de emoţ.e. Tocmai îşi tr5gea din nou ^ ea cămaşa barbateasca, ascunzand de el acei sâni delicioşi.

La naiba! Nu isprăvise sa-i priveasrn o- . . c îi j - ■.■ ^ca..ba 11 pipăie, oa n guste. Când ea îşi puse şi pantalonii »1 . . »«se încruntă.

A

best i undeva? o întrebă, mişcându-şi piciorul - Tc £mai încolo o cizmă. ^4tii tăi o să se-ntoarcă într-o clipită, răspunse ea

>'şi iar în coadă acel păr splendid, ca văpaia Frinf mai durează măcar o oră, dacă nu chiar mai

, poar nu ţi-e frică de mine tocmai acum. 1111mi-a fost niciodată. \1 încercă să îi prindă privirea, dar ea părea hotărâtă . nU se uite la el. Brusc, îi veni în minte un motiv pen- ^ care chiar s-ar grăbi, aşa că o prinse de încheietura ^Ţi-am făcut rău cumva, Catriona? o întrebă cu glas scăzut. Ştiu că prima dată ţi-am provocat durere. Nu se va mai întâmpla. Dacă am fost prea brutal sau am făcut ceva ce nu ţi-a plăcut, trebuie să îmi spui. Pentru că, îţi jUr, n-am să te mai rănesc vreodată. Nici trupeşte, nici sufleteşte.

Ochii ei căprui îi întâlniră în sfârşit pe ai lui.

- îndrăzneţe promisiuni mai faci, Ursule, îi spuse şi se întinse după cizmă. Nu mi-ai făcut rău, să ştii. Nu m-ai rănit. A durut cum ai spus că va durea, nimic mai mult. Mi-a plăcut. îmi place cum mă atingi.

Slavă Domnului, măcar atât! Dar tot nu îşi explica graba ei de a se îmbrăca la loc. Acum, că ştia că şi ei îi plăcuse să fie cu el, devenise şi mai important să afle motivul pentru care era decisă să plece. Îşi ridică un genunchi şi o dezechilibră. Ce sens avea să fie atât de mare şi de puternic dacă nu putea folosi asta în avantajul lui, măcar din când în când? ^ -Dar ce te grăbeşti^^ ^

° - cot în pieptul gol.

-Lasă-ma! n ceru ea,

- Ba cred că n-am sî te las.

-Eşti dezbrăcat.^^^ acum vreo cJnc] mînLlte. Ai - Şi tu erai ^ ge petrece) pentru că nu-s vrăjitor fm Kine să-mi sp

sâ-ti ghicesc gândurile. Cu riscul de a fi în cap, o sărută prelung şi apăsat. Chiar d^Hr tot împotrivit până acum şi te-ai certat pa^ t^ mine, acum eşti a mea, fără doar şi poate g'n Par^1

să îmi spui ce te supără. ' ' ştil oblj^

-Eşti o brută şi un mincinos! protestă ea a* una peste ureche. Lasă-mă!

a' dâi%j

-Neah.

Se luptă cu el câteva secunde şi, tocmai **când** el - puse să creadă că ar fi mai bine să îi dea pace înaj^' se rănească singură, ea se potoli. ' esâ

- Ţi-am spus că nu ştiu să joc jocul ăsta. Şi n fost de acord să devin proprietatea cuiva. Şi nu dacă acum, după ce s-a petrecut, trebuie să stau lapi. cioarele tale şi să mă uit la tine cu ochi mari şi rotunzi sau dacă ar trebui să mă port ca şi cum nimic **nu s**-a întâmplat şi...

- înnebuneşti omul, mormăi el.

îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută din nou. Spre marea lui bucurie, ea îi întoarse sărutul cu aceeaşi intensitate.

-Asta n-ajută, reuşi ea să murmure, înfigându-şi degetele în umerii lui şi căutându-i gura din nou.

Munro nu înălţă capul decât când simţi că rămâne fără aer.

-N-am toate răspunsurile pe care le vrei, pisică sălbatică, îi spuse, sărutând-o încet pe bărbie. Dar pot să-ţi spun că, dacă te-ai uita la mine cu ochi mari şi rotunzi, aş crede că ţi-ai pierdut minţile. Despre restul- eu, unul, am de gând să **îmi** amintesc că s-a petrecut ceva între noi ş. să-mi tot amintesc de acele **momente.** Şi îmi doresc să se întâmple din nou. Nu stiu ce suntem unul cu altul, unul pentru altul, căci nu mi-ai spus ce gândeşti ş, n.c, care ţk p^ D & fiu în preajma, chiar foarte aproape, până când lămlireşti.

Si n-am de gând sa îngădui altuia să „ rine.

13 sa puna mâna pe tine-sună toate astea, fata mea? încheie el, sărutând-

o

q|m h

câtuşi de puţin ce şi-ar fi dorit să îi spună, dar

. xAunto n era hmpede Că ln acele momente ea avea W* să se simtă... în siguranţă. Nu ar fi ajutat-o dacă nC fi spus cât de prins se simţea în relaţia cu ea. Nici pe 'tnU l-ar fi ajutat. La o adică, ar fi intrat în panică dacă C,ar fi simpt acea nevoie intensă, aproape dureroasă, de

"o tine aproape de el.

pe toţi dracii, se culcase cu destule femei, dar nu simţise niciodată nevoia intensă, arzătoare, de a rămâne, pur şi simplu, în compania unei femei. Atât de mult, că ajunsese să îşi mintă în mod repetat şeful de dan. Nu era dorinţă trupească, pur şi simplu. Să o atingă, să stea de vorbă cu ea, să o privească... toate acestea i se păreau la fel de importante. Dacă nu cumva vitale. Văzând-o cum încerca să plece de lângă el simţi dezamăgire şi frustrare. Oare ea chiar nu simţea legătura dintre ei?

-Trebuie să îmi lămuresc singură nişte lucruri, spuse ea încet, trecându-şi un deget peste pieptul lui şi remarcând cum atingerea ei îi făcea pielea de găină. Dar ştiu că noi, noi doi, împreună, nu e ceva ce-o să se încheie bine. Ti-am mai zis.

-Nu fi asa pesimistă. încurajat de felul în care îl atingea, Munro îi scoase cămaşa din pantaloni, îşi strecura o mână pe sub material şh prinse sânul stâng. S-a încheiat

destul de bine acum câteva minute...

Ea scoase un geamăt patrunzator, iar barbaţia lui se devenea mai miv La scoase un & întări de mdata mai mult portant decât or uşQr capul şi u prinse cămaşa, cat putu Umba te un sfârc plin IW de tarf de {lui, el şi, în af 5 ' ădularul nu-i străbate prin pantaloni ca că se mira

so pătrundă-îsi trecu mâna între coapsele ei, apăsând şi în ritmul în care îi lingea şi îi sugea sânul. Si^N mult mai puternic decât ea şi nu

trebuia să uite a r era de data asta, nu mai era nevoie, ca prima oară f'S fel de răbdător, de blând şi de lent. ' a ^ la

-O să-mi explodeze inima, gemu ea, arcuindu^ atingerea lui.

- O să am eu grijă de tine. Aici sunt, răspunse el.

Se grăbi să îi desfacă pantalonii şi i-i trase peste coa se. Apoi îşi trecu mâinile sub fundul ei, o trase deasit pra lui şi se împinse în ea. Se lăsă cuprins de interiorul ei strâmt şi fierbinte. Câteva cărămizi din grămada de care se sprijinea începură să cadă când el începu să se mişte aproape cu furie, pătrunzând-o adânc, tare şi rapid. Ea scoase un ţipăt, strigându-şi plăcerea, iar el continuă să se mişte în ea, iar şi iar, până când, dintr-odată, simţi explozia fierbinte a orgasmului şi termină în ea.

Pe toţi sfinţii. Ştia ce avea de făcut cu o femeie şi ştia şi cum să se ferească, ce precauţii să îşi ia. încă de când era băietan, Ranulf îi explicase foarte clar că nu era deloc spre binele clanului dacă apăreau copii din flori în stânga şi-n dreapta. Copiii din flori însemnau resentimente, complicau succesiunea şi, cel mai grav, stricau alianţe.

Şi iată-l pe el strângând în braţe o MacDonald, piele pe piele şi nu făcuse nimic ca să prevină o sarcină. Dimpotrivă. Glengask ,-arfi tăiat capul - şi nu neapărat capul de pe umeri - dacă ar fi ifl.,, w sigur că dacă fratele lui i J uf^"™ ^ ^ lucru, pentru că simţea că şi-l p erdn T. T complet minţile. ' P rduse de ia- M pierdu*

- Cât putem face asta? întrebă Cit-,.; du-şi sufletul, cu braţele în jurul unS"18,' ^^

-Nu prea înclin să-ţi dau un număr l °F dacă ajungem acolo, o să-mi ceri să m*PreCls' Pentru câ'

Ea oftă. a °Pre sc. p mai uşor să fiu goală cu tine aici, comentă ea,

Tind, cWar C Să mă ^nclesc nişte Iu- 1 ■ Si nu pot gândi lim pede când mă atingi şi când crU Când sunt în tine? întrebă el, mişcându-se ¿ub ea în '-i încât să simtă că încă era înăuntrul ei. .Mda-

Se mişcă şi ea, şi ae data asta fu rândul lui să geamă. .Mu pot să mă adun când îţi văd şi-ţi simt trupul şi pari că mă sorbi din priviri.

-Vrei să nu mă mai uit la tine? Privirea mea e ofensante? chicoti Munro. , - Meah, deloc. Acum, dă-mi drumul, uriaşule! -Te las să te ridici, dar nu-ţi dau drumul, încruntătura ei îl amuză şi îl nelinişti deopotrivă. -Mu mai spune asta! îi ceru ea. O să iau un sendviş şi o să ies să mă plimb un pic. Nu veni după mine.

Era gata-gata să-i spună că ar urma-o bucuros oriunde sau că îi aparţinea ei la fel cum îi aparţinea şi ea lui. Se opri, pentru că îşi dădea seama că ea nu voia să audă aşa ceva. Ceea ce o preocupa din ziua în care o întâlnise continua să nu îi dea pace şi, până când nu urma să îi spună ce se petrecea, nu avea de ales decât să îi rămână în preajmă, până când ajungea să aibă încredere în el.

Merita efortul. Dacă i-ar fi spus care era dragonul ca- re-i scuipa flăcări pe dinăuntru, l-ar fi tăiat în bucăţi, l-ar fi ucis pentru ea. Dar până atunci nu putea decât să îi repare locuinţa - pentru că era a ei, orice ar ti spus altcineva, şi să o sărute până îşi pierdea minţile şi până se îndrăgostea de el la fel de tare cum se îndrăgostise el de ea.

-Ba da', răspunse Ursul, încrucişându-şi braţele la nient şi având tupeul de a părea amuzat. r" Ai zis că trebuie să rămâi aici cu mine peste noapte pentru că singură nu aş fi în siguranţă, spuse Catnona. Cec a ce-f o prostie, pentru ca eu am avut grij, . beth şi am ţinut-o în siguranţă încă dinainte Jr suntem în Scoţia. Dar să merg cu tine* sat?a^ JN pare ceva sigur? '

- Da, pentru că vei *h cu* mine. ţ>i pentru că ai pet prea mult timp singură.

Suzanne Enoch

Adevărat. Uneori, simţea cum tacerea o învăl$_{uia}$, înghiţea. Pe de altă parte, soluţia lui mai mult$_{pr0v}$^° decât rezolva problemele.

- Dacă vrei să mergi cu prietenii la cârciumă, $_{n\cdot a}$j decât. Este treaba ta cum îţi petreci timpul. N-ai'$_{C}$u$_{m}$ să vrei să-ţi petreci fiecare seară pe podeaua asta tare şi rece.

în loc să îi răspundă, el scoase din sacul pe care îl adusese vechea ei pălărie de paie cu boruri largi.

-Am recuperat-o din camera lui Elizabeth. Te ajut să îţi bagi părul sub ea. Cu pălăria asta, cu haina groasă şi ploaia de afară, nimeni n-o să te bage în seamă. Pe-aici, păstorii vin şi pleacă. Trec prin An Soadh, beau ceva la Bonny Bruce. Tu eşti un păstor scund cu gene lungi.

O parte din ea îşi dorea să meargă. Cârciuma cea mai apropiată de casa MacColl din Islay răsuna mereu de muzică şi râsete. Dar era şi plină de şuşoteli când ea şi tatăl ei puneau piciorul acolo, iar aproape toate bârfele erau despre ea şi felul în care era îmbrăcată. Aici, nimeni nu ştia cine era. Dacă putea trece drept bărbat, un străin pe care nu- putea bănui nimeni că ar fi altcineva decât cine pretindea, ce Hin „ „ , , ^{0} putea? iar un vin fier $_{a}$ fi ^ T J 1 ; ^{S} rece ca aceea. $_{1\ mers\ de}$ ™niine într-o seara

- Dă-mi naibii pălăria aia «n... duse să îmbrace haina cea »m,T $^{ea\ lntr\cdot un\ sf\hat{a}r?i.:}$ ^^{SC} pentru ea chiar de la niaixjTîzui 1 ^^ $_{Ursul\ 0\ furaS€}$

îşi ridică părul prins în coa[p .gask. Neavând oglindă, trebuia să se b*

^ Pă^rie' rea sigur că putea trece fără nmU ^rs, dar el pă- Wdrept băiat. Cum. mai multă încredere în el decât era , , W Î afară din bucătărie, p hol şi a' ■P?babi1' ¿spre locul unde îl lăsase pe Saturn. în ^.Doar ca precauţie, îi spuse, ridicându-i bond A- ^ al pălăriei şi dandu-i un sărut plin de călduri Nu Înpusca pe nimeni daca poţi evita asta Catriona înghiţi în sec. Căldura buzelor lui şi răcm ploii care u cadea pe faţă erau îmbătătoare Poate nn whisky rece i-ar prinde mai bine decât un vin fiert FI pe cal şi îi întinse mâna ca să urce şi ea în spaiele lui. Calanse barbateşte de când se ştia. Nu era nim c nou. Interesant era doar felul în care îşi petrecu braţele în jurul mijlocului lui, pe sub haină. Decisese că asa avea să îşi menţină mâinile calde. Şi că, lipindu-şi obrazul de spatele lui, se ferea de frig şi atât. Era un'risc să meargă împreună în sat. Pentru că însemna să petreacă mai mult timp cu el. Şi, pentru a avea parte de acest timp, îşi pierduse capul ca o muiere de rând şi lăsase precauţia deoparte. O. oră mai târziu, undeva în jur de miezul nopţii, ajunseră în faţa unei clădiri de două etaje construite din piatră şi lemn. Jaluzelele erau trase, dar lumina şi sunetul cimpoaielor străbăteau pe sub uşa de la intrare. Ursul o ajută să descalece, apoi sări lângă ea, pe pământul moale şi noroios. . -Stai aproape de mine şi încearcă să nu scoţi o vorbă.

- Iar tu să nu mă săruţi şi să nu mă fu de mana, reph-
- p> barbat, uriaşule.
că ea. Stiu sa ma poit ca un ,
1 w- * Vi^i-cr că al prostit cinai pe toata lu-
- Neah. Ma îndoiesc <ca ^ ^ ^
mea. Dar aici toţi tevorjonsic
le dai motive să pe frunte, apoi se întoarse
băiat'

îi trase încă P^ ^ înăuntru, şi îi făcu semn sa ti ^ lumea şi ă era o Avea dreptate. f nevoie să prostească

fată îmbrăcată m$_{pe}$ nimeni. Inima îi tresaltă când păşi $_{pe\ u}$ sului şi intră în

cârciuma Bonny Bruce. H

' Imediat, răsună un cor de saluturi adresate $_{sr}$ nului Urs", atât de bărbaţi, cât şi de femei. ¿¿¡J stia că uriaşul era fermecător. Judecând după n$_{Ulnă}$; de pahare închinate în cinstea lui şi după perechile gene care se unduiau la vederea lui, era chiar extrem popular. Şi nu avea câtuşi de puţin nevoie de tovărăşia cuiva ca ea.

-Cidru fierbinte, cu rom, pentru mine şi băietanul ăsta de l-am găsit aici, ceru Ursul, punându-i o mână pe umăr.

-Te-ai pierdut, băiete? întrebă un mesean, de deasupra unui pahar pe jumătate plin cu whisky. -Mda, răspunse ea, cu vocea cât putu de groasă. - L-am găsit aproape înecat în ploaie, reluă Ursul. Cum ziceai că te cheamă? A, da, Porter. Vine de la fortul William şi caută o cireadă de mânat.

-Ai venit unde trebuie, Porter, comentă alt muşteriu. Cirezile şi turmele MacLawry sunt cele mai grase din Scoţia.

-Dar şi mai important decât asta... Pe unde-ai fost, stăpâne Urs? întrebă o voce de femeie, iar o mână îi cuprinse unul din braţe. Toate femeile din vale plâng şi suspină de dorul tău.

Munro chicoti şi $_{se}$ desprinse din strânsoarea femeii trupeşte, timp îi care îi făcu semn „prietenului" său

vi f-r$^{pe\ un\ sc}$ r^{la} °

- N-am auzit aşa ceva, Bethia Peterkin Si ştii nrea bine că-s cu urechile ciulite. ^{eterkl}^ ¡?i Şt» P^{rea}
Catriona stătea de cealaltă pa$_{rte}$ - $_{m}$. , „ , . $_{ţi}$ îşi strânse buzele într-o încercare , ^ J
cidru fiert n-o mai încânta la fel d $^{3\ z}$?$^{mbi'}$ ^{Ideea} cât le lipsise femeilor compania u/ T * $^{acllm'}$ $^{că\ ?tia}$ probabil. El îi aruncă o privire d7 $^{'In}$ P^{aturi}l^{e} dădea clar seama încotro îi fugeau ^{C}j$^{re\ re}$î^{e}Ş^{ea} că ÎŞ* -Am fost acolo unde mi-am dor7?^{nvtUrile}-$^{lt'\ m}$^rmură el.
, toi tânăra şi frumuşică le aduse băuturile . pethia, o urma îndeaproape.
că d-a [ost dor de mine, Ursule, se alintă jţce^ându-se la el m poala. Ştu bine că mie mi-a fost dor
fost ocupat, Bethia, răspunse el, ridicând n *
;$_{ing}$urică în tot timpul asta. ^{rost}
^{S} Cei din cârciumă izbucniră în râs, iar Bethia rosi **în** cântător. Era tocmai genul de femeie care spunea c le $_{mai}$ mari răutăţi la adresa lui Cat. Desigur, niciodată drept m faţa. De data asta, e drept, primise totu i o privire scurta, de evaluare, după care Bethia se du sese să ia la dans un alt bărbat care stătea la o masă lângă şemineu. -Ai curtat-o? întrebă ea cu glas scăzut. -Pe Bethia? Ne cunoaştem, recunoscu el, dând noroc şi lasandu-se pe spătarul scaunului ca să bea pe îndelete. -Aşa cum te cunoşti şi cu mine? -Nu sunt vreun virgin, pisică sălbatică. Iar aici, pe teritoriul MacLawry, sunt o mână de sate. Vezi tu, de regulă,
nu seduc femei din clanuri rivale.
- Eu sunt dintr-un clan rival.
El zâmbi, iar expresia de pe chipul lui o încinse pe dinăuntru.
- Aşa-i. De când te-am văzut, n-am mai avut ochi pentru altă femeie şi nici nu cred că o să mai am. El se aplecă înainte, prefăcându-se că dă halba cu cidru mai aproape de ea. Nu eşti prima mea femeie, continua, dar vei **fi** cea **din** urmă, **Catriona.**
- **Dar ce** sigur eşti! răspunse ea, iar vocea u tremură ^KV^{0,} i nu îi spusese niciodată ceva romantic. în nici u l n cate arătau ca el. Cei care o cunoşteau o un caz bărbaţii ca ^ $_{q\ considerau\ 0\ ame}$ninţare, la găseau ciuda®. $_{şă\ tragă\ cu\ arma\ şi\ s}$ă călărească.

iar acea ea,

^{Câ}o\ 'bi^{S}ver$_{Z}$i o priveau intens.
Suznnne Enoch
foarte sigur sunt Şi n-amsă rep$_{etc}$
W-eme pentru că unu la mana, a, fost l$_{aun}$^ $_{\%}$

tn capul, şi, în al do.lea rand, nu vreau să
tot cidrul ăla pe mine. Dar să ştii de V'%, ă ÎS® o pereche. Acum, bea-ţi cidrul K o'să ne fie frig pe drumul de întoarcere. Dar a^^' despre cum o să ne încălzim cand om ajunge^
la Haldane. . w .
Daca se mai încălzea un pic, avea sa ia foc de, ^
ml Stia prea bine unde bătea el, deşi de data asta nu 0 sousese Mesajul era că îi aparţinea. Iar asta îr^ că sî el îi aparţinea ei. Iar în acea noapte, cu atâta V în 'jur, cu muzică şi cidrul tare şi gustos, ideea pă rea chiar plăcută.

capitolul 12

-Ursule, trezeşte-te, putoare ce eştil Munro deschise ochii. în jur era aproape beznă. 0 simţea pe Cat împungându-l în umăr. Pentru câteva clipe, nu îşi dădu seama unde se afla, până când femeia goală de lângă el îl ciupi de ureche. Tare.
- La naiba, femeie! exclamă el cu limba împleticită de somn.
-Ursule, într-o oră răsare soarele. Trebuie să pleci. El clipi, se ridică în capul oaselor şi îsi trase o palma peste obraz.
deb™înconpanieea^ttra C4r,Slmţ,t

-Chiar te-am sărutat, bruţi Catriona, înfăşurându-şi pătura în^ ^V' în frig în timp ce încerca să aţâţe f ' i ei şi lăsându ai spus „sângerete" şi ai ridicat mân^ Drept răs Punsl un toast. " de Parcă ai fi ţinut. amintea câte ceva... visase mâncare. Era la petrecere la care lua parte întreaga f ami l le iar ^l tea alături. Bucătăria întunecată şi frig^ ugldane nu era înlocuitorul ideal pentru o sală de Citări, dar măcar aici putea fi lângă ea. Sângeretele

erele suportau amânare. ■ furase cămaşa pe el, se ridică şi îşi luă kiltul %ai Sărutat, zici? întrebă, furându-i un sărut în

rimp ce se a^eca să î?i pUnă cizme k-

f' .Neah, răspunse ea. Am zis-o doar pentru că nu vo iam ca ditamai uriaşul ca tine să se plângă de-o sărmană ciupitură de ureche. -Frumos din partea ta, pufni el. _0, da. Sunt o adevărată lady. -N-am zis că mai fi. Munro îşi prinse kiltul, apoi îsi întinse spatele. Trebuie să-ţi fac rost de o saltea Am dormit pe pământ, sub cerul liber, şi tot a fost mai confortabil decât afurisita asta de podea de piatră

- N-am nevoie de saltea. Tu eşti suficient de confortabil. Şi mai şi ţii de cald.

El îi prinse umărul, o întoarse cu fata spre el şi o sărută încet şi blând.

- Mă poţi considera salteaua ta, dar nu uita de părţile mai puţin moi.

Ea râse şi-l sărută, la rândul ei.

- îmi plac părţile mai puţin moi. îşi trecu degetele Prin părul lui, apoi îl trase uşor ca să îl facă să se îndepărteze de ea. Gata, acum pleacă!

-Ai o inimă de piatră, pisică sălbatică.

- Iar tu ai o inimă încăpăţânată. Ţi-am zis să stai acasă, aşa cum ti-am zis toată săptămâna. Dormi cel mult trei sau patru ore pe noapte, dar insişti să vii aici călare noapte de noapte. Ochii ei întunecaţi îi sfredeleau pe ai lui De-ar şti frate-tău ca umbli noaptea de nebun, ar arde locul ăsta cu. mine cu tot.

-Nu vreau să fu aici singura noaptea. Nici nu încape vorbă.Gândul că petrecea atât de mult timp şi neliniştea. Iar gândul la ce putea păţi noapte ^Ur^ il drept apărare doar o uşă şi o muschetă, îl Si pentru că ea nu putea merge la Glengask, ea Chiar dacă asta însemna ca în fiecare noapte să Se * tragă la el în cameră şi să aştepte ca toţi ceilalţi să adj'' mă şi apoi să pornească de unul singur, călare. Ori Cu? mar'fi putut închide un ochi, pentru că ar fi f 0stp* j îngrijorat pentru ea.

- Atunci, nu mă mai săruta şi pune-ţi cizmele. El făcu ce îi ceruse, dar după ce îi mai dădu câte- va sărutări. Nu avea de gând să primească ordine. Ni ci măcar de la ea. Tot efortul de a se strecura afară din castel nopţile ca să o apere şi să fie cu ea ar fi fost î n zadar dacă nu reuşea să se întoarcă în patul lui înainte de răsărit.

-Mă întorc pe la ora zece, îi spuse el, punându-şihaina groasă şi închisă la culoare. O să-ţi aduc ouă proaspete şi încă nişte ceai. Doreşti şi altceva?

Ea îi zâmbi, un zâmbet cald şi blând care îl făcu sâ vrea să-şi arunce hainele de pe el şi să se prăvălească din nou pe pături împreună cu ea şi să dea naibii viitorul.

Crezuse că o noapte cu ea avea să îl vindece de obsesie, dar se înşelase amarnic. Dimpotrivă, dorinţa şi nevoia de a fi aproape de ea deveniseră mai intense decât loialitatea faţă de propria familie

lui"FjL Vbeth! n Crd0n ^ UiŞte hârtie Ca ^ SCriu un bikt tăi^

că o vedea zi de zi. Tot ce Zt ™ ^ Cat' CU «f era că îi promisese că avea să ^SpUne în aPărarea lul ţa ei, iar fata era, fără îndoială Vn8njeasca de si gLira!V întreaga lui atenţie se concent^ apărata- Mai mU ' fie că era la Haldâne sau la Gle^ a*uPra Catrionei, sau adormit. n8ask, fie că era treaz. t duc Sau, şi mai bine, aş putea să tio aduc .O^bcthazicumine. ujafP | ej calde îi cupnnsera mijlocul, pe la spate, şi fiecare dată când ea venea spre el din proprie i'11 nf eşti o ruşine! comenta ea, cu toate că el ştia suficient de capabil să îşi pună şi să îşi aranjeze

S>eled

51 ne fiecare d . t

• ativâ, când îl atingea prima, inima lui stătea în loc lîllţ 1 . _ ' /A nn /-/ ____ w 1

intpâ, chiar şi când ea pretindea că avea o scuză bună Lntru'a-l atinge din proprie iniţiativă. Femeia asta care eP,rra capabilă să supravieţuiască pe cont propriu în sălbatica Scoţie, să îşi facă rost de hrană şi să îşi protejeze sora, această femeie atât de capabilă continua să îl uimească prin ezitările şi nesiguranţa ei. Parcă nu îi venea să creadă că era cu putinţă ca el s-o dorească. Măcar acum, după o săptămână în care o ţinuse în braţe noapte de noapte, putea recunoaşte şi ea, în sfârşit, că îi plăcea să fie cu el. Atingerea ei era un mic triumf de care se bucura cât de mult putea.

-Mi-ar plăcea tare mult să o văd, spuse ea, dar e mai în siguranţă la Glengask.

-Nu vrei să spui şi că tu însăţi eşti mai în siguranţă câtă vreme ea e la Glengask? Prezenţa ei la castel nu e un secret. Scrisoarea trimisă de mama ei, în care ne acuză că suntem nişte barbari ce-i batjocoresc numele şi renumele, m-a făcut să-mi doresc sincer ca femeia să fi venit aici în persoană, ca să o pun la punct. Dar totul a fost o furtună-ntr-un pahar cu apă.

-Ştiu. Şi mă bucur că până şi aristocraţii engle- zoi se tem de fratele tău. De-aia nici nu a îndrăznit să vă amenințe că îl trimite pe Visford să-şi ceară logodnica înapoi.

El surâse ironic.

-Nu-l cunosc pe acest Vistord, dar aş zice că un duce bogat şi faimos pentru că se însoară cu fete tinere pe care le împing[e] la moarte nu e genul care să facă efortulJc a sc lupta ca să-şi recapete mireasa p[ro] simplu, o să îşi reia vânătoarea până v[a] V tată a cărei familie are nevoie de bani. ' [Peste] o[3]V'

- îmi pare rău că nu i-am făcut o mică vizită * plec cu Elizabeth din Londra, spuse ea p[e Un] [nain]N -Ce-ai fi făcut.[7]1-ai fi luat gâtul.[7] N-o credea capabilă de un asemenea gest d înţelegea trăirile. În ce-l privea, dacă Visfordlar'fj ^ piat la un kilometru de sora lui, ei bine, oamenii^ din Londra încă ar fi căutat stârvul ducelui. Şi [nu] f[i] fi găsit în veci.

Ea ridică din umeri.

-Nu ştiu, nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar măcar ar fi crezut că aveam să-l omor.

- Mi se pare corect. Şi ce-ar putea face un bărbat mare şi musculos ca să te-ajute.[7]

Ea îşi retrase braţele, lăsându-l înfrigurat şi în interior, şi la exterior. Când el se întoarse spre ea, expresia ei serioasă şi aproape impenetrabilă nu fu nici ea de natura să îl încălzească.

- Nu poţi face nimic în plus faţă de ce-ai făcut, Ursule.

- Dar porţi un secret, insistă el. Vreau să ştiu de ce preferi să dormi pe o podea rece de piatră în loc de un pat cald şi moale.

Ea se apropie de masă. Avea spatele tensionat şi umerii încordaţi.
-Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te conving ci nu ar trebui să fim împreună. Dar a naibii să fiu dacă am să-ţi spun ceva ce ţi-ar putea face rău. Ceva ce ri-ar aduce neplăceri. Aşa că ai de ales.- fie pleci şi nu re m^ întorci, fie laşi lucrurile aşa cum sunt. Eu...' E bine aşa cum suntem, nu crezi.[7] Doar eu cu tine. Atât.
Poate era mai *cinic* decât ea, dar nu prea credea ci lumea avea să mai păstreze multă vreme distanta oricât de mult îi plăcea să fie doar ei doi perdeaua'rece a fostei mănăstiri. O simţea în fiecare fibră - urma să aibă parte de necazuri. Şi ar fi fost mai bi[ne pentru amân]d[0]i

*Al*Îi spună precis de ce anume fugea şi de ce anu- Ascundea-
^ îmi pl[ace ideea " nU?ai n01 d0i» SPUse ^ cu "" re Sârută-mă de ramas-bun, şi-o să văd dacă o
^olce pe sora ta fără o escortă de scoţieni înarmaţi
dinţi-
paCatriona oftă, renunţând, evident, să se mai contrazică.
.încăpăţânat mai eşti. Îi cuprinse umerii cu braţele şi îi sărută pe gură. Eşti alături de mine, Munro? Orice ^întâmpla?
-Da, răspunse el de mdata. Nu-mi mint familia pen- tru oricine, înţelegi? O fac doar pentru tine, Catriona.
-Asta nu mă face să mă simt mai bine, să ştii. Nu vreau să-l minţi pe şeful clanului. Pe propriul tău frate, încă nu-s obişnuită să am un aliat. Să am pe cineva de partea mea. El îşi puse mâinile pe umerii ei. -Sunt aliatul tău. Poţi să te răsteşti cât vrei la mine, fată frumoasă, dar n-am de gând să dispar. N-am de gând să plec de lângă tine. Am să fac ce mi se pare mie că trebuie să fac, că-ţi convine au ba.
Ea se întoarse lângă vatră, iar el îi urmări mişcările sigure şi pline de graţie şi pletele roşii care îi alunecau pe umerii goi. Putea fi blândă, bună, sensibilă, dar nu era o femeie delicată. Tărâmurile scoţiene şi felul în care alesese să trăiască o făcuseră, totodată, puternică şi practică, agresivă şi încăpăţânată ca dracul gol. El mai întâlnise femei dure, la fel cum întâlnise şi femei pe care le-ar fi luat vântul de fragile ce erau. Dar nu mai întâlnise pe nimeni precum Catriona MacColl.
Tp **iubesc,** spuse el încet.
KI ¿P Până să riste să provoace cine ştie ce daca
Nu avea de ga[hu]■ ■
r ru elas mai hotarat.
ar fi spus-o cu gw
Ea se întoarse spre el.

-Ce-a fost asta. t n naiba!-Am spus că te părăsesc un pj$_{c}$, $_{ç}$j$_{ar}$ câteva ceasuri. $^{a\ lr}$>t$_{0rcj}$

-Mulţumesc, Ursule!

El ieşi să îl înşeueze pe Saturn. îşi spunea că mărturisi Catrionei ce simţea pentru ea, ¿$_{ta}$ ^ la fugă. Dar îşi dădea seama că nu era singurul^ pentru care ezita. Era ditamai uriaşul, o brută m^ gălăgioasă pe care fraţii lui o voiau alături ca să ze oamenii. Auzise de nenumărate ori că nu avea pj$_{c}$ / poezie sau de romantism în el. Aproape că ajunsese " creadă tot ce îi auzeau urechile în legătură cu el. Pâ^ să o întâlnească pe ea. Era o femeie care îl făcea sâ $_{Se}$ gândească la poezie. Poezie veche, sângeroasă, dură Despre foc, ardere şi păcat. Şi nu intenţiona să o lase vreodată să plece.

La răsărit, cerul începea să se lumineze. Cum ajunseră pe drumul principal, îl mână pe Saturn la galop. Dacă îl vedea cineva, putea pretinde că ieşise la o plimbare călare în zori de zi. Important era să ajungă cât mai departe de Haldane. Dacă Ranulf sau Arran îşi dădeau seama că făcea vizite nocturne la fosta mănăstire, aveau să-i ceară explicaţii pe care nu era dispus să le dea.

Odată ajuns în dreptul grajdului, răsuflă uşurat, des- călecă şi'l apucă pe Saturn de căpăstru, ca să îl ducă înăuntru, la căldură. Era epuizat. Cat avea dreptate când zicea că el dormea vreo trei, patru ore pe noapte. Dacă nu voia să o târască afară din Haldane, singura soluţie era să gonească într-acolo şi dintr-acolo de două sau de trei ori pe zi.

Debny, ^¡dan^de la ¿Ck. ^^

- N-am vrut să te trezesc. N-am $_{n}$ dimineaţa asta. PFea avut stare în

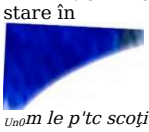

$_{Un0}$*m le p'tc scoţienii* ^{2Q9}

$_{eti}$ Scuze, stăpâne Urs. Am o iapă cu colici

I uie ^{mS} ’$^{oCUPı'}$ ^{Aı}Să $^{Şdţı'}$ Că Unii dintre , >^{trC}, jis să vă spun că vor să vă ajute să reparaţi •i^'thiardacă-i bântuită. Nu trebuie să munciţi

jjsfl^'

^ulţi$^{sc'}$ $^{Debny!\ Spune4e\ Că\ Sıar\ putea\ să\ le}$ ac-

^ 1 avea de gând să facă asta, cel puţin nu câtă vreme rămânea în ascunzătoare, dar era plăcut să ştie că, ^{Cat} voie, ar avea parte de ceva ajutor.

'^Asa o să fac. Mergeţi şi mâncaţi ceva. Lui Saturn îi $_{a}$duc eu o găleată de ovăz.

^{ă} Saturn chiar îşi merita răsplata, mai ales că muncea $_{„i}$ şi noapte de o săptămână. Munro încuviinţă din $_{ca}$p şi se îndreptă spre casă. Soarele încă nu era pe cer. ¡i era mai curând somn decât foame, lucru neobişnuit pentru el. Trecu pe lângă bucătărie şi urcă pe scara servitorilor. Uşile de la toate camerele erau încă închise. Se strecură la el în dormitor şi închise uşa cu grijă. Apoi se prăbuşi în pat, îmbrăcat şi încălţat, ca să mai fure o oră-două de somn. Şi să viseze mâncare şi pe pisica sălbatică cea cu părul ca văpaia, care îi furase inima.

- Ursule!

Zgomote infernale îi spărgeau urechile, trezindu-l din vis. Cineva bătea crunt la uşă. De ce naiba toată lumea îi întrerupea somnul? Munro deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi se aşează pe marginea patului.

- Intră, pentru Dumnezeu!

Uşa camerei se deschise, şi îşi fceu apariţia Ranulf. La vederea expresiei împietrite de pe chipul fratelui sau, prin mintea lui trecură o sută de gânduri Oare. Debny lăsase să îi scape ceva despre ieşirea lui extrem de matinală[7] Oare vîsford luase până la urmă hotărârea de a-şi , L$_{ra}$? Oare aflase cineva despre Catriona? recupera logodnica. ^

Fir-ar să fie!

_ A venit Duncan Lenox, îl anunţă f$_{rat}$, zur... Dar ce, ai dormit îmbrăcat? ' ' ^{c,e} 'ui. $_{A}$ ^ " Munro se încruntă şi îşi netezi cămaşa $_{cu}$ *

- Da, asa s-ar părea. la zi, ce a văzut Dun$_{Can}$?H

Duncan Lenox era o căpetenie MacLa$_{Wr}$' ,

împreună cu cele trei surori ale sale şi cu So£N, glezoaică la cinci kilometri mai spre nord. pro V lui se învecina cu teritoriul clanului Campbell p a văzuse ceva, cu siguranţă nu avea veşti bune. Iar Îcă se întrevedeau necazuri la orizont, el trebuia să aj*Ca gă degrabă la Haldane. Catriona era acolo sj,^ fără apărare.

- Nu e sigur. Erau cam zece, douăsprezece gărzi călare care însoţeau o trăsură. Culorile clanului MacDonald erau la vedere. Vor ajunge aici din clipă în clipă, şi vreau ca tu să...

-MacDonald?! exclamă Munro, iar mima începu sâ îi bată mai repede. Clanul MacDonald era cel mai rău lucru la care se putea aştepta. La naiba!

- Ursule, ştii bine că mi-am dat cuvântul, răspunse fratele său. Elizabeth MacColl e sub protecţia mea. Vom negocia o soluţie acceptabilă pentru ambele părţi, iar fata rămâne a ta.

Munro îşi ţinu respiraţia preţ de câteva clipe. Poate încă dormea. Poate era un vis. Ranulf ştia? Era drept câ fratele lui avea reputaţia de atotştiutor, dar el, unul, fusese cu mare băgare de seamă. Mai mult, iată că marchizul nu-l mânca cu fulgi cu tot pentru că o ţinuse ascunsă pe Catriona. (Jeva nu se lega.

Brusc, îşi dădu seama că Ranulf se referea la Elizabeth.

S., cu toate ca poate fusese surprins de momentul ales de ce, dm clanul MacDonald, era clar că Ranulf nu era surprins de venirea lor. ixamui

- l-ai trimis vorbă lui Mirru i . i n MacColl e aici. MacD°nald că fata lui Randall

- N-am vrut să creadă că o ţJn

ei. Ne-a spus că a plecat din i , ^imP°triva voin ln °ndra lăsându-i doar$_{ei}$ ei, dar nu englezoii mă preocupă $_{Pe}$ «n^{b,l}n$_{0}$ar că nu vreau sa apară neînţelegeri care să *^{inC}i$_{a}$lupte între clanuri.

K nu ţi * P^{ăr}^ că ™ fl cuve™ să-mi spui şi mie •scris lui MacDonald? **Chiar** dacă nu ştia care erau problemele dintre Cat şi hnul ei, Ştia cu siguranţă că fata fugise ca să scape de !Libiu acelui clan. Iar acum, pe toţi dracii, dacă avea L vadă, sigur avea sa îşi ia tălpăşiţa, iar el nu urma să

aibă ocazia să îi spună... nimic. ^{n} - Ai fost puţintel cam încăpăţânat şi secretos, îi spuse **fratele** său. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să **stai** faţă în faţă cu MacDonald. Eu voi uşura situaţia **cât** voi putea. O să dau mâna cu toată lumea şi o să fiu politicos. Tu trebuie doar să îţi faci apariţia.

- Zici că-mi uşurezi situaţia?

Munro simţea nevoia de a lovi ceva şi, mai mult decât atât, voia să ajungă imediat la Haldane. Dar nu putea face nici una, nici alta fără să provoace şi mai multe probleme. La naiba, nici măcar nu putea să-şi informeze fratele că familia încerca să îl cupleze cu fata MacColl nepotrivită.

-Nu-mi amintesc să îţi fi cerut ajutorul, continuă el. Pentru nimic.

- Ei bine, o să ai oricum parte de el. Vrei scandai sau mai bine îţi pui o cămaşă curată şi vii cu mine să întâmpinăm trăsura?

El înjură în barbă.

- Ce trebuie să fac? Să zâmbēsc sau sa marai?

^^SBS mormăi **eb**

- Habar n-a ^ ^ p$_{j}$j$_{ve}$a bănuitor şi trase aer în Observă ca ^ ^^ $_{gă\ aibă\ Q}$ $_{grăma}$dă de lucruri

piept. Mai tarzj^> $_{s0C0tea}$]$_{ă}$. Dar nu în acea zi. pentru care sa $_{vQrbă\ şi}$ ducelui de Visford? întrebă _ Nu i-ai^{trin}

ironic.**-Neah. Nu dau doua parale** pe Vjsf0 car mama fetei n-a fost **în** stare să zică m°a " ficj. schimb, pe cei din clanul MacDonald îi 'J N| de interesanţi. Cine ştie, poate chiar Se v0r Sj lositori. Ai douăzeci de minute, mai spuse ma °Ve di k pregătindu-se să iasă din încăpere. Părerea mea fioros, dar şi rezonabil. SaPa,j

-Sunt mereu fioros, răspunse el aproape din aut tism, căci mai avuseseră acea conversaţie de sute de^' Dacă vrei pe cineva rezonabil, cheamă-l pe Arran." °n'

-Nu uita că ce faci e pentru femeia ta.

Ranulf închise uşa după el, lăsându-l singur cu gân du. rile lui. într-un alt moment, s-ar *fi* amuzat că şi fami|ja MacLawry, şi Catriona credeau că Elizabeth MacColl ar fi femeia potrivită pentru el. Numai că în toată viaţa lui întâlnise o singură femeie care i se potrivea. Şi nu avea de gând să renunţe la ea, cu toate că nu putea spune nimănui despre existenţa ei.

Să fie rezonabil cu cei din clanul MacDonald. Ar putea să fie, dacă ar şti ce voiau la schimb ca să o lase în pace pe Catriona. Dar, cum nu ştia, putea doar să spere că indivizii aveau să cadă în lac şi să se înece. Se simţea legat de mâini şi de picioare, iar singura cale de a da de capăt situaţiei era să stea de vorbă cu Cat.

Dacă tot urma să îşi mintă în continuare familia, măcar să ştie care era motivul. Spera să fie un motiv pe care să îl înţeleagă şi cu care să fie de acord. Din păcate pentru el şi pentru clanul MacDonald, urmau să aibă o întrevedere fără să ştie dacă erau prieteni sau duşmani. Căci, dacă erau duşmanii Catrionei, erau şi ai lui.

Se rase degraba şuş, curăţă dinţii, apoi îşi puse o cămaşa curata ş. un Wt nou. Lisă deoparte cizmele de lucru ş, alese o pereche de pantofi cu şire[P]t, dlupra glezne,. Strecura un cupt mtr-unul dintre ci ungi-= completau ţinuta, îşi pieptănă rapid părul p[rea] [iri][rebe]l şi cobori la parterul clădirii. If^bctb aştepta deja în hol, cu o expresie nerăbdare pe chip. Era dornică să cunoască membri inului său. Nu putea sa o avertizeze să aibă a[rijă] [31] le spunea, pentru ca erau de faţă Ranulf Char- Sttcşi Arran. Desigur marchizul îi urmase sfatulsi 'imisese după fratele lor mijlociu, cel mai diplomat ¿¡ntre ei. Munro îşi incordă umerii şi păşi î[n] mijlocul grupului.

- Ce-a văzut Duncan, mai exact? întrebă el.

-Ieşise la o plimbare călare împreună cu Julia şi a văzut călăreţii şi trăsura îndreptându-se spre noi,'pe drumul principal. A zis că a văzut stindardul clanului MacDonald, dar nu şi-a dat seama dacă era în semn de pace sau de război.

-Aşadar, o să le ieşi în întâmpinare sperând să nu te împuşte?

Chiar dacă aproape toată atenţia lui îi era dedicată lui Cat, nu era numai ea implicată în întreaga poveste. Dacă cei din clanul MacDonald o căutau cu lumânarea, el nu avea de gând să îl lase pe Ranulf să înfrunte singur furtuna.

-Sunt prudent, spuse marchizul, ridicând dintr-o sprânceană. Avem oameni înarmaţi de pază în faţa casei. Dacă au venit puşi pe rele, n-o să ajungă prea departe.

- Bine, dar sunt verii mei... sau ce? pe-aco o interveni Elizabeth, care brusc încetase sa zambeasca. De ce-ar vrea să provoace necazuri: ^^ ^ ^ ^ ^

-Nu cred ca 0 vor ^ [înr]alnesc două clanuri bindu-i [încurajator.] ^ ^^ ambele părţi vor să care nu au mai tra «• fie... pregătite. [c-] [aşa e] firesc.

-Ah. Da, P[rC!>] ^ [j][m]âneţi înăuntru până decid că-Tu şi d[iar] ° [ce>] Mă aştept la o discuţie prieteneas- toată lumea e pe i[ume]a va pleca mulţumită, adăugă că, după care marchizul- Pânâ la urmă, avem de discutat [c]W sunt în avantajul ambelor părţi. ' ^

Sau, cel puţin, aşa credea familia Mac[L][awry] , MacDonald venise, probabil, să discute desp[re că] ÎH lui cu Elizabeth - sau poate nu. Munro îşi [pr][i][vi d]?[at°r']a familia şi pe cei apropiaţi. Una era să *îi* mintă femeia pe care o curta, alta era să o protejeze p[e] ^ Ţ întrebări la care nu voia să răspundă. Dar era cu totJl cu totul altceva să ascundă de familie informaţii şi [să?]' pună astfel pe toţi în pericol.

„Pe toţi dracii!" Nu se aşteptase la asta. Putea să-| învinuiască pe Ranulf de venirea celor din clanul MacDonald, dar tot ce avea să se întâmple mai departe era strict responsabilitatea lui. ^

- Ran, trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi.

Fratele lui cel mare se încruntă.

-Ţi-ai ales prost momentul, Ursule. Nu suportă amânare?

-Neah. Acum e cel mai bun moment.

-Atunci, hai în...

Deodată, de afară se auzi sunetul cimpoaielor. Era prea târziu. Tot ce mai putea face era să aibă grijă ca toată lumea să fie în siguranţă. Inclusiv femeia care trăia la trei kilometri depărtare şi care nu avea nici cea mai vagă idee că familia MacDonald ajunsese la un pas de ea.

da TrJlT T[Că 0 privire fratel]»< ^u. O secun- dă, tu tentat sa auda ce avp-> [a]

din clanul MacDonald sT^ÎlT V f * ^ l tase să îi scrie, nu să îl tf^ [la] [11] ^ supăra pe Urs, şi nu era d^*!*}™^ [Ca] ' rudelor lui Elizabeth fără şi - [Ca le tnmisese v]Prba şi-ntâi, el era şeful clanului şi n ^^ [,U1] Părerea_ Intâl şi unea nimănui. în al doilea'^ [ave]® [nev°]ie de pernu- pe Munro, dar să ajute şi clanul ^[CLlse] ca să *îl* ajute [Iu1 M]**acLawry.**

Jf

k. ,ar lăsa să aştepte pe trimisul MacDonald, Paca r fi fost el, ar risca să provoace tensiuni, adi- ^ * ce voia să evite din capul locului. îi fă cu un â^y Cooper, iar majordomul deschise uşile de la tellin e El ieşi primul. Era datoria lui, dar şi dreptul '^'general, Ursul şi Arran îl flancau, numai că de f' n aSta uriaşul lui frate avea o postură de-a dreptul... prietenoasă. Se pricepea mai bine ca oricine să ci- tfscâ gesturile şi comportamentul fratelui său cel mic, când Munro MacLawry avea o atitudine ostilă,' era'imposibil să n-o observe toată lumea. Şi, cum era pe cale să îşi cunoască viitoarele rude, chiar dacă prin alianţă şi la mare distanţă, comportamentul lui nu prea avea noimă.

-Uşurel, Ursule! îi spuse printre dinţi. Trăsura purtând stindardul cu verde, albastru şi roşu al clanului MacDonald se opri în dreptul intrării. Fata are ce are cu un duce englezoi, nu cu cei din clanul ei. Nu te-apuca să faci scandal de pomană.

-O să văd dacă sunt prietenos sau nu după ce îi cunosc şi îţi spun condiţiile, îi răspunse fratele său.

-Vreau să fii prudent de prietenos până-ţi zic eu că nu mai e cazul, ceru Ranulf. Munro îi aruncă o privire aspră. Avea fălcile încleştate. -Prea bine, mormăi într-un sfârşit, dându-şi ochii peste cap. Prudent de prietenos.

Cei doisprezece călăreţi, dintre care jumătate purtau culorile clanului, descălecară şi se grupară în dreptul portierei trăsurii. Oricine ar fi fost înăuntru, venise cu gărzi pregătite să răspundă în caz de atac. Nu aveau asupra lor arme. Nici măcar pumnale ascunse în ciorapi. Dar Ranulf ştia prea bine cât de periculos putea fi un cutit bine ascuns. E drept că nu îi putea învinui că veni- eătiti pentru ce era mai rău. Până la urmă, aveau f ^ un munte de bărbat cu muşchii ca din granit,

m îi nrivea deloc prieteneşte, care nu u ^
Suzrtww Eiwch

w-ci înăbuşi im oftat, nemulţumit d Carif l R•im,!i' n n'fratelu» mai mic. Apof se apl>? deloc[1] p^j-n'cră tocmai se deschidea. P o P,e* Invizita ar fi venit nişte prieteni Coop er, l « Ur fi grăbit să îi ajute sa coboare. Dar câ nd, Va " reau străini despre care se ştia ca nu erau to Cni, aceştia erau pe cont propriu şi erau lăsaţi afa. P S î^i anunţau *scopul* şi durata vizitei. " Dună grupul care însoţea trăsura, mai că se aştept ase

- "i facă apariţia MacDonald însuşi. Numai că bărbatul care deschise portiera şi ieşi era cu zeci de ani mai tânăr decât conrele de Gorrie. Tânărul zâmbi, îşi dadu la 0 parte de pe frunte câteva şuviţe şatene şi le facu semn gărzilor să se îndepărteze. ^

Vă rog băieţi! MacLawry n-o sa-mi ia gatul înainte să ne dăm bineţe, spuse el, cu un accent mai degrabă englezesc decât scoţian. Eşti Lord Glengask, aşa-i?

-Splendid, făcu el, întinzând mâna. Sunt Charles Beaton, viconte de Torriden. Torriden.

- Eşti căpetenie în clanul MacDonald, spuse Ranulf, dând mâna cu el.

- Da. îmi cer scuze că nu am trimis vorbă că sosesc. MacDonald voia să trimită un mesager cu răspunsul la scrisoarea ta, dar m-am oferit să îl aduc chiar eu.

Ranulf îşi studie musafirul neaşteptat, în vreme ce tânărul vorbea cu nonşalanţă despre starea drumurilor şi a vremii. Lord Torriden ori plutea în lumea lui, ori se prefăcea. Avea aţintite asupra lui vreo zece, douăsprezece puşti **şI** muschete şi se afla fată în *fnt-s* . • r
o

MacLawry, dar se 'comporta de pS ** T rn salonul unei mătuşi în vârstă W h Mlt k ^ - Lord Torriden, ei sunt fraţii mei **A** Arran se apropie cu o expresi» ° Munra strânse mâna vicontelui. Ursul avi^'^ amuzată -?l''1' re. Ranulf îşi tinu răsuflarea sn,^'11?'1 ° scurtă ezita- 'p"rand că nu făcuse 0unţându-i pe cei din clanul rival de apropia- cr^Cre a fratelui său. Într-un final, Ursul prinse WTi Torriden şi nu i-o smulse din încheietură, lu- ^ 1 socoti Ranulf, era oarecum încurajator. ^ ?riu că prezenţa mea este neaşteptată, asa că 'Lin-mi să vă explic, reluă vicontele cu vocea sa
IcuW _

^Bine-ar fl sa fie o poveste interesantă, mormăi Ursul, lăsându-i mâna. Când făceau cunoştinţă cu cineva, fraţii MacLawry făceau front comun. Era o regulă. Era o iege nescrisă. Chiar dacă în privat nu erau mereu de acord, când erau ¡n public, vorbeau pe o singură voce. De aceea erau respectaţi, temuţi şi fără egal în întreaga Scoţie. Ceva îi pica prost Ursului, dar trebuia să îşi ţină în frâu ostilitatea sau să o ia din loc. Imediat! Ranulf se înclină uşor spre fratele lui.

-Tacă-ţi fleanca sau ţi-o închid eu de nu te vezi, îi şopti, părând, în acelaşi timp, relaxat şi stăpân pe situaţie. Nu mă face să-ţi spun a doua oară. Ursul închise ochii câteva secunde, apoi îi redeschise. -Atunci, asigură-te că e un aliat şi dup-aia n-o să mai ai bătăi de cap cu mine.

Ranulf trase aer în piept şi îl aşează pe Arran între Munro şi oaspetele lor.
- Fii cu ochii pe el, murmură.
- Fără probleme. Să iau şi o bâtă.

c rr ., - ci fi dat seama în ce pericol

sefcS^nS^c,.....—.....

lnsPre intrarea în castel. mas.v Ne poţi povesti
- Ne pregăteam să neaşe

totul la o plăcintă cu ca ^p'ralitare, milord. Recunosc
-Mulţumesc pentru osp^^ maj a|es veninc] aşa>
că nu ştiam cum voi ninspre gărzile sale. Suntem cu neanunţat. Se uită apoi
nu se luptă cu nimeni.

toţii prieteni aici, baiep--Aţi auzit ce-a spus vicontele, *li* se adresă Ra menilor săi, cerânduJe să lase armele j0s. Con?'^- pe băieţi la bucătar ie! n

în timp ce gărzile celor două clanuri se îndre ptau intrarea servitorilor, Ranulf îi făcu semn oaspetel Spre

1 1 tll ci
d

intre m hol.

- Lord Torriden, ea este soţia mea, Lady Glengasîc[1] ea este musafira noastră, Lady Elizabeth MacCoII. ' ^ îşi alesese cuvintele, prezentând numele complet aj fetei şi statutul ei de oaspete, aşa cum şi Ursul făcuse cu o săptămână în urmă, în faţa lui. În calitate de musafir al familiei MacLawry, Elizabeth avea parte de protectia clanului. Iar forţa acelui clan era însemnată. Dată fiind legătura ei îndepărtată cu MacDonald, acea protecţie nu era neapărat necesară, dar Ursul era ostil dintr-un motiv anume. Şi, înainte de a lăsa el însuşi garda jos, Ranulf voia să ştie care era acela.

Vicontele se grăbi să facă o plecăciune în faţa lui Charlotte, apoi luă mâna lui Elizabeth şi o sărută. După aceea, îi oferi un zâmbet strălucitor.

- Lady Elizabeth, eşti motivul pentru care am bătut atâta drum. Mă bucur să eşti încă aici.

Hmm. Poate că Ursul chiar avea de ce să *fie* îngrijorat dacă, dintr-un motiv sau altul, Torriden era interesat de Elizabeth. Numai că logodna *ei cu* Visford fusese anunţată. Ranulf verificase ziarele şi se asigurase *de* asta. Şi ştia că nimeni din clanul MacDonald nu avusese vreo obiecţie.

Elizabeth zâmbi, dar îşi retrase degrabă mâna. -Nu înţeleg, milord. Ştiu că amândoi facem parte din clanul MacDonald, dar nu m-am mai văzut cu rudele din partea tatălui meu de ani buni. Asa cum nici nu am mai pus piciorul în Scoţia. De ce doreai sa mă vezi?

ce serveşte aici, interveni Ursul, făcând un >l.ctia potrivită. Sperăm să ne povestesti cum

venit în aşa grabă.

* figurantă. Torriden îi oferi lui Elizabeth braţul ndrepwră cu toţii spre sufragerie. Am auzit, evi- Pff ^ ai locuit la Londra. Speram să ai nişte informaţii ^'m-ar putea interesa.

carf Ce fel de informaţii? întrebă ea, luând loc lângă el

[13] Ranulf se aşează în capul mesei, avându-i în stânga peCharlotte şi în dreapta pe Munro. Era în continuată **surprins** de purtarea fratelui său şi voia să-l aibă în apropiere, ca să îl ţină sub control. Elizabeth era pe cale sâ părăsească familia MacDonald şi să intre în familia **MacLawry,** iar Ursul ar fi trebuit să depună eforturi să îl **facă** pe Torriden să se simtă bine-venit. Şi ar fi trebuit să se aşeze lângă Elizabeth. Şi să îi displacă atenţia cu care vicontele o copleşea pe femeia cu care el era pe cale să se logodească în loc să îi displacă faptul că bărbatul ăsta îşi făcuse apariţia la castel.

Nimic nu se lega, iar Ranulf avea neplăcutul sentiment că îi scăpase ceva. în Scoţia, scăpările puteau fi cauzatoare de moarte.

-Ce putem face pentru tine, Torriden? întrebă ei. Mă gândeam să purtăm negocierile dintre clanuri prin

scrisori.

-A, da, era să uit scrisoare

Vicontele scoase din buzunarul de ia pm

Şi o puse pe masă. * , LiK|y Elizabeth

-Prezenţa mea aici m. are W

şi fratele tău. Cel puţin, nu mnuulcl.r

-Nu? Si-atunci ce... ai intrat cumva în legă-

- Voiam să ştiu, [mila]f'-Vcatriona. A dispărut cam tură cu sora ta vitregă, Laoy ^ ^ [de b Lo]ndra. Eu şi ea cu o Săptămână înainte urma să ne căsătorim.Munro văzu privirea surprinsă şi aproape [Pa] • a lui Elizabeth şi o imploră clin ochi să-şi ţină fi[r"'Cat]* rândul lui, făcea eforturi să nu se ridice de p[e] ^ să-i ardă frumuşelului Lord Torriden un pumn î[n] p|; ! figură. Dintre toate afurisitele de posibilităţi l[a care'na] gândise, nu o luase în calcul tocmai pe aceea ca ea să fi fost promisă altuia.

- Sora mea.[7] se bâlbâi Elizabeth. Cat? A dispărut? Ce s-a întâmplat? „Slavă Cerului!"

- Nu ştiam că ai o soră, Elizabeth, spuse el cu gl[as] tare, încruntându-se.

- E sora mea vitregă, Catriona. Este cu cinci ani mai mare.

Elizabeth luă o gură de ceai, dorindu-şi să fi avut la dispoziţie o băutură mai tare, apoi îl privi pe viconte drept în ochi.

-Am corespondat de-a lungul timpului, dar nu ştiu unde ar putea fi. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat!

Munro era, la rândul lui, din cale-afară de curios. Totul ar fi fost mai simplu dacă ea ar fi avut suficientă încredere în el şi i-ar fi spus că fusese făgăduită altui bărbat şi că, dintr-un motiv sau altul, nu voia să se mărite cu acel bărbat. Acum, era nevoit să prindă informaţiile din zbor şi să spere că Elizabeth nu spunea, din greşeală, ceva care să o dea de gol pe Catriona.

II privi din nou pe Torriden. Era mult prea chipeş *şi* cam cu un an sau doi mai tânăr decât el. Enervant de manierat. Ţinea degetul mic în aer când îşi bea ceaiul. Dar ce anume îi displăcuse lui Cat la el atât de mult încât fugise de acasă, îşi părăsise familia şi [se] ascunsese într-o ruină care abia se mai ţinea, în mijlocul teritoriului unui clan rival? Oricare ar fi fost motivul, nu-i

/i :ne că acel... fandosit o voia pe femeia lui
Parele mestecă 0 buCată Potrivită de plăcintă> apoi ^ Vic° colţurile gurii cu şervetul, îsii^tiu'dacă sunteţi la curent, Lady Elizabeth, dar l'UacDonald de pe insula Islay s-a cam înstrăinat ceei din Sutherland şi de mai la nord. Unchiul fiif nRobert, contele de Islay... tău;Stiu cine e unchiul meu. A preluat titlul tatălui meu ı pâ ce acesta a murit.

Da- Condoleanţele mele pentru dispariţia lui j^ndall[1]. A fost un suflet... aparte. ' £a înclină uşor capul.

-Mulţumesc! Şi apreciez că ai spus despre el că era aparte, nu excentric. Să ştii că sunt la curent cu poveştile care circulau pe seama lui. Dar ce spuneai că a făcut unchiul Robert?

-A aranjat ca sora ta să se mărite cu mine. El şi şeful clanului au considerat că uniunea noastră ar apropia cele două părţi ale clanului. Dar apoi, ea a dispărut. în miez de noapte, din ce-am auzit. La început, am crezut că a fugit cu un tânăr pe care îl plăcea, dar unchiul tău nu pare să creadă că aşa stau lucrurile. Zâmbetul i se transforma tot mai mult într-o grimasă. Speram să-mi spui că a luat legătura cu tine, din moment ce amândouă ati plecat de acasă cam în aceeaşi perioadă.

-Ţi-a spus deja că nu ştie unde-i e sora, interveni Munro, înfigând aprig furculiţa într-o biată bucată de plăcintă. Dacă o întrebi de cinci ori acelaşi lucru, nu vei
Primi cinci răspunsuri diferite.

-Ursule! îl avertiza Ranulf. Te*, gynd.«» o cauţi la Londra? Poate dus ca;™ font» c a mtre
titnp Elizabeth poniise spre n.,..
în oraş, răspunse vi-
- Am numeroai ^ j persoană cu roscat a
contele. Sunt zvon ^ ^ se crede era
fost văzută în apropo
yWĂ
iubitul dumitale secret, milady, şi că aţi na la Gretna Green, ca^să vă căsătoriţi şi ^ Sr^ de odiosul de Visford. îşi drese vocea! Presu^^ spune despre el că e odios, din moment ce eâ Pot Londra ca să scapi de acel aranjament. 1 'u?it di n

- Poţi spune ce vrei despre el, zise Elizabeth uşor tremurat. Nu intenţionez să mai am vrenr^1 ?lasu' face cu el. ' ^

-Aşadar, nu te-a însoţit nici un tânăr roşcat?

-Nu. Ar fi fost teribil, ar fi fost scandalos. Iar mea nu e băiat, aşa că nu văd ce importanţă ar ^ chiar dacă ar fi adevărat.

Munro decise că trebuia să-i acorde lui Elizabeth mai mult credit şi mai mult respect. Chiar se pricepea să întoarcă în avantajul ei o discuţie politicoasă. Era, într-adevăr, o abilitate pe care o lady o dobândea lâ Londra, iar ea se descurca de minune. Şi unde mai pui că o făcea pentru o cauză bună?!

Vicontele se coloră un pic în obraji.

-N-am vrut să insinuez nimic. Auzisem însă că sora ta...

- Că sora mea... ce? îl întrebă ea brusc.

-Că... e roşcată. Mă gândeam că poate s-a deghizat. Dar se pare că n-a fost aşa.

Munro ştia despre Catriona că nu începuse să poarte pantaloni doar după ce se instalase la mănăstirea Haldane. Era cunoscută pentru faptul că se îmbrăca precum un bărbat, iar el începea să-şi dea seama că de acolo i se trăgea îngrijorarea că era considerată băieţoi şi lipsită de maniere. Clanul MacDonald din Sutherland cunoştea, din ce se părea, care erau **preferinţele** ei în materie de vestimentaţie, iar afurisitul de **Torriden** considerase că ar fi jignitor să o spună pe-a dreaptă - şi anume, că femeia care-, fusese promisă obişnuia să poarte pa* taloni. Ce bufon! Din partea lui, orice femeie cu pici* re precum ale Catnonei putea purta ce-i poftea ini**
L

¿t gând să rămână singurul bărbat care

■ p " cazul, spuse şi Elizabeth. Îmi pare rău că ai '^u. nll arum doar ca să afli că nu îţi pot fi de ajutor.

#irstât Vmi Pare rău' răspuns^e vicontele' afişându-şi 'Zâmbetul fermecător. În cel mai rău caz, am Jin n°U a s să o cunosc pe sora femeii a cărei mână mi-a omisă- În cel mai bun caz, poate va ajunge aici,
{o5tP utareata.

în Orologii din hol începu să bată, iar Munro îşi dădu c ^ama că era ora prânzului. La naiba! îi spusese lui ¿că avea să fie înapoi la Haldane... cu două ceasuri in urmâ. Şi deja avea o seamă de motive pentru care să o vadă. Primul era să afle de ce decisese că ar fi mai bine pentru amândoi să nu îi spună că familia voia să o mărite cu altul. Avea şi el un cod al onoarei. Nu s-ar fi culcat cu femeia altuia. Şi nici nu o făcuse. Până la acel moment. Plus că nici nu avea de gând să se oprească. Reuşi să zâmbească şi se ridică. -E o discuţie plăcută, dar cred că nu aveţi nevoie de mine. Am ceva de lucru.

Fără să aştepte permisiunea sau interdicţia lui Ranulf, se îndreptă spre uşă şi ieşi în hol. Fratele lui chiar nu îl putea opri, pentru că juca rolul gazdei politicoase. Iar o gazdă politicoasă nu se ridica de la masă în timp ce musafirul se lamenta de mama focului. Din fericire, Munro nu era un tip politicos şi nimeni nu se aşteptase vreodată să fie.

- Unde-i Gilling? o întrebă pe una dintre fetele -înbucătărie cu băieţii lui

MacDonald, răspunse ea,

oprindu-se să facă o scurtă reverenţă.

-Aş aprecia clacă i-ui *P[une] sa-şi mişte fundul şi să„Mulţumesc, Gormal! Şi zi-i să-

mi aducă [sj] • dc duzină de ouă, dacă tot este în bucătărie. Şj[J]J%
Ier de ceai. ' [Un]V
Cei doi câini de vânatoare n ieşiră în cale. p închişi până atunci, ca să nu tulbure venirea defe^ din clanul MacDonald. Munro îi scărpina [Pe] urechi, apoi aruncă o privire peste umăr. Un pic de ^^ nu i-ar strica sclifositului de Torriden, iar dacă unul ^ câini l-ar muşca pe papiţoi de fund, el, unul, s-ar şi JJ mult mai bine.
- Găsiţi-l pe Glengask, le spuse, îndemnând câinii să se ducă în salonul de luat masa.
Cooper era ocupat cu servitul, aşa că Munro îşi I[uă] singur pălăria şi haina înainte de a ieşi. Nu era îmbrăcat tocmai potrivit pentru lucru, dar oricum nu credea că avea să facă cine ştie ce reparaţii în acea zi. Dacă pisica sălbatică se ascunsese doar ca să scape de ceea ce considera drept obligaţia de a se mărita cu Torriden, avea | să fie o zi în care el avea să spargă şi să distrugă lucruri. Dacă era totul doar un joc, dacă femeia îl pedepsea pentru că frânsese multe inimr, iar pedeapsa era să i-o frângă, la rândul ei, pe a lui... Nu, gata cu ascunzişurile şi presupunerile. Era ziua în care avea să primească nişte răspunsuri. O dată pentru totdeauna.
Catriona tremura în timp ce uda cârpa în apa de izvor
şi şi-o trecea apoi peste picioarele goale. Pentru Elizabeth
ar fi adus apă şi ar fi încălzit-o [pe] foc. Pentru ea, însă,
prefera sa facă totul mai rapid şi cu mai puţin efort. 0
deranjau insa temperatura foarte scăzută a apei şi aerul rece al toamnei
scoţiene. ^ 9[1]
Cu coada ochiului, prinse • • c*
lăsă pe vine. Era suficient d°e [}lŞcare ÎR Stânga] ^ vadă 111 haine bărbăteşti,
dar s ^ f * [03 UR Străin] ^ °
de-a dreptul periculos.'Când * ^ ?[ur]P[rinsa era]
fapt, o căprioară, se relaxa din n^ "*[ntrusu]l" [era]>

■ plăceau picioarele ei. li plăceau braţele ei, tJr^[1]!foarte, foarte mult - şi toate celelalte părţi ^ lui ei. considera ciudată sau băieţoi. Iar y^gpalâ alături de el, nici nu se simţea ciudată sau ^[era]Se simţea- frumoasă. Chiar foarte frumoasă. [bÎliet]ternică. Chiar dacă îl plăcea foarte mult, o excita îft faptul că el, un bărbat care probabil avusese mai [terl][i)ţe] femei decât putea ea număra, o considera pe ea băgătoare şi o dorea din cale-afară. [S] După ce se spălă, se usca folosind pătura pe care o l[uă]se cu ea, apoi îşi puse cămaşa şi pantalonii. Lord Glengask spusese că îi lipsea o haină, dar nu întrebase de ea când strânseseră lucrurile lui Elizabeth. Asta o încânta peste măsură în timp ce se cuibărea în lâna grea
şi caldă.

Căprioara avea un însoţitor, un cerb îndrăgostit. O ignorară în timp ce îşi strângea lucrurile şi se întorcea la mănăstire, folosind singura intrare accesibilă. După o săptămână în care Ursul şi Peter lucraseră zi de zi, în hol aproape că nu mai erau rămăşiţe de pietriş şi fragmente de zid, chiar dacă tavanul încă nu era complet reparat. Iar la intrarea în bucătărie avea pereţi trainici şi o uşă pe care o putea zăvori.

Nimeni nu putea să îi facă neplăcuta surpriză de a apărea prin tavan, căci partea surpată fusese acoperită [c]u prelate, şipci şi pietre. Sau, în fine, cine ţinea morţiş să intre ar fi reuşit, dar nu fără să facă zgomot şi nu fără [e]fort. Asta-i plăcea cel mai mult şi la uşă - faptul că nu [m]ai putea fi luată prin surprindere.
închise uşa după ea şi atârnă cârpa şi pătura în drepţi focului, ca să le usuce. Rezemă muscheta de masă Şi deschise cartea pentru a mai citi din aventurile lui Robinson Crusoe până la venirea Ursului. înainte ca el să le descopere, şi-ar fi petrecut timpul vânând şi căutând hrană, dar peste noapte prinsese-n cursă un iepure care se rumenea acum la foc, iar Munro urma să îi aducă ouă. Mai avea din pâinea de deunăzi, pius nişte

ceapă sălbatică, aşa că avea timp să facă. ^ Ceea ce era foarte reconfortant. în orice ca' % lui Crusoe o făceau să aprecieze că avea vase'd'H căni şi vechea muschetă a tatălui ei. Se descu^ bine,iar Vineri al ei se întâmplase să fie sălbatic'"* ^ ţinuturile scoţiene, chipeş, musculos şi, totodată^ foarte capabil.

Se lăsă uşor în scaun, cu o mână peste cartea d chisă, şi îşi trecu cealaltă mână prin părul roşu Ce se petrecea? Când mai apucase să se relaxeze,'p^' simplu, într-o dimineaţă? Când se mai întâmplă să nu-şi petreacă timpul făcându-şi griji, întrebând^ ce avea să se mai întâmple şi cine şi ce avea să j decidă legat de viaţa ei? Până de curând, credea că cânta sau a îngâna un cântec erau idei foarte proaste, dar acum simţea nevoia să cânte cât o ţineau plămânii. Să fie ăsta sentimentul de pace? De mulţumire? De împlinire?

Nu erau cele mai potrivite cuvinte, dar nu erau departe de a descrie felul în care se simţea. Fericire suna mai bine, deşi avea mai puţină noimă. În definitiv, nu ştia cât avea să mai poată rămâne la Haldane. Şi iarna bătea la uşă. Dar pe moment, în acea dimineaţă, după o noapte petrecută în braţele lui Munro MacLawry, se simţea fericită. Şi mai simţea ceva, ceva mai mult decât fericire, ceva ce nu era pregătită să transpună în cuvinte şi nici măcar în gânduri.

-Te-a luat rău valul, Cat, îsi spuse cu glas tare, cu un zâmbet larg pe buze. Eşti complet nebună. Şi acum, vorbeşti singură, prostănaco

După douăzeci de minute, luă iepurele de pe foc şi începu sa separe carnea de oase, ca să facă o supă cu iepure şi ceapa pentru ea şi băieţii ei. Ursul spusese că avea să vină pe a zece AiZ- , i t de zece. Dormise m a ^ " ^ ^ ; ^ oecuse de mu nea el, ea ştia că era e,X ^^ P " r că nu era nevoie să-şi b « c , ^ din nou' Pul şt să stea peste noapte . dar chiar nu se plângea deloc din pri-

de mai multe ori că ei doi nu aveau nici un Vreuna, dar începea să se întrebe dacă nu curm ui< Cu siguranţă, nu se puteau căsători vreodată, v^bru al familiei MacLawry, căsătoria lui era una Girate şi consecinţe şi nu putea trece neobservată

Cil $ ' - -_____1:1-----x „: i lar

^nsă^i, dacă lucrurile puteau rămâne la fei,"dacă o titâ ^ lucruri ar fi mers cum îşi dorea ea, nu cum ar fi f t mersul lor firesc, atunci... în uşa masivă se auzi brusc bătăi puternice. -Cat!

Sări în picioare şi se uită la ceasul de buzunar. Era şi jumătate. Oare se întâmplase ceva? Se grăbi să ajungă la uşă. -Ursule? Eşti...

-Deschide afurisita de uşă! o întrerupse el, mârâind furios.

Catriona puse mâna pe bara care zăvora uşa. - Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu inima bătându-i nebuneşte.

-Nu-ţi spun nimic până nu-mi deschizi! Ea trase aer în piept, dar mâna îi rămase nemişcată pe zăvor.

- Nu prea cred. Eşti mare şi puternic, şi ceva te-a mâniat din cale-afară. îţi deschid dacă mă convingi că nu te-apuci să-mi arunci cât colo lucrurile - sau pe mine.

putea rămâne liberă şi la adăpost de pretenţiile • i doar câtă vreme stătea ascunsă. La Haldane era

Se lăsă tăcerea. Mu îşi auzea decât bătăile inimii. Dintr-odată se auzi o bufnitură. Ceva - sau mai precis cineva - se lovea cu furie de uşă. Cu putere. Iar şi iar. Apoi se auzi un amestec de înjurături în engleză şi galeză Nu trecuseră decât câteva minute de când visa cu ochii deschişi la o viaţă perfectă alături de un bărbat care părea sâ o placă aşa cum era. ^

Se îndepărtă de uşa şi îşi lua muscheta.

A

-Sunt înarmată, *Ursule!* strigă. Poartă-te vine sau cară-te!

Loviturile încetară. După un minut sau d se auzi un ciocănit politicos.

> ia ^

- Domnişoară Cat, sunt Peter. Stăpânul Urs se plimbe un pic pe-afară, dar se va întoarce fa
şi se va purta *civilizat.* CLIrând
- Nu mă minţi, Peter.[7] întrebă ea. Sper că nu stă lângă tine şi aşteaptă să *deschid.* acoio
Urmă o pauză.
-Nu e aici acum. A *ieşit.* Jur *pe* părui mamei, dom- nişoară Cat!
în loc să se întrebe dacă podoaba *capilară* a mamei lui Peter Gilling era chiar atât *de* importantă, ea ridica bara şi o puse deoparte.
- Ce naiba s-a întâmplat? *întrebă* în timp ce-l trăgea pe servitor prin uşa întredeschisă. *Mi-a spus că* pot să-Z împiedic să intre în bucătărie, dar n-am crezut că voi fi vreodată nevoită s-o fac.
- O vorbă nu scot! spuse valetul.
- Nu-mi zici nici măcar *de ce aţi* ajuns aşa târziu.[7] Ursul mi-a spus că veniţi *la* zece.
Servitorul se ridică pe vârfuri, apoi se lăsă pe călcâie.
- Nu pot să zic decât că azi au venit oaspeţi la castel. Pe nepusă masă.
Nu suna încurajator. Absolut deloc.
- Sora mea e bine?
-A, da. N-are legătură cu ducele ăl bătrân de se ţinea de capul ei.
- Bun, tot e ceva. Dar Mnnm -w? Si
. . . unro de ce e asa supa rar: 91 am impresia ca pe nune.
-Tre' să-ţi zică el.
- N u vorbesc cu el cât timD - • l- . HI ridică din umeri. ' ^ Sa'mi darame
-Nu-i înteleptsă i sc spunl , -
şi ce nu, dar pe tine parc să te^i T'' UrS CC ** ? duc după el afară, să văd cum e h' - , f'1 un pici
L- Daca bat la uşă *de două*
din nou de două ori înseamnă că poţi să
^şi^^Dacă bat de trei ori şi pe urma iar de trei
fl^udeschizi.
53 comPUcat' dar' Câtă Vteme Peter era dis Pus să 0 se mUltumi să încuviinţeze din cap.
^ţi miihumesc, cu toate că nu vrei să-mi zici ce s-a
-ţt după Peter şi se rezemă de uşă. Cu câteva săp- -mâni în urmă, dacă Ursul s-ar fi comportat astfel, l-ar ^împuşcat, şi-ar fi făcut bagajul şi probabil ar fi tăiat prelata şi ar fi ieşit prin tavan. Poate şi acum ar fi mai bine să fugă, pur şi simplu. Dar ar însemna să nu îl mai vadă. Niciodată. Ca să fie din nou cu el era dispusă să rişte atât furia lui, cât şi libertatea ei. Desigur, asta nu însemna că nu avea să fie prudentă.

îşi lipi obrazul de uşă şi aşteptă. De pe hol nu venea nici un zgomot. Asta şi pentru că uşa era extrem de solidă. Pe de altă parte, nici prin minte nu-i trecuse că avea să fie nevoită vreodată să o folosească pentru a-l ţine pe el la distanţă. Oare ce se întâmplase la castel? Slavă Cerului că nu venise ducele de Visford! Dar ceva clar îl mâniase pe Munro. Şi acel ceva avea legătură cu ea.

Oare venise unchiul ei? Simţi că i se scurge sângele. Oare unchiul Robert aflase că Elizabeth era la Glengask şi se gândise că nebuna de soră-sa ar putea fi şi ea prin preajmă? O, Doamne! „Nu, nu, nu!" Ar însemna că nu doar Ursul, ci şi întreaga lui familie ar afla cât de... ciudată era şi cât de greu fusese să îi găsească un peţitor. Şi câte erau în joc dacă nu i-o predau înapoi clanului ei.

Două bătăi în uşă îi făcură obrazul să vibreze. Apoi alte două. Era semnalul că putea deschide. în realitate, nu outea fi sigură. Catriona închise ochii câteva clipe, apoi îi redeschise şi scoase zăvorul. Orice laş trebuia, la un moment dat, să-şi privească trecutul în faţă. Iar aceea
/
părea să *fie* ziua confruntării cu pronrjni
se rândul. ^li*.
Deschise uşa şi ridică bărbia. Peter GiJi- pe-acolo, dar toată atenţia ei era concentraţi uriaşului care umplea tot spaţiul. *Ochii* lui^ a.SuPra mijiţi şi aruncau fulgere de furie *şi* de altcev^ ^ nu putea să identifice. Arăta *magnific,* chiar da'c^ gata-gata să o strângă de *gât.* Ca Pâre
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă, *făcând* eforturi * - controleze vocea.
1?1

- Pot să intru? întrebă el, cu glasul tăios şi vădit ţi$_{nut}$ în frâu.
- Desigur, răspunse ea şi îi *deschise larg* uşa.
- Peter, vezi-ţi de treabă! -Stăpâne, dar...
- Cară-te! repetă cu dinţii încleştaţi.
- Nu-ţi face *griji,* Peter, interveni ea, cu toate că nu îndrăznea să-şi desprindă privirea de *la* Munro. Pregătesc supă de iepure şi ceapă pentru prânz. O să *fie* gata în curând.

Valetul plecă, pufnind nemulţumit. în schimb, Ursul intră în bucătărie şi închise uşa în urma *lui. Ultima* dată când îl văzuse Cat, înainte *de răsărit,* fusese afectuos şi amuzat. Acum, părea gata să *dea* în *clocot.*

-Am o întrebare, spuse el după o *clipă,* oprindu-se lângă vatră. -Ascult.

- Eşti a mea?

întrebarea o luă prin surprindere.

- Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de aici? vru ea să ştie, apropiindu-se de masă, de locul unde *îsi* sprijinise muscheta, pentru orice eventualitate

-Răspunde-mi la întrebare, şi o să-ti zic -îmi place să fiu cu tine, Ursule, spuse ea încet, încercând sa câştige timp, căci simţea că întrebarea era mai importanta decar părea l$_{mi\ placi\ maf\ k\ ded}$t vreau să recunosc în raţa ta. Dar, $_{aşa}$ cum ti-am zis deja,

$_{m}$rem pom^în unul pentru celalalt. Nu te-am .^deasta.

. ' - $_{că}$ o privire aproape inexpresiva.

' 9ii ^{arU} ^ $_{i}$4$_{if}$ Torriden. Crezi că îi aparţii?

$^{\prime V,C}$ Catriona simţi că o lasă picioarele şi se aseiă .*> nu-podea.

^ t aici- şopti ea, prinzânau-se de piciorul mesei. ' \ida- Nu cre:i că era bine să-mi ti ris că eşti promisă ■ V$_3$ înainte ca noi să... înainte ca eu să... ^ £ au $^{că\ sunt}$ PTomisăî izbucni, trăgând aer în ^¿i încercând să se ridice. Nu avea cum să îl con- ¡■îngâ pe el să se convingă pe sine sau pe oricine altcine- ^ ¿$_{e}$ nimic dacă nu reuşea să se rină pe picioare. N-am $_{!0}$<t niciodată de acord cu aşa ceva! continuă ea. -La naiba!

Ursul se apropie, o prinse de braţ şi o duse până la scaun. Imediat ce ea se aşează, îşi luă mâna de pe ea de parcă atingerea l-ar fi ars.

-A trebuit să stau cu el la masă şi să-l ascult spunân- du-i lui Ranulf cum ai dispărut şi că îi fuseseşi promisă, scrâşni el.

Începu să ia camera la picior, iar ea se văzu nevoită să se tot întoarcă după el. -Ursule, eu...

- Elîzabeth a minţit când a întrebat-o dacă v-aţi vâ- sut, o întrerupse el. Dar nu cred că s-a lăsat convins că sora ta ar fi ajuns până aici fără să o aducă cineva. Ranulf va fi următorul care să îşi pună întrebări. Va vrea să înţeleagă cum de o fata care iva mai pus piciorul în Scoţia de unsprezece ani a decis să se întoarcă şi de ce nu s-a îndreptat spre clanul MacDonald pentru a căuta protecţie. Se opri câteva secunde şi oftă. Sora ta nici nu s-a gândit să îşi ascundă încântarea că la castel urmează să vină cineva din clanul ei.

Catriona plecă uşor capul.-N-ai decât să te tot plimbi încoace şi Am să-ţi spun tot ce pot şi o să-mi fi n^'-°- '\ re privesc în ochi. c!aq^

El trase însă de masă, depărtând-o im n," se aşează pe ea, drept în faţa Catrionei. n,<j

- îmi place să te privesc, Cat. Te-am început, legat de cine sunt, dar am fă cu t-o" "^* k sperii. Iar de atunci nu te-am mai minţit. Acum ^ ^ ştiu dacă m-ai minţit de la bun început. Dacă â te... foloseai de mine ca să obţii protecţie fată ckT^ Sau dacă te-ai jucat un pic înainte să pleci şi să i ce aşteaptă familia ta de *la* tine.

Cat voia să protesteze, să îi spună că nu îl minţise în legătură cu ce simţea. Cu modul în care o făcea eÎ să se simtă. Dar, dacă o spunea acum, fie înainte, fie după ce îi povestea totul, ştia exact cum avea să sune: ca şi cum voia să-l câştige definitiv de partea ei, ca şi cum îl folosea cu adevărat ca să obţină protecţie. Tot ce putea face era să fie cinstită şi sinceră în continuare.

- Nu ţi-am spus unele lucruri, Munro, dar nu am minţit. Fiindcă el îi spusese că voia să se uite la ea, Car ridică privirea înspre el. Tatăl meu îşi dorise un fiu. O grămadă de fii, de fapt. Mama i-a născut o fiică şi a murit înainte să apuce să încerce să mai aibă un copil. Fără ea, el a hotărât să mă crească după propriul plac, spuse ea, făcând un gest spre sine. Am crescut îmbrăcându-mă aşa cum vezi. Am învătat să vânez, să pun şaua şi căpăstrul pe un cal, să îmi fac rost de hrana. M-a ţinut cu părul scurt până când am refuzat să îl ma, las sa ma tundă. Şeful clanului MacDonald a început sa puna presiune pe el să se însoare cu o femeie d,n ramura d.n Sutherlancl a clanului. Ca un veritabil scoţian incapaţanat, şi-a Păşit- n i I bastru care li'dorea'un" i CU ^ • La rândul ei, i-a dăruit
- Elizabeth, punctă el.

AK$_{cr}$ă atent la ce îi povestea. Nu hotărâse că Cel ^'asculte ce avea de spus. C uviinţă ea. Mai întâi, Anne a încercat să mă ^D* !$^{nC}_{ro}$chii'şi să mă înveţe să merg şi să vorbesc aşa ¡(nbr^ ^{1}^$_{7}$|$_{ne>}$ Tata, nici să n-audă. Nici lui, nici ei nu Îe ;#$^{seCU}_{m}$â joc împreună cu Elizabeth, iar când Anne pl^$^{ea}_{s'c}$- tata adusese un mic kilt pentru sora mea, a ^{a}^^{U}pe sus şi s-au întors la Londra. luat Ai spus că aţi ţinut legătura prin scrisori.

^Din cânc^ în cânc^ ma* rar Pe mă sură ce creSteam. "N-aveam nimic în comun. Cat ridică din $_{u}$meri. La momentul respectiv, se simţise uşurată să $_{u}$u fie nevoită să scrie decât de două ori pe an, şi asta despre nimicuri. Când am crescut, am început să observ... mă rog, să am ochi şi pentru băieţi, dar cei mai mulţi nu voiau să fie-n preajma mea. Atunci, mi-am dat seama că devenisem o ciudăţenie monstruoasă. Tata era căpetenie, aşa că oamenii se prefăceau că mă respectă. Dar, pe la spate, nici poveste de respect. Şi îţi dai seama că auzeam până la urmă ce se spunea pe socoteala mea. -Atunci ai încetat să te mai tunzi, nu-i aşa? Expresia i se îmblânzise un pic. Spre marea ei uşurare, în ochii lui nu citea milă. Dar, în acelaşi timp, el nu păruse niciodată să o considere o ciudată.

- Da. într-un fel, mă făcea să mă simt ca o fată, dar nu aveam în preajmă pe nimeni de încredere care să îmi arate ce să fac cu el sau cum să mă îmbrac altfel. Apoi, acum doi ani, tata a murit, iar unchiul Robert a devenit conte de Islay. Acum vreun an, a început să se vadă cu MacDonald ca să încerce să repare ruptura dintre cele două părţi ale clanului. Aşa au hotărât să mă mărit cu vicontele de Torriden. Nu-şi putu stăpâni un fior. Groaza pe care o simţise, conştientizarea faptului că avea să îşi f$^{pcă\ de\ ras\ clam,}$l S» că urina să fie o soţie de tot râsul şi o vicontesă şi mai şi... toate acele gânduri şi senzaţii puseră din nou stăpânire pe ea. Nu kmîntâlnit *niciodată*, se forţă ea *să* continue, $_{ç}$j$_{a}$ cîespre el. A fost educat la Londra şi J$_{a}$ £$_{c}$|^,$^{ani\ a}^{i}_{t}$ chipeş şi foarte... sofisticat. Sunt calităţi care cr^^{,c} observat că nu mă reprezintă.

$^{'\ rec<\ c}$â ai

-Aşa-i.

Ea înghiţi în sec şi *schiţă un surâs.*

-Unchiul meu voia să scape de mine, suntconvi de asta. îi aminteam de *fratele lui şi* nu aveam cum $_{St}$i-i ofer putere sau prestigiu decât prin măritiş. M-am du$_{s}$' să stau *de* vorbă cu el într-o seară, *dar l-am auzit* discutând cu celălalt unchi, Râild. Spunea că MacDonaldîi ceruse să propună drept mireasă o fată a cărei genealogie urma să ajute *la* reapropierea clanului, *dar că* prin voia Domnului avea să *devină propriul stăpân,* al lui şi al insulei lui. îi convenea *de* minune. *Dacă* redevenea parte a restului clanului, cobora ia statutul unei căpetenii neînsemnate, *obligate* să urmeze *ordinele lui* MacDonald. Dacă mă trimitea *pe mine a* colo, *îşi îndeplinea* partea lui din învoială, din *acordul de pace, ştiind* că cei de-acolo nu aveau să fie câtuşi *de* puţin încântaţi de mine. Astfel *îl insulta pe* MacDonald *fără să-l scuipe* propriu-zis în faţă.

II auzi cum trage aer în piept, fără să scoată însă un cuvânt. Nu ştia ce şi-ar fi dorit să audă *din* partea lui. Că nu ar fi fost o insultă pentru *nimeni! Că fusese o* cruzi- me din partea unchiului ei? Că Robert era un nemernic foarte viclean? Nimic din toate astea n-ar fi facut-o să se simtă mai bine.

-Am .ştiut atunci că, dacă o fi să mă mărit, nu mă pot mărita cu Torriden. Era *suficient de rău* că eram de rasul lumii Ja mine acasă, nu aveam de *gând să* devin o parodie de contesă în nord, spuse ea şi se cutremură din nou. N-am putut s-o fac, Ursule. Nu ştiu dacă poţi să înţelegi, dar n-am putut.

-Aşa că ai fugit. Şi cu *Elizabeth* cum a fost[7] O coincidenţă sau cum?

A

ui daca nu cumva voise să se mărite cu duce- ^^ $_{să\ se}$ răzgândească şi să fugă? Neah. Ea $_{e}$ii deja ştiam că nu mai puteam rămâne nu **Ştiam** ce să fac. Şi atunci, am primit seri- ^'irt teribil de speriată, iar Anne,

mama ei, nici i?r*; - asCulte ce avea de zis. Atunci, m-am gândit să rÛTcla Londra ^ sa^vez apoi sa ne sa'vez Pe amân'

? • Si iată-ne aici, zise şi oftă. ^¿ultându-se, i se păruse că auzea confesiunea unei Ute A cuiva care se pusese mai presus de binele clanului pentru că nu voise să râdă lumea de ea. Să continue explicaţiile ar fi însemnat să-şi sape şi mai adânc groapa. |.j pUse mâinile în poală şi privi în pământ. ' _Mu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Ursul. Eşti sau nU eşti a mea?

Catriona suspină amarnic. Cu o săptămână sau două în urmă, ideea de a aparţine cuiva ar fi scos-o din sărite, dar acum nu mai privea lucrurile la fel.

-Vreau să fiu. Dar cum aş putea, dacă am fost promisă altuia? Nu pot fi cu nimeni, pentru că asta ar însemna că am decis să nesocotesc ordinele clanului. Câtă vreme sunt, pur şi simplu... o fugară, nimic nu e hotărât. înţelegi? El se ridică şi îşi îndreptă spatele. -Torriden a venit pentru că Ranulf i-a scris lui MacDonald. Frate-meu crede că mi-am pus în minte să mă-nsor cu Elizabeth şi nu va irosi ocazia de a obţine influenţă pe lângă un alt clan. Vicontele a adus scrisoarea prin care stăpânul lui îşi dă acordul, dar voia să o întrebe pe sora ta, faţă în faţă, dacă are idee unde eşti, Pentru că i s-a promis mâna ta.

Nu îi spusese lui Elizabeth nimic dm întreaga poveste. Cum era s-o facă, din moment ce sora ei fusese obligata să se mărite cu un monstru, în vreme ce ea tugea doar pentru că îi era groază ca avea să râdă lumea de ea?

-Nu ştiu ce să spun, Munro, îi şopti. Am crezut că aici vom fi m siguranţa. Că MacDonald nu va avea cum

să ajungă la noi. Nu m-am aşteptat să te întâlnesc *

atât mai puţin să... să... cwiCl]

Tăcu înainte să strice totul şi îşi şterse lacrimj|e

- Zi ce voiai să zici.

Catriona ridică privirea.

-Ce?

-Nu te-ai aşteptat să ma întâlneşti. Şi cu atât mai puţin să... Ce.7 Termină-ţi propoziţia!

Ochii lui ca verdele primăvăratic o priveau, o vrăjeau şi nu îi dădeau timp să se gândească la cum să schimbe vorba sau în ce direcţie să o ia. Şi chiar voia să o spună cu voce tare. Căci singura şi marea ei temere era că el nu ar simţi la fel.

- Să mă îndrăgostesc de tine, brută ce eşti, mormăi ea, ridicând bărbia. Ei bine, cu ce te-ajută asta?

- Mă ajută un pic, răspunse el, apropiindu-se.

Nu se opri până nu o cuprinse cu braţele, o lăsă pe spate şi îşi lipi buzele de ale ei.

Ea îl sărută înapoi, cuprinsă de speranţă, de bucurie şi recunoştinţă. Nu râsese de ea, nu-i întorsese spatele şi nu fusese de acord cu felul în care o descrisese unchiul ei şi, de altfel, cum se descrisese ea însăşi. Nu, faptul că rostise cuvintele cu voce tare nu ajuta' la nimic. Sau da. Pentru că schimba totul.

capitolul 14

Mare parte din ce-i spusese Cat nu îl mirase. Zisese

7 STea "inBurt îi nelalocul ei printre oameni aşa ca faptele, aşa cum tocmai i le descrisese, nu făceau decât să completeze pov™ - ' rr* te - nume şi date. Dar nin^din Nu *mai* conta. dln t0ate astea nu conta.

-Te iubesc, femeie, murmură lA buzele de ale ei doar cât să-i S1 nro' dezlipindu-şi ' ^ na acele cuvinte car

e,e ccva timp sufletul. N-am să las pe nimeni

^V-nfipse degetele în umetii lui, de parcă ar fi tt gâ îi intre cu totul în carne. ■^tbuia să-ţi spun despre Torriden, reuşi să îngaime 'L sărutări, dar nu am ştiut cum să recunosc cu al$_{as}$ f^{l} $_{âsU}$nt aşa o... caricatură de femeie. ^{ra}cibine, nu avea cum să îngăduie asta. O prinse de $_{er}$i şi o îndepărtă puţin de el.

vreau să mai spui niciodată, dar niciodată asa ceva. îmbrăcămintea ta ţi-a împins viaţa într-o direcţie pe care n-ai vrut-o dar n-ai avut de ales. Esti o femeie $_{pe}$ cont propriu. Iubesc asta. Îi trase gulerul cămăşii şi îsi puse stângaci mana m dreptul inimii ei. Felul în care te îmbraci n-are nici o importanţă pentru mine.

-E tot ce mă interesează, răspunse ea cu ochii întunecaţi plini de lacrimi.

El se întreba dacă nu cumva îşi pierduseră minţile şi, pe de altă parte, simţea că n-avea nimic împotrivă să rămână un nebun dacă putea astfel să fie cu pisica lui sălbatică.

-Nu sunt vreun rafinat, spuse el, trăgând-o din nou în braţele sale, dar am o soră mai mică şi am ajutat la creşterea ei. Dacă vrei să afli ceva, o să fac tot ce pot să-ti arăt. Dar numai şi numai dacă vrei să afli. Cred că deja ţi-am zis părerea mea despre pantalonii tăi.

În sfârşit, o simţi râzând lipită de pieptul lui şi se ^{f}elaxâ un pic. Nu voia ca ea să fugă, dar, câtă vreme nu putea petrece mult timp cu ea la Haldane, nu putea face mare lucru să o oprească. Era necesar ca ea să vrea ^{să} rămână.

-Nu mă simt o lady cftnd sunt cu tine, şopti ea, dar roă simt... femeie. , .

Ceva din vocea ei îl facu sa se crispeze. Ar fi vrut să îi spună că tatăl ei fusese un netot pentru că o transformase în ceva ce restul lumii nu putea accepta, doar pentru că şi dorise un fiu tn loc de o fuca. În acelaşi timp, dacăea nu s-ar fi simţit atât de nelalocul ei în $_{L}$, nepotrivită să-şi reprezinte deopotrivă sexului ^{at}'H nu s-ar fi întâlnit vreodată. Ar fi fost mărita'^, U' Ţorriden, iar cele două părţi ale clanului Ma$_{c}$h ^ s-ar fi reunit în perfectă pace şi înţelegere, ìăr el°^{na}^ continuat ca până atunci, încercând să evite să fe prizonier într-o gospodărie alături de o nevastă^ pentru că asta se cădea să facă.

- Indiferent de ce te-a adus aici, spuse el, alegând^- cuvintele mai cu băgare de seamă decât de *obicei,* mjj bucur că acum eşti la mine-n braţe. Se îndepărtă puţin de ea şi îşi aplecă încet capul, lipindu-şi fruntea de a ei. Şi n-am de gând să te las să pleci. Ea se încruntă.

-Am zis că te iubesc, uriaşule, dar ai idee ce necazuri aduc.[7] Nu doar din partea *lui* Ţorriden. Ştiu că ai fostşi cu altele. *Alege-o* pe una dintre ele şi *gata!*

El o privi cu atenţie, *analizând-o*, de la micile gropiţe din obraji la pudra fină *de pistrui de* pe nas, la ochii ciocolatii şi minunatul păr ca *văpaia.*

-Nu era nevoie să fac vreun *efort să le* am, spuse el, dorindu-şi să o facă să înţeleagă. Cu tine a fost cu totul altceva. Tu...

-Ei bine, îl întrerupse ea, roşind, nu ştiu dacă... -Taci şi lasă-mă să vorbesc! Cu tine e nevoie să fac eforturi. Mă scoţi din sărite. Si nu există o aită femeie în lumea asta care să fie ce îmi trebuie şi ce îmi doresc. A* că nu-ţi bate capul din pricina *lui* Ţorriden. Nu-i aparf» lui. bşti a mea.

-Numai dacă şi tu eşti al meu, zise ea încăpăţânatî. i^ocon rpeca,,oftceabucuros.

O sărută din nou, ridicând-o ţn . . . nriilj simţi mai bine. & întreba dac " Ca 53 ° T însemna când un MacLawry reveni ^ S e „ J , că nimic nu avea să-i mai desparţi * ° femeiei Pe" l ta> '"diferent de preţ- 7 QiUing bătea discret la uşa zăvorâtă. Lady linişte înăuntru. Sunt bătrân şi. nevricos. îsiŞ adânc şi o lăsă pe Catriona din braţe. Vi montat o uşă rezistentă, mormăi el şi se '^tragă drugul care o ţinea blocată. În nici un caz dea fuga la Glengask să ceară ajutor, deschise uşa, dar servitorul rămase nemişcat.

^ stia ptea bine reputaţia, aşa că nu fu mirat de ca .ui Peter. Totuşi, nu se gândea că cineva ar crede ^rfoce râu Catrionei. Mai degrabă s-ar arunca din vârful mănăstirii.

-Mu eşti bătrân, Peter, îi spuse, făcându-i semn să intre. Cărunt, da. Bătrân, neab.

-Mu ştiu dacă e un compliment sau o insultă, răspunse servitorul, măsurând-o din priviri pe Catriona. Dar mă bucur că zâmbeşti, milady.

-Da, da, bine, interveni Munro. Şi e treaba mea să mă asigur că rămâne mereu zâmbitoare. Acum, nu trebuie decât să îl convingem pe Lord Torriden că aici nu-l aşteaptă nimic şi că ar face bine să îşi vadă de drum.

Cum avea să facă asta urma să fie uşor mai complicat, dar, într-un fel sau altul, trebuia să rezolve situaţia. Câtă vreme vicontele era la Glengask, totul era posibil. Şi, cum el şi MacLawry aveau să fie oricum traşi în maşînaţiunile clanului MacDonald, era mai înţelept ca asta să nu se întâmple cu arma la tâmplă. Dar, dacă se ajungea în acel punct, fie. Atât Cat, cat şi Peter se uitau la el, aşa că îşi roti uşor

smerii. , . . , .

-Hai să terminăm de reparat tavanul şi sa tăcem bucătăria un loc siguri Pe urma aş zice că trebuie sa ne _ . î-rAm^m jumătatea din spate a mănăstirii,
apucam sa da ^ ţalele pe mre le mai
O sa punem da ^ reconstruim. D ce Q
folosi şi peu^[l]a.n o s& te mutăm acolo, pisică sa fie gata acelaşi lucru cu partea din fată.
sălbatică, şi vom it

GiUing clipi nedume

- rAdică, o să dărâmăm totul *şi* pe urină o ^

- Mda. E prea mare dezastrul ca să cârp^^S' şi cuie, nu crezi.[7] cu Pre|are

-Doar noi doi.[7]

-Noi trei, interveni Catriona, încruntându ■ toate astea, mi se pare foarte mult de lucru, J Cu Bucătăria are tot ce îmi trebuie. ' ursu|e.

-Dar nu ce îmi doresc pentru tine. Ranulf crede ■ repar mănăstirea ca eu şi Elizabeth să locuim aici. A^ dreptate pe jumătate. Dacă peticesc ici şi colo, tot nu va fi un loc unde se poate trăi, ci doar unul în care se p0at e supravieţui. Meriţi mai mult de atât.

Cat se apropie de el, cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

- întoarce-te cu spatele, Peter Gilling! ceru ea cu glas ferm.

-Poft...

- O să-l sărut pe stăpânul Urs, îl întrerupe ea. Aşa că întoarce-te cu spatele, rogu-te!

Clătinând din cap, dar cu un zâmbet în colţul gurii, servitorul făcu întocmai ce i se ceruse. Probabil nu avea să mai zâmbească mai târziu, cugetând la ce însemna acel sărut pentru viitorul celor două clanuri. Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Unchiul lui Cat o considera o insultă la adresa celui care urma să o ia de nevastă. Voia să o trimită celor din cealaltă aripă a clanului pe post de bufon, ca pe o ofertă pe care nu o mai puteau refuza, dar care nu avea să le fie plac vreodată. Pentru ea ar fi urmat o viaţă întreagă de umilinţe, de vorbe grele spuse pe la spate, după douăzeci de ani în care avusese parte de acelaşi tratament din partea alor ei. Ei bine, toate acestea luaseră sfârşit- Nimeni nu avea să mai râdă vreodată de ea Nu câtă vreme avea şi *ci* un cuvânt de ***spus.*** Şi urma să se asigure că avea.

Nimic din toate astea nu conta însă când Cat îl cuprindea cu braţele pe după umeri şi se jijnea de el, orenndu-i un sărut tandru şi pre| Ung pentrU J&V ra foarte sofisticată când era vorba despre să- câ^Vaii ¿esPre seX'sărutările ei erau oglinda fidelă a ^ ,Slt iei ei de moment. Iar acel sărut îl lăsă profund...

Nu era despre sex sau dorinţă, ci avea gustul ^enzaţia posesiei şi a fericirii. Nu mai avusese^parte ¿e un asemenea sărut. Nu avea s-o uite niciodată. Şi mai voia.

.Ziceai că fratele tău are pe jumătate dreptate când crede că refaci mănăstirea ca să o transformi în casa ta şi aluiElizabeth. Care jumătate e corectă şi care e cealaltă? şopti ea, trecându-şi degetele peste obrajii lui.

1 se strânse inima. Voia să spună ce avea de spus, voia sa îi pună întrebarea, dar făcuse atâtea eforturi ca să dispară, în loc să îşi înfrunte clanul. Chiar după ce aflase că ai ei o considerau o

insultă la adresa lui MacDonald. Da, avea să îi spună, dar nu înainte să se lupte cu toţi dragonii şi să îi ucidă.

- Îmi fac mie o casă, desigur, spuse el, forţându-se să zâmbească. Şi pentru calul meu. Cat chicoti. -Dacă zici tu...

11 împinse uşor şi se eliberă din îmbrăţişarea lui. -Nu înţeleg ceva, spuse el, dându-şi seama că nu aveau să poată face sex cât timp Peter stătea în colţul bucătăriei. Dacă unchiul tău a vrut să te trimită la MacDonald pe post de insultă, aşa cum spui, de ce Torriden a venit până aici sperând să te găsească? Ea ridică din umeri.

-Mă gândesc că poate Torriden are ceva de câştigat de pe urma întregii poveşti. Poate că MacDonald i-a pro mis ceva dacă reface alianţa, indiferent de cea cu care se însoară.

- Ooreşte-te! El se încrunta. 1 î-am spus ca te iubesc, deci când mai spui că e ceva în neregulă cu tine, mă ' mine Si nu tolerez insultele. eVfluase spusele lui în serios, fie că nu, ea încuviinţă din cap îl ¿urea faP Că o de atât de remarcabiiă

cu inima atât de sălbatică se simţea mereu înrioritate. La naiba, tatăl ei nu *îi* făcuse nici un fej Munro îşi propuse să faca tot ce putea ca să o învete'

-_____/-IIM CO CP NNARTP Î™ . ' »

dacă ea avea să vrea, cum să se poarte în societate toate că nu era punctul lui forte. Dar voia să facă'un efort pentru ea. Merita măcar sa aiba de ales. Merita să decidă singură cum voia să fie percepută de ceilalţi.

- îţi mulţumesc că spui asta, Ursule.
- Mda. Şi, dacă nu crezi că vorbesc serios, te provoc să încerci să mă faci mincinos.
- Nu vreau, spuse ea, trăgând aer în piept. Tu şi Peter sunteţi puternici şi pricepuţi, continuă ea. Dar tot nu văd cum noi trei vom reuşi să dărâmăm clădi rea şi să o facem la loc de unii singuri.

Iată, din nou, schimba subiectul. într-o bună zi, cât de curând posibil, avea de gând să o~~convingă de cât de atrăgătoare şi de dezirabilă era cu adevărat. Dar nu putea face asta decât când ea era măcar pe jumătate pregătită să-l creadă. Se aşează pe scaun.

-Aş putea aduce muncitori din sat. Jumătate dintre băieţii de la Glengask şi-ar înşfăca ciocanele doar la un semn din partea mea. Dar asta ar însemna să stai închisă în bucătărie câtă vreme vom lucra.

- Deci acum te împiedic să-ţi faci casa ta.

Iar el o ţinea numai pentru el, ascunsă de restul lumii, chiar dacă era exact opusul a ceea ce avea ea nevoie.

- Dar dacă îţi prinzi părul şi-Z *bagi sub o* pălărie mare.[7] Tot ar trebui să te ţii la ceva distanţă de băieţi, poate să sta, pe acoperiş cu mine şi să aruncăm molozul, dar...

-Aia toata lumea se ştie cu toată Iurnea, zise ea,

locului SC nce Sătean ar * <* nu-s din partea
- Putem să zicem că eşti din sud E de • ■

La cât de îngrijorată o simţea în m i v i Z , . • j„ Munro nu avea de gând să facă nimic n '" lui Tornd A viconte. Ceea ce, cu un pic de noroc £ nU scă paU , pe seară. ' ea să se întâmple. noua sa uşă, ea privi înspre tavanul peticit. ^ ar fi duPă mine» m‹aş mai gândi un Pic- ' A^is deja că de tine depinde. Rezistă cu greu ‹iei de a o scutura ca să o facă să îl creadă când ^unea câ eta în siguranţă, aşa că se mulţumi să-şi Amorţească umerii. Azi am venit cam pe grabă, îi spu- f Klu am trecut prin sat ca să iau materialele pe care
um comandat.
' 4n schimb, eu am adus ouăle pe care mi-ai cerut să |e aduc, interveni Peter.

„Nu putem să le folosim în loc de mortar, comentă Munro.

Se îndreptă spre uşă. Nu era obişnuit să se simtă atât de frustrat. Încăpăţânarea Catrionei, refuzul ei de a crede că cineva ar putea fi preocupat de soarta ei cel puţin la fel ca de-a lui... nu se putea lupta direct cu toate astea. Era nevoie de timp, de răbdare şi de fineţe ca să-i doboare demonii, unul câte unul. Iar răbdarea şi fineţea îi erau cam ruginite. Nu era ca şi cum şi le întrebuinţa prea des.

- Dacă vă apucaţi să curăţaţi voi fosta grădină din spate, ca să avem loc să punem pietrele şi lemnăria pe care vreau să le păstrăm, atunci, mă duc eu în sat să iau plăcile şi şipcile de lemn pe care le-am comandat. Şi o să văd dacă pot angaja un arhitect.

La naiba, deja era o zi din cale-afară de lungă. Şi mai trebuia să găsească şi o soluţie să-l facă pachet pe Lord Lorriden. După ce vicontele avea să îşi vadă de drumul lui, poate Cat avea să îi îngăduie să înceapă să o prezinte clanului MacLawry, începând cu muncitorii din sat. Totul trebuia făcut cu paşi mici. Putea face asta. Putea face paşi mici, câtă vreme o avea în braţe pe Catriona MacColl.

llVntoarse pe Saturn pe loc şi o văzu pe Cat ieşind în

fugă din mănăstire. -Ce e,fatoîEa se *opri lângă el şi-l apucă* c/e una c/în cizm$_{e}$ -Da.
Sporitor.
^{c}uvâ$_{nt}$
Feiul *în* care inima io luă *la galop părea di*$_{Sy/L}$ tio nat faţă de acel cuvânt simplu *pe care* Catriona îl *rostise. Dar ştia la* ce se *gândise, iar acel*
mai
..... T VT W A
juca un rol important. Nu 11 pusese inca întrebarea şi *la o adică, nici nu îi era clar la ce* anume răspunsese ea „da".

-Am nevoie *de ceva mai multe cuvinte.* Un surâs nesigur îi *flutură pe buze. - Da, o să mă prefac a fi un ciudat pe care lai* adus să *te ajute* să *dărâmi vechea structură. N-o să stau în bucătărie când tu munceşti,* transpiri şi-ţi *dai jos* cămaşa.
Făcuse un pas spre *el. Spre* încredere. Munro se aplecă în şa şi-i prinse *buzele* între *ale lui.*
-Atunci, o să-ţi aduc o pălărie şi ceva mai şleampăt cu care să te îmbraci.
Catriona continua să *îl ţină de cizmă. Zâmbetul îi devenise mai blând.*
-Îi *datorez o explicaţie lui Elizabeth - poate o vei* convinge să *vină aici cu* tine. *El* încuviinţă *din cap.*
-O să mă ocup. *Nu-ţi face griji. Voi face* totul ca Torriden să nu ajungă în apropierea ta.

Frumuşelul *de Charles Beaton ar face bine să se* ţină departe de mănăstirea Haldane şi *de Cat. Dacă ţinea* la viaţa lui.
-Acum, că suntem doar *noi doi, fără Lord Torriden,* spune-mi, chiar nu ti-ai văzut sora în *ultima* vreme/

Tonul lui Ranulf era mai curând curios *decât ameninţător. Dacă* s-ar fi încruntat, fata ar *fi izbucnit în lacrimi,* probabil.

Elizabeth clătină din cap, cu cana de cea*i în mână.* dar ^m T
SPUS^{1} eu ?i S^{at} ne, SCriani din ^{c}ând ta când,
- Deci n i ^{n1}C1 " era l0g , ^{o} ditâ > nid aite amănunte. ^{1} ^{n1}ai venit spre nord ca să o găseşti?

, $_{iam}$ doar să fug din Anglia, din zona de influentă ' j$_{u}$i de Visford. Mă tem că în afară de asta nu $_{făc}$ut cine ştie ce planuri. Se uită la el, apoi îsi din nou privirea asupra cănii de ceai. Sunt tare ocoasâ că Ursul m-a găsit la momentul potrivit. ^Aşa-i. Iarna stă să vină, şi, când se aşterne zăpada, ccoţia'**nu** e locul potrivit pentru o fată singură. Cu atât ¡^i'puţin pentru una crescută în Anglia. " flîi urmări cu atenţie expresia, observând încordarea <j$_{a}$ o clipă a buzelor şi felul în care degetele i se crispară pe cana de ceai. Poate minţea. în alte circumstanţe, ar fi fost convins de asta. Dar, în acelaşi timp, poate

era'doar îngrijorată de dispariţia surorii ei. Poate era pe cât de nevinovată pretindea că era.

-Şi mulţumesc din nou pentru că am fost primită aici, continuă ea, cu un zâmbet, dar ochii nu îi zâmbeau. Sunt recunoscătoare, mai ales că nu aveaţi nici un motiv să mă primiţi la voi.

-Ba aveam, răspunse el, observând că în prag apăruse Charlotte. în curând, vei face parte din familie. Iar clanul MacLawry are mereu grijă de ai săi. Ea roşi violent şi puse jos ceaşca de ceai. -O, da, desigur. Eu... Mulţumesc! -Ranulf, îmi pare rău că vă întrerup, dar Sir Alpin Peterkin a venit să stea de vorbă cu tine sau cu Ursul, spuse Charlotte, trecându-şi uşor degetele peste braţul lui în timp ce se îndrepta spre Elizabeth MacColl. Simpla ei atingere îi făcea pielea de găină.

- Presupun că Ursul nu s-a întors. Ea clătină din cap.
- Iar Lord Torriden joacă biliard cu Arran şi Lachlan Elizabeth ridică din nou privirea.

-îmi place să mă uit la biliard Crezi că m-as putea duce să-i **urmăresc** fără sa-i încurc?

-Cu siguranţă, răspunse Charlotte, făcându-i semn lui Ranulf să iasă din încape*. Termină-ri ceaiul, şi ™ gem sus.

Aşadar, soda lui credea ca ea ar putea avea mai succes în a descoperi dacă Elizabeth spunea adevărul s nu Prea bine. Charlotte cunoştea Londra mult mai bi n ca el şi stia urzelile şi intrigile din malta societate. Şi) cu siguranţă, era mult mai amabilă şi mai blânda.

în mod normal, nu i-ar fi păsat dacă un MacDonald pierdea o potenţială mireasă şi eşua astfel în a reu- ni două facţiuni mai puţin prietene ale clanului. D ar Elizabeth era în casa lui, aşa că belelele ajunseseră, practic, în pragul uşii lui. Prin urmare, avea nevoie să stie dacă era cazul să îşi facă griji. Spusese răspicat că fata se află sub protecţia familiei MacLawry. Dacă ea minţea, minciuna ei avea să se reflecte asupra lui. Şi nu voia,' în nici un caz, să fie la mijloc în vreun conflict din clanul MacDonald. Mai ales dacă nu avea nimic de-a face cu el.

Sir Alpin Peterkin aştepta în holul de la intrare, cu pălăria în mână. în general, Ursul gestiona tot ce avea legătură cu familia Peterkin. Ranulf nu putea decât să spere că nici una dintre fiicele lui Peterkin nu anunţase că era gravidă. Doamne, ce încurcătură urâtă ar ieşi, mai ales că mariajul cu Elizabeth era ca şi făcut.

-Alpin, spuse el, întinzându-i mâna, mă bucur să te văd. Ce pot face pentru tine?

Bărbatul îi strânse mâna.

-Am ceva mai... delicat de discutat cu dumneata sau cu stăpânul Urs, râse el nervos. Sincer, preferam cu dumneata, stăpâne.

Ranulf îl conduse la etaj, –m bibliotecă. Descoperise cu ceva timp m urmă că mm„ •■ • T u cutajul când discutau la elTCT^ 11 ^ ? -Ce face Lady Peterkin? ■ scările. Doamna Forrest a aU7' , ^ timp CC UI?U Soadh că a fost la pat, cu febră la dneva din A° -Şi-a revenit, stăpâne, mulţumi A ră în bibliotecă, iar oaspetele se OD D întrebare* Intra'

Hmm. Nu mirosea a bine. [4 ot să] închid uşa?

ttei ceva?

M]l ".jnimesc. Ştiu că eşti ocupat, aşa că o să trec ^ Mpin închise uşa, dar părea dornic să rămână >[ir] ^ ¿ₜ ieşirea din încăpere, aşa că Ranulf nu se ^ deloc liniştit legat de ce avea să urmeze. '' pj^r să fie[1]- Le spusese şi le tot spusese fraţilor lui să ibâ gnjă- N-ar fi obiectat dacă Ursul s-ar fi însurat fie cuBethia, fie cu Flora Peterkin, cu toate că fetele aveau creier cât nişte vrăbiuţe. Ceea ce, până la urmă, părea oenullui. Elizabeth MacColl părea mult prea preţioasă pentru ce presupunea el a fi gustul lui Munro, dar poate avea farmecul ei. Cu siguranţă, nu era ca alte fete din Scoţia.

-Ascult, zise el, încurajându-l pe Sir Alpin să-şi dezlege limba.

-A, da. Hmm. Ei, bine, cred că ştii că fratele dumi- tale, Lord Munro, se ţine după Bethia a mea. Cam de doi ani. Bethia e cam cu capul în nori. La fel ca sora ei, de altfel.

Ranulf îşi duse mâinile la spate ca să-şi poată încleşta pumnii fără să îl sperie pe bietul om. Urma să aibă o discuţie cu Ursul, oricât de mult şi-ar fi dorit fratele lui să evite momentul. Bine ar fi ca Lachlan şi Arran să rămână şi ei prin zonă, pentru că urma să aibă nevoie de întăriri dacă se ajungea la bătaie. Şi erau şanse mai mari ca Ursul să asculte de Lach mai degrabă decât de fraţii lui.

-Hmm, ei, bine, se pare că, fără să se deranjeze să mă anunţe, Bethia s-a apucat să se logodească cu tânărul Sorley Landers. Ranulf clipi des.

- Fiul lui Sholto Landers: Doctorul: -Chiar el. ll are lª inimă şi nu-i pasă de profesia lui, oftă bărbatul. Eu, unul, îl aveam la inimă pe stăpânul \ jᵣ's dar nu pot să-i spun fetei ce să facă. Cred că este

kde datoria mea să îi spun chiar eu stăpânului c] nu e acasă, atunci...

- îi spun eu, îl întrerupse Ranulf, sperând că u din glasul lui nu era din cale-afară de evidentă.

Ursul chiar se străduise să le cucerească pe g şi pe sora ei geamănă, Flora, dar nu se aştepta"'* fratele lui să fie prea afectat că una din ele găsise ^ altcineva. Nu când avea acasă o femeie cu care era ap^ pe logodit.

-Mulţumesc, stăpâne Glengask! Nu e o discuţieI a care să ţin să fiu de faţă. Mai spune-i fratelui dumitale că Flora încă nu e promisă. Ea şi Bethia... mă rog, sunt gemene.

-Apreciez că ai venit să-mi spui, zise Ranulf, deschi- zându-i uşa. Şi să ne anunţi data. Am fi încântaţi să ajutăm cu aranjamentele pentru nuntă.

Sir Alpin strălucea de încântare.

- Eşti foarte amabil. Mulţumim!

Ei bine, o problemă mai puţin. Acum, trebuia să îl facă pachet pe Torriden şi să îl trimită fie pe insula Islay, fie la Sutherland. Cu mult tact. Apoi să-l facă pe Munro să îi ceară mâna lui Elizabeth şi să stabilească data nunţii. Şi după aceea, pentru Dumnezeu, cu toţi fraţii căsătoriţi şi fericiţi, fără scandaluri sau potenţiale războaie între clanuri, poate reuşea şi el să se... relaxeze. Cel puţin până creşteau copiii! iar lucrurile redeveneau palpitante. Zâmbi ca pentru sine şi porni să îşi salveze soţia de la conversaţie politicoasă şi mult ceai.

Se opri înainte să ajungă la usă. Munro mai că-l mân-

* ftcuse apag

Elizabeth. Iar Elizabeth,

ajutorul clanului MacDonald? M putintă ca o fată care nu mai f„ e în Scoţia de la opt netviiascâ preţ de o lună pe cont propriu şi

as^Vine hrănită, cu pantofi buni şi o rochie %<*?*

fj^^înjură în barbă şi se întoarse din nou.

en! răcni el, coborând scările înspre hol. nenorocitul de frate-meu! îşi fâcu imediat apariţia. ' pe care dintre ei, stăpâne? ' pe Urs!

Desigur, pe "Urs.

Xe-ai fi făcut acum dacă Ursul nu te-ar fi târât aici să cari cărămizi? întrebă Catriona înfigând o cazma în pământul rece, lângă mormanul de cărămizi pe care îl ridicaseră în fosta grădină.

-Acum! întrebă Peter Gilling, îndreptându-se de spate lângă mormanul de lemnărie de lângă el, probabil aş fi aranjat tacâmurile de argint pe masă şi aş fi turnat vin în carafe. Glengask are oaspeţi, aşa că aş fi lustruit candelabrele şi mi-aş fi pus mănuşile ca să servesc cina. -Şi îţi place!

-Îmi place să trăiesc la Glengask. După ce le-a murit tatăl, tânărul Ranulf şi-a găsit câţiva băieţi din clan care fuseseră soldaţi şi se pricepeau la arme. Ne-a angajat pe mine, pe Debny, pe Owen şi

pe alţi câţiva să îi fim de ajutor în casă. Mai mult ca să avem grijă de sora şi de fraţii lui.
-bătrânul Glengask a fost ucis, aşa-i? Asta am auzit. - Aşa-i. Iar noul marchiz a jurat că aşa ceva nu o să se mai întâmple. Muncim din greu, ne distrăm la greu Şi suntem trataţi corect. Mai mult decât corect. Mi-aş da viata pentru un MacLawry şi sunt onorat să li apăr. Zâmbi şi îşi şterse fruntea. N-oi împături eu şervetele la perfecţie şi sunt cam slobod la gură, dar familia MacLawry nu e ca altele.
o a ca laşitatea ei sa nu-l ti mdepartat dehnitiv pe cel mai mic dintre fraţi. În lumea ei ideală, sau cel puţin

Lîn cea pe care şi-o imaginase în urmă cu câteva $ mâni, trăia singură şi în siguranţă la HaJdane, !f ruptă de lume. De curând, imaginea începuse sâ-J j ciudă şi pe Urs, mai întâi venind să stea la poveşti, £ venind cel puţin o dată pe zi şi petrecând aproape toi timpul cu ea.

Dar nici măcar asta nu era de ajuns. Nu putea fi. Nu putea trăi ca un pustnic, îngăduind unei singure persoane să facă parte din viaţa ei. S-ar fi limitat şi l-ar fi limitat şi pe el. Aşa că avea să încerce până când fie se convingea că putea socializa fără să facă vreo idioţenie, fie el avea să îşi dea seama că se îndrăgostise de cea mai nepotrivită femeie în viaţă şi avea să îşi
vadă de drum.

O iubea. Simplul fapt de a-l fi auzit spunând cuvintele acelea îi dăduse curaj. Lord Torriden pândea la nici patru kilometri distanţă, căutând-o, dar teroarea şi panica i se domoliseră. Munro o iubea. Nu era singură. Cel puţin, până nu renunţa el la ea. Până la urmă, plecase de trei ceasuri.

-îmi pare rău s-o zic, dar mă tem că la primăvară o să o luăm de la capăt cu ce facem acum, după ce se topeşte zăpada.

-Mda, răspunse Gilling, dar prefer să îmi ţin mâinile ocupate decât să-mi amintesc că l-am lăsat pe stăpânul Urs să meargă singur în sat. Din nou. N-ar trebui să facă asta.

^ - Atunci, du-te după el. Eram aici de dinainte să mă găsiţi, iar noaptea sunt singură. Sau, în fine, asta ştiau servitorii de la castel. Uitase că Munro trebuia să aibă mereu un însoţitor. în ultima săptămână, o vizitase noapte de noapte fără ştirea nimănui. Nimeni nu îl însoţise. Gândul că venind să nul mu'" 2 unui duşman al cl a- Pat Uwry^da tV i0rl" > era perfect ca- un glonţ ^^ putea opri
A rămân aici, zise valetul, adunând încă nişte de lemn. Aşa mi s-a ordonat.

Mi-a zis aşa: „Cât timp bufonul ăla de Mar nald e prin preajma stai cu ochii pe Lady Cat". Eu nul, cred că Torriden ala e prea chipeş ca să fie ame^ nintare- Unul ca el ivar risca să se aleagă cu nasul spart £a îşi mască un zâmbet. -Dar Ursul e frumos. Sau, mai precis, drăcesc de chipeş. -O fi. Dar ivo să-l vezi în veci cu gulere dintr-alea care înţeapă când mişti capul. Sau cu o lavalieră cu atâtea înfloriturl.

-De acord cu tine. Nu pot să mi-l imaginez în haine de dandy. Peter chicoti.

-Mda. Ar fi ca şi cum ţi-ai pune tu o rochie de dantelă.

Ei, acele cuvinte dureau. Catriona îl privi cu coada ochiului. Oare ce credea despre ea? Cum o vedea? în prezenţa lui, purtase doar cămaşă, haină, pantaloni şi cizme, pentru că doar asta purta şi doar asta avea. Dar se părea că însăşi ideea de a îmbrăca o rochie era,

pentru el, ceva amuzant, închise ochii câteva clipe Trăia aceeaşi nes,guranţa
care i se strecurase în suflet de când o auz.se pe mama ov. ^ „ , .
ioc felu în care era înv
u, Elizabeth b a « i n d u - ^ ^ ^ ^ bracată. Anne mcepusej>
^ ^ q îmbrace cum
tele n-o lăsase nici macai
se cuvenea. __ . ^ dreptate.

-Uneori, urăsc sa « Catriona crezu că Ursul fu- O fracţiune de
s^Cpar ^cea nu era, totuşi, la fel de sese cel care vorbise. « ^^ 0 mai
auzise. Ţipă scurt, gravă. Şi era o voc ^ ^ spre bărbatul bine îmbrăcat
ridică lopata şi rUlnelor. care stătea în - lnap°1'
jâmA
fratele lui Munro

- I-am zis doar să păstreze distanţa, răspunse ea cu voce tare, dându-şi brusc seama că era din nou singură, pe cont propriu. _
Marchizul venise însoţit de cei doi câini de vânătoare, iar Peter ar fi făcut întocmai ce *i*-ar fi cerut stăpânul.

- Iar aici nu e teritoriul lui, continuă ea. E al lui Munro.
Marchizul de Glengask înclină capul într-un mod care îi amintea de fratele lui. Ochii îi erau de un albastru
otelit şi o priveau fix.
' Părea, de altfel, mulţumit să nu spună nimic. Poate era atât de uimit de prezenţa ei şi de felul în care arăta, că nu ştia cum să reacţioneze. La ce ştia despre el, bănuia că avea de gând să îi lase pe ea şi pe Peter să vorbească între ei până obţinea toate informaţiile de care avea nevoie. Reputaţia lui era bine cunoscută în toate colţurile regatului. Era inteligent şi temperamental, dar cu o atitudine glacială.
Catriona lăsă lopata ceva mai jos. Pentru ea, cea mai bună strategie era să-l facă să vorbească.
-Bun, m-ai văzut, spuse ea, reuşind să îşi menţină vocea cât de cât sub control. Ce-ai de gând să faci? Poftim. Orice răspuns ar fi primit, se alegea cu ceva
informaţii. Şi, cu cât avea mai multe informaţii, cu atât mai bine.
-Eşti promisă unei căpetenii MacDonald şi mi i-ai adus a usă. Prin urmare «h., , •
se el cu răceală. Num că ' ar * <?<• f^*
în toată povestea asta. 8mesteCM Pe frarele me" Ea se încruntă.
. Nu! Nu e nevoie! interveni Peter Gilling. Usă,
ta jos' Nii'l poţi ameninţa pe MacLawry pe teritoriul R ' Dar ea nu voia să-I amenințe. Pentru Dumnezeu,
'Pa.
lui! era
- Nu l-am amestecat în nimi,i r care şi să mă lase... să ne lase aDutm- I-am zis sa se ase >n pace. Pe urmă> a veni t
pe Eli^abeth şi s^a simţit obligat să aibă crîiá rip ^tru că
rămăsesem singură. Cam asta e

fi întâmplat, nu avea de gând să îl punâ De în încurcătura. P[e]

'^Rămâne de văzut. Până atunci, dacă zici că fratele *k* grijă de tine, unde-i acum?

^ dus la An Soadh, stăpâne, răspunse Peter dea[ra] Mi-a ordonat sa rămân şi să o apăr pe fată. Marchizul ridică dintr-o sprânceană. .Din câte-mi amintesc, eu ţi-am ordonat să-l aperi peMunro. -Păi, eu...

-Mergi şi adu-1! Acum!

Catriona nu se întoarse, dar îl auzi pe Peter punând jos scândurile pe care le avea în braţe şi scoţându-şi mănuşile. Apoi plecând degrabă.

-Bun, făcu Glengask, aşezându-se pe o rămăşiţă de zid. Am o propunere pentru tine. -Nu zău?

Ţinea în continuare lopata, dorindu-şi să fi avut muscheta la îndemână. Glengask nu o făcea să se simtă... în siguranţă. Şi Ursul o neliniştea, dar în alt mod. Munro nu ar răni-o niciodată, era sigură de asta. Totuşi, era un bărbat puternic şi periculos. Ca o bâtă uriaşă sau ca un topor. Marchizul' era mai degrabă ca o sabie - tăios, echilibrat şi iute buzimar. Banii pot fi ai tăi. Nu -Am o mie cíe .re «n ^ sft mj ma¡ ¡n_ tiebuie decât sa plec * Torrkjen ca spionii mei te•au torcí. O să-i spun luH-j f• ¡¡hcrñ ca pasñrea cerului şi vei văzut în Aberdeen. L ^ stabileşti într-o casă drăguţă avea suficienţi ban» cu câţiva servit?^e asta pentru mine?

- Şi de ce^wa aCDonald vrea să te măriţi cu Torriden. _ Pentru ca ¿e e¡f dar nu vreau ca familia MacLawry

Puţin îfl[1]* [pa]^;ilocul disputei dintr-un alt clan. *. în [110 J]O privi din cap până-n picioare, şi ea deveni b conştientă, din nou, de haineie-i bărbăteşti siT mănuşile de lucru. Plus că o făcea să urle simplul [g]A[e] de a trăi într-un oraş mare, unde ar fi nevoită să [poJ]J rochii şi să pară că ştia să se descurce, o femeie singură din înalta societate. Glengask o voia plecată pentru că prin simpla ei prezenţă putea aduce necazuri familiei şi clanului lui.

Ar fi fost mult mai simplu să îşi ia tălpăşiţa decât să îndure privirile cuiva care o considera o sursă de necazuri, un obiect de care cineva se putea folosi pentru a-şi atinge scopurile şi a-şi satisface ambiţiile. Până şi unchiul ei o privea astfel. Probabil şi Lord Torriden. Nu şi Ursul. El o vedea... pe ea, aşa cum era cu adevărat. Să renunţe la el, să-l părăsească... asta ar fi frânt-o.

- Mulţumesc pentru generoasa ofertă, dar sunt nevoită să o refuz.

- E un limbaj foarte ales pentru o femeie care se îmbracă precum un păstor.

-*Ajunge!* mârâi Munro, care îşi făcu apariţia, cu Peter urmându-l îndeaproape.

„Slavă Cerului!" N-avea nevoie să-i ducă el bătăliile, dar prezenţa lui însemna că nu mai era singură. Iar acum problema era să aibă grijă să nu ajungă la bătaie cei doi fraţi.

-Ursule, nu...

- I-ai zis lui Torriden unde s-o găsească? vru el să ştie, oprindu-se drept în faţa marchizului.

Glengask rămase nemişcat.

-Neah. Asta n-are legătură cu el. Are legătură cu...

x, [KT]' [S]T [tU fl][CU Ce are] Mtură, [IL] întrerupse Munro. N-a, s , sufl, o vorbă lui Torriden. Altfel, n-o sa plece v,u de la Glengask. V[reau să pled de ajd] asta îmi aparţine. Pleacă acum!

-Uită-te la ea, Ursule! Poate c- •
singură. Nu-i nevoie să te înJiT^ P°[arte de grij3 S]J -■-jeşti de fiecare animal
* neca-

irfniţ care îţi iese în cale Aici, e rost de ,
^ Necazuri de care familia MacLawry nu are

tl lovi. Marchizul se trase în spate, astfel că [tura] fl nimeri mai mult m umăr, şi [ateri ă] ^ picioare. Expresia de pe chipul lui era mai curând d Sire ecat de durere. Parca nu îi venea să creadă ropriul frate il pocnise. Catriona însăşi era uimită [P] Munro il prmse de guler şi îl ridică. -Pleacă! strigă, împingându-şi fratele Marchizul scuipă pe jos, apoi le făcu semn câinilor să stea potoliţi. -Culcat! Mă ocup singur de asta.

Ursul porni din nou spre el, dar Catriona lăsă jos lopata şi rugi după el.

- Opteşte-te! ţipă ea, prinzându-l de umăr. E fratele tău! E şeful clanului tău!

Munro strânse pumnii.

- Dar te-a insultat.

Asta era tot ce părea să conteze pentru el. -Pentru Dumnezeu, Ursule, am fost insultată de nenumărate ori. Pot să mă apăr singură dacă e nevoie. Cere-ţi scuze! El o privi nedumerit.

- Pardon?

-Da, cam asa. Cere-i scuze fratelui tău!

-Neah. N-am să mă scuz pentru că-ţi sar în apărare, pisică sălbatică.

Ea îl îmbrânci, însă fără să il faca sa se clintească. Lăsă totuşi braţele jos şi îşi descleştă un pumn.

-tti 2ic centru ultima oara că nu am nevoie să îmi - • • în cărare. Şi nu am de gând să provoc o sara mmrf ta. Fă ce se cuvi ruptura între tine ?»

am plecat. pe obraji începură să îi curgă la-

În timp ce > vQrbea cât se putea de serios_ crimi, dar, la n q adora> lar ea voia ş. nu o familie pe f , p tru nimic în lume. separe d*ai lui. le»

-Nu pleci nicăieri, mormăi el.

-Azi, asta depinde de tine, Munro MacLaWry

El oftă şi se întoarse spre MacLawry, care le Ur"ms • cu atenţie schimbul de replici. Cu siguranţă, încetă îsi dea seama dacă ea îl juca pe degete pe încăpăţânam! lui frate. Ea, una, nu considera că, dacă ţipa la el şi D ; nea să îşi ceară scuze, însemna că îl manipula sau îl jUca pe degete, dar nici nu avea multă experienţă cu oamenii -îmi cer scuze că te-am lovit, Ranulf, spuse Ursul Poţi să dai şi tu dacă vrei. Dar nu te vreau aici, continuă el, făcând un pas înainte.

Nu dacă nu vorbeşti civilizat cu Catriona.

Marchizul se uita când la unul, când la celălalt. Apoi puse o mână pe capul unuia dintre dulăi.

- Haide, Fergus! Haide, Una!

-Şi n-ai să-i sufli o vorbă lui Torriden.

Lord Glengask încetini pasul.

- N-am să-i spun nimic. Dar data viitoare când îmi calci pragul, Ursule, ai face bine să aduci şi fata, ca să rezolvăm problema. Altfel, fata pleacă şi problema va dispărea de pe teritoriul meu. Dacă ai nevoie de ceva, trimite vorbă prin Peter Gilling. Se întoarse spre ei. Am fost îndeajuns de clar?

Munro dădu aprobator din cap.

- Ne-am înţeles.

Ochii albaştri oţeliţi îi întâlniră pe ai Catrionei.

- Bun. Ne-am înţeles. Pentru moment.

capitolul 15

în braţe. În schimb, ea se aplecă 1 ^T™ SaU " T pământ şi-o aruncă înspre el. Cu' JOS ° mâna

- Ce naiba te-a apucat, femeie? £Utere- umărul, unde fusese lovit. ' rmă* el, frecându-şi■ rit dar asta n-ar fi făcu t-o decât să încerce să ^u ceva mai greu. ,#eîni sâmă avertizezi că ştia că-s aicil spuse ea. 'Fllteii îmbujoraţi şi vocea cam spartă erau singurele

J ^ furioasă pe el. ^n4bar n-am avut că bănuia ceva. Se apropie de ea ",inse de o mână înainte să mai poată azvârli ceva în ■ ^u plecam de-aici dacă ştiam, continuă el. ^păru să se relaxeze brusc. Îşi puse mâna liberă pe râtul lui-
' dat în şeful clanului tău, Ursule, îi zise, privinţe sub bororile pălăriei. Propriul tău frate. -Aşa-i. Şi m'ai obligat să-mi cer scuze, încet-încet, îşi dădură amândoi seama că încă erau împreună, că Ranulf venise de unul singur şi nu adusese cu el jumătate de clan ca să o escorteze pe Cat dincolo de graniţa teritoriului MacLawry. Nici nu venise cu Torriden, pentru ca vicontele să-şi revendice mireasa. Nici măcar nu le ceruse să se ţină departe unul de celălalt. Situaţia putea fi mult, mult mai gravă. -Credeai c-o să ajute la ceva dacă dai în el, brută? -Nu-mi mai zice aşa. Am văzut că erai pregătită cu lopata aia. O îndreptai înspre el. - Eram gata să mă **apăr.** Nu-s învăţată să fiu luată prin surprindere.

ri . w • c5rlltă Pe moment, sa o sărute 1 se El **se** apleca ^ ⁰ orice **altceva. pare^mai important deca** ^ ^

- le apăram eu, m^m

^ ea îi întorcea s ă r u ţ i ^ urm- cu dţeva săptămâni> ^ Dacă cineva i'^ ^ asemenea extaz de la un simplu că urma să trârdj e ^^ f OCului. Acum, se simţea... sărut, ar fi ca ^ cum picioarele nici nu ar t'i uşor ca un u' atins pămâ¹"¹^ secunde, ea îşi desprinse degetele din După câte ^ pas în spate pătuU^¹^

/mm

_Nu mă mai săruta! îi ceru, cu toate că nu re îşi desprindă privirea de la buzele lui. Ţj s•a ^â să mai calci în propria-ţi casă. Ai auzit, nu? ' erzis

-Am auzit foarte bine. În felul ăsta, nu mai e nev • să mă strecor noaptea ca să vin la tine. Vole

Avea să se gândească mai târziu la semnificaţiil mai ample ale faptului că nu se mai putea întoarce la Glengask. Căci, oricât îi displăcea ca oricine - inclusiv Ranulf - să-i spună ce să facă, fratele lui mai mare îi făcuse, de fapt, o favoare. Marchizul îi oferise, practic, mai mult timp alături de Catriona.

- Ce-ai făcut?! exclamă neîncrezător Peter Gilling, cu un amestec de groază şi neîncredere, de parcă spera că visase întregul incident.

- Nu mai contează acum, îi răspunse Munro. Peter, o să-ţi dau o listă cu lucruri de care am nevoie. Dacă mi le-ai putea aduce diseară, ţi-aş fi recunoscător.

- Munro, ştii că ai şi o altă opţiune. Cat îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui, de parcă nu putea să nu îl atingă. Glengask a spus că poţi veni acasă după ce dispar eu din peisaj.

- Opreşte-te! o întrerupse el. N-am să stau să te-aud cum îmi zici că ar fi mai bine pentru mine dacă ai lua-o la sănătoasa de una singură prin sălbăticie. Sunt şanse mari să ningă până la sfârşitul săptămânii, dacă nu chiar mai devreme. Şi nu, nu pleci nicăieri.

- Şi te-aştepţi să merg cu tine la castel şi să îi fiu dată lui Torriden? Pentru că n-am să fac asta. Nici gând. Nu vreau să te părăsesc, dar n-am venit până aici aşa, dintr-un capriciu. N-am să fiu o insultă pentru nimeni şi n-am de gând să fiu bătaia de joc a nimănui.

începuse sa .. tremure vocea, iar el simţea nevoia să o tragă dm nou spre el. Dar asta ar fi provocat o nouă discuţie despre cum îş, purtase singură de grijă înainte sa .1 mtalneasca ş. cum putea foart£ b * J fecă din nou.• sâ ştie că putea trăi fără el, căci el, unul, nu N111 că ar putea trăi fără ea. Gândul că s-ar face

â într-o bună zi îi provoca fiori reci pe şira spină- peV_U făcea inima să i se strângă.

fii' Poate-i mai bine că m-a descoperit, continuă ea, cu 4 "etele încă agăţate de ale lui. Cu cât ne-am fi prefăcut ^mult că am putea continua ca până acum, cu atât nia'. areu ne-ar fi fost sa ne oprim. Acum, trebuie să ne flli11 6lv w „ i gândim cum să încheiem."

El îsi dădu seama că toate opţiunile pe care ea le lua în calcul se încheiau cu ea în postura de paria, ridiculizată de societate, nefericită şi singură. Nu ştia de ce, dar era limpede că ea, una, nu se putea vedea în altă postură. Nu conta cum o privea el şi ce credea el despre ea. Trase aer în piept, îşi strânse degetele peste ale ei şi o aduse mai aproape. N-avea decât să dea în el dacă avea chef.

-Uite cum văd eu viitorul, fata mea, spuse el, apucând-o uşor de bărbie cu cealaltă mână, ca să o facă să îl privească în ochi. Nu pleci nicăieri. Asta-nseamnă că rămâi aici. Iar asta înseamnă că o să vii cu mine când o să mă întorc la Glengask. Ea se încruntă şi începu să clatine din cap.

-Ursule, eu...

T; ~ nm «lui arăt, atat cat pot, cum e cu

- 1 î-am spus ca am sa-u ai^L, r

mi ' * • . rlnră asta vrei. N-are sens acum purtarea în societate, aaca «u ^ c- . . i nlrcineva m atară de lorrtden. să te mai ascundem de attdd

ucu d^ui vorba cuiva din clanul

Aia nimeni nu va buHa ^^

MacDona d. Asta . înseamnft c, noi Joi avm

sa repare Haldane la cft ;. foalv nunivele

ceva timp ca să-ţi demon* v

capul sus. _ ^ ^¡7 O să mă dai?

-Şi pe urmă ce-o s. ^^ ^ Q erse

O lacrimă î se

mâneca. nilinănui. Glengask U informat pe

MacDonaU <fcsPre s ora ^ " CaUZa s a a¡ui"ls aici,

· *Mk*la nebunia asta. în principal, din vina lui. Dar mie. • plac situaţiile nebuneşti.
El rânji. Pe buzele ei flutură o urmă de zâmbet. -Asta explică destule, uriaşule. Continuă să îl pri. vească, dar expresia de amuzament îi dispăru de pe chip la fel de rapid precum apăruse. Ştii că totul s-ar putea încheia urât, da.[7] Că ai putea fi alungat de aici pentru totdeauna. Deja ai dat în Lord Glengask. Câte crezi că o să-ţi mai tolereze.[7]
îl privea numai pe el dacă întrebarea îl tulbura sau nu. în faţa ei, nu făcu decât să *ridice din* umeri.
-Am ce-mi doresc. Restul nu e aşa important. Dar trebuie să mergi pe mâna mea, pisică sălbatică. Şi să ai încredere în mine. -Am.
-Atunci, e limpede.
- Nu vreau să pară că mă văicăresc, Munro, dar dacă fratele tău are dreptate.[7] Dacă ai simţit nevoia să mă salvezi ca pe un câine de pripas, aş vrea să îţi dai seama înainte de a face ceva... ceva ce nu mai poate *fi* desfăcut.
Evita să pronunţe cuvântul „căsătorie" - şi, cel mai probabil, o făcea special.
- Ştiu ce vorbesc. Dar n-am să-ţi pun întrebarea până nu o să ştiu că vei fi de acord.
Cat inspiră uşor, iar privirea ei o întâlni pe a lui.
- N-am cum să nu te întreb din nou dacă eşti sigur, înainte să pui întrebări pe care n-o să le poţi retrage.
„La naiba!" Nu era numai despre el. Ea nu era o povară pentru el. Şi avea de dus muncă de convingere serioasă ca să o facă să înţeleagă ce femeie rară, preţioasă şi de valoare era.
- Hai cu mine în bucătărie să vedem dacă e nevoie să mai amestec în mâncare şi o să încerc să-ţi explic ce *şi* cum, propuse el.
Ea roşi.
-Nu cuPeter în preajmă.
Munro se apropie.

-O să plece în curând să îmi aducă nişte cămăşi curate şi un brici pentru bărbierit. Şi ştii bine că în unele părţi din Scoţia am fi consideraţi căsătoriţi din clipa în care te-am avut prima dată. Aşa că tu hotărăşti ce cuvinte vrei să foloseşti când vine vorba despre noi doi, fata mea, iar eu mă duc să fac rost de nişte hârtie.
În timp ce se îndrepta spre intrarea principală, îşi spuse că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă ea ar fi fost

genul de femeie uşor de convins. Dar, totodată, nu ar mai ti simţit ce simţea pentru ea. Era al naibii de căpoasă şi se obişnuise să se vadă într-un anume fel de atăta amar de vreme, încât câteva săptămâni alături de un bărbat care îi cânta osanale nu erau suficiente ca să îi schimbe părerea despre propria persoană. Era prima dată când toată forţa şi toată statura lui nu făceau nici cât o ceapă degerată. Tot ce putea să îi ofere erau timpul lui, dragostea lui şi speranţa.

Era prima dată în viaţa lui când trebuia să aibă răbdare, chiar dacă ăsta nu era punctul lui forte. Pufni încet şi intră în bucătărie, unde găsi hârtie şi un creion. Apoi petrecu câteva minute gândindu-se la ce îi trebuia de la castel. Ştia însă prea bine că singurul lucru care conta cu adevărat, de care chiar avea nevoie, era deja cu el.

Sigur, mai conta faprul că nu era convins că ea era dispusă să împingă lucrurile la fel de departe pe cât era el dispus să o facă. Ştia al naibii de bine la ce se referise Ranulf Fratele lui îi ceruse sa renunţe la ea, tie dându-i-o lui Torriden fie trimiţând-o undeva în afara teritoriilor MacLawrv unde familia nu ar mai ti purtat nici o râs-

pundere. Sau nici o vina.

Faptul că i se interzisese să mai vină la castel urma, chipurile, să îl facă să îşi dea seama de greşeala făcută şi să îl facă să înţeleagă cum ar arăta viaţa fără clan şi fără familie alături. Era limpede că Ranulf nu ştia cât de mult se ataşase Munro de pisica lui sălbatică. Se opri

Fratele lui păruse sigur că unicul motiv pentru

din scris.care Cat se afla acolo era obiceiul Ursului de a-i prot. pc cei lipsiţi de apărare. Hmm. eja

Putea folosi asta în avantajul lui. Ranulf îl credea î curcat cu Elizabeth, nu cu Catriona. Aşa că era felul £\ de a-i da o lecţie. Dacă Glengask şi-ar fi dat seama că fratele lui nu dorea o femeie pe care clanul ei abia şi-o maj amintea, ci pe femeia pe care o căpetenie MacDonald o alesese ca să înceapă, după toate probabilităţile, Un război intern, atunci n-ar fi plecat pur şi simplu, lăsân- du-i să-şi vadă de treabă. Ei bine, uite că Ran făcuse o greşeală. Iar Munro avea de gând să tragă foloase de pe urma ei. -Ursule.[7]

Se întoarse spre Cat.

-A, nu. Nu vreau să te-apuci să-mi spui că n-ar trebui să...

-Tacă-ţi fleanca, uriaşule! Acum, vorbesc eu, făcu ea, punându-şi mâinile în şolduri. Ei bine, suna promiţător. Poate. -Atunci, vorbeşte, fătuco!

- Zici că ţi-ai sfida fratele şi clanul ca să fii cu mine, da.[7] Dar eşti sigur[7] Te-ai gândit cum trebuie la ce-ar însemna?

- Da, m-am gândit. Atât de mult însemni pentru mine.

-Clanul MacDonald mă vrea măritată cu Torriden. Chiar vrei să îi mânii când nu mai ai propriul clan să-ţi vină în apărare.[7]

-Ţi se pare că-s genul care s-ar da înapoi de la luptă.[7] -Nu. Dar dacă nu vreau să intri în vreo luptă.[7] -Atunci mă gândesc că sunt locuri unde ne putem duce ca să fim la adăpost şi de MacDonald, şi de MacLawry. Cu tine alături, rn-aş duce oriunde.

O privi, aşteptă ndu-i reacfia. Ea îşi pr0pti şi "maj bine mâinile în şolduri. II privea în ochi, dar se vedea că gândurile u erau undeva departe. Mimro nu putea să spere

l0, departe unde o purtau gândurile, era 5i el f t un sfârş.t, Catnona cl,p, ş, „ase aer în pi p " ' d" % vreau sa-ţ, paraseşt, familia, Munro Si nu vreau

„Slavă Domnului!" îşi spuse el în oânc.] .Slavă Domnului, rosti, de data^ta cu «las tare Zâmbi, cuprins de un val de uşurare şi de o căldură plăcută, ca sub un soare de vară. Acum, sunt pregătit să mi bat cu lumea-ntreagă pentru tine, pisică sălbatică

Se apropie de ea şi-i strivi buzele, sărutând-o cu atâta forţă, că o lipi cu spatele de uşă. ÎI dorea. îl voia lânoă ea. Voia să fie cu el. Şi faptul că o spusese tare şi răspicat nu era puţin lucru.

:Te iubesc, îi şopti şi el, cu buzele lipite de ale ei. îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl împinse. -Şi-acum, ce? O să mă târăşti la Glengask şi-o să le zici vreo două fratelui tău şi lui Lord Torriden?

- Ba bine că nu! N-am de gând să merg pe burtă ca un şarpe. Sunt un luptător, fătuco. N-am să mă retrag cu coada-ntre picioare.

Catriona încuviinţă din cap.

- în cazul ăsta, n-am de gând să te fac sau să mă iac de râs. Mă ajuţi?

- Sper că ştii că pentru mine araţ. tocmai bine.

Ea rosi uşor. , Kli

- Ştiu' Dar fă-o de dragul meu. Nu vreau... nu vreau btiu. Dar ra *o* N-au decât să bârfească
pentru 'că vreî'o^ .....
as! îfS^t w"1"'Te aiut' desiK"r_Stai
să mai trec: câte ceva pt ^ ^ ^ ^^
Nota repca Servitorul nu ştm să citească, ceea ce şi ieşi dupa' .ucr urile.
complica un *P^c*

-Nu înţeleg, stăpâne, zise Peter, punând hârtia în bu zunar. Nu vrei să mă duc la Glengask.[7]

Munro clătină din cap.

-Te duci la casa familiei Gray. Şi-i dai asta numai şi numai surorii mele. Nimănui altcuiva. Doar Roweneî. îmi dai cuvântul tău.[7]

Valetul se încruntă.

-Normal. Poate ai observat că de atâta timp n-am zis o vorbă despre drăguţa ta.

-Am observat, Peter, şi îţi mulţumesc. Casa Gray. Rămâi acolo peste noapte. Ne vedem dimineaţă.

- Da' nu cred că o să-ţi vină cămăşile lui Lord Gray.

-Se ocupă Winnie. Probabil, mâine-dimineaţă te va însoţi călare la Glengask cu propria listă.

-Cum zici. Dar nu-mi place să te las aici, unde doar o uşă stă între tine şi necazuri, stăpâne Urs.

Munro îl bătu pe umăr şi îl direcţionă spre car.

- De o săptămână doar uşa aia e singura formă de protecţie. Şi, dacă te uiţi mai cu atenţie la întreaga tărăşenie, absolut nimic nu m-a ţinut departe de necazuri.

- Bine, plec. Pe Dumnezeu şi toţi sfinţii, ai grijă să nu păţeşti ceva. M-aş simţi singurul vinovat.

-Nu ai fi.

- Dar ai fi mort, şi, cu tot respectul, stăpâne, părerea ta n-ar mai conta. Nu uita că am fost cu fratele tău pe tot drumul de la Londra la Gretna Green, cu clanul Campbell pe urmele noastre. N-a fost plăcut. Iar ce se petrece aici mă îngrozeşte de-a dreptul. Tu chiar crezi că MacDonaid n-are spioni prin preajmă, pândind să vă ia pe nepusa masă pe tine sau pe fată[7]

- Peter, du-te odată! Dacă vreun MacDonaid apa- re atei, va fi ultimu ucrn n» . . . / ■ : viaţa asta. IUC1U Pe care apuca sa-l faca-n
Servitorul mai făcu o sMmk". - pul, urcă în car şi Da"f ^ T* U?°rCf

nu se mai auzi nici mScar ¹ ™ a el- curând, scrâşnetul roţilor. Munro mai tă o dată împrejurimile, spunându-şi că o făcea <in precauţie, nu ca urmare a spuselor valetului, ^r se întoatse în bucătăria caldă şi în braţele şi mai f! ale femeii lui. Chiar era femeia lui, deşi alţii credeau că-i puteau jona altceva. Se aruncase în luptă cu toată nădej- jea şi nu avea de gând să o dezamăgească. Nici acum, ci vreodată.

-Am venit, anunţă Arran intrând în birou şi dân- (ju-şi jos haina groasă. O pală rece îl urmă în încăpere. Ce's-a întâmplat? întrebă el, încruntându-se. Şi de ce-ai un ochi vânăt? Ranulf miji ochii, ignorând durerea, -închide uşa!

Fratele lui făcu întocmai, în vreme ce Ranulf cântărea ce-ar trebui să îi spună. De obicei, avea o imagine foarte clară asupra direcţiei în care dorea să meargă întregul clan. în ultima vreme, problemele de familie deveniseră mai complicat de gestionat, dar până de curând crezuse că avea şi asta sub control.

- încerc să îmi dau seama cine ar avea tupeul să dea în tine, continuă Arran, plimbându-se de colocolo, şi nu îmi vine în minte decât un nume. Aşa că mă gândesc că fie ai dat cu capul într-o uşă, fie ceva s-a întâmplat între tine şi Urs.

-N-am dat cu capul în nici o uşa.

Arran înjurăîn^a^. ^ ^ ^^

-Ştiam eu ca nuaj acceptat0 erta j mai rău decât **credeam.**

tre pentru E lizabet ora ei, pe Catriona MacColl. -Am găsit-o pe^ ^ ^ pe un scaun

Fratele lui se pHzabeth ne-a mintit? -E aici? Aşadar.

-Mda. ar jui încă nu-i trecuse prin minte să o li minţ»^' apă **rarea** lui, orice discuţie cu aproape

confrunt- logodnica Ursului avea să fie foarte delicată, iar el nu simţea câtuşi de puţin într-o dispoziţie potrivită pem^ diplomaţie.

-Ne-a minţit. Şi Ursul ne-a minţit, la rându-i.

-Ur... Deci fata e la Haldane? Mijlociul familiei MacLawry înjură din nou. Nu mă mir că se tot duce acolo în continuare. Dar de ce o ţine ascunsă? I-a îndrugat o poveste despre Torriden? Ştim amândoi că Ursul nu rezistă când are ocazia să salveze ceva sau pe cineva. Aşa cum nu rezistă nici în faţa unei femei frumoase.

-Nu ştiu ce i-a zis. Fata e... cam ciudată. Poartă haine bărbăteşti. Am găsit-o cu o lopată în mână, săpând de zor în vechea grădină de la Haldane. Chiar m-a ameninţat cu afurisita de unealtă.

Nu crezuse nici o clipă că l-ar lovi cu lopata. Păruse mai degrabă uluită şi îngrozită decât pusă pe atac. Nu păruse, totuşi, înspăimântată. Nu păruse să îi fie frică de el. Doar de faptul că el o văzuse.

- Te-a ameninţat? Şi Ursul de ce-a dat în tine?

Ranulf scrâşni din dinţi. Cel mai simplu şi mai onest răspuns ar fi fost că Munro îl pocnise pentru că o insultase pe fată. Dar asta ar fi însemnat că Ursul era mai gentleman decât era, de fapt, şi toată lumea ştia că asta era foarte puţin probabil.

- I-am spus că ori vine aici cu fata şi i-o dă lui Torriden, ori o trimite cât mai departe de teritoriul MacLawry.

-Sună... rezonabil. E deja un an de când suntem în pace cu toată lumea. N-aş vrea să riscăm pacea asta pentru o femeie-băieţoi promisă unui MacDonald.

- Da' ce civilizat eşti, îl ironiză Ranulf.

-Sunt tată, Glengask. Cum, de altfel, şi tu eşti. Unde-i Ursul? M-aş duce să văd dacă pot să-i bag minţile-n cap. Torriden pare de treabă. Nu văd de ce nu l-ar vrea acea Lady Catriona.

- E tot la Haldane. După ce m-a lovit, i-am spus că nu e binevenit la Glengask până nu lămureşte lucrurile

fata. M-a minţit, iar pentru asta trebuie să supor-
Arran clipi- r
Clortiden a fost crescut în stilul englez, Ranulf. Dacă ' că i,ai cerut fratelui tău să rămână cu ea... Va fi ^promisă. Nu cred că lui MacDonald o să-i convină. C°.De-asta am şi trimis după tine. Nu m-am comportat cU el aşa cum ar fi trebuit. Ştiu că e vina mea. M-a trântit |a pământ.

Arran pufni, iar Ranulf alese să creadă că era o reacţie de enervare, nu de amuzament.

-Vreau să te duci mâine-dimineaţă şi să stai de vorbă cu el. Vezi dacă poţi să-l convingi să fie mai rezonabil. Toată povestea asta n-ar trebui să aibă vreo legătură cu noi. Nu vreau să-l las să ne tragă în mijlocul problemelor interne dintr-un clan doar pentru că e încăpăţânat şi crede că fata are nevoie să fie salvată. Fratele lui încuviinţă din cap. -O să stau de vorbă cu el. Şi am să-i aduc aminte că Elizabeth e aici, fără ei Privi pe geam preţ de câteva clipe -Nu m-as mira să ningă mâine. Mănăstirea Haldane nu e tocmai ce trebuie pe timp de iarna. Spera că Ursul nu avea să fie mtr-atat de căpos încât
să rişte asa mult Era suficient de aiurea că voia să se a rişte aşa mult
binfrC rescută care ar fi căzut
însoare cu o fata c ^ ^ ^ ^ se din picioare la P und c petenii ^ ^ ^
pentru o femeie p o_ ^ ^ s{. scape ^ ^ ^ ^ pentru că tratele m[hr
nu m mereu ^
Ranulf a^se dine-n stânga şi-n dreapta. Ursul fusese cient să latre o ^
¿în spa tele ordinelor sale, nu cel
mereu pumnul •
care să se opună-
_ Ranult:

-Mda?_N-o să fie floare la ureche. La cum îl ştim 1V0 s-o abandoneze pe fată. Mai ales clacă şi-a fl3
genele şi i-a cerut ajutorul «
L - ham oferit deja o mie de lire, dar m-a refuzat.
-Poate îsi imaginează că ar putea obţine mai mu|t de la el, zise Arran. Cu două sau trei mii ar putea avea o trăsură a ei şi o căsuţă în Aberdeen unde să stea tot restul vieţii. Iar Ursul şi-ar da seama că nu are nevoie să fie salvată. Poate o să-l fac să înţeleagă că fata ar fi mai în siguranţă fără el prin preajmă, atrăgând atenţia tuturor. Ranulf încuviinţă.
-Atunci, oferă-i trei mii de lire. Cu el poţi să vorbeşti despre siguranţa ei, dar fetei fă-i oferta fără ca el să audă. Vezi dacă o poţi convinge că mai mult nu va primi şi că fratele meu nu va rămâne încurcat în toată povestea asta.
- Pot să fac asta.
Suna logic şi firesc, dar ceva parcă nu se lega şi îl să- câia din cale-afară. Munro mai curtase şi-n trecut femei care erau surori. Bethia şi Flora Peterkin erau doar cel mai recent exemplu. Dar dacă într-adevăr voia să se însoare cu Elizabeth MacColl, atunci, la naiba, nu putea rămâne într-o clădire abandonată împreună cu Catriona MacColl. Familia MacLawry nu proceda astfel. Dacă roşcata îşi înfipsese ghearele în el pentru banii lui şi pentru protecţia pe care i-o putea asigura, atunci pe Arran îl aştepta o conversaţie pe cinste a doua zi.
Dar fata îl amenin**ţase** cu lopata. Şi aproape că-i ordo**nase** Ursului să se potolească, iar el îi dăduse **ascultare.** Ranulf se scutură. Indiferent de ce era la mijloc, urma să se încheie a doua zi. Trebuia. Pentru binele tuturor.

şi s^n°rşuâtea în fa'a VC n' CU P'cj°arele încrucişate,
Şi se uita ia Munro, care umb a de 1 •
Avea capul plecat şi era limpeHe ' 5 l
Parte de mănăstirea Haldane. C u ^ CH gandU'
Statura impresionanta

A
sll atletic semăna din cale-afară cu animalul al că- ?ţimcîi devenise renume şi poreclă. Cu părul acela nllru în dezordine atârnându-i până aproape de umeri n ochii aceia verzi... putea avea pe oricine, putea să se Uşoare cu oricine. Pentru ce Dumnezeu decisese să-şi piardă capul tocmai după ea? Ea, care nu ştia nici măcar sa facă o reverenţă.
' Şi uite că pentru ea îl pocnise pe şeful clanului MacLawry. Acceptase - de fapt, practic ceruse - exilul de acasă, casa în care trăia de când se născuse. Se distanţase de fraţii lui, când toată lumea ştia că nimeni şi nimic nu putea interveni între fraţii MacLawry.
- Ce te supără? se forţă ea să întrebe, deşi era aproape sigură că ştia răspunsul.
-Peter ar fi trebuit să se întoarcă, răspunse el, oprin- du-se să ia o gură de ceai şi reluându-şi parcursul. Ea miji ochii.
-Asta te supără? Că Peter Gilling întârzie? N-ai griji mai mari? El se opri şi veni lângă ea.

- Ba da. Am uitat să-i zic să aducă şi nişte mănuşi drăguţe şi mă îndoiesc sincer că o să-i vină lui ideea asta.

-Mănuşi drăguţe? repetă ea.

-O să vezi. Mi-ai cerut autorul, şi fac tot posibilul să ţi-l ofer.

O mângâie pe păr, o trase mai aproape şi o sărută delicat. . .
-Mă ajuţi cu mănuşi micuţe şi drăguţe?
-Nu râde de mine, femeie.
Ea chicoti.
-la încearcă să mă opreşti.

Cineva bătu la uşa. Munro se ridica şi trase zăvorul. - Era şi timpul să...

Se întrerupse, iar Catnoj» nd.ca pnvirea şi nu-şi putu înăbuşi un icnet. Bărbatul frumos ca un Adonis, înalt

şi brunet, nu putea fi decât celălalt frate ai]ui w Arran. Mijlociul familiei MacLawry. Sări în picj0 atât de teamă, cât pentru că nu îşi dorea să fie nij sus. La naiba! Aşadar, Lord Glengask hotărâse sT^ trimită pe cineva să se holbeze la ea şi să-i ceară fe ^ mărite cu Torriden, fie să plece cât mai departe, und * vedea cu ochii. De ce nu puteau lăsa lucrurile âşa cir° erau? De ce nu o lăsau în pace.[7]

- Ce vrei, Arran.[7] întrebă Munro.

încă ţinea o mână pe uşă, probabil ca să fie pregătit în caz că alegea s-o închidă în nasul fratelui său.

- Nu poate omul să vină să-şi vadă fratele.[7] Şi pe sora fetei pe care vrea s-o ia de nevastă.[7]

Ochii lui albaştri o fixară, iar ea simţi ceva... neplăcut încolţindu-i în suflet. Familia MacLawry credea în continuare că Ursul voia să se însoare cu Elizabeth. El nu făcuse şi nu spusese nimic să le scoată asta din minte. Normal, avea să spună că procedase astfel tocmai din grijă pentru ea, ca să rămână cu toţii atenţi la Elizabeth, care era în siguranţă la castel, în afara zonei de influenţă a englezului bătrân care o voia de nevastă. Era, de altfel, convinsă că făcuse asta pentru ea. În aceiaşi timp, tot nu îi plăcea să audă că Ursul era, chipurile, promis altei femei.

- Depinde, răspunse Munro, blocând în continuare accesul în încăpere. Depinde de ce vrea omul să îi spună fratelui său şi fetei. Lord Arran se încruntă.

-Ai de gând să rămâi baricadat aici până pleacă Torriden? Ştii bine că va ninge în curând. Reparaţiile pe care le-ai făcut aici n-o să ţină iarna la distantă. Iar focul făcut între nişte pereţi şubreziţi nu va ţine de cald.

-Nu-mi spui nimic ce nu ştiu dej a'. Dacă Glengask te-a trimis să bagi spaima-n mine, ei bine n-o să-i meargă. Şi nici ţie. Mi-am dat cuvântul să am grijă de rata asta.

A lasă-mă să vorbesc un pic cu ea, matahală încerc S'O răpesc sau să te vorbesc de rău. ^ ce ai să-i spui îi poţi spune de faţă cu mine. ',0 nevoie de limba ta ascuţită.

^JociulMacLawryoftă.

ISunt multe lucruri pe care nu le pot spune de faţă nltine, pentru că e$d al naibii de hotărât să transformi totul într-o luptă. N-am venit să mă bat. Cu siguranţă, n4m venit ca să mă aleg cu nasul spart. Aşa că ia loc intr-un colţ şi lasă-mă să discut cu ea. Sau eşti cumva speriat de ce ar putea să îmi zică?

Avea noimă. Familia MacLawry voia să-i afle intenţiile, să ştie câte probleme putea să provoace şi, eventual, dacă avea motivejntemeiate să nu îl vrea de bărbat pe Lord Torriden. îşi voiau fratele înapoi, iar ea părea să stea în calea acelei dorinţe. Catriona înghiţi în sec şi se apropie de uşă.

Ursul spusese mereu că Arran era cel mai isteţ dintre ei, cu toate că uriaşul ei îi dovedise că avea mult mai multă minte decât crezuse la început. Ea, una, nu se simţea câtuşi de puţin isteaţă, dar putea fi sinceră.

- Aş merge la o plimbare cu tine, Lord Arran, spuse ea, multumită că nu îi tremura vocea.

-Ba nu, interveni Ursul. Nu pleci nicăieri.

Ea îl împinse uşor, încercând să-şi faca loc să iasă din încăpere. bine. Ai zis cumva că n-o să

-Nu ştiu daca am ^ m^fSă^^dulaoparte.

hl bombam, ^ ^ ^ r q ^ st£m ^ b ^ Vq.

~ Bine' . ȷar o sâ fiu în preajmă, ca să mă asigur vorbiţi ej^ij, că sunte,^ cţar eil se pre făcu a nu observa şi cipal

Atta^ e ja ieşirea din mănăstire, îl c°^e Ua i să-mi spui? îl întrebă când ajunseră la drumul

- prin«Nu facem conversaţie despre vreme? întreba I când dintT-o sprânceană. Nici

măcar despre ce m r(.i* sora ta, în lipsa logodnicului? ai f^ce

- Puteam să vorbim despre astea şi cu el de far- .

"Pi i-o întoarse ea.

El surâse slab.

-Aşa e. Prea bine, să trecem la subiect. Eu şi frate] meu Ranulf ştim că Ursul nu e omul care să te lase la greu, aşa că stă în puterea mea să te ajut să ajungi oriunde îţi doreşti - la Aberdeen, Edinburgh, *chiar şi* pe' continent sau în America. Glengask mi-a zis că ţi-a oferit o mie de lire. înţeleg că vrei să rămâi ascunsă, aşa că triplez suma.

- Eşti foarte generos.

Era limpede că fraţii lui Munro nu bănuiau că ei doi erau... împreună, aşa că se întreba dacă următoarea ofertă avea să fie mai generoasă sau nu.

-Mda. Nu suntem certaţi cu clanul MacDonald, dar prin simplul fapt că suntem clanul MacLawry nu putem trece neobservaţi. Glengask ştie că a fost prea direct ieri, aşa că am venit să te asigur că nu îţi vrem răul. Ştim că nu vrei să te măriţi cu Torriden, şi, pentru că vei deveni cumnata fratelui meu, nici nu o să te obligăm să îl iei pe viconte de bărbat. Dar trebuie să pleci cât poţi de departe. Dacă se află, ne bagi şi pe noi, şi pe Urs în scandal.

Era logic ce spunea. Foarte logic. Cu câteva săptămâni în urmă, nu ar fi ratat ocazia de a fi cât mai departe de clanul ei. Nu putea, totuşi, să plece din Scoţia, singurul loc unde se simţea în largul ei. Un acoperiş deasupra capului, o vacă de muls... nu îi trebuia mai mult. Sau, mai precis, nu i-ar fi trebuit.

Iar el mai avea dreptate şi în legătură cu altceva. Ceva ce ea nu luase în calcul. Ursul nu putea trece neobservat. Chiar dacă nu ar fi fost unul dintre fraţii **MacLawry,** era înalt, lat în umeri şi frapant. Oriunde ar fi mers cu el, n-ar fi putut rămâne o anonimă. Totul devenise

aplicat. Inima ei nu-i mai aparţinea şi, cu toate f^ftras atenţia asupra ei oriunde s-ar fi dus, nu se ¿'¡¿na undeva fără el.

^releg ce-mi spui, zise ea, încercând să găsească ularea cea mai potrivită şi lipsită de agresivitate. !bf^re tău că am provocat situaţia asta. Nu de-asta am

âdiis^o aici pe Hlizabeth. ^ 3 cj de ce-ai adus-o, ma rogi

puteam să o duc pe Islay pentru că... .Pentru că apăruse situaţia cu Torriden, completă el. par există şi alte locuri în afară de Islay şi de Londra.

-Aşa e, încuviinţă ea. Puteam s-o duc în alt oraş, probabil. Ea, una, ar fi fost mai fericită cu oameni în jur. Dar nu aveam bani

şi n-aş fi avut cum să-i găsesc un loc unde să stea. E mai simplu să fii sărac la ţară decât la oraş.

- *Ea* ar fi fost mai fericită, repetă el, punctând cu pricepere acel mic detaliu din spusele ei. Deci tu nu-ţi doreşti să fii înconjurată de oameni?

Catriona privi peste umăr înspre Munro. Era suficient de departe cât să nu îi poată auzi, dar era limpede că aştepta semnalul ei ca să îi sară în apărare, la nevoie. Oftă. Lord Arran sigur îşi dădea seama, doar privind-o,
de cât de nelalocul ei ar fi fost înmun oraş mare.

-N-am iluzii în ce mă priveşte daca la asta te referi. -Sunt doar **curios,** răspunse Arran. Ursul pare ferm hotărât **să** te protejeze.

Fi ridică din umeri.
na riuiui $_{s}$ĵ$_{U}$ câte ori cā pot sa ani grija de
-I-am spus ele nu ,
$_{m}$ɜ$_{kne}$ı te astea, i-n ars fratelui nostru un pumn în
-Şi, cu ^{to}ı • $_{z}$-$_{ls\ c}$ă trebuie să pleci. Ştii de ce nu
$_{fa}$**t**^{4CSnC} **ne**

poţi ra"[13] j_a prea bine. Prezenţa ei nu le aducea O» fj-jcLawry decât necazuri. în special lui Munro. fraţil°[r] [ste]a, gândul de a pleca şi de a trăi fără el... Cu [toa]Nu se simţise niciodată egoistă, dar în acele m_{0me} se simţea. îl voia pe Munro. Voia să rămână în Sco^

-Ştiu că am venit aici pentru ca sora mea să fjf' siguranţă şi ca să mă pot ascunde. Dar nu mai simt ' * sunt aceeaşi persoană. Mai ales de când fratele vostru mai mare a venit să se holbeze la mine de parcă as fi bufonul regelui.

-Văd că nu te fereşti să vorbeşti deschis.

-Nu'S făcută pentru subtilităţi.

El înclină uşor capul. Ochii lui o evaluau. Erau foarte diferiţi de privirea caldă şi directă a fratelui său mai mic.

-Atunci, voi fi şi eu direct. Cred că lumea s-a mai holbat la tine, Lady Catriona. Cred că nu vrei ca şi bărbatul căruia i-ai fost promisă să se uite astfel la tine. Şi, dacă hainele astea nu-s cumva cusute pe tine, cred că e alegerea ta să le porţi, aşa că nu vrei să fii potrivită pentru unul ca Lord Torriden. întrebarea mea este de ce zici că n-ai nevoie de Urs prin preajmă, dar, în acelaşi timp, îl ţii aproape de tine?

Şi uite-aşa o citise, îi evaluase felul de-a gândi şi o declarase o laşă. Nici măcar nu era prea departe de adevăr.

- Intreabă-l pe el. Nu-l ţine nimeni legat.

-Sunt însurat cu o fată din clanul Campbell, zise el pe nepusă masă. Ştiai? Cu nepoata lui Campbell.

- Mi-a spus Ursul. Şi am auzit şi poveştile.

- Ca să o păstrez, am fost la un pas de a stârni un război. Şi aş face-o din nou fără să clipesc. Mary e aerul pe care îl respir. E sângele care-mi curge prin vene.

-Minunat! Dar nu înţeleg ce vrei să...

Ce vreau să zic, o întrerupse el, cu glasul jos şi controlat, de parcă vorbeau despre creşterea vitelor, nu despre viitorul ei, este

că, clacă ai venit aici ca să scapi de căsătoria cu Torriden, am trei mii de lire cu care poţi merge unde vei dori. Vei fi în siguranţă şi, dacă eşti chibzuită, nu vei avea nevoie să munceşti nici măcar o zi.dacCa eşti aici din alte motive, pregăteşte-te de lup- P Trebuie să te lupţi cu familia MacLawry. Wleap ta*'' ' *'

Scoase din buzunar o pungă şi io înmâna.

nu faci ce *crezi* că e bine. Fă ce *ştii* că e bine fratele meu şi-a pus fundul la bătaie şi, odată ce a pornit pe un drum, nu ştie să se abată. Nu-l face să-şi regrete
loialitatea.

Arran MacLawry înclină capul şi se îndreptă spre fratele său mai mic. Catriona strânse punga în mână. Cu 3 000 de lire chiar putea ajunge până la Aberdeen, îşi putea lua o căsuţă şi i-ar fi rămas suficienţi bani ca să se gândească la... ceva de făcut ca să-şi câştige pâinea. Sau poate şi-ar lua o căsuţă undeva la ţară, unde ar trăi retrasă şi discretă, aşa cum şi-ar dori.

Se întoarse şi-i privi pe cei doi fraţi strângându-şi mâinile. Citea neîncrederea în postura încordată a umerilor Ursului şi prudenţă în felul în care stătea Arran, care părea pregătit să evite un pumn. Toate ca toate, dar familia MacLawry rămânea unită. întotdeauna. Iar doi dintre cei trei fraţi îi spuseseră foarte clar că nu o considerau demnă să facă parte din clan, nici măcar în calitate de soră a femeii pe care amândoi credeau că Ursul ar urma
şi ar trebui să o ia de nevastă.

Când Arran încalecă, îşi fecu apariţia Peter Gilhng, în carul aparent plin cu el ş> fel de lucruri. Cat nu ştia o .,j ţn i se aducă, dar parea ca erau lucruri ce ceruse Ursul m [10]
care să-i ajunga o intre[jă Arran, apropiindu-şi calul -Ce aduci, i[Llc] '
de car.

Valetul se 'J[1]/^ ^rran. Ştii bine că nu ştiu să citesc, _ Mu şţ«[u's] e era pe listă. Mi s-a zis să-i aduc stă- haine ^ctane. P[ânU]jg Mijlociu se întoarse în şa şi privi clădirea fostei
mănăstiri- *27b*

- Partea din spate s-a prăbuşit sub greutatea zăpezii Ursule. Nu vreau să vin într-o zi şi să văd că şi partea din fată a căzut. Cu tine înăuntru.

Vezi-ţi de casa ta, Arran, şi lasă-mă să-mi văd de-a mea! răspunse Ursul, iar degetele lui le atinseră fugitiv pe ale lui Cat.

-Cum zici tu.

Arran dădu pinteni calului şi porni la drum. în câteva momente, se făcu nevăzut după buruienile şi tufişurile înalte.

Ursul o luă imediat de mână pe Cat.

- Sper că nu te-a speriat.

-A fost foarte politicos, răspunse ea, prinzându-şi degetele mici de ale lui. Mi-a dat trei mii de lire să mă stabilesc oriunde în altă parte decât

aici şi mi-a spus că familia MacLawry nu vrea să aibă necazuri cu clanul MacDonald.
El o privi în ochi.
- Poate celorlalţi din familie le convine să lase să se întâmple lucruri care nu ar trebui să se întâmple. Au plozi, dau petreceri şi ceaiuri şi pălăvrăgesc despre ce se petrece la Londra, mai nou. Mie încă îmi place un scandal straşnic. Ba chiar îl caut cu lumânarea. Păstrează banii. Eu am spus ce aveam de spus. Orice aş vrea de la tine, decizia e numai şi numai a ta.
-Atunci, o să-i păstrez.
El îi făcu semn să îl însoţească la car. Peter tocmai cobora de pe capră.
-Ai adus ce-am cerut?
-Da, stăpâne. Până la ultimul obiect. Şi am adus şi un bilet din... cealaltă parte, adăugă servitorul, scoţând din buzunar o misivă bine împăturită.
Munro o desfăcu şi citi rândurile scrise de mâna Rowenei. Zâmbi şi-i dădu Catrionei scrisoarea.

-Sora mea te salută şi îţi trimite câteva lucruri care ne-ar putea fi de folos, spuse el.r ase Pliata sub care se aflau un cufăr mare, mai ke cutii şi o oglindă mare acoperită de o pătură. # pentru ce-s toate astea? întrebă Catriona urcând de- bă în car şi desfăcând cufărul. Valuri de mătase, muşină şi bumbac îi umplură mâinile. Erau acolo peste o duzină de rochii minunate. O, Doamne! -Aha!
Zâmbi şi mai larg şi se aplecă spre ea să o sărute. -Acest MacLawry şi această MacDonald urmează să se pregătească de război. Eşti gata?
Nu se putu abţine să nu îi zâmbească, la rândul ei. Himeni nu o făcuse vreodată să se simtă cum reuşea el. Şi, probabil nimeni n-avea să mai reuşească asta.

- Asta vrei, Munro? Cu adevărat? Chiar da? Zâmbetul lui leneş şi poznaş îi făcu inima să stea
în loc.

- Poţi să mă întrebi de câte ori vrei, fata mea. Vreau să fiu cu tine. Vreau să-i spun lui Glengask că nu îmi poate impune nimic, aşa cum n-a putut să le impună nici lui Arran şi Rowenei, oftă el. Le sunt de folos pentru că sunt mare şi intimidez lumea. Vreau să ştiu ce vor face de-acum, când m-am hotărât să fiu mare şi intimidant în folosul meu şi numai al meu.

Făcea acest lucru atât pentru el, cât şi pentru ea. Iar asta făcea lucrurile să fie mai uşoare. Aşa cum el îi spusese deja, nu era genul care să facă ceva cu forţa împotriva voinţei lui. Asta însemna că într-adevar îşi dorea toate astea. Si ₚe ea. Fără un cuvânt, îi întinse banii. -Atunci, nu plec nicăieri. Şi sunt gata.

capitolul 16

n - rleschid ochii acum? întrebă Munro, încer- **dea** ^ama dacă era înfumurată sau doar când sa-şi ae*

timidă.O văzuse goală şi îi atinsese pielea de suficiente încât să poată crede că ea îl aţâţa cu intenţie, însă, câ°d venea vorba

despre rochii, chiar putea s-o creadă Catriona că era cu adevărat neliniştită. Cât despre l\ numai gândul că urma să o vadă în haine de femeie îi făcea iar să i se umfle kiltul ca un cort. De fapt, ₛjₘ. plul gând la ea îl înfierbânta.

-Aşteaptă o clipă, mârâi ea cu voce gâtuită.

- Care-i baiul? Ţi-am spus că pot să te-ajut eu cu nasturii.

-Dar o să mă vezi înainte de a fi gata!

El îşi înăbuşi un rânjet care probabil har fi costat un ochi vânăt.

- Pot să te închei la nasturi şi cu ochii închişi. Doar să vii încoace şi să-mi arăţi.

Ea oftă tare.

-Atunci deschide odată ochii ăia! Şi, oricum, tu eşti cel care ar fi trebuit să-mi arate cum să fac asta.

-Ar fi trebuit să ai o cameristă, fătuco. Nu ai avut una în copilărie?

-Neah, aproape că am avut un valet, dar cred că tata a înţeles că ar fi fost prea mult.

După ce o lăsă câteva clipe ca ea să se hotărască dacă îl lăsa să se uite la ea sau nu, el deschise ochii. Şi rămase fără aer. Catriona şi sora lui aveau aceleaşi măsuri la haine, deşi pieptul lui Cat era mai generos. Şi felul în care arăta în mătasea verde şi moale, mânecile, decolteul, toate îl uluiau.

-Mamă, mamă, rosti ca pentru sine. Obrajii ei deja roşii se făcură stacojii. - Opreşte-te, că nu ajuţi nicicum, zise, bătând din picior. Şi parcă îţi plăcea cum îmi sta în pantaloni.

-Păi, chiar îmi place cum îţi stă în pantaloni. Şi îmi place de tine şi în rochie, îmi place de tine şi cum te-a lăsat Dumnezeu pe acest pământ. El ridică din umeri, rezistând tentaţiei de a o atinge. Dacă o scotea din rochia

ceea clipa, probabil nu avea să-şi mai pună vreuna ^niciodată. Araţi diferit, asta e tot. Si splendid, colmrile gurii ei apărură gropite. .Bine, fie. Ajută-mă cu nasturii! Nu stiu, zău, de ce ?e pun nasturii pe partea clin fată. ' »U El se tidică şi se apropie ca să-'i aranjeze rochia la pentru că rochia asta e ca să te dai mare. Dacă îti nermiţi aşa o rochie, atunci îţi permiţi şi o cameristă. ' -Dar nu s-a gândit nimeni şi la situatia în c

care

împrumuţi hainele.

Ea îşi prinsese părul într-un coc dezordonat roşu, la vederea căruia el se simţea şi mai tulburat. Mai încheiase - şi descheiase - rochii

până atunci, însă nu-şi amintea să se fi simţit aşa fascinat de un gest atât de banal. Când avea s-o facă a lui definitiv, nu era sigur că avea să vrea ca ea să aibă o cameristă. Nu l-ar deranja să facă asta în fiecare zi, pentru tot restul vieţii.

După trei nasturi, el se aplecă şi o sărută pe ceafă. Freamătul delicat pe care îl simţi în corpul ei îl excită. Poate că un pic de dezbrăcat n-ar fi stricat deloc.

-Opreşte-te, uriaşule, spuse ea cu vocea gâtuită, înainte ca el să continue. Fraţii tăi m-au văzut deja şi au hotărât că sunt o neghioabă lipsită de feminitate. As vrea să le las o a doua impresie mai bună. Şi nu vreau să creadă că ai fost un prost fiindcă m-ai ales pe mine, în loc de Elizabeth. ,

şi despre orice trebuia vrut s-o vadă în

Nu avea cum să nu fie şi el de acord, chiar dacă nu vedea nimic **masculin la** ea. Orice ar fi zis nu era despre el ÎdespTe faptul că familia **îl** credea un fraier. Era despre l se vedea ea pe sine Era dispus să tacă

cum se vcuwi. — r - — o« wim

ia ca s-o ajute sa devină femeia pe care ar fi â în oglindă. Nu cea de care ea era ruşinată

Sl ^—nse fălcile ca să-şi curme dorinţa şi termină de ʰu ^ r nasturi' delicaţi, din fildeş, care se inşi̇rau ^

încheiat nastu y

spatele ei pana mt -în regula, anunţa când termină şi se dădu un D înapoi. întoarce-te, ia să te văd!

Ea pufni, dar se conformă. Bărbia ridicată şi mâiₙi|ₑ pe şolduri îi spuneau clar că îl provoca să comenteze dar'el nu era sigur ce anume putea să-l vâre şi mai tare în bucluc: S'O admire sau să spună că prefera ţinutele ei mai obişnuite.

-Arăţi ca o femeie care se duce la o serată, spuse el după o clipă, rugându-se în gând să fi zis ce trebuia. Nu ţi-a crescut un braţ în plus şi nici n-ai picat pe jos. Cum te simţi?

- Goală. Şi cu o adiere în sus pe picioare.

Munro riscă şi afişă un zâmbet.

-Având în vedere că îi vorbeşti unui bărbat în kilt, n-o să te compătimesc, pisică sălbatică. la umblă puţin prin cameră. Şi nu te împiedica - eşti în pantofi şi o să-ţi răneşti picioarele.

Privirea cu care îl pironi avea măcar o urmă de umor în ea, ceea ce era mai mult decât s-ar fi aşteptat el. Nici nu încercă să-şi justifice ţinutele sale bărbăteşti ca fiind mai practice şi mai confortabile, deşi ştia şi el că măcar îi era mai cald în ele. În fine, arăta ca o femeie superbă într-o rochie care îi scotea în evidenţă curbele.

- Mergi, repetă el, arătând spre uşă.

Ea începu să facă paşi, spre uşă, apoi înapoi spre masă, oprindu-se pentru a se uita direct la el. -Ei?

- Paşii îţi sunt prea mari. O ţintui cu privirea o clipă. Prefă-te că mergi printr-o băltoacă şi nu vrei să te stropeşti.

-E ridicol!

-Şi uită-te în oglindă, insistă el, ignorându-i protestele.

Ea scutură din cap.

-Nu vreau.

-Atunci, mergi la Glengask cum vrei, pentru mine nu are importanţă.licd o făcu să aibă o grimasă dar făcu iar drumul,

rea cu mai ta atenţ•e la cu™ păşea Je»sjmt că sunt cât pe ce să cad, murmură ea, ,nfigăndu-şi mâinile >n rochie şi ridicând-o ca să poată > panto u. Mda, ştiu ca nu pot merge cu rochia ri- j cată Până la genunchi- doar iac exerciţii

;şi eu aş fi făcut la fel dacă ar fi trebuit să merg pe trâsnăile alea. Şi, în plus, îmi place să mă uit la picioa- rele tale

În cele dm urma, ea se îndreptă stângaci către colţul unde pusese el oglinda. Timp de o clipă lungă, ea se uită insistent la el , ca şi când ar fi fost vina lui că ea voise să poarte rochie, iar apoi, aproape fără să respire, se întoarse. -Oh.

-Vezi? Arăţi ca o femeie în rochie, îşi întinse gâtul, îşi aranjă un pic decolteul şi apoi pufni privindu-şi părul.

- Nu arată ca mine.
- Dar chiar tu eşti, propria reflexie.

Se întoarse de mai multe ori, frecându-şi rochia de picioare. Indiferent de câte lecţii ar fi fost nevoie pentru ca ea să înveţe bunele maniere şi comportamentul civilizat, priveliştea îl captiva suficient de tare încât şi dacă s-ar fi crăpat acoperişul el n-ar fi observat. Familia lui probabil ar fi râs dacă ar fi ştiut ca el luase asupra sa ^ j . n fpmeie să se comporte ca o femeie, sarcina de a mv ţ o § cineva ^ s•q dar, pentru nume e w ^ ^ ^^ [a ea dezaproba, facă - iar el nu v° a enp şi aproape că se prăbuşi

tor. Apoieaîncerca o reve peste oglindă. . ea> ţjnându-se cu mâinile de

-Fir-ar să fie, mo * inJrepta corpul. Nu sunt în rama de lemn pentru.'.

stare să fac asta, urs ^ merse catre ea şM luă

Munro îşi f if oglinda. Iată-l acolo, cu părul ciu- mâna, pnvindi°r neVoie de mâna unui frizer, cămaşa

fulit ce avea mare

albă curată cu kiltul care începea să se deşire la ţjv uriaş vestit pentru muşchii şi pumnii săi.' Ce pe^ făceau împreună! ce

-Mai încearcă o dată, spuse el tare, ţinându-i degeţel strâns. Nu te las să cazi. Şi lasă-ţi un picior mai în spate ca să ai un sprijin mai solid.

încruntată, Cat începu iar, împleticindu-se pe tocurile joase. După ce devenea soţia lui, puţini aveau să fie oamenii în faţa cărora ea ar fi trebuit să facă reverenţe, însă voia să înveţe cum se executau corect, iar el avea să facă tot ce putea ca să-i arate.

-A fost mai bine, spuse ea, urmărindu-se în vreme ce încerca pentru a treia oară. Tot ce trebuie să faci e să mă ţii de mână, ca să nu pic.

-Atunci, o să te ţin de mână, spuse el. Chiar şi dacă decizi să nu faci reverenţa.

Când cuvintele o făcură să surâdă, el îşi trecu degetele mâinii libere pe pielea ei, pe gât, deasupra decolteului. Era moale şi caldă -

şi a lui în toate privinţele, exceptând numele, fie că ea era dispusă să recunoască, fie că nu.

Cineva ciocăni la uşă. Catriona îşi înşfăcă poalele rochiei şi

dădu fuga să se ascundă. Interesant. îmbrăcată în pantaloni, era netemătoare. Poate pentru că nu se simţea aşa... puternică purtând rochie sau poate pentru că era convinsă că arăta ridicol, schimbarea în personalitatea ei era evidentă. La fel cum era şi schimbarea din el. După ce Ranulf şi apoi Arran veniseră acolo, el descoperise că dorinţa lui de a face orice ca să-şi **protejeze** femeia, chiar dacă ea ar fi zis că nu avea nevoie de el, crescuse simţitor.

-Cine e, întrebă el, mişcându-se spre uşă.

-Sunt Peter, stăpâne. I-am adus.

Munro ridică drugul şi deschise uşa

-Câţi?

- Când şi-au dat seama că vor [ucra pentrL1 un MacLawry, nu am mai putut să-i ţi„ la distanţă, răspunşse

i O duzină pentru azi. fW n[|„rn; - ^vrexi. ac'Uce inca pe arăt

^Ş^dcm cum merge cu cei doisprezece, răspun- , \ro Cât ma întorc într-o c ina T. ,« Mi"'10 ;, pa' 111 exersează în

r^îeusi să-i arunce o privire peste umăr, iar pe fata ridatâ apăru un rânjet. P •

1%, purtat o dată o rochie femeie. Lord Arran mi-a . să-mi mişc mai mult şoldurile.

Tacă-ţi fleanca păgânule, îl repezi Mllnro, prin- zând servitorul de jiletca şi trăgându-l în hol. Nu Iezi că e emoţionata:

.Şi eu aş fi dacă ar trebui să port pentru prima oară hainele care se cuvin şi să mă port de parcă as avea sân^e albastru de Sassannach. Peter miji ochii. Vrei s-o duci la Glengask, aşa-i? Dar nu ca s-o dai pe mâna vicontelui? -N-o dau pe mâna nimănui. E a mea, Peter. -Asta nu-i va face prea fericiţi pe Lord' Glengask şi pe cei din clanul MacDonald, oftă valetul. Şi cum se face că, de fiecare dată când tu şi fraţii tăi vă apucaţi să faceţi haos, eu pic la mijloc? -Pentru că avem încredere în tine, Peter Gilîing.

- Of, ştiu asta. Uneori am impresia că ar trebui să fiu mai schimbător. Cineva care nu e bun pentru aventuri nebune şi pentru pornit războaie.

Ascunzându-şi zâmbetul, Munro îl bătu pe umăr pe servitor.

-Ei, eşti prea de încredere şi hotărât. Un adevărat MacLawry.

- Eh ce să fac? E o povara pe care sunt nevoit s-o duc. Cei doisprezece oameni aflaţi afară descărcau deja nietrele la **mănăstirea** Haldane, separându-le pe cele care outeau fi folosite de cele care urmau a fi aruncate. Frâu destul de politicos, cu el, deşi nu era necesar să f Irv âtor ca să surprindă pnvirile furişe şi degetele fie clarvazat [e spre mănăstire în răs-

^ °CUl em bâmUit de mai bine de o sută de ani, deşi el şi Cat nu văzuseră şi nu auziseră ceva care să nu poată fi pus pe seama zgomotului făc ® de lemne şi de pietrele prăbuşite.

-Cred că ar trebui să-l punem pe bătrânul Sholto Landers să se ocupe, având în vedere că el şi taică-său au fost în echipa care a construit atelierul de olărit pentru fratele tău. Dar e drept că s-ar putea să nu vrei să-l ai prin preajmă, de vreme ce băiatul lui, Sorley, o va lua de nevastă pe domnişoara Bethia. Munro încetini pasul.

- Bethia Peterkin?

-Mda. Owen a zis că Sir Alpin a trimis veste la Glengask acum câteva zile, pentru a anunţa logodna. Cică ar fi fost îngrijorat că s-ar supăra cei de la castel.

Imaginea care îi apăru în minte fu cea a unei limbi ascuţite, cu multe văicăreli. O distracţie de o seară în care nu avea altceva de făcut. Acele seri însă erau duse. Şi, în mod surprinzător, îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise la ele până atunci. Pur şi simplu, se maturizase fără să-şi dea seama. O singură femeie îl interesa în acel moment, şi se bucura atât de felul în care îl ţinea în şah, cât şi pentru cum îl făcea să se simtă în pat.

- Eşti? Supărat, adică.

Scuturându-se, îi făcu semn lui Peter să meargă spre scoţianul înalt, cu părul alb, care în acel moment îşi nota ceva pe o hârtie împăturită de multe ori.

- Sholto, spuse el, întinzându-i mâna.

Bătrânul se ridică, îşi şterse palma pe haină şi le strânse mâinile.

-Stăpâne Urs. Era şi timpul să se facă ceva cu locul ăsta vechi.

-Crezi că te-ai putea întâlni cu un arhitect şi să te ocupi de restaurarea mănăstirii împreună cu el? Obrajii palizi se umplură de culoare

-Mda? Mda, adică aş fi onorat. îşi drese glasul. Am crezut ca o sa fiţi niţel suparat pentru că ^ ^ m£u a

e Bethia Peterkin. Şi-a făcut un trai chiverni- ^ mers la şcoală, acum e doctor. E... ţ^Lt supărat, Sholto. Cred că Sorley al tău o să ot bun pentru Bethia. Am pierdut-o în favoarea fi^!n care a fost mai bun

< Ito părea să mai fi adaugat deodată câţiva centi- i în înălţime.

Mulţumesc, stăpâne! M-aş întâlni sigur cu arhitectul.

' Mulţumesc! Între timp, mă bazez pe tine să pregă-

\ ruina asta ca s-o restaurăm.

telMâ ocup eu de ea, stăpâne.

Munro se întoarse cu spatele la casă şi îl surprinse pe ul dintre muncitori cum tocmai făcea un semn contra deochiului, scuipând, în vreme ce alţi câţiva se opriseră din lucru şi se holbau la etajul mănăstirii.

-Care-i baiul, flăcăi? întrebă el.
Se apucară imediat de treabă, într-un cor de voci, în care se auzea „Ziua bună, Lord Urs" şi „E rece azi. Cred că ninge până la sfârşitul săptămânii
Având în vedere reputaţia locului aceluia, nu ₚu-
* nnii Hintre **oamèni** că erau nervoşi,in **tea sa-,** acuze pe unudm» preajma lui. El, des s 'r, " , ,jn Je binecu.
Haldane nu fusese ^«^"descoperise pe Canion.
^SWâoprivirerapidâsp,, etajul
vdiiiau şi ^ *o^f—* **. Q pₙvire rapiaa spre erajui**
MacColl. Chiar şi aşa, **arun** ^^
clădirii în timp ce ieFJe lemnele stivuite pe care le lăsa- reţinu atenţia în afara risiU. seră acolo ca să sUSüJ bllCătărie, Cat mergea în cercuri Când se întoarse m ^ era mulr mai bine aşa de, largi, cu paşi ^ticise prima oară când pusese în
eaˈ oi delicat' V au cuprinde cele două mâini ^ SiUire P^Cat - cu părul înflăcărat, nurii bărbat- Dª de a avea viaţa pe care şi-o dorea
ale UnU mcăpâfânar **delicioŞ¹»**
strălucea mai puternic decât luminile din ochii lui ■ nu ar mai fi vrut vreodată să mai privească în altă'

Pentru prima oară însă, se întrebă clacă el era cea^' bună alegere pentru ea. Ea voia să înveţe cum să fie ^ rafinată, mai ca o lady, iar el abia clacă se putea încad*' în ideea de gentilom. Poate că Bethia Peterkin era gem,! de femeie pe care ar fi avut-o pentru sine, bună pentru o tăvăleală şi căreia să nu prea îi pese de nimic altceva' Gândul unei vieţi întregi petrecute astfel îl făcu să se cutremure, deşi, cu doar câteva luni în urmă, acesta era drumul pe care o apucase.

însăşi ideea că Torriden ar fi putut să o ajute mai bine pe pisica lui sălbatică îl făcu să îşi încleştase fălcile şi să simtă ace de gheaţă în piept, dar, să-l ajute Dumnezeu, voia ca ea să fie fericită.

-Cat, trebuie să te întreb ceva, spuse el auzindu-şi răguşeala din voce şi încercând s-o ascundă.

Ea înălţă capul, zâmbetul uşor amuzat din colţurile gurii dispărându-i când se uită la el. -Ce e?

- Tot îţi aduc lucruri de care zici că nu ai nevoie, fac schimbări la mănăstire despre care tu spui că nu sunt necesare, iar acum mă gândesc că din cauza mea porţi o rochie şi înveţi să mergi în pantofi eleganţi, când eu ştiu că tu eşti fericită în cizme şi pantaloni. Eu sunt gălăgios, îmi plac încăierările şi îmi place să împart pumni în stânga şi-n dreapta şi m-am apucat de citit sonetele lui Shakespeare doar pentru că ai spus tu că-ţi plac. înghiţi în sec. E... sunt eu ce îţi doreşti.[7] Cu adevărat? Pentru că, dacă nu sunt eu pentru tine, atunci trebuie să-mi spu...

În timpul bâlbâielilor lui, ea aruncă peria şi se repezi spre el. Nu se opri până când nu îi cuprinse gura într-un sărut pasional şi intens, înfigându-şi o mână în haina lui aspră, iar cu cealaltă înconjurându-i gâtul. El o prinse în braţe, o ridică şi o lipi de pieptul său.
acest timp, murmură ea printre sărutări, nu
> ʳy$_t$ gândi decât că eu sunt cea cu necazuri pen-

r^că te simţeai obligat să mă iei pentru că tu ai iru tinf'care m-a găsit. Tu eşti singura persoană pe care i^lnit-o vreodată care mă face să simt că sunt eu ^şi să mă bucur de asta. Chiar şi tătuca... el voia înSă dâ un flăcău. Sunt o femeie vai de capul ei, însă nu sâVa, ca-ti ^c necazuri, Ursule, au sa-y 'nsa înCă t furisit de scoţian care pare o specie pe cale de dispariţie, jar- tu eşti o afurisită de scoţiană. Nu una care doar pretindecăe.

- Suntem amândoi nişte ciudaţi, cred, spuse ea, iar ochii căprui îi sclipiră de lacrimi nereţinute.

-Mda. Şi te vreau cu mine. Dacă aici vrei şi tu să fii. Catriona încuviinţă cu o mişcare a capului.

- Cu tine e unde vreau să fiu, Munro. El îi susţinu privirea.

-Indiferent de ce se întâmplă.

Răsuflarea lui puternică deja îi atingea pieptul strâns

m -indiferent de ce se întâmplă. Rămânem împreună, maiiereni u .

fu am ales s<>

Şi nu m-ai făcut tu P«tnx ^ R

încerc. Nu am ceva cu h«nd ^ ^ ^ ^ ^

nu am avut nici un mou

încercând să **le** p°rt voia eţ jar restll l _ tamilia lui, fa- Asta era. Asta era ce^ ^ decât să bată din picior, milia ei, **logodnicul ei** ^ ^ cj în cian. Dacă o avea să amenințe sau cm< ^ rot ce-şi dorea, pe Catriona ¡j Jâdu drumul. în cele din urm* s- porfl roc hia sau îi dăm foc?

-Foarte bine. Ma«

O văzu cum ran yare să o port tară să arăt ca o neroa- _ **Vreau** să fiu în CL,m sunt, dar eşti singurul. îi aco

dă. M-oi Plăce alma. 'înainte Ca Să apUCe Să protesteze_ e¡ig uracuPa u sâ-ţi ^c necazuri, Ursule.

^-ai auzit adineauri? răspunse el, lăsând-o jos, încă ţinând-o de talie. îmi plac necazurile, sunt un

Nu pori să nu recunoşti că amândoi fraţii răi şj.nu f. propria părere despre ce fel de femeie sunr. i)nc;1 {K[lt înfruntăm, indiferent dacă îi Iaşi deoparte sau nu] ^ să fiu în stare să le arăt că nu sunt o nebună.

Pentru numele Domnului, putea să înţeleagă cum er să vrei să fii ca oricine altcineva! Să nu fii remarcat patrii statură sau pentru porecla pe care o aveai de la opr' ani, să poţi participa cum se cuvine la o serată, să nu ai toţi ochii aţintiţi asupra ta şi să te gândeşti că o să calci pe toată lumea pe picioare. în chip straniu, singura dată când nu fusese deranjat să i se spună uriaş fusese atunci când îi spunea ea aşa.

-Atunci, treci înapoi la fâţâit prin cameră, femeie, spuse el rânjind la rândul lui.

- Chiar aş vrea să te văd cât de graţios ai fi în chestiile astea, îi trânti ea, dar se apucă iar să meargă.

- Pot s-o rog pe sora ta să vină să te înveţe, îndrăzni el, după o clipă. Mă gândesc că ea ştie să facă toate lucrurile astea de doamne.

Ea negă cu o mişcare a capului.

- Neah, vreau să-i fac şi ei o surpriză. -Sau pe sora mea.

- încetează, Ursule! Mă încântă să îmi dau seama cum să fiu imaginea ta de femeie cum trebuie. Mai mult ar însemna să provocăm un dezastru complet.

Munro râse.

- Eşti deja imaginea mea de femeie cum trebuie. îşi aplecă uşor capul, uitându-se mai departe cu apreciere în timp ce ea păşea de la masă către cămin. Presupun că nu ştii să valsezi, aşa-i?

-Nu, zise ea tremurând. Tata a vrut să mă înveţe, dar am refuzat să învăţ paşii bărbatului. îmi şi imaginam cam cum aş fi arătat invitând o altă femeie la dans. Obrajii ei îşi pierdură din culoare. De ce mă întrebi.[7] El făcu un pas înainte.

-Pentru că întâmplarea face să fiu un bun dansator. Cel puţin, la dansurile populare scoţiene. Dar pot, re învăţ eu să dansezi, dacă nu te deranjează să te calc ^ 1 pe picioare.
cu un oftat care nu reuşise să ascundă tremurul brusc j mâinilor ei, ea se îndreptă spre el şi îşi înţinse braţele. .Umăr şi mână, da? .Mda.

Luă mâna ei şi o puse pe umărul său. -Iar eu îţi cuprind talia aşa. Acum, ne mişcăm în sensul acelor de ceasornic şi nu cădem. -Aşa simplu e? -Aşa cred.

Dacă s-ar fi îndoit vreodată că ea avea încredere în el, felul în care ea se dedică pasional învăţării valsului şi modului în care să meargă ca o femeie, în pantofi delicaţi, îi demonstră că ea avea încredere în el acum. Şi, da, era tare priceput la vals, pentru că, atunci când Winnie începuse să se vaite despre fraţii săi care nu ştiau nimic despre lucrurile civilizate, Ranulf angajase un profesor de dans ca să-i înveţe pe toţi. Atunci, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să fie catâr, dar acum era recunoscător pentru lecţii. O iubea pe Cat cum era ea, dar asta însemna şi că nu ar fi vrut s-o facă să se simtă prost când ea ar
fi vrut să încerce ceva nou.

Si să fie doar cu o femeie, dându-şi voie să se bucure pui- şi simplu de discuţii, de mese, de citit sau s-o asculte pe ea citind, toate aceste lucruri erau noi pentru el. Nu se gândise niciodată că o bucătărie veche putea însemna se gândise niciuu

bil ba devenise qV

acasă dar ea ^ia pi care ea o aducea în el nunul lui, P^ca um ^ ^ niciodată ^ la care 1UI se cu o uşurinţa pe^ca ^ ^ avea de gând să renunţe aşteptase nicicant • . ^ însemna să renunţe la clanul la ea. Chiar daca ao^ ^ sQra lui) ia restu| rubedenii- MacLawry, la fraţl'je [\c a evita toate acestea însă, era lor. Dacă exista o ţnsemna că trebuia să fie un pic dispus să ascu!te susj ca să obţină ce voia, era

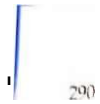

de acord mai puţin el în '

290

Suzmme Eiwch

că unele lucruri chiar merită o astfel de schimbare. Unc. Ic femei. O femeie.

-Unde ai învăţat să împleteşti cosiţe? întreba Catriona, încercând să nu se înfioare de încântare, în \Teme ce el îi pieptăna o altă parte a părului şi începea să-l împletească atent într-o coadă.

- Winnie. Toţi trei a trebuit să învăţăm ca să-i aranjăm părul. Aşa că mă pricep să fac un coc răsucit suficient de bun, dacă vrei să încerci mâine.

Ea aruncă o privire în oglindă, încercând să nu-şi mişte capul. După două zile de la momentul în care imaginea ei în rochie o surprinsese, şocul iniţial şi sentimentul că făcea ceva greşit dispăruseră. Cu jumătate de păr împletit în cosiţe, arăta chiar... ca o lady. Senzaţia însă era una de suprafaţă, pentru că în adâncul ei rămânea mult mai puţin convinsă, însă, atât de dragul ei, cât şi pentru Urs, voia să încerce.

-Ai văzut zăpada pe munţi de dimineaţă? întrebă ea, răsucind o fundă verde între degete.

-Am văzut. Nu mai e mult de-acum. Cred că o să-i rog pe câţiva dintre băieţi să vină cu mine pe acoperiş să vedem ce putem face cu gaura aia mare din tavan. Dacă pică mai multă zăpadă, ne trezim cu acoperişul în bucătărie.

Aceeaşi cantitate de zăpadă i-ar fi făcut pe băieţi să renunţe la lucratul în construcţii iarna, însă nu spuse asta cu voce tare. Ursul ştia la fel de bine ca ea, căci crescuse tot acolo. În ultimele două zile, altceva îl neliniştise, nu vremea.

- Eşti supărat că te-au lăsat în pace? întrebă ea.

Nu, răspunse el, nici măcar ostenindu-se să întrebe la cine se referea. Cred că aşteaptă prima zăpadă, gândin- du-se că atunci o să renunţ. Se întinse pe lângă umărul ei şi luă funda dintre degetele ei. O să mă văd cu ei dar nu ca să renunţ.

^bi larg- încântarea începea să se amestece cu Litatea care o cuprindea de fiecare dată când se Idea la întâlnirea cu cei din clanul MacLawry pentru 'doua oară. Faptul că purtase trei zile rochie nu în- mna neapărat că şi devenise o lady, dar se simţea mai aproape de a fi una decât cu patru zile în urmă. Ei încă ar fi fost de acord cu ea, desigur. De fapt, dacă şi-ar fi dat seama că se prefăcea a fi cineva decent, probabil ar fi displăcut-o şi mai tare. Acel lucru încă îi dădea bătăi de cap, mai ales din pricina felului în care ar fi reacţionat bărbatul care se juca în acel moment cu părul ei. '

-Ei, cum ţi se pare? întrebă el în clipa următoare, dându-se un pas înapoi. Să nu râzi, dar cred că aş putea să mă angajez drept cameristă. Catriona se uita acum la reflexia sa. -Mi se pare că arăt foarte bine, spuse ea întorcân- du-se încet spre el. Te-aş angaja să mă coafezi.

Nu îi venea să creadă că Munro era mult mai mult decât muntele chipeş pe care îl întâlnise cu o lună în urmă. Mda, glumise el despre cum îşi folosea pumnii şi muşchii de bărbat, dar era şi deştept, mai deştept chiar decât conştientiza el probabil, şi îndemânatic într-un fel în care'majoritatea bărbaţilor de rangul lui nici măcar nu visau să fie vreodată. Plin de afecţiune, surprinzător de tandru, şi, Doamne, nu-l deranja nici măcar să îi împletească ei părul.

-La ce te gândeşti, pisica sălbatică? întreba el, mişcându-se în spaţele ei şi strecurându-şi braţele în ju- tÎu să-mi Prom^;^"- la reflexia o^upor să fiu de acord până nu aud,

-Ce sa-ţi pi° şi nu am nici o intenţie să... pentru că eşti şm ^ ^ ^ şansa de & vQrb.

replica. Să nu baţi din picior şi să nu cu tine, 11 t că u o sa mai dai ochii cu ei în urli că ţi-au g ■ viaţa ta.

_ lată ce îti promit, Cat. Osă-i las pe fraţii mei sâ . nă ce au de spus. O să-i ascult. Le dau chiar şi ocazia sâ **înţeleagă** că m-au combinat cu sora greşită. Dar, dacă v **încerca°**să te insulte, dacă **îl** aduc pe Tornden prin **apro** pierea oricăruia din noi doi, mă voi

înfuria. Zâmbetul lent care i se citea pe buze nu părea deloc amuzat, iar ea era bucuroasă că nu i se adresa ei. Foarte rău. -Ursule, ei sunt fam...

-Stiu cine sunt. Şi accept să ascult. Nu promit să cedez nici măcar cu un centimetru dacă ei propun să mă
despart de tine.
Oftând, ea se răsuci în braţele lui ca să-l privească.

- Esti un bărbat îngrozitor de încăpăţânat, Munro MacLawry.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută dulce. El îi răspunse, strângând-o mai tare în braţe.

-Aşa e, fu de acord. Iar tu eşti o femeie al naibii de încăpăţânată, Catriona MacColl. Aproape că mi-e milă de oricine ar încerca să se bage între noi. Aproape.

-Trei zile, la naiba, bombăni Ranulf, coborându-şi vocea, în timp ce Lord Torriden şi Lady Elizabeth treceau pe hol spre sala de biliard. Ce dracu' aşteaptă Ursul? Ai zis că ea a luat banii.

- I-am pus în mâinile ei, şi nu i-a aruncat cât colo, răspunse Arran. Iar Ursul nu a alergat după mine să mă dea jos din şa.

Ranulf încuviinţă din cap.

- Părea o femeie deşteaptă. Să sperăm că o să înţeleagă ca trei mii de lire durează mai mult decât simpatia Ursului, odată ce se face frig. Se aplecă să-l scarpine în

TcZllTu'"'17- % mar f C °gar ?edea lân > °ă
e s?d f" r v¹'^^ " al nost™ ^te nu

din prindă " ^ U Haldane d o af p et er GiUing zice_că ea e încă acolo. Bine, posta- 'ilvine peste doua z,le m An Soadh; poate că vrea ţte p te acolo cu ea pana atunci.

aaci ea e descoperită mai târziu, s-ar putea întoarce întp' lOtriva noastră. Izbi cu pumnul în birou. Nu-mi pla poate vrea să aştepte până când Torriden te n'unţă şi P lea ^ ™ P ^ tea, încura)a asta, cred, dar, :â pe- . --------. ce Câ el e aşa departe; nimeni nu mai umblă noaptea ne holuri.

- Singura încăpere locuibilă e bucătăria. Au peticit gaura aia mare din colţ cu blăni de lemn şi câlţi. Prima zăpadă mai zdravănă o să-l alunge de-acolo, dacă nu se întâmplă altceva între timp. Arran îşi îndreptă privirea spre geam.

- Şi atunci, ce te tulbură? întrebă Ranulf.

-Am aşa o mâncărime în ceafă, zise fratele mijlociu. Ursul are o femeie aici, dar el e acolo.

-Elizabeth nu are nevoie de protecţia lui, o are pe a noastră. Cealaltă se ascunde de clan. Ştie că nu voi fi făcut părtaş la aşa ceva. Problema cu Ursul e încăpăţânarea lui. Nu vrea să-şi recunoască greşeala. - Mda, cred că ai dreptate.

Sigur că avea dreptate. Ursul aproape că o ceruse în căsătorie pe Elizabeth MacColl. Aşa că se simţea obligat să aibă grijă de sora mai mică a ei. De la distanţă, o auzi pe fată râzând şi se încruntă. Mâncărimea aia despre care vorbise Artan îl deranja şi pe el. Parcă avea un puzzle cu toate piesele, însă ultima nu se potrivea.

-Cooper, strigă el după valet

Servitorul probabil aştepta chiar la uşa pentru că bervitorui p numelui sau sa se fi stins pe hol. aparu înainte ca cujl

- Da. stă Pf r ó „ p e Lady Elizabeth. Spune-i... că am _ Adu-mi-o, tevogv din paginile ziarului.

o întrebare despre un

-Da, stăpâne. ^ ^ fnKele său __ La ce te gaiu . nline. Şi nu speria fata. _Tu doar ia-te ciuj

MBfcpnniiiArran pufni.
-Ar trebui să-ţi spun eu asta ţie, Glengask.
Cu o bătaie uşoară în uşă, Elizabeth intră în birou.
-Ai cerut să mă vezi, milord? întrebă ea cu accentul ei preţios de Sassannach.
-Mda, ia loc, rogu-te!
Deja ştiau că Elizabeth MacColl avea 19 ani, că ea şi mama ei nu se înţelegeau bine şi că realmente nu voia să se mărite cu bătrânul duce de Visford. Nu negase că avea o soră mai mare, dar declarase de câteva ori că nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi Catriona. Având în vedere ce descoperise el în ultimele zile, tânăra femeie era mai şireată d^cât s-ar fi aşteptat. Şi, în ceea ce îl privea, asta îi dădea dreptul să fie şi el cât de şiret poftea.
- Nu am văzut-o pe Lady Mary în această dimineaţă, Lord Arran, spuse ea, în chip de conversaţie, surâzând. V-a însoţit?
Arran negă cu o mişcare a capului.
-Nu. E cu sora mea, plănuieşte o serată. Aşa că am fugit de acolo imediat.
-0,o serată! Ce încântător!
- Mă întrebam, mândro, o întrerupse Ranulf, dacă ai putea să mi-o descrii pe sora ta. Ca să pot da vreun indiciu oamenilor mei ca să poată să o caute când se duc la ţară.
-Oh. Aşa cum am spus, nu am mai văzut-o de unsprezece ani. Tot ce mai ştiu despre ea e că avea părul roşcat, tuns scurt, şi ochi căprui. Ea chicoti, dar sunetul nu trăda nicidecum amuzament, ca înainte. Presupun că ochii căprui au rămas neschimbaţi, la fel şi culoarea părului, dar în rest, mi-e teamă că nu vă pot'fi de prea mult ajutor.
-Şi ce-ai zice dacă aş spune că am mers călare la mănăstirea Haldane ieri şi am zărit o femeie cu păr roşcat, în haine bărbăteşti?
Ea se făcu palidă.
. nu am nici cea mai mică idee desnr*, , V kngask se bălbăi ea. Şi acolo era^W^' l- rv ce se imbraca aşa? msistă el. Am a„-;f 'Djat de băiatul unui duce care se f^ Un mo"
dar a fost nevoit să meargă
. ;u avea voie să aibă animale de companie ^e aşa, spuse ea cu patimă, apoi se calmă
^ascultăm. Nu cred că Lord Torriden va fi aşa
' .El ştie, adică toată lumea din clan st,v excentric. Dar nu e vma ei, iart^™ M-Poate o iei de la început, Lady Elizabeth, î su»eră Arran, cu obişnuitul său ton diplomatic
-Da. Fie oftă ea cu năduf. Tatăl meu voia un fiu Numai un fiu. Şt după ce soţia lui - prima luisotle _ Ua murit, i-a taiat parul lui Cat, i-a pus nădragi şi a crescut-o ca pe un baiat. încă dinainte ca ea să poată merge. -Nu i-a făcut vreun bine, înseamnă. -Nu, nu i-a făcut, răspunse ea, încuviinţând din cap spre Ranulf. A refuzat s-o lase pe mama mea s-o înveţe să se poarte altfel şi apoi a încercat să facă acelaşi lucru cu mine. De aceea am plecat de la Islay.

Femeia se apropie, punându-şi palmele pe birou. - Imediat cum a fost suficient de mare ca să-l înfrunte pe tata, nu şi-a mai tăiat părul, dar el nu i-a dat voie să aibă o cameristă sau o guvernantă, cineva

Onora le plac scoţienii

care ar fi putut-o învăţa să se poarte ca o... fată. Ştie cum o văd oamenii şi e foarte timorată de felul în care arată. Am încercat s-o conving să poarte o rochie de-ale mele, dar nu cred că voia ca sora ei mai mică să-i arate cum

po fip O I3QV

De ce se împotriveşte căsătoriei eu Lord Torriden'

continua Ranulf- Pare un om destul de plăcut, chiar continua

mu/t prea ma(

lea

daCă C P haX & atent la modă, se « rSlli ea „ dă,"apot se liniai ia, Nu şnam ea urmează să se m Litecu el. Nu a zis niciodată nimic despre asta. Dacă m. aventura să fac o presupunere, aş zice că e prea jenată'cl trebuie să se mărite cu un asemenea etalon de bun-g Ust Eu aşa m-aş fi simţit, oricum, dacă n-aş fi purtat î n viaţa mea o rochie.

-Ai idee cine a aranjat căsătoria?

-După cum spunea Charles, cred că unchiul meu, actualul Lord Islay, şi clanul MacDonald. Ştiu că cei din clanul MacDonald din Islay nu au o părere prea bună despre clanul MacDonald din Sutherland. Ea se încruntă. Credeţi că planul a fost gândit ca o insultă?

Elizabeth îşi acoperi gura cu mâna.

- Oh, asta ar fi cumplit pentru ea! Şi îşi va da seama şi ea, clar. E foarte deşteaptă.

începeau să se desluşească nişte lucruri, iar Ranulf nu era sigur că îi plăcea tabloul care se contura.

- Dacă toată lumea ştie despre sora ta, de ce Lord Torriden a bătut atâta cale ca s-o găsească?

-Nu poţi fi insultat decât dacă laşi uneltirea să se desfăşoare, comentă Arran, cu o expresie severă..

- Cred că cei din clanul MacDonald vor ca acest conflict să fie rezolvat, şi, până când Lady Catriona nu îi va fi oficial prezentată lui Torriden, toată lumea nu poate decât să dea târcoale şi să rânjească.

- Oh, nu, murmură Elizabeth cu răsuflarea tăiată şi cu lacrimi în ochi. Biata Cat! Şi bietul Charles!

-Mda, bietul Charles, repetă sec Ranulf. Sarcina lui este s-o găsească pe sora ta şi apoi să-i întoarcă spatele, în aşa fel încât clanul MacDonald să poată porni război pe viaţă şi pe moarte.

La el în bătătură, după câte se părea.

- Dar dacă el chiar vrea să se căsătorească cu ea? insistă fata, ştergându-şi obrajii. Nu ar vindeca prăpastia dintre Islay şi Sutherland?

-Depinde dacă clanul MacDonald decide să fie insultat sau nu.clipă, Ranulf se gândi la ce ştia despre bâtrâ- nnMacDoiaald, contele de Gorrie. Omul era ¿vie feroce şi încapaţânat din cale-afară. ;^ un0sc că aş pune pariu pe varianta cu insultatul, ^ ^n se foi şi apoi se ridică. Mulţumesc pentru onestitatea ta, Elizabeth, spuse '¿ndu'i o mână ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. e;°i0g să nu îi spui nimic lui Torriden, deşi pun pariu nici n-ai vreo intenţie în acest sens. ^ Ea clătină vehement din cap. ,Nu voi sufla un cuvânt Şi... mă bucur că ştiţi, Lord Glengask. Aţi fost aşa bun cu mine, iar faptul că am mintit despre situaţia surorii mele m-a răscolit.

El se înclină uşor, rămânând nemişcat, în timp ce Arran o acompanie în afara biroului şi închise uşa. Apoi dădu drumul unui şuvoi de înjurături în grai scoţian **care** l-ar fi făcut şi pe bunicul său să roşească.

-Cei din clanul MacDonald vor iar să controleze Islay şi l-au trimis pe Torriden aici, în casa mea, sperând că pot începe un război.

-I-am dat banii, spuse fetele lui furios. Dacă - sau când - ea pleacă, suntem scăpau.

-Numaisuntsigurcăvafiasauşo, **mai mult!**

-Poftim? ceta **podeaua în vreme ce el Privirea lui se gândea.**

- Al lui Torride"- ^ ^ >eml **Charles" de mai mul- -Mda. Eljzaben .** ^ pomenit pe **bărbatul care veto ori, dar abia** d Nu pe **cel cu care trebuie să gheaza asupr3,8**

se căsătorească-

-Dar--Si cine n-a pregetat nici o clipa sa întrebe despre f$_{e}$meia de care s-a îndrăgostit, după zece ani în care ,va b$_{u}$. curat de favorurile a jumătate dintre femeile ţinutului?

Tăcere, apoi Arran începu şi el să înjure.

-Ne-am pierdut dracului vremea de pomană cu sora nepotrivită.

capitolul 17

Peter adusese mai multe pături, dar, deşi erau călduroase, nu puteau ţine locul unui pat plăcut şi moale. Munro decise că, oriunde ar ajunge alături de Cat, primul lucru pe care avea să-l facă pentru ea era să cumpere cel mai mare şi mai moale pat făcut vreodată.

O femeie nu trebuia să aibă grijă să nu se rănească la spate în timp ce făcea sex. Pe de altă parte, când o privea în timp ce aluneca în ea iar şi iar, nu părea deloc îngrijorată că se alegea cu vânătăi pe fund şi spate. II privea în ochi, îşi înfigea unghiile în umerii lui şi îşi prindea gleznele de coapsele lui. El se lăsă uşor deasupra ei şi-i sărută gura fierbinte şi întredeschisă. Limba lui se mişca în acelaşi timp cu sexul lui. Ea gemu, îşi arcui spatele şi termină pulsând în jurul lui. Era femeia lui. A nimănui altcuiva. Pentru totdeauna. Munro îşi lăsă capul în curbura gâtului ei, iar părul lui negru se amestecă pe dată cu pletele ei roşcate. Lăsă deoparte orice urmă de control şi se împinse în ea tot mai repede şi mai adânc, până când termină în ea. Cine zicea că avea apucături bărbăteşti sau că era mai puţin femeie pentru că purta pantaloni merita un pumn în nas. Şi bucuros ar fi dat el acei pumni.

Când îşi recăpătă controlul, se întoarse pe-o parte cu ea cu tot şi o strânse în braţe. O sărută încet şi pe îndelete. Voia să dureze o veşnicie.

-Te iubesc, pisică sălbatică. Ştii, da?

- Da. *Tha gaol agam ort-fhein, leannan.*

: spusese, dar să o audă zicându-în dialect că °i & însemna, cumva mai mult. Era mai profund, ii $_{n}$tele acelea din vechime rezonau mai intens. Mai Mai vechi. De atâţia ani, englezii încercaseră ^e ucidă scoţienilor limba, la fel cum încercaseră să le cultura, interzicând kilturile, armele şi cimpoaiele, cu$^{toate\ astea,}$ ^{su}P^{ravie}ţ^{ui}seră în feluri aproape la fel miraculoase ca întâlnirea dintre ei doi. focul începu să sfârâie. , plouă? întrebă el. Sau cade deja zăpada? Cat trase păturile mai aproape. _E suficient de frig cât să dea zăpada. -Arran avea dreptate, să ştii. Nu putem rămâne aici peste iarnă.

Ea oftă încet şi îşi trecu degetele prin părul lui. -Nu pot să nu simt că, dacă plecăm de aici, totul se va dovedi un vis. O să ajung la Glengask singură, în pantaloni, iar Lord Torriden va râde de mine şi apoi îmi va întoarce spatele.

-îţi jur că nu vei fi singură! Vei purta rochie, şi sper ca Lord Torriden să încerce să râdă de ceva, pentru că ard de dorinţa de a-l pocni din clipa în care a apărut în trăsura aia a lui de fiţe. O sărută din nou. Lar dacă face greşeala să râdă de tine, fata mea, atunci e şi mai prost decât îl credeam. Tu- îmi feci mima să stea în loc,

Catriona. De fiecare dată când ma uit la tine, de fiecare dată când îţi aud vocea.

!peSu o brută, ai cuvintele la tine.

ᴹr"H câ **esri** prima persoană care spune asta. -Cred fma **persoană** care vedea mai mult decât

Cat tunTdeV r^da -UrSUl"; !i «îa ceea ce «P™ j <|e sub parura ceasul de buzunar rândul e , j\ el se cmban lanBa el înt,Hm tel care,

pe Carvl s rntă deopotrivă protector şi excitat şi deschi- Scul ceasului

- E aproape ora şapte. Se va lumina în curând. V- • ■ să aşteptăm să vedem cât de multă zăpadă se strânge sT zici să mergem la Glengask oricum.[7]

El tresări uşor. Dorinţa de a o şti în siguranţă atât faţă de eventuale pericole, cât şi faţă de ridicol şi de jenă îl făcea să urască gândul de a o expune în aşa-zisa lume civilizată. Dar deja hotărâseră că era cu neputintă să rămână la Haldane. Dacă nu ar fi fost atât de apropiat de fraţii săi şi de clan, i-ar fi propus să ia banii oferiţi de Arran şi, completaţi cu ce mai economisise el ar fi fost mai mult decât suficient ca să plece împreună şi să înceapă o viaţă nouă. Dar asta ar fi însemnat să plece din Scoţia. Nici unul din ei nu voia asta.

- Decizia finală îţi aparţine, spuse el încet, dar nu cred că o să apară un moment mai bun decât cel de azi.

Ea încuviinţă din cap.

- De acord. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Torriden să ceară să fie trimişi şi alţi oameni din clan să mă caute.

La naiba, era o femeie tare curajoasă. Dacă i-ar fi spus-o, s-ar fi simţit jenată, aşa că se mulţumi să se lase pe spate şi să o tragă deasupra lui.

- încă nu s-a luminat de ziuă.

Ea zâmbi şi se băgă la loc sub pătură, lipită de pieptul lui.

-Am observat.

Nu îşi dădea seama dacă ea ajunsese să se simtă mai în largul ei legat de ce urma să se întâmple sau dacă încerca să-şi abată atenţia, dar, în orice caz, nu avea de gând să se plângă. Chiar dacă era timidă în general, în pat era dezlănţuită şi plină de inventivitate. Şi neînfricată.

Într-un final, nu mai reuşi să inventeze alt motiv ca să rămână la adăpostul cald al păturilor. Iesi din culcuş, aţâţă focul şi începu să se îmbrace. Dacă planul lui mergea prost, şi erau şanse mari să fie aşa, el şi Cat urmau să se întoarcă seara la Haldane. Apoi's-ar duceiar el şi-ar scoate banii din banca de acolo e ar Putea merge onuncle doreau, .^planul mergea^bine atunci... Se întoarse şi o ^Catriona imbracand rochia cu verde şi arămiu ^hotărâseră amândoi că o prindea cel mai'bine Era {'icprea eleganta, dar din punctul lui de vedere chiar
o ocazie speciala. Ai naibii de specială. "Spera, de dragul amândurora, că fraţii lui aveau să ¡¿teleagă cât de importantă era ea pentru ei şi cât era je hotărât sa ramana împreună. Dacă nu, era pregătit
şj acţioneze.
' -Nu vreau să te văd îngrijorat, uriaşuie, îi spuse ea, intorcându-se cu spatele la el. Ajută-mă cu nasturii,'
te rog! -Bine.
Atent să nu smulgă vreun nasture sau să strice dantela delicată ce-i acoperea ceafa, îi încheie rochia.
-Să ştii că sunt bucuros să merg acolo cu tine alături şi să spun răspicat ce vreau.
- Ştiu. Dar nu e vorba doar despre ce vrei tu, Munro. M-am ascuns suficient. la te uită ce frumos mi-ai aranjat părul!
- Mi-am periat până şi eu părul!
- **Esti plin de surprize, spuse Catnona, forţându-se** Să zâmbească, **în ciuda agitaţiei pe care o resimţea tizic**
în stomac. i
De **un lucru nu se îndoia - şi anume de promisiunea c un** IUUU **protecţie. Avea să tie în siguranţă, lui ca avea sa u Llaţia dintre el şi fraţii lui: Dar cum ramanea cu e cu fomi|ia d se distrugă din Nu voia ca legaturile cauza ei. - faca pentru a-l proteja era să tuu**

Tot ce putea **ea** • **era e«o,stă, dar nu voia şi nu avea A ^ j ¡n pwrccuse aproape toată viaţa să fie nicăieri »1» gân dul de a reveni la acea viaţă o simţindu-sesingu înt âln«se pe c.neva, tocmai când îngrozea, În ^aUte, cineva care părea capabil să vadă renunţase**
dincolo de hainele ciudate şi de ciuful ei dezordonat. Cineva care o vedea pe ea. Şi o iubea.
Braţul lui musculos o apucă de mijloc, din spate.
- Nu-ţi bate capul, Cat. Ştiu ce se poate întâmpla. Sunt acolo unde îmi doresc să fiu.
-Te-ai transformat cumva într-o vrăjitoare care-mi citeşte gândurile? replică ea, întorcându-se spre el şi sărutându-l.
El zâmbea, dar privirea îi era extrem de serioasă. La fel ca a ei.

- Nu cred că e nevoie să facem deja bagajul, indiferent de ce-o să se întâmple, zise el în loc să răspundă la întrebare. Eşti pregătită?
Ea încercă să nu-şi trădeze groaza, dar era sigură că el îşi dădea seama de cât era de agitată.
- Mai pregătită decât am să fiu vreodată.
Munro îşi trase haina groasă şi o ajută şi pe ea să se îmbrace cu haina pe care o şterpelise de la fratele lui. Nu era tocmai feminină, dar îi aştepta un drum călare de aproape patru kilometri, aşa că era de preferat să îi fie cald. El ieşi să îl pregătească pe Saturn, iar ea mai aruncă o privire în încăperea care în ultimele săptămâni îi devenise cămin. Când avea să o revadă, totul avea să fie diferit. Indiferent de ce urma să se întâmple, nu avea să mai petreacă mai mult de o noapte în acel loc. Bântuită sau nu, distrusă sau nu, mănăstirea Haldane îi salvase viaţa la propriu şi la figurat.
-Ninge, nu se-ncurcă, spuse Ursul când reveni în bucătărie, scuturându-şi zăpada de pe umeri şi din păr. Ţi-ar fi mai cald în pantaloni.
Ea clătină din cap.
-Neah. I-am întâlnit deja pe fraţii tăi, dar asta e declaraţia mea, a noastră. Vreau să fac ce avem de făcut fără ca vreunul din noi să fie jenat.
Expresia lui deveni una de exasperare.
-Nu mă faci să mă simt jenat, pisică sălbatică. Dar înţeleg ce spui. Hai să mergem!
to ma ev şansă să se răzgândească. îl privi cum focul şi îşi strecoara pumnalul m cizmă şi cum
^ ^ârşit- Când plecase de pe Islay ca să" "salveze pe ţ bet h, apoi o luase spre nord ca să se ascundă, însi ^inase cum ar putea arata viaţa ei. O viată în izo a e i5in guratate, dat care, rşr spusese atunci, ar putea să 0 iacă fericita. În săptămânile cate ttecusek de amn.ti v5iuse diferenţa dintre a supravieţui şi a fi fericită. Ursu 0 făcea fericita şi u făcea viaţa frumoasă. Când era lângă el, nu mai era ciudata băieţoasă. Acum, provoca- sa era sa afle daca familialul era dispusă să o vadă altfel decât ca pe o ciudată, ca pe o femeie cu apucături de bărbat. Prin urmate, cu riscul de a-i îngheţa picioarele, nici prm gand nu-i trecea să poarte pantaloni.
El încăleca, legă de şa un săculeţ cu cele necesare şi se aplecă să o ridice şi pe ea în şa. Conştientă că purta haine care îi limitau mişcările, Cat îl lăsă să o aşeze în faţa lui. El desfăcu pătura pe care o avea pe umeri şi o înfăşură în jurul amândurora. -Ebirie aşa?

- Da, răspunse ea şi îl sărută pe obraz. -Potoleşte-te, altfel n-o să-l pot ţine pe Saturn pe calea dreaptă, spuse el, apoi o sărută, la rândul lui.
Peste noapte, peisajul îşi schimbase culorile şi trecuse de la verde, ruginiu şi maro la alb. Până şi mănăstirea Haldane căpătase un aer romantic, într-un tel fantomatic. Zăpada acoperea zidurile în nuna şi ^penşul parţial prăbuşit. O căprioară le taie calea, cu ie$_{W}$a
scoţând aburi. k> se Upi
Simţea pieptul Ursu u «v t
bine de el, ţinând pauraca ^ ^ ^ . ^^ ^ - Poate tu ai fi tăcut
n. ^ coapsa lui Roal- geră ea, trăgând un colţ. nimic.
-"Meab. Ori port bilt,

Ea zâmbi.-Păi, arăţi bine oricum.
-Şi tu, fata mea.

îl ţinu pe Saturn la pas pe drumul nestrăbătut care - depărta tot mai mult de mănăstire. Nu era convinsă că mergeau aşa încet doar pentru confortul ei sau ca să îşi întârzie pe cât posibil sosirea la Glengask. Chiar dacă era curajos şi îndrăzneţ, chiar dacă era puternic şi capabil, cu siguranţă era îngrijorat de cum avea să reacţioneze familia lui la vestea că nu de Elizabeth era interesat, ci de sora ei vitregă.

Cel puţin, urmau să aibă avantajul surprizei. Ceilalţi fraţi MacLawry păreau să creadă că Ursul avea de gând să mai rămână la mănăstire până când acoperişul avea să se surpe sub zăpadă. Şi iată-i la drum, în prima zi de ninsoare.

Părea un meci de şah complicat, cu toate că nici unuia nu îi plăcea în mod special acest joc. Nu era nici pe departe suficient de direct şi de deschis. îşi dorea atât de multe pentru ei, pentru el, încât îi era greu să nu gândească în perspectivă, să îşi imagineze toate direcţiile posibile în care o puteau lua lucrurile în orele următoare. Un lucru ştia sigur - urmau să rămână împreună, indiferent de ce se întâmpla.

Ranulf se aplecă şi îşi ridică fiul.

- Nu prea-ţi place zăpada, aşa-i, William? întrebă, curăţând pelicula albă şi moale de pe faţa şi burtica celui mic.

- Nu cred că se aştepta să fie rece, comentă Charlotte, râzând în timp ce bebeluşul de şapte luni se încrunta de zor la pătura albă care acoperea grădina castelului Glengask.

La câţiva metri, cei doi dulăi lătrau şi se tăvăleau prin zăpadă. Ranulf se aşează pe bancă lângă soţia lui. Ea îl prinse de umăr şi se aplecă uşor să sărute copilul pe obraz.

-Vai, îi e frig. Ar trebui să îl duc înăuntru.t cu faţa În jos într-un mic morman de zăpa- ^1 gcotienii, nu ne dam m lături de la frio '

Unora le plac scoţienii ^1

Cbarlotte îl înfăşură pe cel mic cu poalele hai- ± Ranulf, apoi se rezemă din nou de umărul lui. ^ hotărât ce e de făcut? cjcrtir că ştia la ce se referea. De ieri, după cină, nu ^'vorbiseră despre altceva, după ce îl trimiseseră pe Liden să citească poezii împreună cu Elizabeth. Fata ţJ) fata doar şi poate, îngrijorată pentru sora ei, dar ¿se dispusă să îşi joace rolul şi să îi distragă atenţia vicontelui în timp ce restul familiei încerca să găsească o scluţie pentru a evita un război cu MacDonald. Din păcate, toate scenariile aveau acelaşi deznodământ. \Jtsul trebuia să-şi ia adio de la Catriona. Şi, din felul în care se purtase mezinul MacLawry, era puţin probabil să renunţe la ea.

-Va trebui să stau de vorbă cu el şi să-i explic care sunt mizele pentru ambele clanuri. Dacă ea nu se mărită cu Torriden, n-am s-o oblig, dar va trebui să plece cât mai departe. Deja suntem până peste cap în tărăşenia asta prin simplul fapt că o avem pe sora ei sub acoperişul nostru. .

-Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai dificil, murmură Cbarlotte în timp ce se juca de-a „Cucu, bau! cu fiul lor. Dar, dacă **într-** adevăr ţine la ea, nu sunt convinsă că ar trebui să încerce cineva sa u despart*, unsa ca ar treuui Ranulf. Eu nvam însurat cu -Înţeleg, sa ştu, u P ^ ^ rdmat pe cd din tine, Arran a luate* y ^ Rmvena să se poată mărita clanul Buchanan pe .acum es te amestec în tre cu Lacblan. Dar ce se pe"

burile altui clan. conv insă. Deja îi reamintise de

o vedea ca nu p^H trebuia să se mărite cu un două ori că MarY ' ¡^ulu-se cu Arian nu provocase Mac AU iste r ş»ca ^ reş litate, problemele fuseseră chiar

probleme **în ^ alianţă cu clanul Campbell, alianţă**

mari şi forară ^ bunicul lui Ranulf se ^^

pentru careprobabil în mormânt. Numai că rezultatul fusese o stabilitate mult mai mare care, odată cu naşterea fiului său, a nepotului şi a nepoatei, devenise tot mai necesară.

MacDonald era un bătrân ranchiunos care în mod clar căuta motive să se încaiere cu jumătate din propriul clan. Mai mult, Lord Gorrie îşi dăduse deja permisiunea ca Elizabeth să se mărite cu Munro. Anunţul că în locul ei fusese preferată Catriona ar fi fost o insultă în sine. Iar să-i refuze lui MacDonald fata de care mai mult ca sigur voia să se folosească drept pretext ca să înceapă războiul era deja prea mult.

Arran îşi făcu apariţia, alături de Mary, dinspre aripa laterală a casei. Mica Morag alerga printre ei şi râdea de mama focului.

- Să înţeleg că lui Morag îi place zăpada, constată Ranulf.
- Da. Crede că am adus-o pentru ea. O voia în pat de dimineaţă şi a deschis larg toate ferestrele. Expresia plină de drag şi amuzament de pe chipul lui Arran păli brusc. Tot crezi că ar trebui să mergem azi într-acolo?
- Nu cred că o să scăpăm de Torriden prea curând, câtă vreme trebuie să fac pe gazda plăcută şi amabilă, aşa că, da, am face bine să ne ocupăm de toată povestea înainte ca Ursul să decidă să-l omoare.
- Ce grozăvie! făcu Mary, luându-şi fiica în braţe. Şi încă nu ştim precis ce gândeşte şi ce va face Ursul.
- În cea mai mare parte a timpului, nici el nu ştie ce gândeşte, interveni Arran. Ai trimis după Lachlan?

-Aici sunt, se auzi o voce.

Cumnatul lor se apropia dinspre casă.

- Rowena e în trăsură şi încearcă să-l convingă pe Colin să iasă de sub o pătură. Ce s-a întâmplat?

Ranulf se ridică şi o ajută şi pe Charlotte să se ridice.

-Vreau să spun o singură dată ce am de spus, asa că adu-o pe Rowena şi ne vedem în salon.

- Bine.

bn se întoarse la trăsură, iar Ranulf îi conduse U-hlti în casă. înainte de căsătorii şi de apariţia copila "deciziile de unul singur. II consulta ocazional pe i°r, ¿ar pleca de la premisa că vorba lui era lege. Pe ură ce familia se mărea, îşi dăduse seama că deciziile fi îi afectau pe membrii ei în feluri la care nu se gândise Linte. aşa că întrunirile de familie deveniseră tot mai lecvente. Decizia finală era tot a lui, la fel şi responsabilitatea şi evaluarea consecinţelor, dar membrii familiei ^aclawry nu fuseseră nicicând mai apropiaţi. Şi, spre marea lui surpriză, chiar îi plăcea asta.

Se strânseră în salonul călduros şi luminos, iar Ranulf nu-şi Putu stăpâni senzaţia neplăcută provocată de absenţa Ursului. O mare parte a familiei, la propriu, nu era de faţă, şi, întreaga întrunire fiind

despre Munro, ar fi fost bine să fie şi el prezent. Pe de altă parte, era o idee bună să aiba deja o strategie conturată înainte să dea ochii cu

el. Când toată lumea se făcu comodă, cu ceai şi cafea, el se aşeză şi le spuse ce aflase despre Catriona, Elizabeth, Torriden şi clanul MacDonald.

Marv şi Charlotte deja ştiau cam toată povestea, dar, oe măsură ce vorbea, vedea cum Lachlan se întunecă tot mai mult la fată, iar Rowena se albi într-atat, meat el se

■ 1 x' „x »^năra avea să leşine, opr, de team3 şi apropiindu-se de

" s0f';mS4 S dam de cap. Nu trebuie să te agiţi, ea, stai liniştim, o sa ^ mumu[ră ea

-Nu e vorbaoe»F ^ 1ncuvjinţS ticut] injură -m bar. îşi privi soţul, buzunar şi i-o dădu Rowenei. bă, scoase o n ea Q clescWise şi apoi i-o înînână Era o scrisoare pe lui Ranulf. aClim patru zile.

-Am PT iTsîluâ hârtia. Recunoscu imediat scrisul El seîncrun să citească şi simţi fiori reci pe fermalDrsului.

sita spic ul bocăni el.

' nntrebăArran.

„Ce este?Prima parte e o listă cu lucruri trebuincioase pe care **voia** ca Peter să i le aducă de la Glengask după ce km interzis să mai pună piciorul aici. În josul paginii este un mesaj scurt. „Winnie'\ citi el cu glas tare, „sunt cu ₀ femeie care n-a avut până acum şansa de a fi o lady. Mă aiuti să-i ofer şansa asta? Am nevoie de câteva rochii cu tot ce se poartă pe dedesubt, de nişte pantofi ca lumea, de agrafe şi de nişte roşu de buze. Şi de orice altceva mai **crezf** că e important. Inima mea îi aparţine, Rowena. E a mea. Cred că l-am tachinat prea mult pe Lach când s-a îndrăgostit de tine. îţi povestesc mai multe când oi putea. Ursul." A subliniat „E a mea". De două ori.

Preţ de câteva secunde, în încăpere se auziră doar râsetele copiilor care se jucau cu nişte jucării din lemn. Cu toţii înţeleseseră ce şi cum, dar gândul că Ursul îşi dăruise inima era una şi să îl audă, fie şi indirect, recunoscând asta era cu totul altceva. Până în urmă cu câteva zile, atât Ranulf, cât şi toţi ceilalţi din familie crezuseră că fratele lor mai mic voia să se însoare cu Elizabeth MacColl. Pe de altă parte, Munro nu făcuse nimic să încurajeze opinia generală şi nu arătase nici o urmă de afecţiune faţă de Elizabeth. Cel mai elocvent fusese că plecase de la castel ca să protejeze o altă femeie, tocmai când sosise un potenţial rival. La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama mai din timp.

- Şi ce facem? întrebă Arran, cu vocea joasă şi tristă;,

-Cum adică? replică Rowena, aplecându-se în faţă. II ajutăm pe Urs. Ce-ntrebare-i asta?

-Am discutat deja despre motive, spuse Arran încruntat. Ai un copil de cinci luni, Winnie. Vrei să ne întoarcem la vremurile când aveam pază în permanenţă şi nu ieşeam din casă fără gărzi înarmate?

-Nu, bineînţeles că nu vreau. Dar de ce să fie Ursul singurul dintre noi care să nu capete ceea ce îsi doreşte?

Ranulf se scutură uşor.

-Ursul e foarte schimbător, spuse el. Tot ce ştim despre sentimentele lui e ce scrie într-un bileţel şi faptul

învineţi ochiul. Nu cred că conştientizează e miza. Daca il facem să înţeleagă că nu vrem ^Ită domniţa, ci doar să o trimitem undeva ¿Ui fie în siguranţa şi să aibă suficienţi bani ca să o ta bine, poate nu se va mai simţi atât de dator să ^protejeze- Va vedea argumentele raţionale. ? Strategia nu prea funcţionase în'trecut, când el şi Arran mai încercaseră să o pună în practică, dar pe atunci nu ştiau toate elementele. Acum însă le ştiau Sau cel puţin sperau.

-Deci crezi că pentru el Catriona MacColl e ca un tel ^ pisicuţă rătăcită? întrebă Rowena, care clar nu era convinsă.

Fusese dintotdeauna romantica familiei, aşa că reacţia ei nu li se părea surprinzătoare.

-Şi chiar credeţi că, dacă îi găsim un loc călduţ şi sigur, el o va mângâia pe creştet şi o va trimite într-acolo? - Să sperăm.

Ranulf îşi reluă locul. Acum câţiva ani, s-ar fi mulţumit să dicteze ce e de făcut, dar învăţase că existau moduri mai subtile de a-şi face familia să o ia în direcţia pe care o considera el potrivită.

-în momentul acesta, familia MacLawry e într-o poziţie privilegiată. Suntem temuţi şi respectaţi pentru felul în care în trecut am arătat că suntem gata să trecem la fapte. Dacă suntem presaţi acum să acţionăm în vreun fel vom fi nevoiţi să îi zdrobim pe cei din clanul MacDonald. Dacă n-o vom face, atunci toate clanurile car IZlndezacord^^^«^nW
Nu nutem să- le oie,im c Aa p\nrru Catriona? iIV sistă^Rowena, a cărei expresie de mcapaţânare se trans-
formase în tr,steţe' -s cî nc-an\ alene cu ,
familie care ^ ^ ^ I l .u , la cea

tss^^ .

crede mâ:
- Dar nu c cor...
Uşa se deschise brusc, şi în salon intră Lord Torriden roşu tot la faţă.
- lertaţi-mă! spuse vicontele, răsuflând greu, dar am fost în sat, şi la atelierul fierarului erau nişte băieţi care povesteau despre o fantomă cu părul ca focul care-şi fă- cea veacul într-un loc numit mănăstirea Haldane. Cred că e posibil să fie Lady Catriona. Sunt nevoit să apelez la ajutorul vostru ca să mă duceţi acolo de îndată.
Elizabeth intră în salon imediat după el, la fel de precipitată.
- I-am spus că e o nerozie şi că Lady Glengask mi-a povestit deja despre mănăstire. Dintotdeauna se spune că e bântuită.
Ei bine, măcar fătuca încerca să fie de ajutor. însă, de-acum, toate planurile pe care voiau ei să le facă, tot ce intenţiona Ranulf să îi spună Ursului ca să îl convingă că sentimentele lui pentru Catriona izvorau doar din dorinţa de a o proteja, nu din dragoste, toate acestea trebuiau lăsate deoparte. Nu mai era timp pentru aşa ceva.
-Afară încă ninge, spuse el. Drumul spre vale e suficient de greu şi pe vreme bună. Mâine te voi duce personal acolo - dacă nu mai ninge.
-Nu asta...
În salon îşi făcu apariţia şi Cooper.
- Stăpâne, spuse el, aproape bâlbâindu-se, mişcân- du-şi capul ca o găină beată.
- Ce naiba vrei, Cooper? izbucni Ranulf, care îşi pierduse răbdarea. Ţi-ai sucit gâtul?
Majordomul oftă.
-Afară, stăpâne. Pe geam, reuşi el să îngaime, arătând cu degetul înspre aleea principală.
Ranulf se întoarse şi se uită pe geam. în primele momente, nu văzu decât ninsoarea. Apoi observă silueta masivă a lui Munro, călare pe Saturn. Slavă Cerului! însemna că o trimisese pe drumul ei şi nu avea să se mai

nici unul dintre scenariile din pricina cărora ^sese el pic de somn în ultimele nopţi. Ursul se apropie, Ranulf simţi că-i stă ini- Kta era cu el. Era în şa, în faţa lui, iar amândoi erau buraţi cu 0 Pătură- ^rate^e l^i luase situaţia Aprilie mâini. Era cea mai proastă decizie cu ifl ¡nţâ. O adusese pe Catriona MacColl acasă, unde se ^logodnicul ei, şi o făcuse înainte ca membrii familiei /facă vreun plan ca să minimizeze dezastrul imi- j,ent. Nu se gândi nici o clipă că poate veniseră la castel ca să o dea pe Catriona clanului ei. e toţi dracii! mormăi el. Arran veni în spatele lui, privind, la rându-i, pe geam. _N-o să se termine bine, spuse şi el. Crezi că-l putem convinge să facă cale întoarsă înainte să...

-Ea e, nu-i aşa? izbucniTorriden de la cealaltă fereastră a salonului. Fratele vostru a găsit-o!

Ranulf şi Arran se priviră scurt. Vicontele tocmai le oferise povestea perfectă. Până la urmă, poate exista o mică şansă de a evita războiul cu clanul MacDonald. Dar pentru asta trebuia ca şi Ursul să coopereze.

Glengask avea mereu cel puţin doi oameni amplasaţi strategic, ca să vadă cine se **apropia** de castel Aşa că Munro stiuse că el şi Cat fuseseră observaţi din chpa **- -** **Mu îl surprinse** nici raptul ca m care apăruseră >" «Lâr când ajunseră, nimeni nu le ieşise ,n mmmp ^ practic, în dreptul — urmau şi cooper,- de ceva timp ca sa îşi dea se ^ ora^elc lui clare ze, iar Car avea să se predea, fuseseră ignorate. Camona să coboare

îl opri pe Saturn ţ^/**vizibil**, doar că nu şda apoi descăleca şi e'- " , a „rnw s.t întrunte şi cea mai dacă de **frig sau** la g. MrbaH.l cu care tanu- puternică familie dm * ^ ^ D mwlj ^ **liaeivoia**^o^uşorln)rat!e.

- **CU pătura, strai«k**Eşti gata, fata mea.[7]
Ea încuviinţă.

- Măcar de-acum încolo vom şti ce-o să fie. N-o ıSă îmi **mai** imaginez fel şi fel de lucruri.
-Ti-am spus deja ce-o să fie. O să fim împreună.
Cu un braţ pe după umărul ei, o conduse spre treptele din granit ale castelului. Se întrebă dacă avea să le deschidă cineva uşa sau dacă nu cumva puseseră zăvorul ca să îl ţină la distanţă. Se întreba dacă se puteau întâmpla grozăvii mai mari decât îşi imaginaseră ei şi Cat, când uşa se deschise şi în prag apăru Ranulf, urmat îndeaproape de Arran. Munro spera că erau pregătiţi de luptă, pentru că el era al naibii de pregătit. Amândoi încercaseră să îl despartă de Cat, iar asta era de netolerat.
- Ştii că Torriden e aici, zise Ranulf încet. Şi v-a văzut pe geam.
Munro o strânse pe Cat de umeri.
- Foarte bine, mormăi el. M-am săturat să mă ascund.
- La naiba, Ursule, o să ne bagi în război!
-Atunci, nu-mi staţi alături. Pot să mă descurc de unul singur.
Ranulf trase aer în piept.
-Trebuie să vorbim. Numaidecât.'
-Sunt chiar aici, în faţa voastră.
- Singur, Ursule, zise fratele lui cel mare, aruncând în sfârşit o privire înspre Catriona, care stătea în prag învelită în pătură.
El clătină din cap.
-Ştiu ce vrei. Mi-ai ordonat să i-o dau pe Cat lui Torriden, iar clanul MacDonald să-şi poată vedea de lupta internă fără ca al nostru clan să fie amestecat.
Ranulf dădu să spună ceva, dar închise gura.
- Da, asta vreau. Dacă mă asculţi un minut, îţi explic şi de ce. Avem copii în...
- Hai să-ţi zic ce vreau eu! îl întrerupse Munro.
Pentru Dumnezeu, fraţii lui chiar credeau că nu se gândise la ei, la nevestele şi la plozii lor?
„Vre»ᵘ să mă aşez la masă cu familia mea, cu Eliza-
ȷLordTornden. Iar la finalul mesei, eu şi Cat ₑVom rămâne aia împreună, fie vom pleca împreună. Lcurcaţi-va voi cu restul. Mie mi-a ajuns. .Ursule, nu...
.Şi aţi face bine să mai reţineţi ceva, continuă el. Catriona MacColl e a mea. N-o s-o plătiţi să plece şi nici „.os,o insultaţi, li aruncă banii lui Artan, iar pe Ranulf ¡1 privi cu o expresie glacială. Nu-i decideţi voi soarta, ^ici măcar n-o cunoaşteţi. Ea îşi puse mâna peste a lui. - Nu vrem necazuri, spuse, cu glasul admirabil de controlat. În -am plănuit să se întâmple toate astea Dar nu mai vreau să fug. Şi cred

că e momentul să preiau controlul situaţiei. Să spun ce am de spus şi să fac ce am de făcut. Regret că trebuie să fie aici şi acum.

-Nu te scuza, interveni Munro. Dacă i-ar fi tras un şut în fund lui Torriden când a apărut aici în trăsura aia a lui, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. -Ei nu ştiau că sunt aici, Ursule. E şi vina noastră. Nu-l ajuta deloc faptul că ea le dădea dreptate fraţilor lui, dar ce spunea era corect. Nu fusese tocmai sincer

-Bine fie. Aici, are dreptate. Acum, ne invitati înăuntru sau facem cale-ntoarsă?

- La naiba, Ursule! insista Ranuif, puteam să rezol- - 1 rile altfel- Mai bine. ^Nuntea cred, pentru că lucrurile au mers prost de ~ eput. Winnie e aici? Lach? **Proată**lumea aici. Şi îţi cer să nu faci asta.

Ranulf nu P'ea cerea ?im .!c nimă^i. O ştiau amân- , dar Munro nu era în dispoziţia în care să se lase doi, dar i . nsiderau un anima dezlănmir înduplecai [1] . ^ q luă mo-

mentan începea totul apoi

intta băneau să ştie ce era de făcut. " CU IUat

-Uşurel, uriaşule, şopti Catriona. Sunt în rochie, la naiba!

El micşoră pasul. Abia intraseră în hol, când îşi fă cu apariţia frumuşelul şi perfectul viconte Torriden.

- Milady, spuse el, făcând o plecăciune adâncă. Mă bucur că ai fost găsită şi că eşti nevătămată. După ce muncitorii aceia au spus că te-au văzut pe acoperiş la Haldane, abia am îndrăznit să sper, dar aş vrea să spun că noi doi...

-Taci din gură, Torriden! făcu Munro. Fata e a mea. Nu a ta.

MacDonald clipi des.

- Poftim? Credeam că ţi-am spus când am sosit că şi MacDonald, şi Lord Islay mi-au promis-o pe Lady Catriona.

Ea îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

- M-or fi promis, spuse ea, cu glasul tremurând uşor, dar eu nu am apucat să zic da. Ştiu ce se voia de la mine, ştiu care urma să îmi fie rolul şi refuz să îl joc.

-Refuzi? Cum...

-Ai auzit ce-a spus. Acum, dă-te-n lături, omuleţule!

Torriden avu inspiraţia de a face ce i se ceruse, cu toate că Munro ar fi preferat să aibă un motiv să-i ardă câteva. Avea nevoie de cineva pe care să se descarce. Aşa, lucrurile ar fi mers în direcţia pe care şi-o imaginase, pentru că orice abatere i-ar fi costat pe el şi pe Catriona. Iar asta...

Inspiră adânc. Se gândi la anii în care se jucase cu inimile femeilor, în care căutase şi tot căutase pe cineva, pe oricine, cu care să petreacă noaptea. Nu avea voie să o piardă pe Catriona.

-Cooper, mai pune două tacâmuri la masa de prânz, spuse el când îl văzu pe majordom ascunzându-se la baza scărilor.

- Da, stăpâne, replică servitorul şi, vizibil uşurat că putea să se facă nevăzut, o luă la fugă spre bucătărie.

Gilling se apropie să-i ia haina şi să ia şi pătu- f eiet re era acoperită Catriona. Munro o ştia foarte ■•>[11] C\ ne felul în care arăta în noua

ei ţinută, aşa că '^Tri[cU atel^ie' lncă]Pă[ţânata' cum o ştia, îşi ţinea [;lli] UUS. Când servitorul luă pătura, frumoasa rochie Ratase verde cu argintiu ieşi la iveală, unduindu-se pupili ei şi umflându-se la poale. Simţi fiorul f [rin]ţei, cu toată prezenţa rivalului său şi ostilitatea [J°] .|[oT] [m]ai mari. Nu era ea ca o floare delicată, dar 'frumoasă în acel fel sălbatic, tipic scoţian, care-i [¿ase] răsuflarea.

_Dar asta nu... Nu cred că... Cum e... Am să iau de îndată legătura cu unchiul meu! se bâlbâi Torriden, pri**vind**-o pe Cat într-un mod care-l făcu pe Munro să-şi încleşteze din nou pumnii.

11 copleşea nevoia de a o proteja pe ea şt de a şterge, dintr-o lovitură, expresia de uimire de pe chipul ^Normal că vicontele era surprins. Se aşteptase să vadă , ■ [nu] o frumuseţe cu ochi cioco- o ciudată în pantaloni, n ^ ^ ^ laţii şi forme undmww^ ^ ^ [nordice] ^ ^ trimisă pe post de m[sl pro]babil n-avea habar cum nului MacDonald, Torriac să procedeze. • [0 co]nduse spre salon, când o Munro o luă [de] i se aruncă practic la piept, făptură măruntă şi j» [strângâ]ndu-l cu putere în -Ursule! strigi Y [iacaS]â! braţe. Ce fl*^/ [,it] cu mâna rămasă liberă. El oîmbrâuţ'^ [,pUS]e el, deşi mea nu era absolut • "î^ră er^^^[1]! bietul pe cur- mi Uu trimis, îi şopti T/S^yeÎrlna* * * » * * de

ea S „ şi un «csr "lnsPre Cat.-Catriona, cn e sora mea, Rowena, Lady (;r Winnie, ea e Lady Catriona MacColl.

în loc să facă o reverenţă sau să-i întindă Oirrionci mâna, Winnie o îmbrăţişa aşa cum îl îmbrăţişase şi el, un gest de acceptare pentru care el avea să îi fie mereu recunoscător.

-Bine-ai venit la Glengask, Lady Catriona! spuse ea zâmbind.

-Mulţumesc, milady! Ursul mi-a povestit multe despre tine. Cat privi încăperea, observând că mai erau de faţă şi alte femei, plus nişte copii. Mi-a povestit despre voi toţi, continuă ea. Am ajuns să-mi doresc ca sora mea să nu fi trăit aşa departe de mine în tot acest timp.

-Suntem împreună acum, zise Elizabeth, îmbrăţişând-o, la rândul ei. Trebuia să-mi fi spus, Cat, murmura ea, atât de încet, încât nimeni nu mai auzi. Poate aş fi reuşit să te ajut cumva.

- Era povara mea, Elizabeth, şi trebuia să mi-o duc. Tu le aveai pe ale tale.

- Dacă zici tu... Elizabeth îi strânse mâna. Arăţi minunat în rochia asta! Nu am văzut-o până acum. De unde Dumnezeu o ai?

Aşadar nici Elizabeth şi, mai ales, nici Torriden nu ştiau detaliile întoarcerii lor. Era ceva. înainte ca ea să-i răspundă, Munro i-i prezentă pe ceilalţi - cumnatul, cumnatele, nepoţii şi nepoata. Erau politicoşi, poate un pic reci, lucru care nu îl mira, dată fiind situaţia în care se afla ea. Dar asta nu însemna că îi şi plăcea atitudinea lor. Era o femeie care nu prea avusese parte de familie în adevăratul sens al cuvântului, iar singura persoană care ţinuse la ea pusese câteva condiţii severe în schimbul afecţiunii sale şi încercase să o transforme în ceva ce nu era.

în spatele lui, Ranulf şi Arran continuau să discute în şoaptă. Nu ştia ce planuri făceau, dar ştia că era nevoit să discute cu ei în privat. Nevoile unui MacLawry

/data asta, mai puţm importante decât ale unei " poroase şi foarte dragi, fie că le convenea, fie
i^ţotd Glengask, domnilor, doamnelor, anunţă / per după vreo douăzeci de minute, prânzul e servit % era încă miezul zilei. Cu siguranţă, Ranulf ceruse . se arăbească lucrurile, pentru a ajunge mai repede la y a ceea ce considera el a fi problema stringentă a Wul 1 se confirmă bănuiala când marchizul începu zorească pe toţi spre uşă, în timp ce dădaca şi două jete în casă veniră să îi ia pe copii.

- Ursuleţ făcu marchizul, ridicând dintr-o sprânceană când fratele cel mic refuză să se mişte. -Venim şi noi imediat, îi răspunse Munro. Tocmai sesiza că, după ce luase hotărârea să-l sfideze şi să-l înfrunte pe MacLawry, pe măsură ce o tot făcea, devenea tot mai simplu.

- Aţi face bine să veniţi. Ce se întâmplă este din pricina voastră.

După ce Ranulf îi lăsă singuri în salon, Munro închise usa şi se sprijini cu spatele de ea.
-Cum esti? o întrebă pe Cat.
Ea oftă şi se lăsă pe canapea.^

. ' - mă vadă plecata, bunt politicoşi, nimic loţi vor ^ **gᵣeşeală.**
Fratele tău are dreptate, de zis, dar a ^ fiu folosită drepţ· pretext
am fost Pr°mis 0acă stau cu tine, războiul va izbucni tru un război, v
rileC" P hoiul IIU va ilbuc ni llici P«n«u că n-am s\
«-»noi sminuii |w '.K., ... 1
chiar aici- ^ lângă ea. Din pricina furiei, simţea El veni şi s ^;eri ior şi ai spatelui i se tensionează. Ai cum muŞ^u aveaU idee cât de rezonabil fusese în toată lui chiar n" ^ ăx dc aproape fusese să tranşeze lucru- povestea- Ş>
cup ruî

'ffo* că se ajunge la aşa ceva, nu vom fi* aici ^ci^ ^ Um 8 as^Ur

to ată lumea
va afla ca am nesocotit porunca şefului c anul..- î- • - i .. ' .
-l uuui meu
li prinse o şuviţa de par stacojiu şi i-o trecu pe du V
ureche. O să mă vrei şi dacă vom fi nevoiţi să plecăm din Scoţia?
O lacrimă i se prelinse lui Cat pe obraz, dar o şterse înainte ca el să apuce să o vadă.
-Nu fac decât să-ţi aduc tot mai multe necazuri. Nu asta voiam.
-Nimic din toate astea nu e din vina ta. Dar răspun- de-mi la întrebare!
-Ştii bine că te vreau oriunde am fi.
Se aplecă uşor şi o sărută.
- Ştiu. Dar voiam să te-aud spunând-o din nou.
- Ce urmează acum?
El aruncă o privire înspre uşă.
- Cred că ar trebui să fii cu totul sinceră şi să le povesteşti despre cum ai fost crescută. Cred că familia mea are nevoie să afle prin ce-ai trecut. Cine ştie, poate în felul ăsta va înţelege şi Torriden câte ceva. Sau măcar va şti ce urmează când îl bat de-i sună apa-n cap.

-Vai, Munro, numai lucruri drăguţe spui.
Reuşi să-l facă să râdă. Slavă Cerului, chiar dacă era speriată şi agitată, rămânea aceeaşi pisică sălbatică.
- Bun. Să-i dăm bătaie.
-„La zidul spart daţi iureş iar, băieţi!"[1] cită ea din Shakespeare şi se ridică lângă el.El îşi spuse din nou că ar trebui să o ceară de nevastă. Aşa neconvenţională cum era, nu era nevoie să complice lucrurile şi mai mult. Aproape că o ceru acolo, în salonul de la Glengask, dar o parte din el, acea parte dominată de mândrie, nu voia ca întrebarea să vina într-un moment atât de tensionat. Dacă se căsătoreau, era *obligat* să o protejeze. în acest fel, putea dovedi clar că şi-a nesocotit clanul pentru că *alesese* să o facă. Apoi, ce aveau să îşi fi decis singuri soarta, avea să îi
întrebarea.

capitolul 18

£va dispus şi să lupte, dar şi să plece de lângă propria piilie.
Catriona încercase să-l facă să se răzgândească în ¿mbele privinţe, dar nu reuşise. Pentru ea, cel mai dificil era să accepte că era dispus să facă toate astea pentru ea. 5i, cu toate că nu reuşea să înţeleagă prea bine de ce, fusese nevoită să accepte şi gata.
Ea ajunse prima la uşă şi o deschise. Numai că nu avea idee unde luau masa cei din familie, aşa că îl aşteptă sâ ajungă lângă ea şi să îi ofere braţul.
- Să ştii că nu-s speriată, îi spuse, în timp ce ieşeau în hol. Nu pentru mine, în orice caz.
-Nici pentru mine să nu fii. M-am mai certat cu ai mei. Arran şi Ranulf nici măcar nu şi-au vorbit o vreme, când Arran a hotărât că voia să fie cu Mary. Ranulf l-a izgonit de la Londra, unde stăteau atunci. Şi uite-i acum, zici că-s de nedespărţit. Ridică din umeri. Aşa că, da, ne mai certăm. Poate ne ardem şi câţiva pumni. Dar ei rămân în continuare familia mea. Oriunde mă duc. însă despărtit de tine nu pot să trăiesc. Ce fac acum fac
pentru mine, nu doar pentru tine.
Dacă el era dispus să rişte atat de mult, atunci şi ea avea să facă tot posibilul ca ace prânz să se încheie în raiul lor Pentru că, deşi el era dispus să renunţe f Tmilia lui, ea nu voia să fie nevoit să o facă. Când ? hi sera usa încăperii unde se lua masa, se opriră -ndoi în prag-Mmftseseni libere două locuri, unul * 1 adv Cray şi Lady Mary celalalt între Torriden şi "imÎteLk Cum restul mesenilor stăteau intercalau, un
vSRfttSf era cS cul ei fb ™
*** ea ı SimţhUl Că ı SC înm o aie senunchu

[1] **Citat din** *Henric al V-lea*, **de William Shakespeare, traducere Ion Vinea (n.red.)**

.Puţine lucruri o speriau mai tare decât confruntarea cu înalta societate şi manierele sale alese. Sau, cel puţin, cu ce însemnau toate astea în Scoţia.

Din câţiva paşi, Munro intră în micul salon. înainte să poată reacţiona careva, trase scaunul gol, dintre cei doi lorzi, o ridică pe sora lui cu tot cu scaun şi o puse între ei. Apoi o luă pe Catriona de mână şi o aşeză lângă Lady Mary şi se aşeză pe locul de alături.

-Aşa, zise el, cu un zâmbet care nu i se reflecta şi în ochi. E mult mai bine.

Dacă restul lumii avea nevoie să-şi amintească de forţa şi de temperamentul lui, lucrurile erau din nou clare. Ea îşi înăbuşi un surâs şi o salută politicos pe Lady Mary cu o înclinare a capului. Din ce-i spusese Ursul, Mary avea 23 de ani, era doar cu un an mai tânără decât ea. Şi aveau în comun mai multe decât vârsta.

- înţeleg că eşti nepoata lui Campbell. Te-ai temut că-ţi vei supăra clanul când te-ai îndrăgostit de Arran?
- Da, răspunse ea. Mi-am făcut multe griji despre ce va însemna legătura noastră, despre cum ne va afecta viaţa şi lui, şi mie.
- Ce te-a convins să rişti?
- Faptul că bărbaţii MacLawry sunt irezistibili, spuse ea după câteva clipe, zâmbind. Cred că se poate spune că am avut un moment de inconştienţă. Am decis să mă arunc în necunoscut.
- îmi place ideea, răspunse Catriona. Să te arunci în necunoscut. Mi s-a spus că tata s-a însurat cu mama pentru că era singura fată într-o familie cu opt fii. îşi făcuse socoteala că o să aibă numai băieţi cu ea. El însuşi avea doi fraţi, deşi, din ce mi-am dat seama, nu s-au înţeles niciodată. Nu ştiu dacă voise o a doua şansă de a avea o familie fericită sau dacă intenţia lui fusese să se asigure că nici unui dintre fraţii lui nu avea să îi poată revendica titlul. Ce ştiu e că era ferm hotărât că urma să aibă doar fii.

Sora ta ne-a povestit câte ceva despre asta, zise Mary.^sa e, Elizabeth? Sora ei părea confuză.
"Am fost nevoită, Cat. Când te-au găsit, nu au... A buit să le explic unele lucruri. ^Desigur. Probabil Eiizabetb se simţise prost pentru
ea. Şi P[entru] f [însă]$[i]» P^abil, fiindcă avea parte de [a5]a o soră ciudată.
' -Nu-ţi face griji, Eiizabetb. Se uită special la Glen- aask, care, spre deosebire de ceilalţi, nici măcar nu se prefăcea a mânca. Mi-a plăcut copilăria de care am avut parte. Am învăţat să călăresc, să vânez, să pun capcane, să pescuiesc. Prima dată când mi-am dat seama că sunt diferită a fost când tata nu m-a lăsat să mă duc la scăldat cu băieţii din sat. Când tata s-a recăsătorit, noua lui soţie, mama lui Elizabeth, s-a uitat o clipă la mine şi l-a anunţat că trebuia să angajeze o guvernantă care să mă civilizeze. Tata nici n-a vrut să audă. Atunci, ea a trimis la Londra pe cineva să-mi aducă o rochie potrivită. Mi s-a părut foarte amuzant să mă gătesc, dar tata m-a prins, a rupt rochia şi a pus-o pe foc. M-a pus să jur că n-o să mă mai îmbrac niciodată ca fetele de rând. Nu ştiu precis ce i-a spus lui Anne, dar, de atunci, mama mea vitregă abia dacă mi-a mai adresat un cuvânt. Sau, mă rog, o vorbă bună.
-N-am ştiut, Cat! exclamă Elizabeth, întinzându-i mâna peste masă.
Catriona i-o strânse, apoi l-0 eliberă. -M-am obişnuit cu şoaptele pe seama mea, nvam învătat ca fetele lorzilor să râdă de mine [pe] înfundate [ne] la spate, să fiu luată în batjocură de toată lumea, de la unchii mei până la ultimul grăjdar. Chiar mă aşteptam
^ Pe^ub masă, degetele lui Munro o mângâiată uşor [ne]
iîiS—-
, . ..Up reva.

Era un sentiment aproape eliberator.

-Aveam 22 de ani când a murit tata. Nu-mi mai tăiasem părul, dar nu ştiam să-l port altfel decât în coadă de cal. Purtam pantaloni şi cămăşi peste care puneam câte o haină, pentru că mi se interzisese să port altceva şi pentru că nici nu ştiam să caut o rochie care să-mi vină bine, nici ce trebuia purtat pe dedesubt. Cam atunci mi-am dat seama că probabil n-am să mă mărit vreodată. Lucru care-mi convenea, pentru că ştiam cum arăt şi n-aveam idee cum să schimb asta. Apoi unchiul meu m-a anunţat că am fost promisă clanului MacDonald din Sutherland, pentru că MacDonald îl somase să pună capăt vrajbei. Asta m-a... neliniştit. După aceea, l-am auzit vorbind cu fratele lui şi am aflat ce spera să obţină trimiţându-mă să mă mărit acolo. Ştia că apariţia mea avea să fie considerată insultătoare şi ştia cam ce ar urma. Şi era bucuros să scape de mine.

- Sunt nevoit să protestez! interveni Lord Torriden, stacojiu la faţă. Sunt chestiuni interne ale clanului MacDonald.

Ea se încruntă înspre el.

- Ştiu că ai venit aici să mă iei pentru ca apoi să-mi întorci public spatele, în faţa lui MacDonald. Unchiul meu vrea să

declanşeze un război, iar unchiul tău nu va tolera insulta. Ai venit după mine ştiind că vei strâmba din nas la vederea mea, la fel ca toţi ceilalţi. Asta nu mă face să te privesc cu îngăduinţă. Ce eşti tu, căţelul lui MacDonald?

Ursul pufni.

- Un pudel amărât şi cu pretenţii.

-Ajunge! interveni Ranulf. Adevărul e că eşti importantă în politica clanului MacDonald. Absenţa ta va provoca la fel de mari necazuri ca prezenţa ta. Mai rău decât toate astea ar fi să apari acolo unde n-ar trebui să fii. Venind aici, ne-aduci necazurile la uşă.

Acele cuvinte dureau. Bărbatul pe care Ursul îl respecta cel mai mult o reducea la un pion într-un joc nici nu voia să-l joace. O anula complet P" L „ £a îi înfruntă privirea. ^"Fratele tău mi-a spus că nu fugi din calea probleme- ~ ^rd Glengask. Dimpotrivă, te încântă. Ai reuşit tât de sâ întord în avantajul tău, încât cei mai mulu nici nu mai îndrăznesc să-ţi provoace probleme.

_MacDonald vrea război? interveni şi Elizabeth pe un ton cam strident. Căci Cat nu mai arată aşa ciudat. De ce s-ar simţi insultat? Torriden începu să se agite din nou. -Bineînţeles că nu vrea război. Un război înseamnă bani şi resurse. Dar nu poate tolera nici ca el şi familia apropiată să fie insultaţi şi să nu facă nimic. Asta l-ar slăbi. Se aplecă în faţă, bătând în masă cu mânerul cuţitului. Va părea slab dacă tu fugi în loc să fii de acord să te măriţi cu nepotul lui. încerc *să previn* un război.

Cuvintele lui o surprinseră.

- Adică te-ai însura cu mine? zise ea, ridicând din sprâncene Nu m-ai considera un băieţoi? Nu m-ai considera o insultă? Nu m-ai trimite înapoi pe Islay, cu un mesaj de ameninţare pentru unchiul meu.

-Nu stiu cum te-aş considera răspunse el. E abia prima dată când ne vedem. Pari- destu de tolerabila, dacă ciara canu ^ de mamere. Îndrăznesc să spun i te descurca rezonabil cu o căsnicie făcută Pentru e ^ lalt UnUIX|namteÎveni Ursul ridicându-se. Nu-ţi permit să-L

■ e ş t i dispus să te însori cu ea pentru că trebuie! Sf nermit să insulţi o femeie care s-a descurcat pe ^U'ţnropriu, deşi cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea c0^o baltă! Şi nu-ţi dau voie sa crezi că o să te-nsori au lasat'0 " agta lv0 sa se-ntamplel cU ea, Pen vlunro! îi ceru marchizul. ca per-

Lipsa «- rlp lipsa ta de maniere. Îndrăznesc să spun nu ţin cont de S^eIu alianţă, indiferent de ceea ce simt soţii

W 3 & V " " " " " « i

de alianţa pe care ai ratat-o. Pe urmă, Arran s-a * curcat cu cine a poftit, aşa că ai încercat să o obfe Winnie să se mărite în aşa fel încât să-ţi obţii alia ^ pe care a ratat-o el. Şi-acum, vrei ca eu să mă însor[11+3] o femeie aleasă de tine, ştiind prea bine că o să fiu un soţ de doi bani şi că nu-mi doresc responsabilitatea asta faţă de o femeie pe care n-o vreau. Ei bine, mi-am găsit singur calea. Mi-am găsit femeia şi n-am s-o las să plece. la de-aici alianţă!

Lord Glengask se ridică la rându-i.

- Crezi că vreau să fiu crud? întrebă cu ochii mijiţi şi fălcile încleştate. Eşti fratele meu şi te iubesc enorm. Dar nu eşti singura mea responsabilitate.

- Nu sunt deloc responsabilitatea ta. Mi-ai zis s-o trimit pe drumul ei sau să renunţ la ea. Am venit aici pentru că ea mi-a spus că ai motivele tale şi pentru că nu mai vrea să fie o fugară. Ei bine, ţi-am aflat motivele şi nu sunt de acord cu ele. Aşa că poţi fi mulţumit, pentru că am s-o trimit pe drumul ei. Dar plec şi eu cu ea. N-o să-ţi aducem necazuri, Ranulf.

Catriona închise ochii preţ de câteva clipe. îşi dorea ca ziua să reînceapă şi să îl convingă pe Munro să rămână cu ea sub pătură.

-Nu vreau să te rupi de familia ta, Munro, spuse ea încet.

El o privi.

- Iar eu nu vreau să mă rup de tine, pisică sălbatică, îi răspunse, cu glasul ceva mai controlat. Ţi-am zis deja. Iar după ce mi-a fost dat să aud azi, crezi că îmi mai doresc să petrec fie şi încă o zi aici? Vrea calea cea uşoară. Soluţia simplă. Âsta nu e fratele meu. Nu ştiu cine e.

-Ajunge! strigă Ranulf. Am încercat să fiu rezonabil, dar e limpede că vrei o confruntare. Pleacă! N-am să te las să-mi pui fiul în primejdie doar pentru că nu eşti în stare să faci ce-i bine pentru clanul tău.

Lord Torriden avu proasta inspiraţie să se ridice în acel moment. aady Camona este şi ea la fel de vinovată, pentru .U1 pe care îl face clanului MacDonald. Si o face fără *eim motiv întemeiat, dat fiind că mădtându-se ar obţine mult mai mult decât P°ate să ofere Ursul se aruncă peste masă şi ne năpusti asupra lui Vicontele apuca doar să scoată un icnet ascutit înain- te să cadă pe spate cu tot cu scaun şi cu pumnul lui Munro înfipt în bărbie. Totul păru a se petrece cu încetinitorul, dar, o secundă mai târziu, în întreaga încăpere se declanşa haosul.

Catriona o prinse de braţ pe foarte gravida Lady Mary şi o trase de lângă masă. Lady Glengask le luă pe Elizabeth şi pe sora lui Munro şi le trase în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. în schimb, bărbaţii porniră cu toţii la atac. Toţi împotriva lui Munro.

Ştia că procedase greşit. îşi propusese să fie calm, răbdător şi raţional, dar nemernicul de MacDonald o insultase pe Cat. Din nou. Dacă ar mai fi sperat vreo clipă că vreunul dintre membrii familiei lui era disp>us să îl asculte cu adevărat, poate ar fi reacţionat altfel. însă era limpede că toţi îşi formaseră părerea şi credeau despre el că greşea şi că era un *idiot*.

îl apucă'pe Torriden de guler, îl ridică şi-l trânti pe masă în aer începură să zboare pahare de vin, farfurii şi bucăţi de pâine. Arran apăru în stânga lui şi încercă să-i imobilizeze braţul stâng. Lachlan îl apucase de braţul drept, iar din spate simţea o strânsoare care nu putea fi decât a lui Ranulf. Din partea lui, toţi meritau câteva scatoalce bune Nici unul nu mcercase măcar să o nriveascâ pe Cat prin ochii lui. li ignoră pe cei trei r£ Pe ^Hden' "" SCanCea amarnic' ^ânti du; n0US^scuze! mftrai, târându-l pe toată lUn„im

- ;, măturând cu el tot ce-, ieşea în cale 'glmea L» rea răsuna de zgomot <Je fa rfi «,.:'■ •

pArran îi sări în cârcă şi îşi trecu un braţ în jurul gâtului lui. înainte să apuce să-l strângă, Munro se aplecă în faţă şi, cu o smucitură, se scutură de fratele său mijlociu care îi zbură practic peste umăr, şi îl folosi pe Torriden ca să-i atenueze căderea. Se întoarse brusc, la timp ca să vadă pumnul lui Lachlan îndreptându-se spre faţa lui. Cumnatul său ratã lovitura, căci Catriona îi sări în spate şi-i prinse braţul.

-Să nu-ndrăzneşti să-l loveşti! strigă ea, punându-i mâinile la ochi.

Munro remarcă, mai mult cu coada ochiului, că servitorii începură să intre grămadă în salon. Câteva secunde mai târziu, fu silit să îngenuncheze, copleşit de bărbaţii care i se prinseseră de mâini şi de picioare. Dacă pierdea, pierdea totul. Scoase un urlet şi se ridică, dar pică la loc în genunchi.

Dintr-odată, în încăpere răsună o împuşcătură.

- Gata! Ajunge! strigă Charlotte.

De pe perete, deasupra uneia dintre ferestre, cădeau bucăţi de lemn şi tencuială.

Cu o ultimă sforţare, Munro se ridică din nou. Din nas îi curgea sânge, dar abia observă. O luă pe Catriona de mijloc şi o ridică de pe Lachlan.

- Potoleşte-te, eu sunt! mormăi când ea îi trase un cot în coaste.
- Pune-mă jos, uriaşule! îi ceru ea, cu răsuflarea tăiată.

El făcu întocmai. Frumoasele ei plete roşcate scăpaseră din strânsoarea agrafelor, iar rochia i se rupsese în dreptul umărului stâng.

-Nu trebuia să sari aşa la el.

- Erau mai mulţi decât tine, răspunse ea, respirând în continuare precipitat, apoi îi arse o palmă peste braţ. N-a fost deloc de ajutor ce-ai făcut. Te-ai încăierat cu fraţii tăi. Nu trebuia să faci asta.

Luă de pe jos un şervet şi îi şterse sângele de pe faţă.

As face-o din nou, zise el, ridicând în sfârşit privirea ■ tuindu'l pe Ranulf. Ai o nevastă englezoaică ce tra- i[1]1[1]1 0iştolul la tine-n salon.

5 .Eu-

.Iar tu, continuă Munro, uitându-se către Arran, fe,ai însurat cu o Campbell şi ai fost împuşcat din pn- cina asta. - Ştiu ce...

-Taci din gură! N-am terminat şi *am de gând să spun* tot ce am de *spus* înainte să plec. Winnie a *fost promisă* unui Buchanan, a fost *răpită de un Campbell şi tot* a reuşit să fie cu bărbatul pe care *îl dorea. De* ce *dracu* vă imaginaţi că n-am să *fiu* cu această *MacDonald doar* pentru că nu e comod pentru voi.[7] Ranulf îl privi în ochi. Vânătaia *începuse să se ducă.* - Dacă despre avantaje e *vorba, Ursule, putem rezolva,* ştii prea bine.

Deci asta era. *El şi Cat* nu erau *bine-veniţi.* Puneau familia în pericol. Era vorba *în primul rând despre plozi.* în ciuda a ceea ce

credeau ai *lui,* era *perfect conştient de* realitate. *încuviinţă încet din cap, se* întoarse **să** o ia de **mână** pe **Catriona...** şi *brusc se opri*

La capătul mesei, *Elizabeth* MacColi stătea pe scaun lângă Torriden, care nu mai era *la fel* de frumuşel acum, nlin de sânge *şi cu haina ruptă.* Tânăra avea lacrimi *în nchi şi-i tampona fam cu* un şervet. Dumnezeu sad ierte nentru *lipsa lui de compasiune,* dar era posibil ca im a- Lea aceea sâ *fie printre cele mai* frumoase pe care-i Lese dat să le vadă.

„Hlizaberh, spuse el păstrând distanţa ca sâ nu îi „nă pe fugă P* cci do' - Pregătită să în vezi son - P^nd iar în sălbăticie după ce abia ai regăW ? P3f ţj stat **despărţite unsprezece ani.** ' ZlCeai ca **V**a n'are a faCe CU Elizuh**«b, interveni r, tâfl^** NU'nCCrCa * dai Vina **^ ea** ' lncrui**>**

_Nu asta fac. Zic doar că nu te vei mărita cu Torrider. şi că, pentru că şeful clanului lui vrea o alianţă cu Lord jslay! noi doi suntem nevoiţi să plecăm din Scoţia.

-Nu fi aşa crud, căpcăunule, îl admonesta ea, în tirnp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

El o luă de mână, o trase lângă el şi îi şterse lacrimile.

-Vezi ce văd şi eu? îi şopti, făcând un sernn discret înspre sora ei.

-Ce să văd? întrebă ea.

Familia îl considera cam netot, dar în acel moment era convins că era singurul din încăpere care vedea lucrurile limpede.

- Elizabeth, eşti fiica fostului Lord Islay şi nepoata actualului, nu-i aşa?

-Aşa e.

- Bun. Ai cu clanul exact aceeaşi relaţie pe care o are... o avea Catriona. Nu?

Elizabeth îl privi nedumerită. Brusc, păli, apoi roşi.

- Ce tot spui, Ursule?

- Spun că ai venit până aici ca să eviţi să fii măritată cu un bărbat cu 40 de ani mai mare ca tine, renumit pentru că-şi împinge tinerele soţii la moarte. Ai fugit de un duce. Crezi că vei mai fi vreodată bine-venită la Londra? Sau că-ţi vei găsi un soţ acătării acolo?

-Ah! exclamă Cat, strângându-i mâna.

-Şi mai spun, continuă Munro, că Torriden ăsta e frumuşel, e cu numai şapte ani mai mare ca tine şi, după ţoalele de pe el, pare mai şcolit şi mai educat decât majoritatea bărbaţilor din Scoţia.

-Cred că tocmai am fost insultaţi cu toţii, murmură Lady Glengask pe un ton amuzat, în timp ce Ranulf îi lua din mână pistolul descărcat.

Cat trase aer în piept.

-N-o poţi obliga să facă asta, spuse ea încet. Elizabeth, continuă cu glas tare, nu e nevoie să faci nimic ca să...

- Mi-ai spus că nu trebuie să-i las pe alţii să-mi dicteze ce să fac, Cat, răspunse sora ei, privindu-l mai degrabă

kto decât pe propria soră. T$_{e,a}$m invidiat pen- J jibertatea de care te bucurai. Dar nu mi-ai spus că J$_{eăi\ di}$n acelaşi motiv pentru care fugeam şi eu. Asa , dacă nu te superi, vreau să mă gândesc un pic la ¿e nd-a spus Ursul.

Lord Torriden părea derutat. P$_{e}$ de altă parte, Glen- gas k urmărea de lângă Charlotte, desfăşurarea evenimentelor, vizibil interesat. Munro ştia că nu avea să obiecteze. Daca soluţia găsită ţinea necazurile la distantă de familia MacLawry, Ranulf avea să o ia în calcul ' -Lady Elizabeth, eu... Despre ce Dumnezeu vorbiţi? se bâlbâi vicontele, încercând să-şi aranjeze ţinuta. -Despre tine, îi spuse Elizabeth. Şi despre mine.

- Bine, dar... I-am fost promis surorii tale. Orice am... aş simţi, sunt obligat să...

- Ba nu eşti, îl întrerupse Ursul.

Fusese un lucru bun că nu-l omorâse în bătaie pe individ, dar asta nu însemna că trebuia să-l şi asculte vorbind.

- îţi zic pentru ultima dată că n-o poţi avea. E a mea. -Nu mă poţi avea, zise şi Catriona, apropiindu-se de el.

Isteţ foc Ursul. Era oare cu putinţă? Putea, oare, să-l aibă pe bărbatul pe care îl dorea cu adevărat? Pe singurul pe care-i îngăduise inimii să-l dorească?

Torriden privi confuz înjur.

-Elizabeth, aş vrea sa discutam între patru ochi. Nu vreau să iau decizii în funcţie de ce le convine altora. Mai ales unora care fac parte dintinm alt clan. Sau uno- « rare preferă sa îşi lase pumni, să vorbească în locul Jse el, privindu-l pe Munro. lOCul

°'L Desigur.

ÎTNTF E» P^ INDL"SE NEDUMIID Wmasera «« pe sÜrpr'ză| c°mentă Ârran întc-un final.

/ L

M chi-ul îşi drese g'asl1^ Umile Munro, o conduci pe Lady Catriona în fo bliotecă şi rămâneţi acolo câteva minute până lăm$_{Ur}$i$_{m}$ noi lucrurile? . . . . . .

Nu cred că lămuriţi voi nimic, 11 răspunse el. Eu a$_{m}$ lămurit lucrurile. Totul era sub nasul vostru dar nu v-ati nrins ne data asta, nu mai depinde nimic de tine, asa-î?

- Asa-i, răspunse Glengask. Şi nu, nu îmi place cum ai riscat siguranţa întregii familii doar ca să-ţi fi$_{e\ tie}$ bine. Dar chiar vreau să fii fericit, aşa că dă-mi naibii un minut să văd ce se petrece şi să discut cu Torriden.

Ursul părea dispus să rămână şi să se mai ciorovăias- că, dar Catriona îl trase de mână.

Hai în bibliotecă, Munro! Arată-mi unde e! închiseră uşa în urma lor şi se îndreptară spre scările care duceau la etaj. Catriona era sigură că auzea şoapte de cealaltă parte a uşii, dar rezistă tentaţiei de a rămâne şi a trage cu urechea. Urcară până în

bibliotecă, o încăpere mare, cu ferestre înalte şi un foc arzând de zor în şemineu. Afară, ninsoarea părea chiar mai deasă.

Uşa se închise, iar braţele lui puternice şi calde o prinseră de mijloc.

-Ai sărit la Lachlan, pisică sălbatică ce eşti, murmură el cu nasul în părul ei.

- Bineînţeles, chicoti ea, întorcându-se cu faţa la ei şi căutându-i buzele. Erai unul singur, iar ei erau mai mulţi. Dar să ştii că nu trebuia să-l pocneşti pe Torriden. Nu e primul bărbat care mă insultă.

- Dar a fost ultimul. Ea îi zâmbi.

-Sora ta m-a îmbrăţişat, când majoritatea femeilor nici ™ se uită în ochii mei. Am avut o şansă.

-Nu. Avem o şansă dacă frumuşelul de Torriden are vreo fărâmă de creier. Si dacă vrea să apuce ziua de mâine.

-Nu mai ameninţa oamenii, uriasule. Deşi a fost ne⬇ până la urmă, că i-ai dat borşul lui Torriden,c- aSta a făcut-o pe Elizabeth să dea fuga să-l oblo f^ Daca n-o făcea... făcu t-o. Şi nu mai ştiu dacă ţi-am zis că ni- " • în afară de tine pe lumea asta, bărbat sau femeie, ¡Jâ poate da ordine. _

-încep să-mi dau seama ca unu te consideră cam greu je'ţinut în frâu, comentă ea. El oftă.

-Mda. Si cred că nu-i imposibil ca prostul ăla de VlacDonald să refuze ideea. Dacă e pus să înceapă un război cu partea ta de clan, n-o va accepta pe sora ţa. Acum, În fine, mă gândesc că era mai bine să fi cerut să petrecem noaptea aici, indiferent de ce-o să se întâmple. Vreau să fiu cu tine într-un pat. Te vreau sub mine în aşternuturi moi şi perne umplute cu pene de gâscă. ' Catriona râse. Nu se putea abţine. -În toată nebunia asta, uite la ce-ţi stă ţie mintea! Vrei să stau pe moale.

-Vreau să ai parte de viaţa pe care o meriţi, să poţi purta pantaloni sau rocbie, să coşi sau să vânezi, să ai un pat moale în care să dormi. Nu mi se pare o nebunie, spuse el, încruntându-se.

Ea îl sărută din nou. . .

-Nu e deloc o nebunie. E minunat. Tu eşti minunat! 1 Jrmă încă un sărut, mai blând şi mai leneş, până cândTl sU că vulcanul din interiorul sau începea să

56 că inima ta îmi aparţine, uriaşul meu. Şi tu o ai pe-a mea, sa ştn. - ra 0 fixară. Apoi Munro îi Ochii lui verz ca p. ^

luâ mâi[n]de ^ dar să îl vadă astfel... ^

aveau sa ramana i i ^ ^ speianţa şi opti[mism] orimada^'P[11] | Aproape.

b P[rom]l[S] re trebuia să îţi spun e că voi face £ va

voi deschide ochii dimineaţa până voi pune capul pe pernă noaptea. Şi că te voi iubi şi-n vis. M-ai făcut un om mai bun. Orice s-ar întâmpla cu noi, oriunde ne va fi dat să ajungem, vreau să îmi fii alături, Catriona MacColl. Pentru totdeauna. Vrei să te măriţi cu mine, fata mea?

Ea oftă. Simţea că ameţea de fericire.

- Eşti un bărbat curajos şi încăpăţânat, Munro MacLawry. Eşti primul care mă vede cu adevărat. N-am crezut că mă voi îndrăgosti vreodată şi chiar m-am străduit să nu mă îndrăgostesc de tine, dar nu m-am putut abţine. M-ai văzut deja fericită. Da, mă mărit cu tine. M-aş mărita de două ori cu tine, de-aş putea.

El o trase jos lângă el şi o sărută, cuprinzând-o şi li- pind-o de el. Cat abia mai respira, dar nici că-i păsa. Nu mai era un vis. Munro îi mai spusese că era al ei şi că ea era a lui, dar acum era aievea. Viitorul lor era posibil. Real. Nu avea idee unde aveau să ajungă, dar ştia că aveau să fie împreună. Tocmai când ajunsese să fie convinsă că avea să fie singură toată viaţa.

- Ei bine, n-aveţi de gând să-mi uşuraţi nici un pic misiunea, aşa-i? se auzi vocea lui Ranulf MacLawry.

Nici nu auziseră uşa. Ea încercă să se ridice, dar Ursul o prinse în braţe şi se ridică odată cu ea.

- Uite, ca să înţelegi cum vor sta lucrurile pe viitor, îi zise fratelui său. Eu şi Cat. împreună.

-Ai fost deja foarte clar, Ursule. Marchizul se uită înspre ea. Sora ta te-a salvat, să ştii.

Ea îl lovi uşor pe Munro peste umăr, ca să o lase jos din braţe.

-Adică, ea şi Lord Torriden... Dumnezeule, nici nu pot rosti cuvintele.

-Am să le rostesc eu, zise Glengask. Au ajuns la o înţelegere. Am crezut că în tot timpul acesta nu făcea decât să te ajute şi să îi distragă atenţia vicontelui. Acum, nu mai sunt aşa convins că nu plănuia ceva în tot acest timp.iu i-am acordat niciodată suficient credit, admise tfieu. rasPunse marc^izlll' Ori Şi-a dat seama foar- "ede de planul Ursului şi a intrat în joc, ori se potri- ^u planul pe care şi-l făcuse deja. în orice caz, nu e o eaiCie căreia să vrei să i te pui împotrivă. Făcu o pauză. Jltem vorbi între patru ochi, lady Catriona? •\NvI| interveni Ursul.

,5a da, zise ea, străfulgerându-l cu privirea şi apropi- indu-se de Glengask. Te ascult.

-De când avea opt ani, tot încerc să-l fac să mă asculte şi să facă ce-i zic, comentă marchizul. Pe tine însă te **ascultă.** Cred că îl calmezi, -îl iubesc, răspunse ea.

-Nu mă aşteptam deloc la asta, vezi tu? La început, am crezut că şi-a găsit o englezoaică bine-crescută pe care voia să o salveze. Cu toţii am crezut că pusese ochii pe sora ta şi că voia să se însoare cu ea.

- Eu chiar am încercat să-l conving să o ia de nevastă ca să o ştiu scăpată de Visford, recunoscu ea. întâi, a fost surprins. Pe urmă, s-a enervat. S-a supărat pe mine de-a dreptul. 9. ,

-Trebuia să fiu mai atent. II vedeam ca era neliniştit şi că nu stătea locului, dar am crezut că tot ce trebuia să fac era să-l direcţionez înspre o femeie potrivită. Marchizul privi undeva peste umărul e, înainte să vină Marchizul p nou, vreau sa-mi cer scuze de la " "^obişnuit să văd lucrurile doar în telul meu! xf'devreme, la masă, nva. făcut sa le vad prin ochii tăi, Mai devIX_m ' ent. Te-am judecat greşit.

PeCatHonn" " c* Lord Glen Kask pu era

?de bărbat care **îşi cerea** „rea **des** wile. **inc** *

n'u*

dfc ne nu îţi ^deÎl senma «reşca, fie refn

"Tata 7 Si avea mult mai multe n o r " . U z a recu^scă; ^ tu. Eu... Ideea de a Cn **

nie t dispuşi să me;irJ^Îr10

în pânzele albe unii pentru ceilalţi îmi încălzeşte sufletul. Sper să pot deveni parte a acestei familii.

- Deja ai devenit. El făcu un pas în spate. îmi ceream scuze, Ursule. Nu da!

- Deci gata, e rezolvat? Torriden o va avea pe fata MacColl pe care o dorește? Iar tu o să ne dai pace?

-Da şi nu. Da, Torriden zice că o să se-nsoare cu Elizabeth. Nu, no să vă dau pace, pentru că faceţi parte din familia asta. Tu şi femeia căreia tocmai i-ai cerut mâna. Aşa că săruto şi hai jos la masă! Om găsi câteva farfurii curate şi o să mâncăm ce n-a ajuns pe jos.

- O so sărut după ce ieşi naibii din încăpere, Glengask!

în ciuda tonului răstit, Ursul îi întinse mâna fratelui său, care o acceptă imediat. „Slavă Cerului!" Marchizul se mai uită o dată înspre ea, apoi se îndreptă spre uşă, ieşi şi închise cu grijă.

-Acum, suntem doar noi doi, pisică sălbatică.

O ridică în braţe, se învârti cu ea şi o acoperi cu sărutări.

- Nu mă mai ţine pe sus ca pe-un sac cu cartofi, păgâ- nule! strigă ea printre hohote de râs.

Se simţea atât de uşoară, că nu s-ar fi mirat dacă şi-ar fi luat zborul. Asta era fericirea pură, îşi dădu seama. Erau primele dintre numeroasele momente de fericire ce-aveau să urmeze.

-Bine, zise el, lăsând-o jos, dar ţinând-o în continuare în braţe. Ştiai că muncitorii te-au văzut zilele trecute? I-am văzut că se uitau înspre acoperiş, dar tu deja dispăruseşi. Cred că pe ei i-a auzit Torriden bârfind.

Ea se încruntă.

- Dar nu am ieşit din bucătărie. Am stat doar acolo. Ştiam că veniseră muncitorii şi, pe lângă asta, încercam să învăţ cum să arăt şi să mă port ca o doamnă. Habar n-am despre ce vorbeau.

-Bine, dar... Ei, probabil nu contează. Eşti a mea şi, dacă vrei, Haldane va fi casa noastră.

f$_{a}$ se îndrăgostise deja de vechea clădire în ruine, ;$_{n}$iat dacă nu se putea locui decât într-una dintre în- ^$_{p}$eri- Chiar dacă era bântuită. Până la urmă, acolo \ cunoscuse pe Munro şi îşi dăduse seama că un bărbat

$_{e}$l putea iubi o femeie ca ea. ^{L} „Aş wa, îi răspunse. Câtă vreme îmi faci rost de un $_{at}$ mare şi moale. El începu să râdă.

, O să-ţi fac, pisică sălbatică. Câtă vreme îl împărţi cu mine.

-Atunci, ne-am înţeles, uriaşule! Hai, sărută-mă din noul